SANDRA BROWN

MIRTINOS PASLAPTYS

Alma littera

SANDRA BROWN

MIRTINOS PASLAPTYS

Iš anglų kalbos vertė
VILIJA VITKŪNIENĖ

Alma littera
VILNIUS / 2009

UDK 820(73)-3
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
BEST KEPT SECRETS
Warner Books, New York, 1989

ISBN 978-9955-38-347-5

Pirmas

Ji klyktelėjo ne tiek dėl tarakono, kiek dėl lūžusio nago. Tarakonas buvo nedidukas. Lūžis – kaip reikiant. Jos išpuoselėtas nagas nulaužtas atrodė kaip gilus ir dantytas Didysis kanjonas.

Aleksa trenkė tarakonui laminuota kortele su trumpu motelio kambarių tarnybos paslaugų sąrašu. Kitoje pusėje buvo reklamuojamas penktadienio vakarais veikiantis meksikietiškų patiekalų bufetas ir „Keturi jojikai" – kantri ir vakarietiškos muzikos grupė, kas vakarą nuo septintos iki vidurnakčio rengianti koncertus „Sidabrinio pentino" bare.

Smūgis buvo gerokai pro šalį, ir tarakonas spruko ieškodamas priedangos už faneruoto tualetinio stalelio.

– Dar tave nutversiu.

Kosmetikos dėžutėje, kurią kaip tik ketino išsiimti, kai metalinė sagtis nulaužė jai nagą ir tarakonas išlindo apžiūrėti naujosios 125-o kambario gyventojos, ant dugno susirado nagų dildę. Kambarys buvo pirmame „Vakariečio" motelio aukšte, trečios durys nuo automatų su ledu ir smulkiomis prekėmis.

Apdildžiusi nagą Aleksa paskutinį kartą kritiškai nužvelgė save tualetinio stalelio veidrodyje. Labai svarbu, kad pirmas įspūdis būtų pribloškiamas. Išgirdę, kas ji tokia, jie apstulbs, bet norėjosi dar stipresnio poveikio.

Troško išvysti juos nustėrusius, bežadžius ir bejėgius.

Be jokios abejonės, jie jas lygins. Aleksa to neišvengs; tiesiog nenorėjo pralaimėti, mintyse lyginama su kita. Jei tik ji pasistengs, Selinos Geiter dukteriai jie nieko negalės prikišti.

Ji rūpestingai rinkosi, ką apsirengti. Viskas – drabužiai, papuošalai, priedai – buvo skoningai suderinta. Bendras įspūdis – nepriekaištingai, bet ne per dalykiškai apsirengusi moteris, paisanti mados, bet ne per daug; Aleksa skleidė profesionalumo aurą, neužgožiančią moteriškumo.

Jos tikslas buvo iš pradžių padaryti įspūdį, o paskui nustebinti pasakant, kokie vėjai atpūtė į Perselį.

Dar prieš keletą savaičių trisdešimties tūkstančių gyventojų miestelis buvo vienišas taškelis Teksaso žemėlapyje. Žmonių jame gyveno tiek pat, kiek kiškių ir iguanų. Pastaruoju metu miesto ekonomikoje buvo atsiradę naujienų, bet palyginti nereikšmingų. Aleksa buvo tikra, kad kai baigs savo darbą, Perselis pateks į pirmuosius laikraščių puslapius nuo El Paso iki Teksarkanos.

Nutarusi, kad išvaizdos jau nebeįmanoma patobulinti, nebent įsikištų pats Dievas arba labai brangiai atsieinantis grožio chirurgas, ji persimetė per petį rankinę, paėmė ungurių odos aplanką ir patikrinusi, ar nepamiršo rakto, užvėrė 125-o kambario duris.

Pakeliui į miesto centrą Aleksa turėjo lėtai pravažiuoti du mokyklų rajonus. Mokyklose baigėsi pamokos ir Perselyje prasidėjo spūstys. Tėvai vežė vaikus iš mokyklų į odontologų kabinetus, pianino pamokas ar prekybos centrus. Kai kurie gal net važiavo namo, bet lėtas eismas ir užsikimšusios sankryžos liudijo, kad šiandien niekas nesėdi namie. Bet iš tikrųjų ji nesuko galvos dėl stabčiojančio eismo. Lūkuriuodama galėjo pasižvalgyti po miestą.

Šalia Perselio vidurinės mokyklos prie palapinės plazdėjo juodi ir geltoni vimpelai. Nupiešta juoda pantera šiepė dan-

tis plentu pravažiuojančioms mašinoms, o laikinas užrašas skelbė: „Permo periodo šuolis". Stadiono aikštėje treniravosi ir derinius gludino futbolo komanda. Mokomojoje aikštelėje žygiavo orkestras, instrumentai žybčiojo saulėje. Orkestras repetavo prieš penktadienio pasirodymą.

Visa ši veikla atrodė tokia įprasta. Aleksai net pasidarė gaila dėl savo misijos ir dėl to, ką jos padariniai tikriausiai reikš šiai bendruomenei. Tačiau greitai nuvijo kaltės jausmą primindama sau, dėl ko čia atvyko. Jei kada nors nebesuvoktų, kas atvedė prie šios gyvenimo akimirkos, atmintyje juk saugo atstumtosios patirtį, taip pat šiurkščius senelės kaltinimus. Ji negali sau leisti nė menkiausio sentimentalaus gailesčio.

Perselio centre buvo beveik tuščia. Daugybė komercinių pastatų ir biurų, langais žvelgiančių į aikštę, buvo uždaryta ir užkalta grotomis. Požymių, kad verslas nutraukiamas, buvo daugiau, nei Aleksa pajėgė aprėpti akimis.

Ant veidrodinės vitrinos, kitados kupinos viliojančių prekių, buvo užkeverzotas grafitis. Ant apleistos skalbyklos durų dar kabojo ranka rašyta iškaba. Kažkas nutrynė ir sukeitė kelias raides, tad skelbime dabar buvo likę: „3...šikniai už 1 dolerį". Trumpa šiurkšti išvada dėl Perselio apygardos ekonominio klimato.

Aleksa pastatė automobilį prie apygardos teismo rūmų ir įmetė monetų į aparatą prie šaligatvio. Teismo rūmai buvo iš raudono granito, prieš devyniasdešimt metų iškirsto kalnuose ir geležinkeliu atgabento į Perselį. Kur tik buvo vietos, italų akmentašiai iškalė pretenzingas chimeras ir grifus, tarsi puošybos gausa pateisintų išlaidas už jų darbą. Pastatas iškilo didingas, įmantrus. Virš jo kupolo gaiviame šiaurės vėjyje plazdėjo valstybinė ir Teksaso valstijos vėliavos.

Pastaraisiais metais Aleksa dirbo valstybinės valdžios institucijose Ostine, tad oficialūs pastatai jos nebaugino. Ji ryžtingai užlipo teismo rūmų laiptais ir atidarė sunkias duris. Viduje nuo tinkuotų sienų luposi dažai, buvo matyti, kad rū-

mams labai reikia remonto. Grindų plytelės buvo sutrūkinėjusios, įtrūkimai kryžiavosi tarsi seno delno linijos.

Lubos buvo aukštos. Skersvėjų perpučiami koridoriai atsidavė cheminėmis valymo priemonėmis, suplėkusiomis archyvų knygomis ir per didele doze kvepalų, sklindančių nuo apygardos prokuroro sekretorės. Aleksai įžengus į priimamąjį, ši klausiamai pakėlė akis.

– Sveika. Ar paklydai, brangute? Kaip gražiai sušukuoti tavo plaukai. Gaila, kad negaliu savųjų taip nešioti, suimtų nuo kaktos ir susuktų į kuodą. Tam reikia turėti labai mažas ausis. Jei nori žinoti, man iš abiejų galvos pusių styro ąsočio rankenos. Ar dažei chna, kad jie taip rausvai blykčiotų?

– Ar čia apygardos prokuroro Časteno kabinetas?

– Žinoma, brangute. Kam tau jo reik? Jis šiandien lyg ir užsiėmęs.

– Aš iš Trevio apygardos prokuratūros. Tikiuosi, ponas Harperis pranešė, kad atvyksiu.

Sekretorė liovėsi žiaumoti kramtomosios gumos gumulėlį.

– Tu? Mes laukėme vyriškio.

– Kaip matote... – Aleksa skėstelėjo rankomis.

Sekretorė, regis, suirzo.

– Ponas Harperis galėjo ir užsiminti, kad jo padėjėja yra dama, o ne vyras, bet, po šimts kelmų, – ji spragtelėjo pirštais, – žinai, kokie tie vyrai. Ką gi, brangute, į susitikimą atvykai pačiu laiku. Mano vardas Imodžena. Nori kavos? Nuostabus kostiumėlis, toks madingas. Dabar sijonai nešiojami trumpesni, ar ne?

Rizikuodama, kad žodžiai nuskambės šiurkščiai, Aleksa paklausė:

– Ar kitos šalys jau atvyko?

Kaip tik tuo metu už uždarų durų pasigirdo vyriškas juokas.

– Jau supratai? – tarė Imodžena. – Tikriausiai kuris nors ką tik skėlė kokį nešvankų anekdotą, kad nuleistų garą. Jie dabar netveria savam kaily – dėl ko gi sušauktas šis slaptas

pasitarimas? Kas čia per paslaptis? Ponas Harperis nesakė Patui, dėl ko atvyksti į Perselį, nors jie studijuodami teisę ir buvo draugai. Ar atvažiavai dėl to, kad MĮ nori gauti lošimo licenciją?

– MĮ?

– Mintonų įmonės.

Imodžena šitai ištarė lyg stebėdamasi, kad pavadinimas Aleksai negirdėtas.

– Gal nederėtų versti jų ilgai laukti, – taktiškai pasiūlė Aleksa išsisukdama nuo atsakymo į Imodženos klausimą.

– Po šimts, jau visai užsiplepėjau. Tai ar norėtum kavos, brangute?

– Ne, dėkui.

Aleksa nusekė paskui Imodženą prie durų. Širdis ėmė plakti du kartus greičiau.

– Atleiskite, – pertraukė pokalbį Imodžena kyštelėdama galvą į kambarį, – atvyko apygardos prokuroro Harperio padėjėja. Jums visiems bus tikrai labai malonu. – Ji atsigręžė į Aleksą. Viena akis tamsiai mėlynu tušu storai nuteptomis blakstienomis mirktelėjo kaip sąmokslininkės. – Eik vidun, brangute.

Drąsindama save prieš patį svarbiausią gyvenimo susitikimą Aleksa įėjo į kambarį.

Kambaryje tvyranti laisva atmosfera bylojo, kad susirinkę vyrai tikėjosi sulaukti dar vieno vyro. Tą akimirką, kai ji peržengė slenkstį ir Imodžena uždarė duris, vyras prie stalo pašoko ant kojų. Storo stiklo peleninėje užgesino cigarą ir ranka siektelėjo švarko, permesto per kėdės atlošą.

– Patas Častenas, – prisistatė jis tiesdamas ranką. – „Malonu“ – per švelniai pasakyta. Bet juk mano draugužis Gregas Harperis visuomet mokėjo vertinti damas. Nė kiek nesistebiu, kad į prokuratūrą priėmė dirbti tokią išvaizdžią moterį.

Diskriminacinė pastaba Aleksą suerzino, bet ji nuleido ją negirdomis. Linktelėjo priimdama Časteno komplimentą.

Ranka, kurią ji tvirtai paspaudė, buvo tokia sunki nuo auksinių papuošalų, kad nuleista kaip inkaras būtų išlaikiusi nemažą jachtą.

– Dėkui, kad surengėte šį susitikimą, pone Častenai.

– Niekai, vieni niekai. Malonu patarnauti tiek jums, tiek Gregui. Ir vadinkite mane Patu. – Paėmęs už alkūnės atgręžė ją kitų dviejų vyrų pusėn. – Čia ponas Angusas Mintonas ir jo sūnus Džunijoras.

– Malonu susipažinti.

Stovint priešais juos, pirmą kartą susidūrus akis į akį, Aleksą apėmė keistas ir stiprus jausmas. Viduje grūmėsi smalsumas ir antipatija. Norėjo juos perprasti, demaskuoti. Užuot taip ir padariusi, pasielgė civilizuotai – padavė ranką.

Ją paspaudė pūslėtas delnas. Paspaudimas buvo kiek per stiprus, užtat atviras ir draugiškas, kaip ir besišypsantis veidas.

– Malonu susipažinti, ponia. Sveika atvykusi į Perselio apygardą.

Anguso Mintono veidas buvo įdegęs ir nugairintas metų metus dirbant atvirame ore, nuniokotas svilinančios vasaros saulės ir ledinio šiaurės vėjo. Protingos mėlynos akys žiburiavo žvelgdamos į ją iš akiduobių, aplink kurias kaip spinduliai skleidėsi draugiškos raukšlelės. Balsas buvo griausmingas. Aleksa spėjo, kad jis ir juoktis turėtų garsiai, nes matė plačią krūtinę ir nuo alaus išsipūtusį pilvą – vienintelį piktnaudžiavimo požymį. Visais kitais atžvilgiais jis atrodė sveikas ir stiprus. Net jaunesnis, stambesnis vyras nenorėtų veltis su juo į peštynes – tokia tvirta rodėsi jo laikysena. Nors ir labai stiprus, jis vis dėlto atrodė atviraširdis kaip mišioms patarnaujantis berniukas.

Sūnaus rankos paspaudimas buvo švelnesnis, bet ne mažiau širdingas ir draugiškas. Jis šiltai suėmė Aleksos ranką ir vertu pasitikėjimo balsu tarė:

– Džunijoras Mintonas. Malonu.

– Ir man.

Atrodė jaunesnis nei keturiasdešimt trejų, ypač kai šypsojosi. Blykstelėjo lygūs balti dantys, viename skruoste atsirado velnioniška duobutė – rodės, jis elgiasi taip pat, kaip elgtųsi bet kuriomis kitomis aplinkybėmis. Mėlynos akys, šiek tiek tamsesnės nei tėvo, bet tokios pat šelmiškos, žvelgė į ją taip ilgai, kad nebūtum suabejojęs: juodu – vieninteliai svarbūs žmonės kambaryje. Ji atitraukė ranką, regis, Džunijorui Mintonui dar nespėjus apsispręsti, paleisti ją ar ne.

– O aure ten – Ridas, Ridas Lambertas.

Aleksa pasisuko, kur rodė Patas Častenas, ir pamatė ketvirtą vyriškį, kurio lig šiol nebuvo pastebėjusi. Nepaisydamas etiketo jis vis dar drybsojo kėdėje kambario kampe. Numinti kaubojaus batai buvo sukryžiuoti ties kulkšnimis, jų nosys stirksojo į lubas ir akiplėšiškai sūpavosi pirmyn atgal. Laisvai sunertos rankos gulėjo ant vakarietiško diržo sagties. Praskyręs jas dviem pirštais palietė kaubojiškos skrybėlės kraštą.

– Madam.

– Pone Lambertai, – šaltokai tarė ji.

– Nagi, sėskitės, – pakvietė Častenas rodydamas jai kėdę. – Ar Imodžena pasiūlė jums kavos?

– Taip, bet pasakiau jai, kad nereikia. Norėčiau eiti prie mūsų susitikimo tikslo, jei galima.

– Žinoma. Džunijorai, pritrauk čionai dar vieną kėdę. Angusai... – Častenas linktelėjo vyresniajam, kad atsisėstų. Kai visi vėl susėdo, apygardos prokuroras grįžo prie savo kėdės už stalo. – Taigi, panele... Po galais. Prisistatydami taip ir neišgirdome jūsų vardo.

Aleksa atsidūrė dėmesio centre. Keturios poros akių nukrypo į ją, smalsiai laukdamos, kada išgirs jos vardą. Kad būtų dramatiškiau, ji neskubėjo žinodama, jog atskleidus vardą kils audringa reakcija. Ji norėjo ją išvysti ir įsidėmėti, kaip kiekvienas reaguos. Buvo apmaudu, kad nelabai matyti

Ridas Lambertas. Jis sėdėjo beveik jai už nugaros, o kaubojaus skrybėlė slėpė veidą, išskyrus smakrą.

Ji įkvėpė.

– Esu Aleksandra Geiter, Selinos duktė.

Stojo bežadė tyla.

Pagaliau Patas Častenas sumišęs paklausė:

– Kas yra Selina Geiter?

– Še tau, kad jį kur šunys.

Angusas sudribo kėdėje kaip virstantis pripučiamas žaislas.

– Selinos duktė. Viešpatie, – sukuždėjo Džunijoras. – Čia tai bent.

– Gal kas malonėtų paaiškinti, ką? – tarė Patas, vis dar sutrikęs.

Niekas nekreipė į jį dėmesio.

Mintonai atvirai spoksojo į Aleksą ieškodami jos veide panašumo į motiną, kurią taip gerai pažinojo. Akies krašteliu ji pastebėjo, kad Lamberto batai liovėsi siūbavę. Jis suglaudė kelius ir atsisėdo tiesiai.

– Ką, po šimts pypkių, šitiek metų veikei? – paklausė Angusas.

– Kiek jau praėjo metų? – norėjo sužinoti Džunijoras.

– Dvidešimt penkeri, – pasakė Aleksa. – Man buvo tik du mėnesiai, kai senelė Greihem iš čia išsikraustė.

– Kaip laikosi tavo senelė?

– Vako slaugos namuose miršta nuo vėžio, pone Mintonai. – Aleksai neatrodė, kad verta tausoti jų jausmus. – Ji ištikta komos.

– Ak, kaip gaila.

– Taigi.

– Kur judvi gyvenote visą šį laiką?

Aleksa pasakė miestelio vidurio Teksase pavadinimą.

– Gyvenome ten visą mano gyvenimą, bent kiek prisimenu. Ten baigiau vidurinę, įstojau į Teksaso universitetą, paskui tiesiai į Teisės fakultetą. Prieš metus tapau teisininke.

– Teisės fakultetas. Tik įsivaizduokit. Na, tau puikiai klojasi, Aleksandra, tiesiog puikiai. Ar ne, Džunijorai?

Džunijoras Mintonas žavingai nusišiepė iki pat ausų.

– Tikrai. Atrodai nė kiek nepanaši į tą, kurią mačiau paskutinį kartą. Jei gerai pamenu, buvai prišlapinusi vystyklą, o ant galvos neturėjai nė plaukelio, – paerzino.

Turint omenyje šio iš anksto sutarto susitikimo priežastį, toks flirtavimas Aleksą trikdė. Ji apsidžiaugė vėl įsiterpus Patui Častenui:

– Nesmagu kištis į tokį jaudinantį senų draugų susitikimą, bet man nė kiek neprašviesėjo.

Angusas jam paaiškino:

– Selina buvo Džunijoro ir Rido klasės draugė. Tiesą sakant, jie buvo geriausi draugai. Kol mokėsi vidurinėje, buvo sunku pamatyti kurį nors vieną be kitų dviejų. Buvo kaip pakvaišę. – Paskui jo mėlynos akys apsiniaukė ir jis sielvartingai papurtė galvą. – Selina mirė. Tragiškas atsitikimas. – Jis šiek tiek patylėjo kaupdamasis. – Šiaip ar taip, nuo to laiko, kai jos senelė, Selinos motina, išvažiavo su Aleksandra, šiandien pirmą kartą apie ją išgirdome. – Šypsodamas jis pliaukštelėjo sau per šlaunis. – Kad jį kur griausmas, ar ne puiku vėl matyti tave Perselyje?

– Dėkoju, bet... – Aleksa atsegė savo portfelį ir išėmė gelsvą voką. – Grįžau ne tam, kad čia pasilikčiau, pone Mintonai. Tiesą sakant, atvykau kaip oficialus asmuo.

Ji per stalą padavė voką apygardos prokurorui, šis sumišęs pažiūrėjo.

– Oficialus asmuo? Kai Gregas man skambino ir klausė, ar nepadėčiau jo geriausiam prokurorui, jis kažką minėjo apie bylos atnaujinimą.

– Viskas viduje, – tarė Aleksa galvos linktelėjimu rodydama į voką. – Siūlau atidžiai perskaityti ir gerai susipažinti su detalėmis. Pone Častenai, Gregas Harperis pageidauja, kad jūsų prokuratūra bei vietos teisėsaugos institucijos bendra-

darbiautų ir suteiktų visą reikiamą pagalbą. Jis patikino, kad jūs man padėsite, kol vyks tyrimas.

Ji ryžtingai užvertė aplanką, atsistojo ir žengė prie durų.

– Tyrimas?

Apygardos prokuroras Častenas atsistojo. Mintonai taip pat.

– Dirbate kartu su lenktynių komisija? – paklausė Angusas. – Mums sakė, kad būsime nuodugniai patikrinti prieš suteikiant lošimo licenciją, bet jau maniau, jog patikrinimas baigtas.

– Rodos, viskas jau baigta, išskyrus formalumus, – tarė Džunijoras.

– Kiek man žinoma, taip ir yra, – atsakė Aleksa. – Mano tyrimas nesusijęs su lenktynių komisija ar jums suteikiama lošimo licencija.

Kiek luktelėjęs ir nesulaukęs jokio paaiškinimo, Častenas paklausė:

– Ką gi, tai su kuo jis susijęs, panele Geiter?

Atsitiesusi visu ūgiu ji atsakė:

– Atnaujinu dvidešimt penkerių metų senumo žmogžudystės bylą. Gregas Harperis prašė jūsų pagalbos, pone Častenai, nes nusikaltimas įvykdytas Perselio apygardoje.

Ji pažvelgė tiesiai į Angusą, paskui nukreipė žvilgsnį į Džunijorą. Galiausiai įsmeigė akis į Rido Lamberto skrybėlės viršų.

– Dirbsiu, kol išsiaiškinsiu, kuris iš jūsų nužudė mano motiną.

Antras

Aleksa nusiplėšė kostiumėlio švarkelį ir numetė ant motelio lovos. Pažastys buvo šlapios, kojos linko per kelius. Ją pykino. Scena apygardos prokuroro kabinete ją sukrėtė labiau, nei norėjo pripažinti.

Iš Pato Časteno kabineto ji išėjo aukštai iškelta galva, atlošusi pečius. Ne per greitai, bet ir negaišuodama. Atsisveikindama nusišypsojo Imodženai, kuri tikrai klausėsi už durų, nes spoksojo į Aleksą išverstomis akimis ir pražiota burna.

Išėjimas buvo gerai surepetuotas, laiku ir puikiai atliktas. Susitikimas vyko visai taip, kaip ji buvo suplanavusi, bet jam pasibaigus ji pajuto didžiulį palengvėjimą.

Dabar vieną po kito plėšė nuo savęs tuos bjaurius drabužius. Norėjosi manyti, kad blogiausia jau praėjo, bet nerimavo dėl to, kas dar bus. Tie trys šiandien sutikti vyrai negrius ant žemės dėdamiesi mirę. Dar teks bendrauti, o susidūrę su ja akis į akį jie per daug nesidžiaugs.

Angusas Mintonas atrodė geraširdis kaip Kalėdų Senelis, bet Aleksa žinojo, kad juo dėtas niekas nesijaustų toks nekaltas, koks stengėsi apsimesti jis. Jis yra turtingiausias, galingiausias apygardos žmogus. Vien geranoriškai vadovaudamas tokios padėties neužimsi. Jis kausis, kad išsaugotų tai, dėl ko plušėjo visą gyvenimą.

Džunijoras – žavėtojas, mokantis elgtis su moterimis. Metai jo pagailėjo. Jis nelabai skyrėsi nuo paauglio, Aleksos matyto nuotraukose. Be to, ji žinojo, kad gera savo išvaizda jis moka pasinaudoti. Jai būtų nesunku jį pamėgti. Nesunku ir įtarti žmogžudyste.

Sunkiausia buvo perprasti Ridą Lambertą, nes šis nepadarė išskirtinio įspūdžio. Jam vieninteliam nepavyko pažvelgti į akis. Ridas vyras atrodė daug atkaklesnis ir stipresnis nei Ridas berniukas iš senelės nuotraukų dėžutės. Pirmas įspūdis buvo toks: niūrus, nedraugiškas ir pavojingas.

Aleksa buvo tikra, kad vienas iš šių vyrų kadaise nužudė jos motiną.

Žmogžudyste apkaltintas Badis Hiksas Selinos Geiter nežudė. Senelė, Merlė Greihem, visą gyvenimą kalė tai Aleksai į galvą kaip poterius.

– Aleksandra, tau teks rasti teisybę, – beveik kasdien kartodavo jai Merlė. – Bent tiek privalai padaryti dėl savo motinos.

Sakydama šiuos žodžius paprastai ji liūdnai žvilgtelėdavo į vieną iš daugybės įrėmintų savo mirusios dukters nuotraukų, išdėliotų po visą namą. Pažvelgusi į šias fotografijas ji pravirkdavo, ir anūkė niekaip negalėdavo jos paguosti, kad ir ką sakydavo. Tačiau dar prieš keletą savaičių Aleksa nežinojo, ką Merlė įtaria Selinos nužudymu. Tai paaiškėjo pačią juodžiausią Aleksos gyvenimo valandą.

Atsiliepusi į skubų slaugos namų gydytojo skambutį, ji nudūmė magistrale į Vaką. Pastatas buvo tylus, švarus, čia dirbo rūpestingi profesionalai. Visą gyvenimą telefonų kompanijoje plušėjusiai ir neblogą pensiją užsidirbusiai Merlei tai buvo įkandama. Tačiau kad ir kaip čia buvo patogu, vis tiek tvyrojo niūrus senatvės tvaikas; koridoriais sklido sielvartas ir mirties nuojauta.

Atvykusi tą šaltą, slogią, lietingą popietę, Aleksa sužinojo, kad senelės būklė kritinė. Ji įėjo į tykią vienutę ir prisiartino prie ligoninės lovos. Prieš savaitę, kai Aleksa ją lankė, Merlė

nebuvo tokia silpna. Dabar tik jos akys vis dar blykčiojo kaip Liepos ketvirtosios ugnelės. Bet jų žibėjimas buvo nedraugiškas.

– Nesiartink, – alsiai kvėpuodama sugergždė Merlė, – nenoriu tavęs matyti. Viskas per tave!

– Kas, senele? – paklausė persigandusi Aleksa. – Apie ką tu kalbi?

– Nenoriu, kad čia būtum.

Sutrikusi dėl tokio atstūmimo, Aleksa žvilgtelėjo į plušančius gydytojus ir slaugytojas. Jie patraukė pečiais, nieko nesuprasdami.

– Kodėl nenori manęs matyti? Atvažiavau iš pat Ostino.

– Tai tavo kaltė, kad ji mirė, pati žinai. Jei ne tu...

Merlė suaimanavo iš skausmo ir blyškiais, į pagaliukus panašiais pirštais sugniaužė paklodę.

– Mama? Sakai, aš kalta dėl mamos mirties?

Merlė išsprogino akis.

– Taip, – pagiežingai sušnypštė.

– Bet aš buvau tik vaikas, kūdikis, – paprieštaravo Aleksa, beviltiškai liežuviu drėkindama lūpas. – Kaip galėjau...

– Pasiklausk jų.

– Kieno, senele? Kieno pasiklausti?

– To, kuris ją nužudė. Anguso, Džunijoro, Rido. Bet kalčiausia buvai tu... tu... tu...

Po kelių minučių, kai Merlė nugrimzdo į gilią komą, gydytojui teko išvesti Aleksą iš palatos. Bjaurus kaltinimas ją apstulbino, aidėjo galvoje ir draskė širdį.

Jei Merlė laiko Aleksą kalta dėl Selinos mirties, galima paaiškinti, kodėl ją taip auklėjo. Anūkė visą gyvenimą stebėjosi, kodėl senelė jai tokia nemeili. Kad ir ką Aleksa pasiekdavo, to nepakakdavo, kad senelė ją pagirtų. Žinojo, kad nebuvo laikoma tokia gabia, protinga ir charizmatiška kaip besišypsanti mergina nuotraukose, į kurias taip ilgesingai žvelgdavo Merlė.

Aleksa nepyko ant motinos. Tiesą sakant, dievino ir garbino ją su akla be tėvų augančio vaiko aistra. Nuolatos stengėsi tapti tokia visapusiškai gera, kokia buvo Selina, – ne tik dėl to, kad būtų verta jos dukters vardo, bet ir žūtbūtinai siekdama pelnyti senelės meilę ir pripažinimą. Tad išgirdusi iš mirštančios senelės lūpų esanti kalta dėl Selinos nužudymo ji patyrė netikėtą smūgį.

Gydytojas nedrąsiai paklausė, gal ji norinti, kad poniai Greihem būtų atjungtos gyvybę palaikančios sistemos.

– Niekuo nebegalime jai padėti, panele Geiter.

– Netiesa, galite, – atsakė Aleksa taip piktai, kad iškart nutildė gydytoją. – Galite palaikyti gyvybę. Aš nuolat jums skambinsiu.

Grįžusi į Ostiną ji tuoj pat ėmėsi tirti Selinos Greihem Geiter nužudymo bylą. Daug bemiegių naktų praleido žiūrinėdama stenogramas ir teismo dokumentus, paskui kreipėsi į savo viršininką, Trevio apygardos prokurorą.

Gregas Harperis perstūmė cigaretę iš vienos burnos pusės į kitą. Teismo salėje Gregas būdavo kaltų ginamųjų, meluojančių liudytojų ir ramių teisėjų siaubas. Jis kalbėdavo per garsiai, rūkydavo per daug, gerdavo apsčiai, vilkėdavo penkis šimtus dolerių kainuojančius kostiumus šviesiais ruoželiais ir avėdavo dukart brangesnius driežų odos batus.

Jei sakytume, kad jis buvo per daug išsipustęs ir ypatingas individualistas, nepasakytume apie jį nieko. Jis buvo įžvalgus, ambicingas, negailestingas, nepermaldaujamas ir bedievis; ir tikriausiai todėl pasidarys sau vietos valstijos politikoje – toks buvo jo didysis tikslas. Jis tikėjo skatinimo nauda ir vertino jaunus talentus. Štai kodėl Aleksa dirbo jo komandoje.

– Nori atnaujinti dvidešimt penkerių metų senumo žmogžudystės bylą? – paklausė Gregas, kai ji išdėstė prašomo surengti susitikimo tikslą. – Turi priežastį?

– Auka buvo mano motina.

Pirmą kartą, kiek jį pažinojo, Gregas uždavė klausimą, į kurį iš anksto nežinojo atsakymo – ar bent nenutuokė, koks jis turėtų būti.

– Jėzau, Aleksa, atleisk man. Nežinojau.

Ji vos vos gūžtelėjo pečiais.

– Na, apie tokius dalykus juk nedera pliaukšti, tiesa?

– Kada tai įvyko? Kiek tau buvo metų?

– Buvau kūdikis. Aš jos neprisimenu. Buvo vos aštuoniolikos, kai ją nužudė.

Ilga, kaulėta plaštaka jis perbraukė sau per dar ilgesnį ir kaulėtesnį veidą.

– Ar byla guli archyve kaip oficialiai neišnagrinėta?

– Ne visai taip. Įtariamasis buvo suimtas, kaltinimai pateikti, o paskui byla nutraukta. Teismo ji taip ir nepasiekė.

– Papasakok man, tik trumpai. Šiandien pietauju su valstijos generaliniu prokuroru, – tarė jis. – Turi dešimt minučių. Rėžk.

Kai ji baigė kalbėti, Gregas susiraukė ir nuo rūkstančios, iki pat filtro sudegusios nuorūkos prisidegė kitą cigaretę.

– Prakeikimas, Aleksa, nesakyk, kad čia įsivėlę Mintonai. Ar tavo senelė tikrai mano, kad vienas iš jų nudaigojo tavo motiną?

– Arba jų draugas Ridas Lambertas.

– Gal kartais ji nurodė kokias priežastis?

– Konkrečių ne, – išsisuko Aleksa nenorėdama išsiduoti, kad Merlė kaip priežastį nurodė ją, Aleksą. – Atrodo, Selina buvo jų artimą draugė.

– Tai kodėl vienas iš jų turėjo ją nužudyti?

– Tą aš ir noriu išsiaiškinti.

– Eidama savo tiesiogines pareigas?

– Tai perspektyvi byla, Gregai, – griežtai tarė ji.

– Be nuojautos, neturi nieko.

– Turiu daugiau nei nuojautą.

Jis nepritariamai suniurnėjo.

– Ar esi tikra, kad tai – ne vien asmeninis pyktis?

– Žinoma, ne, – įsižeidė Aleksa, – bylą atnaujinčiau vien teisiniu požiūriu. Jei Badis Hiksas būtų pakliuvęs į teismą ir prisiekusiųjų pripažintas kaltu, tam, ką pasakė senelė, neteikčiau tokios reikšmės. Tačiau viskas yra čia, oficialiuose dokumentuose.

– Bet kodėl gi senelė nepakėlė triukšmo dėl žmogžudystės tada, kai ji įvyko?

– Pati jos to klausiau. Tada neturėjo pinigų ir ją baugino teisinės machinacijos. Be to, po žmogžudystės jautėsi visai be jėgų. Tą truputį, kuris buvo likęs, išeikvojo prižiūrėdama mane.

Dabar Aleksai buvo aišku, kodėl nuo pat mažų dienų, kiek pamena, senelė ragino ją rinktis teisininkės profesiją. Kaip iš jos ir buvo tikimasi, Aleksa puikiai mokėsi mokykloje ir galiausiai baigė Teksaso universiteto Teisės fakultetą tarp dešimties procentų geriausiųjų. Teisininkės profesiją jai parinko Merlė, bet, laimė, ši sritis domino Aleksą ir teikė jai džiaugsmo. Raustis painiuose dalykuose jos smalsiam protui buvo tikras malonumas. Ji buvo puikiai pasirengusi atlikti tai, ką privalo.

– Senelė buvo tik našlė, likusi su kūdikiu ant rankų, – toliau argumentavo Aleksa. – Ji niekaip negalėjo pasipriešinti teisėjo sprendimui per Hikso teisnumo svarstymą. Turėdama tik kuklias santaupas, ji susikrovė daiktus, išvažiavo iš miesto ir nebegrįžo.

Gregas žvilgterėjo į savo rankinį laikrodį. Tada, lūpomis spausdamas cigaretę, atsistojo ir apsivilko švarką.

– Negaliu atnaujinti žmogžudystės bylos neturėdamas jokio argumento ar įtikimos priežasties. Tą žinai. Pasigriebiau tave iš Teisės fakulteto ne dėl to, kad esi kvaila. Tačiau turiu prisipažinti, kad šiek tiek kaltas ir tavo dailus užpakaliukas.

– Ačiū.

Jos pasipiktinimas buvo akivaizdus, bet jį sukėlė ne diskriminacinė viršininko pašaipa – tokia įžūli, jog Aleksa neabejojo, kad nenuoširdi.

– Klausyk, Aleksa, juk prašai ne kokios menkutės paslaugėlės, – tarė jis. – Kadangi tie vyrukai – ne bet kas, tas mėšlas, apie kurį mudu čia kalbame, gali baisiai aptėkšti. Prieš iškišdamas nosį turiu turėti daugiau, ne vien tavo nuojautą ir senolės kliedesius.

Aleksa nuėjo paskui jį prie kabineto durų.

– Nagi, Gregai, apsieikime be profesinio žargono. Galvoji vien apie save.

– Esi velniškai teisi. Visada galvoju apie save.

Po tokio prisipažinimo neliko erdvės jokiam manevrui.

– Bent jau leisk man tirti šią žmogžudystę, kai nebūsiu labai įsitraukusi į kitas bylas.

– Žinai, kiek turime neatliktų darbų. Bylų tiek, kad nepajėgiame visų parengti teismui.

– Dirbsiu po darbo. Neapleisiu kitų savo pareigų. Žinai, kad neapleisiu.

– Aleksa...

– Gregai, prašau.

Jis neslėpė noro, kad Aleksa atsiimtų prašymą, bet ji nepasidavė, kol aiškiai nepasakyta „ne". Pirminis tyrimas sužadino jos, kaip teisininkės, susidomėjimą, o žūtbūtinis troškimas įrodyti, kad senelė klysta, ir apsiginti dar labiau skatino imtis šio sumanymo.

– Jei netrukus nieko nepateiksiu, atsisakysiu šios minties ir daugiau apie tai neišgirsi.

Jis įdėmiai žiūrėjo į jos ryžtingą veidą.

– Kodėl tau nekompensavus savo nusivylimo aistringai slapta pasidulkinant, kaip daro kiti? Bent jau pusė miesto vaikinų, vedusių ar vienišų, suteiktų tau šią paslaugą. – Aleksa pažvelgė į jį su panieka. – Gerai jau, gerai. Gali šiek tiek pasikapstyti, bet tiktai laisvu laiku. Ateik, kai turėsi ką konkre-

taus. Jei noriu laimėti balsų, negaliu atrodyti ar elgtis kaip koks sumautas kvailys. Ir niekas kitas šitoje kontoroje negali. O dabar vėluoju pietų. Iki.

Aleksa buvo apsikrovusi bylomis, tad laiko tirti motinos nužudymą turėjo labai nedaug. Skaitė viską, ką tik nutvėrė: laikraščių pranešimus, Badžio Hikso apklausos stenogramas, – kol atmintinai išmoko.

Faktai buvo paprasti. Badis Hiksas, protiškai atsilikęs asmuo, suimtas netoli žmogžudystės vietos, ant jo drabužių aptikta aukos kraujo. Suimamas jis turėjo chirurginį instrumentą, kuriuo, kaip įtariama, nužudė auką. Badis uždarytas į areštinę, apklaustas, jam pateikti kaltinimai. Po kelių dienų byla buvo svarstoma. Teisėjas Džozefas Volesas pareiškė, kad Hiksas yra neteisnus, ir šis buvo uždarytas valstijos psichiatrijos ligoninėje.

Atrodė, kad byla buvo pradėta ir tuoj pat baigta. Bet kai Aleksa jau ėmė manyti, kad Gregas teisus, kad ji ieško ko nepametusi, aptiko šį tą neįprasta Hikso bylos svarstymo stenogramoje. Dar kiek patyrinėjusi, vėl atėjo pas Gregą, apsiginklavusi raštiškais parodymais su priesaika.

– Vis dėlto šį tą radau.

Triumfuodama ji šleptelėjo aplanką ant stalo, kur jau riogsojo krūva kitų.

Gregas baisiai susiraukė.

– Nebūk tokia velnioniškai linksma ir, dėl Dievo, liaukis trankiusis. Mane kankina baisios pagirios, – burbėjo jis pro tirštą dūmų uždangą. Tada liovėsi dūmijęs ir gurkštelėjo garuojančios juodos kavos. – Kaip praleidai savaitgalį?

– Puikiai. Daug naudingiau nei tu. Štai, skaityk.

Jis neryžtingai atvertė aplanką ir apsiblaususiomis akimis peržvelgė jo turinį.

– Hm.

Jau pirmos eilutės patraukė jo dėmesį. Atsilošęs kėdėje ir užkėlęs kojas ant stalo kampo perskaitė atidžiau.

– Ar tai psichiatrijos ligoninės, kur įkalintas šitas žmogėnas, Hiksas, gydytojo parodymai?

– Buvo įkalintas. Jis mirė prieš keletą mėnesių.

– Įdomu.

– Įdomu?! – šūktelėjo Aleksa, nusivylusi tokiu blankiu įvertinimu. Ji pakilo nuo kėdės, apėjo ją ir sustojo, iš susijaudinimo įsitvėrusi atlošo. – Gregai, Badis Hiksas toje ligoninėje už nieką praleido dvidešimt penkerius metus.

– Tu to dar nežinai. Neskubėk daryti išvadų.

– Paskutinis jį gydęs psichiatras rašo, kad Badis Hiksas buvo pavyzdingas ligonis. Jam nepasireiškė jokių smurto polinkių. Jis neturėjo jokių seksualinio elgesio sutrikimų ir, gydytojo eksperto nuomone, negalėjo padaryti tokio nusikaltimo – atimti mano motinai gyvybės. Sutik, yra dėl ko abejoti.

Jis perskaitė dar kelis dokumentus, tada sumurmėjo:

– Yra, bet tai tikrai ne rūkstantis šautuvas.

– Aš negalėsiu rasti jokio konkretaus įkalčio, nebent įvyktų stebuklas. Bylai dvidešimt penkeri metai. Galiu tik viltis, kad pavyks ją pateikti prisiekusiesiems, sprendžiantiems dėl bylos atidavimo į teismą. Kad tikrasis žudikas prisipažins, – esu tikra, nė trupučio neabejoju, kad Badis Hiksas mano motinos nežudė, – tai turbūt tik tuščia svajonė. Ir vargu ar pavyks sužvejoti kokį liudytoją, viską mačiusį savo akimis.

– Tikrai nepavyks, Aleksa.

– Kodėl?

– Gerai ruošdavai namų darbus, taigi turėtum žinoti. Žmogžudystė įvyko Anguso Mintono rančos arklidėje. Ištark šį vardą bet kurioje apygardos vietoje – ir sudrebės žemė. Jis – stambi žuvis. Jei ir būtų koks liudininkas, jis neliudytų prieš Mintoną, nes kąstų į ranką, kuri jį maitina. Mintonas valdo bent tuziną įmonių toje valstijos srityje, kuri dabar vos kvėpuoja. Ir štai prieiname prie kito delikataus dalyko byloje, kurioje knibždėte knibžda delikačių dalykų. – Gregas

sriūbtelėjo kavos ir prisidegė kitą cigaretę. – Gubernatoriaus lenktynių komisija ką tik leido Mintonų įmonėms Perselio apygardoje įrengti žirgų lenktynių trasą.

– Taip, žinau. Ką tai turi bendra su byla?

– Tai tu man atsakyk.

– Nieko!

– Gerai, tebūnie. Bet jei pradėsi svaidytis kaltinimais ir šmeižti vieną iš mylimiausių Teksaso sūnų, kaip manai, ar gubernatorius apsidžiaugs? Jis be galo didžiuojasi savo lenktynių komisija. Nori, kad totalizatorius įsibėgėtų be jokių kliūčių. Ir jokių abejonių. Jokių neigiamų atsiliepimų spaudoje. Jokių abejotinų sandorių. Jis nori, kad viskas būtų nepriekaištinga ir taip švaru, kad net gurgždėtų. Taigi jei kažkokia pasipūtusi prokurorė pradės laidyti gerklę mėgindama susieti žmogžudystę su šitaip rūpestingai jo parinktos komisijos palaimintu asmeniu, gubernatorius nepaprastai įsius. O jei ta prokurorė dirba šioje kontoroje, kaip manai, ant ko jis labiausiai sius? *Moi.*

Aleksa nesiginčijo. Ji ramiai tarė:

– Gerai. Išeisiu iš šios kontoros ir pati tai padarysiu.

– Jėzau, kokia tu teatrališka. Neleidai man pabaigti.

Jis paspaudė vidaus telefono mygtuką ir suriaumojo sekretorei, kad atneštų dar kavos. Laukdamas Gregas prisidegė dar vieną cigaretę.

– Kita vertus, – tarė jis, išpūtęs dūmus, – negaliu pakęsti to šunsnukio, gyvenančio gubernatoriaus rūmuose. Niekada to neslėpiau, ir tai abipusis jausmas, nors tas veidmainis niekšelis šito nepripažįsta. Mirsiu iš juoko stebėdamas, kaip jis raitosi. Įsivaizduok jį besiteisinantį, kodėl jo komisija iš daugybės prašymų teikėjų pasirinko kandidatą, susijusį su žmogžudyste? – Jis tyliai sukikeno. – Vien apie tai pagalvojus man pasistoja.

Aleksai Grego motyvacija pasirodė atgrasi, bet ji džiūgavo, kad leidimas duotas.

– Tai galiu atnaujinti bylą?

– Byla vis dar nebaigta, nes Hiksas taip ir nebuvo teisiamas, – Gregas nuleido kojas ir kėdė šaižiai sugirgždėjusi pasviro į priekį, – bet privalau tau pasakyti: darau tai prieš savo sveiką protą ir vien todėl, kad pasitikiu tavo nuojauta. Tu man patinki, Aleksa. Ko esi verta, įrodei dar per stažuotę, būdama teisės studentė. Net jei ir neturėtum dailaus užpakaliuko, gerai, kad esi mūsų užkampyje. – Jis pažvelgė į jos surinktą medžiagą ir ėmė žaisti su vieno aplanko kampučiu. – Vis dėlto manau, kad pyksti ant tų vyrų, miestelio, gal dar ko nors. Nesakau, kad pyktis nepagrįstas. Tik to nepakanka bylai sulipdyti. Jei ne to psichiatro parodymai, būčiau tavo prašymą atmetęs. Taigi, kol būsi ten, kur klajoja bizonai ir laigo elniai su antilopėmis, prisimink, kad jeigu kas, mano subinę taip pat prižnybs. – Jis pakėlė akis ir piktai įsistebeilijo į ją. – Nesusimauk.

– Nori pasakyti, kad galiu važiuoti į vakarų Teksasą?

– Juk ten viskas įvyko, ar ne?

– Taip, bet kas bus su mano bylomis?

– Joms rengti paskirsiu stažuotojus ir paprašysiu atidėti nagrinėjimą. Tuo tarpu pasikalbėsiu su Perselio apygardos prokuroru. Kartu mokėmės Teisės fakultete. Jis tau puikiai tiks. Ne per daug protingas, be to, vedė žmoną ne pagal savo kepurę, tad visaip stengiasi įtikti. Paprašysiu, kad teiktų tau visokeriopą pagalbą.

– Per daug nesukonkretink. Nenoriu, kad jie būtų perspėti.

– Gerai.

– Ačiū tau, Gregai, – nuoširdžiai tarė ji.

– Neskubėk, – atsakė jis, slopindamas jos entuziazmą. – Jei ten tau prispaus uodegą, aš tavęs išsižadėsiu. Generalinis prokuroras neslepia, kad esu jo įpėdinis. Noriu to darbo, o užvis labiausiai man patiktų, kad žavi galvota mergšė vadovautų vienam mano skyriui. Rinkėjus tai žavi, – nuo nikotino pageltusiu pirštu Harperis dūrė į jos pusę, – bet

jei dabar šleptelėsi ant subinės, aš tavęs, vaike, nepažįstu. Supratai?

– Esi nesąžiningas šunsnukis.

Jis nusiviepė kaip krokodilas.

– Net mano mamytė per daug manęs nemėgo.

– Atsiųsiu tau atviruką.

Ji jau buvo beeinanti.

– Palauk valandėlę. Dar šis tas. Turi trisdešimt dienų.

– Ką?

– Trisdešimt dienų kam nors surasti.

– Bet...

– Tik tiek galiu duoti tau laiko, kad vietiniai neimtų nerimauti. Tai daugiau, nei reikia tavo nuojautai ir menkiems siūleliams patikrinti. Priimk šį siūlymą, arba nieko negausi.

– Priimu.

Jis nežinojo, kad ji turi dar vieną galutinį terminą, pačios nusistatytą. Aleksa norėjo senelei prieš mirtį pranešti Selinos žudiko vardą. Nesvarbu, kad senelei koma. Ji kaip nors pasieks Merlės sąmonę. Paskutinįkart senelė ramiai iškvėps, o prieš tai, Aleksa neabejojo, pagaliau ją pagirs.

Aleksa palinko virš Grego stalo.

– Žinau, kad esu teisi. Atvesiu į teismą tikrąjį žudiką, o kai tą padarysiu, pasieksiu, kad jis būtų nuteistas. Pamatysi, taip ir bus.

– Gerai, gerai. Per tą laiką išsiaiškink, kaip mylisi tikri kaubojai. Ir užsirašyk. Noriu žinoti smulkmenas apie pentinus, šautuvus ir visa kita.

– Iškrypėlis.

– Kalė. Ir netrenk... Po šimts velnių!

Dabar prisiminusi tą pokalbį Aleksa nusišypsojo. Į įžeidžiamus, moteris diskriminuojančius Grego žodžius ji nežiūrėjo rimtai, nes suprato, kad jis gerbia jos profesionalumą. Kad ir koks būtų laukinis, Gregas Harperis tapo jos patarėju ir drau-

gu nuo tos vasaros prieš pirmąjį semestrą Teisės fakultete, kai ji dirbo prokuratūroje. Dabar jis dėl jos rizikavo kailiu, o ji brangino jo pasitikėjimą.

Gavusi Grego leidimą veikti, Aleksa negaišo laiko. Popieriams sutvarkyti, stalui nukraustyti ir butui užrakinti užteko vienos dienos. Iš Ostino ji išvyko anksti, stabtelėjo Vako slaugos namuose. Merlės būklė buvo tokia pat. Aleksa paliko „Vakariečio“ telefono numerį – ten bus galima ją rasti, jei įvyktų blogiausia.

Motelio kambaryje ji surinko apygardos prokuroro namų telefono numerį.

– Gal malonėtumėte pakviesti poną Časteną, – paprašė atsiliepus moters balsui.

– Jo nėra namie.

– Ponia Časten? Man svarbu pasikalbėti su jūsų vyru.

– Kas kalba?

– Aleksa Geiter.

Ji išgirdo kažką panašaus į juoką.

– Vadinasi, tai jūs, toji...

– „Toji“?

– Toji, kuri apkaltino žmogžudyste Mintonus ir šerifą Lambertą. Patas grįžo namo sukrėstas. Nebuvau mačiusi jo tokio...

– Atleiskite, – sulaikiusi kvapą pertraukė ją Aleksa. – Jūs pasakėte – šerifą Lambertą?

Trečias

Šerifo tarnyba buvo įsikūrusi Perselio apygardos teismo rūmų pusrūsyje. Antrą kartą per šias dvi dienas Aleksa pastatė automobilį šioje aikštelėje ir įžengė į pastatą.

Buvo ankstyvas metas. Apatinio aukšto kontorose veikla dar nebuvo įsisiūbavusi. Vidury šio kabinetų labirinto buvo didelis policijos būrio kambarys, niekuo nesiskiriantis nuo kitų tokių kambarių visoje šalyje. Čia tarsi neišsisklaidantis debesis tvyrojo cigarečių dūmai. Keletas uniformuotų pareigūnų buvo susispietę aplink viryklėlę, ant kurios lėtai virė kava. Vienas kalbėjo, bet pamatęs Aleksą nutilo vidury sakinio. Galvos viena po kitos atsigręžė, ir dabar į ją spoksojo visi. Ji pasijuto esanti ne vietoje – vyrų valdomoje teritorijoje. Lygios lyčių galimybės dar naujiena Perselio apygardos šerifo tarnybai.

Ji išlaikė orumą ir maloniai tarė:

– Labas rytas.

– Labas, – choru atsakė jie.

– Aš esu Aleksa Geiter. Atėjau susitikti su jūsų šerifu, jei galima.

Šio sakinio nė nereikėjo. Jie jau žinojo, kas ji tokia ir dėl ko yra čia. Perselio dydžio mieste naujienos greitai sklinda.

– Ar jis jūsų laukia? – išspjovęs tabako sultis į tuščią žaliųjų pupelių skardinę karingai paklausė vienas pavaduotojas.

– Manau, jis mane priims, – nedvejodama atsakė ji.

– Jus atsiuntė Patas Častenas?

Šįryt Aleksa mėgino jam prisiskambinti, bet ponia Časten pasakė, kad jis jau išvykęs į darbą. Skambino ten, bet niekas neatsiliepė. Arba jis dar nebuvo nuvažiavęs, arba vengia jos.

– Jis žino, kodėl aš čia. Šerifas yra? – pakartojo ji griežtokai.

– Kažin.

– Nemačiau jo.

– Taip, jis čia, – nenoromis tarė vienas pareigūnas, – atėjo prieš kelias minutes. – Jis kryptelėjo galvą koridoriaus link. – Paskutinės durys į kairę, ponia.

– Dėkui.

Aleksa jiems maloniai nusišypsojo, nors širdyje visai nenorėjo būti maloni, ir nuėjo koridoriumi. Jautė į nugarą įsmeigtus žvilgsnius. Pasibeldė į nurodytas duris.

– Užeikite.

Ridas Lambertas sėdėjo prie subraižyto medinio stalo, tikriausiai tokio pat seno kaip šio pastato kertiniai akmenys. Auliniais batais apautos kojos buvo sukryžiuotos ir užkeltos ant stalo kampo. Kaip ir vakar, sėdėjo atsidrėbęs, šįkart sukamojoje kėdėje.

Kaubojaus skrybėlė ir odinė kailiu pamušta striukė kabojo ant kabyklos kambario kampe tarp lango sulig žemės paviršiumi ir sienos, apklijuotos ieškomų asmenų skelbimais, prilaikomais gelstančių, besiraitančių lipnios juostos rėželių. Rankose Lambertas atsargiai laikė įskilusį, dėmėtą porcelianinį kavos puodelį.

– Oi, labas rytas, panele Geiter.

Ji taip trinktelėjo duris, kad subarškėjo matiniai stiklai.

– Kodėl man vakar niekas nepasakė?

– Juk tai tokia staigmena, kam prarasti progą? – tarė jis vylingai išsiviepdamas. – Kaip sužinojote?

– Atsitiktinai.

– Žinojau, anksčiau ar vėliau ateisite, – jis palengva atsitiesė, – bet nemaniau, kad taip anksti iš ryto. – Ridas atsistojo ir parodė vienintelę kitą laisvą kėdę. Priėjo prie stalelio, ant kurio stovėjo kavavirė. – Norite kavos?

– Ponas Častenas turėjo man pasakyti.

– Patas? Nieku gyvu. Kebliomis aplinkybėmis mūsų apygardos prokuroras tampa bailus kaip viščiukas.

Aleksa palietė kaktą.

– Tai košmaras.

Jis nelaukė, kol ji atmes ar priims pasiūlymą išgerti kavos. Pylė jai į puoduką, panašų į savo.

– Grietinėlės, cukraus?

– Užėjau ne pabendrauti, pone Lambertai.

Puodelį juodos kavos jis padėjo ant stalo ir grįžo prie savo kėdės. Sėdantis mediena ir spyruoklės protestuodamos sugirgždėjo.

– Nekaip prasideda mūsų pažintis.

– Ar pamiršote, kodėl aš čia?

– Nė akimirkos, bet argi pareigos draudžia jums išgerti kavos? O gal tai religinis susilaikymas?

Suirzusi Aleksa pasidėjo rankinę ant stalo, priėjo prie stalelio ir šaukšteliu į puodelį įsibėrė pieno miltelių.

Kava buvo stipri ir karšta – beveik tokia pat kaip šerifo žvilgsnis, nukreiptas į ją, – ir daug geresnė už tą apyšiltį gėrimą, kurio anksčiau gėrė „Vakariečio“ motelio kavinėje. Jei kavą virė jis, vadinasi, žino, kaip išvirti skanią. Ir šiaip jis atrodė labai gabus žmogus. Sėdėjo atsilošęs kėdėje ir, regis, visai neėmė į galvą, kad yra įsipainiojęs į žmogžudystę.

– Kaip jums patinka Perselis, panele Geiter?

– Dar per trumpai čia buvau, kad susidaryčiau kokią nors nuomonę.

– Na jau. Galiu kirsti lažybų, kad dar nemačiusi buvote nusiteikusi jo nepamėgti.

– Kas jums taip sakė?

– Būtų visai logiška, tiesa? Čia mirė jūsų motina.

Aleksai nusmelkė širdį dėl taip atsainiai paminėtos motinos mirties.

– Ji ne šiaip sau mirė. Ji buvo nužudyta. Žiauriai.

– Prisimenu, – tarė jis niūriai.

– Žinoma. Juk jūs aptikote lavoną, tiesa?

Jis nudūrė akis į kavos puodelį ir ilgokai spoksojo, paskui vėl paėmė už ąselės. Susivertė į gerklę kaip stiklą viskio.

– Ar jūs nužudėte mano motiną, pone Lambertai?

Kadangi vakar negalėjo įvertinti jo reakcijos, Aleksa norėjo pamatyti ją dabar.

Jis staiga kilstelėjo galvą.

– Ne. – Palinkęs į priekį Lambertas alkūnėmis atsirėmė į stalą ir pažvelgė jai tiesiai į akis. – Išsiaiškinkim šitą mėšlą, gerai? Supraskite tuojau pat, šitaip abu sutaupysime begalę laiko. Jei norite apklausti, prokurore, turite pašaukti mane į teismą, kad stočiau prieš prisiekusiuosius.

– Atsisakote padėti tyrimui?

– Šito nesakiau. Mano tarnyba jūsų žinioje, kaip nurodė Patas. Pats padėsiu jums kuo galėdamas.

– Iš geros širdies? – lipšniai paklausė ji.

– Ne. Noriu, kad tai baigtųsi visiems laikams. Suprantate? Kad galėtumėte grįžti į Ostiną, kur jūsų vieta, ir palikti praeitį praeityje, ten, kur jos vieta. – Jis atsistojo įsipilti dar kavos. Per petį paklausė: – Ko čia atvažiavote?

– Badis Hiksas nežudė mano motinos.

– Iš kur, po velnių, žinote? Gal jo paklausėte?

– Negalėjau paklausti. Jis miręs.

Iš Lamberto reakcijos Aleksa suprato, kad jis šito nežinojo. Ridas priėjo prie lango ir įsižiūrėjo į lauką susimąstęs gurkšnodamas kavą.

– Štai kaip, tegu jį devynios. Kvaišelis Badis mirė.

– Kvaišelis Badis?

– Taip visi jį vadino. Vargu ar kas nors žinojo jo pavardę iki Selinos mirties, kai laikraščiai aprašė tą atsitikimą.

– Girdėjau, jis buvo protiškai atsilikęs.

Lambertas stovėdamas prie lango linktelėjo.

– Taip, ir dar mikčiojo. Vargiai galėjai jį suprasti.

– Ar jis gyveno su tėvais?

– Su motina. Ji pati buvo šiek tiek trenkta. Mirė prieš daug metų, neilgai trukus, kai jis buvo uždarytas.

Jis toliau stebeilijo pro skersinius žaliuzių plyšius, atgręžęs jai nugarą. Buvo lieknas, plačių pečių, siaurų klubų. Džinsai net truputį per daug prigludę. Aleksa išplūdo save, kad pastebi tokius dalykus.

– Kvaišelis Badis važinėjo po miestą dideliu triračiu, – kalbėjo jis. – Už keleto kvartalų būdavo girdėti, kad atvažiuoja. Tas kledaras barškėdavo ir tarškėdavo kaip koks prekeivio vagonėlis. Visas būdavo prikrautas šlamšto. Badis rausdavosi šiukšlynuose. Mažoms mergaitėms būdavo liepiama laikytis nuo jo atokiai. Mes, berniukai, šaipydavomės iš jo, krėsdavom pokštus... – Jis liūdnai papurtė galvą. – Apmaudu.

– Jis mirė psichiatrijos ligoninėje, įkalintas už nusikaltimą, kurio nepadarė.

Jos pastaba nutraukė jo apmąstymus.

– Neturite įrodymų, kad jis to nepadarė.

– Rasiu.

– Jų nėra.

– Tikrai? Gal tą rytą, kai neva radote Selinos lavoną, sunaikinote visus įkalčius?

Tarp jo tankių antakių įsirėžė gili raukšlė.

– Ar neturite daugiau ko veikti? Ar jums negana bylų? Kodėl pirmiausia pradėjote tirti šitą?

Ji jam nurodė tą pačią priežastį kaip ir Gregui Harperiui:

– Teisingumas nebuvo įvykdytas. Badis Hiksas nekaltas. Jis prisiėmė kaltę už kažkieno kito nusikaltimą.

– Mano, Džunijoro ar Anguso?

– Taip, vieno iš jūsų trijų.

– Kas jums taip sakė?

– Senelė Greihem.

– Ak, dabar suprantu. – Jis užkišo nykštį už diržo kilpos, įdegę pirštai nusviro ties kelnių praskiepu. – Ar ji nepamiršo pasakyti, kaip pavyduliavo?

– Senelė? Kam?

– Mums. Džunijorui ir man.

– Ji pasakojo, kad judu ir Selina buvote kaip trys muškietininkai.

– Ir ją tas piktino. Ar ji pasakojo, kaip beprotiškai mylėjo Seliną?

Jai nė nereikėjo pasakoti. Kuklus namelis, kuriame užaugo Aleksa, buvo tikra mirusios motinos šventovė. Pastebėjęs jos surauktus antakius, šerifas pats atsakė į savo klausimą:

– Ne, matau, kad ponia Greihem to neminėjo.

– Manote, atvažiavau čia įvykdyti asmeninės vendetos.

– Taip, manau.

– Ne visai taip, – gindamasi atsakė Aleksa. – Manau, šioje byloje yra spragų, kurias būtina ištirti. Apygardos prokuroras Harperis irgi tokios nuomonės.

– Tas savimyla? – niekinamai prunkštelėjo Ridas. – Jis savo motiną apkaltintų spekuliavimu gatvėse, jei dėl to bent kiek priartėtų prie generalinio prokuroro posto.

Aleksa žinojo, kad pastaba iš dalies teisinga. Tad griebėsi kitos taktikos:

– Kai ponas Častenas geriau susipažins su faktais, sutiks, kad teismas padarė didelę klaidą.

– Patas iki vakar dienos nebuvo nė girdėjęs apie Seliną. Per daug rūpinasi nelegalų ir narkotikų prekeivių gaudymu.

– Kaltinate mane, kad noriu teisingumo? Jei jūsų motina būtų mirtinai užbadyta arklidėje, ar nepadarytumėte visko, kas įmanoma, kad žudikas būtų nubaustas?

– Nežinau. Mano senutė paspruko, kai dar nebuvau toks didelis, kad ją prisiminčiau.

Aleksą nusmelkė gailestis, nors ji žinojo, kad negali sau to leisti. Nieko nuostabaus, kad nuotraukose Ridas toks susimąstęs, kur kas vyresnio žmogaus akimis. Jai nešovė į galvą paklausti senelės, kodėl jis toks rimtas.

– Tokia padėtis nepateisinama, pone Lambertai. Esate įtariamasis. – Ji atsistojo ir paėmė rankinę. – Dėkui už kavą. Atleiskite, kad taip anksti sutrukdžiau. Nuo šiol man teks pasikliauti vietos policijos nuovados pagalba.

– Luktelėkit.

Aleksa, jau beeinanti prie durų, sustojo ir atsigręžė.

– Kas?

– Čia nėra policijos nuovados.

Nuliūdinta tokios žinios ji žiūrėjo, kaip Ridas pasiima skrybėlę ir striukę. Jis apėjo Aleksą, atidarė duris, tada išėjo paskui ją.

– Ei, Semai, aš išeinu. Būsiu kitapus gatvės.

Pavaduotojas linktelėjo.

– Prašom čia, – tarė Ridas imdamas Aleksai už alkūnės ir vesdamas prie nedidelio lifto koridoriaus gale.

Į liftą jie įlipo kartu. Sugirgždėjo uždaromos durys. Mechanizmas įtartinai džerškėjo. Aleksa vylėsi, kad jiems pavyks pakilti.

Ji mėgino liftui padėti sutelkdama į jį visą dėmesį. Tačiau vis tiek jautė Ridą Lambertą stovint taip arti, kad lietėsi drabužiai. Jis ją apžiūrinėjo.

– Esate panaši į Seliną, – tarė jis.

– Taip, žinau.

– Figūra, manieromis. Nors jūsų plaukai tamsesni ir juose daugiau raudono atspalvio. Jos akys buvo rudos, ne mėlynos kaip jūsų. – Jo žvilgsnis slydinėjo Aleksos veidu. – Tačiau panašumas pritrenkiamas.

– Dėkui. Manau, mano motina buvo graži.

– Visi taip manė.

– Ir jūs?

– Ypač aš.

Liftas trūktelėjo ir staiga sustojo. Aleksa susvyravo ir atsišliejo į Ridą. Jis sučiupo jos ranką ir laikė tol, kol ji atgavo pusiausvyrą, – gal tai truko kiek per ilgai, nes Aleksai apsvaigo galva ir ėmė trūkti oro.

Jie buvo pirmame aukšte. Vesdamas ją prie užpakalinių durų jis įsinėrė į striukę.

– Mano automobilis liko stovėti, – tarė Aleksa jiems išėjus. – Gal į automatą įmesti daugiau monetų?

– Pamirškit tą automatą. Jei gausite baudą, turite draugų, užimančių aukštus postus.

Jo šypsena nebuvo tokia nepriekaištinga ortodonto požiūriu kaip Džunijoro Mintono, bet tokia pat veiksminga. Nuo jos kažkur ties skrandžiu darėsi šalta, ir šis jausmas buvo keistas, nuostabus, bauginantis.

Šypsnys išryškino jo veido raukšleles. Visos per keturiasdešimt trejus metus nugyventos dienos atsispindėjo veide, bet permainingo oro paliktos žymės puikiai derėjo su tvirtu, vyrišku kūno sudėjimu. Medaus spalvos plaukų nebuvo lietęs joks stilistas. Juodą fetrinę kaubojaus skrybėlę jis užsismaukė iki pat antakių, kurie buvo vos tamsesni nei plaukai.

Rido akys buvo žalios. Aleksa tą pastebėjo vos įžengusi į jo kabinetą. Ji sureagavo taip, kaip būtų sureagavusi bet kuri moteris, pamačiusi tokį patrauklų vyriškį. Jis neturėjo pilvuko, nebuvo jokio vidutiniam amžiui būdingo putlumo. Atrodė dviem dešimtmečiais jaunesnis, nei buvo iš tikrųjų.

Aleksai tekdavo nuolat priminti sau, kad ji – suverenios Teksaso valstijos prokurorė ir į Ridą Lambertą turi žvelgti teisininkės, o ne moters akimis. Be to, jis visa karta už ją vyresnis.

– Ar šiandien pritrūkote švarių uniformų? – paklausė ji einant per gatvę.

Jis mūvėjo paprastus *Levi's* džinsus, senus, išblukusius ir aptemptus – tokius, kokius mūvėdavo rodeo kaubojai. Rudos odos striukė buvo prigludusi prie juosmens kaip karo lakūno. Pamušalas, viršuje atlenktas kaip plati apykaklė, greičiausiai iš kojotų kailių. Išėjus į saulę, jis tuoj pat užsidėjo lakūno akinius. Stiklai buvo tokie tamsūs, kad ji nebematė akių.

– Nuolat bijodavau uniformuotų žmonių, todėl tapęs šerifu aiškiai pasakiau, kad manęs nepavyks į tą rūbą įsprausti.

– Kodėl bijodavote uniformuotų žmonių?

Jis kreivai šyptelėjo.

– Paprastai stengdavausi nuo jų pabėgti ar bent jau jų vengti.

– Buvote nenaudėlis?

– Chuliganas.

– Turėjote reikalų su policija?

– Ir ne kartą.

– Tai kas privertė pakeisti požiūrį – religinis išgyvenimas? Išgąstis? Viena kita naktis areštinėje? Pataisos namai?

– Ne. Tiesiog pamaniau, kad jei sugebu pergudrauti įstatymą, galėčiau pergudrauti ir jo pažeidėją. – Jis gūžtelėjo pečiais. – Atrodė savaime suprantama karjeros galimybė. Išalkote?

Jai nespėjus atsakyti, jis pastūmė B&B viešbučio kavinės duris. Varpelis, kokie rišami karvėms po kaklu, pranešė apie jų atvykimą. Regis, tai buvo vieta, kurioje verda gyvenimas. Visi staleliai – raudono plastiko plokštės su aprūdijusiomis chromuotomis kojomis – buvo apsėsti lankytojų. Ridas nuvedė Aleksą prie laisvo stalo pasieny.

Lambertą šūksniais sveikino biurų darbuotojai, fermeriai, naftos verslovių darbininkai, kaubojai ir sekretorės – kiekvienas atpažįstamas iš aprangos. Visi, išskyrus sekretores, avėjo aulinius batus. Aleksa pažino Imodženą, Pato Časteno sekretorę. Vos juodu praėjo pro jos stalelį, gyvai kuždėdama ji ėmė kartu sėdinčioms moterims aiškinti, kas yra Aleksa.

Naujienai keliaujant nuo vieno stalelio prie kito, užeiga nuščiuvo.

Jokios abejonės, kad B&B viešbučio kavinėje per kavos pertrauką kasryt susirenka šis Perselio mikrokosmas. Tarp jų išdygusi nepažįstamoji jau ir taip buvo naujiena, o Selinos Geiter dukters sugrįžimas – medžiaga visam laikraščio numeriui. Aleksa jautėsi tarsi blykstelėjęs žaibas, nes tikrai traukė prie savęs elektros impulsus. Jautė, kad kai kurie nedraugiški.

Iš muzikos automato aidėjo Kristalės Geil atliekama baladė apie prarastą meilę. Ji varžėsi su „Valandos žiniomis" iš prastai rodančio kampe pakabinto nespalvoto televizoriaus. Laidoje aptariama vyrų impotencijos problema trims naftininkams kėlė griausmingą juoką. Judėjimas prieš rūkymą Perselio dar nebuvo pasiekęs, ir dūmų buvo taip tiršta, kad nors kirvį kabink. Viską gožė čirškinamos kiaulienos kvapas.

Padavėja purpurinėmis poliesterio kelnėmis ir ryškia aukso spalvos atlaso palaidine priėjo prie jų nešina dviem puodeliais kavos ir lėkšte šviežių mielinių spurgų. Ji mirktelėjo ir tarė:

– Labas rytas, Ridai.

Tada palengva nužingsniavo į virtuvę, kurioje virėjas burnoje sukiodamas cigaretę mitriai plakė kiaušinius.

– Vaišinkitės.

Aleksa priėmė šerifo siūlymą. Spurgos buvo dar šiltos, cukrinis glajus tirpo ant liežuvio.

– Jie jūsų jau laukė viską paruošę. Ar tai jūsų stalelis? Nuolatinis užsakymas?

– Savininkas vardu Pitas, – tarė jis rodydamas į virėją. – Eidamas į mokyklą kas rytą pusryčiaudavau pas jį.

– Koks dosnumas.

– Tai nebuvo labdara, – šiurkščiai tarė Ridas. – Popietėmis po pamokų šluodavau jam grindis.

Ji netyčia užgavo jautrią vietą. Ridas Lambertas teisinosi dėl savo vaikystės be motinos. Tačiau dabar buvo netinkamas laikas pešti daugiau. Ne čia, kur beveik visos akys juos stebi.

Jis prarijo dvi spurgas ir užgėrė juoda kava, nešvaistydamas nei maisto, nei laiko, nei judesių. Lyg manytų, kad kitą kartą valgyti gali tekti negreitai.

– Daug žmonių, – atkreipė dėmesį ji nejučia laižydama nuo pirštų glajų.

– Taip. Tokie senbuviai kaip aš naująjį prekybos centrą ir greitojo maisto restoranus, išdygusius prie magistralės, palieka atvykėliams ir paaugliams. Jei ko nors nerandi kitur, paprastai rasi B&B. Tikriausiai tuojau ateis ir Angusas. MĮ biuras vos už kvartalo nuo aikštės, bet jis daugybę verslo reikalų sutvarko čia, prie šitų stalų.

– Papasakokite apie Mintonus.

Jis paėmė paskutinę spurgą, nes suprato, kad Aleksa jos nevalgys.

– Jie turtingi, bet nepasipūtę. Žmonės juos mėgsta.

– Arba jų bijo.

– Gal kas ir bijo, – pripažino jis gūžtelėjęs pečiais.

– Ranča – tik vienas iš jų verslų?

– Taip, bet viskas prasidėjo nuo jos. Angusas sukūrė ją iš nieko – buvo tik akrai dulkių ir didžiulis ryžtas.

– Ką būtent jie daro?

– Iš esmės jų įmonė treniruoja lenktyninius žirgus. Daugiausia grynaveislius. Yra keletas kvorterių. Vienu metu laiko iki šimto penkiasdešimties žirgų ir rengia juos dalyvauti lenktynėse.

– Atrodo, daug apie tai išmanote.

– Pats turiu porą lenktyninių žirgų. Laikau juos ten. – Jis bakstelėjo pirštu į jos pusiau nugertą kavos puodelį. – Jei baigėte, norėčiau kai ką jums parodyti.

– Ką? – paklausė ji nustebusi dėl tokio greito pokalbio posūkio.

– Čia netoli.

Jie išėjo iš B&B, bet prieš tai Ridas visiems, su kuriais įeidamas pasisveikino, dabar pasakė „sudie“. Jis nemokėjo už

pusryčius – virėjas Pitas tik kilstelėjo ranką, o padavėja meiliai patapšnojo per petį.

Rido tarnybinis automobilis, bleizeris, stovėjo prie šaligatvio priešais teismo rūmus. Ši vieta buvo jam rezervuota ir pažymėta nedideliu ženklu. Ridas atrakino dureles, padėjo Aleksai įlipti į keturiais ratais varomą automobilį, paskui įlipo pats. Pravažiavęs vos kelis kvartalus sustojo prie nedidelio namelio.

– Štai, – tarė.

– Kas?

– Čia gyveno jūsų motina.

Aleksa grįžtelėjo įsižiūrėti į medinį būstą.

– Rajonas nebe tas, koks buvo jai čia gyvenant. Viskas nuėjo šuniui ant uodegos. Ten, kur šaligatvis truputį susiaurėja, augo medis.

– Žinau, mačiau nuotraukas.

– Prieš keletą metų jis nudžiūvo ir teko nukirsti. Šiaip ar taip, – tarė jis, jungdamas pavarą, – maniau, norėsite pamatyti.

– Dėkui.

Automobiliui tolstant nuo šaligatvio, Aleksa nenuleido akių nuo namo. Balti dažai buvo papilkėję. Karšta vasaros saulė išblukino kaštonines markizes virš langų. Namas nebuvo patrauklus, bet Aleksa gręžė galvą ir žvelgė tol, kol jis dingo iš akių.

Štai kur ji gyveno su savo mama du trumpučius mėnesius. Tuose kambariuose Selina ją maitino, maudė, sūpavo ir dainavo jai lopšines. Ten ji naktimis ramindavo verkiančią Aleksą. Tos sienos girdėjo, kaip mama savo mažai mergytei kuždėjo amžinai ją mylėsianti.

Žinoma, Aleksa to neprisiminė. Bet žinojo, kad taip buvo.

Slopindama sukilusius jausmus ji grįžo prie kavinėje vykusio pokalbio.

– Kodėl Mintonams tokia svarbi ta siūloma lenktynių trasa?

Jis pažvelgė taip, lyg ji būtų išsikrausčiusi iš proto.

– Dėl pinigų. Dėl ko gi daugiau?

– Regis, pinigų jie turi pakankamai.

– Pinigų niekam nebūna gana, – pareiškė jis niūriai šypsodamasis, – ir tik žmogus, buvęs toks neturtingas kaip aš, gali tą pasakyti. Apsidairykite, – jis mostelėjo į tuščias parduotuves palei pagrindinę gatvę, kuria jie dabar važiavo, – matote visas tas ištuštėjusias įmones ir skelbimus apie uždarymą? Žlugus naftos rinkai, žlugo ir miestelio ekonomika. Beveik visi suko kokį nors su nafta susijusį verslą.

– Suprantu.

– Tikrai? Abejoju, – tarė jis su panieka. – Kad išgyventų, šiam miesteliui reikia hipodromo. Nereikia, kad ateitų mėlynakė, raudonplaukė, kailiniais apsisiautusi teisininkė, kuriai dar pienas nuo lūpų nenudžiūvo, ir viską sumautų.

– Atvažiavau čia tirti žmogžudystės, – pratrūko ji sulaukusi netikėto įžeidimo. – Hipodromas, lošimo licencija ir vietos ekonomika su ja nesusiję.

– Tegu mane skradžiai, jei nesusiję. Jei sužlugdysite Mintonus, sužlugdysite Perselio apygardą.

– Jei bus įrodyta, kad Mintonai kalti, jie bus sužlugdę save patys.

– Klausykite, panele, nerasite jokių naujų savo motinos nužudymo įkalčių. Tik prišauksite bėdą. Vietos gyventojai jums niekuo nepadės. Niekas neprasižios prieš Mintonus, nes apygardos ateitis priklauso nuo to, ar jie pastatys čia hipodromą.

– O jūs – pats pirmas ištikimųjų ir užsisiuvusiųjų burnas sąraše.

– Po perkūnais, visiškai teisingai!

– Kodėl? – mygo ji. – Gal Mintonai jumis pasinaudojo? Gal kuris nors iš jų pasiuntė jus į tą arklidę gerokai anksčiau, dar prieš „aptinkant“ mano motinos lavoną? Beje, ką ten veikėte tuo laiku?

– Ką ir kasdien. Mėžiau iš arklidžių mėšlą. Tada dirbau pas Angusą.

Ji nustebo.

– Ak, šito nežinojau.

– Jūs daug ko nežinote. Ir šitaip jums daug geriau.

Jis staiga pasuko automobilį į stovėjimo vietą prie teismo rūmų ir nuspausdamas stabdžius taip švystelėjo ją į priekį, kad net įsirėžė saugos diržas.

– Gerai padarytumėte, panele Geiter, jei praeitį paliktumėte ramybėje.

– Dėkui, šerife. Apsvarstysiu jūsų pasiūlymą.

Ji išlipo iš visureigio ir užtrenkė dureles.

Tyliai keiksnodamas Ridas stebėjo ją nueinančią šaligatviu. Gaila, kad negalima atsipalaiduoti ir tiesiog gėrėtis jos blauzdų forma, gundančiu klubų siūbavimu ir visu kitu, ką tučtuojau pastebėjo vakar po pietų jai įėjus į Pato Časteno kabinetą. Tačiau vos išgirdęs jos vardą nebegalėjo grynai vyriškai mėgautis malonumu.

Selinos duktė, galvojo jis stebėdamasis ir purtydamas galvą. Nieko keisto, kad Aleksa jam velnioniškai patraukli. Jos motina buvo jam gimininga siela nuo pat tos dienos pradžios mokykloje, kai kažkoks snarglius skaudžiai pasityčiojo, kad ji našlaitė, neturi tėvo, staiga mirusio nuo širdies priepuolio.

Žinodamas, kaip gali užgauti patyčios dėl tėvų, Ridas puolė ginti Selinos. Jis kovėsi už ją tame mūšyje ir visuose vėlesniuose. Ridui nešant jos vėliavą, niekas nedrįso tarti jai pikto žodžio. Buvo sudaryta sąjunga. Jų draugystė buvo nepaprasta ir išskirtinė, kol atsirado ir į jų tarpą buvo priimtas Džunijoras.

Taigi jis suprato – neverta stebėtis, kad apygardos prokuroro padėjėja iš Ostino jam sukėlė tokius jausmus. Gal tik reikia nerimauti, kad jie tokie stiprūs. Nors Selina pagimdė dukterį, ji mirė dar būdama mergaitė. Aleksandra buvo moteris, kokia galėjo tapti Selina.

Jis mėgino apsimesti, kad tas susidomėjimas – tik praeities ilgesys, švelnus vaikystės meilės prisiminimas. Bet būtų melavęs pats sau. Jei reikėtų apibūdinti savo susidomėjimą, pakaktų pripažinti, jog stebint, kaip ji laižo cukrų nuo pirštų galiukų, džinsuose kilo maloni įtampa.

– Dieve mano, – sumurmėjo jis.

Ši moteris jam kėlė tokius pat dviprasmiškus jausmus kaip ir jos motina, kol dar nebuvo aptikta negyva arklidėje.

Kaip gali dvi moterys, tarp kurių dvidešimt penkerių metų skirtumas, daryti šitokią įtaką jo gyvenimui? Meilė Selinai jį beveik sužlugdė. Jos duktė kelia vos ne tokią pačią rimtą grėsmę. Jei ji imtų kapstytis praeityje, vienas Dievas težino, kokią bėdą gali prišaukti.

Jis ketino šerifo darbą išmainyti į tokį, kuris atneštų turtą ir suteiktų padėtį. Be jokios abejonės, nenorėjo, kad ateitį aptemdytų kriminalinis tyrimas.

Ridas ne tam šitiek metų lenkė nugarą, kad leistų atpildui išslysti iš rankų. Visą suaugusio žmogaus gyvenimą jis gyveno trokšdamas kompensacijos už vaikystę. Dabar, kai pagarba, kurios troško, buvo ranka pasiekiama, neketino leisti Aleksai savo tyrimu priminti žmonėms jo kilmės. Puošeiva teisininkė gali pakišti jam koją, jei niekas jos nesustabdys.

Kalbantys, kad materialus turtas yra nesvarbu, jau turi visko pakankamai sukaupę. Jis niekada nieko neturėjo. Ligi šiol. Dabar buvo pasiruošęs viskam, kad apgintų savo nuosavybę.

Lipdamas iš automobilio ir grįždamas į teismo rūmus Ridas keikė dieną, kai gimė Aleksandra Geiter, – visai kaip tą dien, kai tai įvyko. Bet nepaliovė svarstęs, ar jos daili burnytė netiktų dar kai kam, ne vien svaidyti kaltinimus ir postringauti teisiniu žargonu.

Būtų kirtęs lažybų iš kito laimėjimo žirgų lenktynėse – tiktų.

Ketvirtas

Teisėjas Džozefas Volesas buvo geriausias milantos – rūgštį neutralizuojančio preparato – pirkėjas „Prerijos“ vaistinėje. Kildamas nuo pietų stalo jis žinojo, kad netrukus teks nuryti vieną kitą jos gurkšnį. Duktė Steisė paruošė jam valgyti – kaip ir kiekvieną savaitės dieną, išskyrus sekmadienius, kai juodu eidavo į vietos klubo bufetą. Steisės virtiniai, lengvi ir putlūs kaip visada, apsunkino skrandį lyg golfo kamuoliukai.

– Kas nors negerai?

Ji pastebėjo, kad tėvas išsiblaškęs trina sau pilvą.

– Ne, nieko.

– Paprastai mėgsti vištieną ir virtinius.

– Pietūs buvo skanūs. Tik šiandien mano skrandis sutrikęs.

– Imk mėtinuką.

Steisė padavė jam krištolinį saldainių indą, paprastai laikomą ant švariai nušluostyto vyšninio kavos stalelio. Jis paėmė saldainį, išvyniojo iš raudonai ir baltai dryžuoto popierėlio ir įsidėjo į burną.

– Ar kas nors atsitiko, kad tau sutriko skrandis?

Steisė ėmė rūpintis tėvu, kai prieš keletą metų mirė motina. Ji buvo vieniša ir sparčiai artėjo prie vidutinio amžiaus, bet niekada nereiškė ambicijų būti kuo nors daugiau nei

namų šeimininke. Kadangi neturėjo nei vaikų, nei vyro, šokinėjo aplink teisėją.

Steisė ir anksčiau nebuvo pašėlusiai graži, o amžius, deja, nieko nepakeitė į gera. Beprasmiška mėginti apibūdinti jos bruožus taktiškai švelninant pasakymus. Ji buvo negraži, ir niekada nebuvo kitaip. Tačiau jos padėtis Perselyje buvo tvirta.

Jos vardas buvo visų svarbių miestelio moterų organizacijų sąraše. Ji dėstė mergaitėms Pirmosios metodistų bažnyčios sekmadieninėje mokykloje, šeštadienio rytais ištikimai lankydavo „Aukso amžiaus“ namų gyventojus, o antradieniais ir ketvirtadieniais žaisdavo bridžą. Jos veiklos kalendorius visada būdavo pilnas įrašų. Ji rengdavosi brangiais, gerais drabužiais, nors pagal jos amžių gerokai neskoningais.

Jos manieros buvo nepriekaištingos, elgesys rafinuotas, temperamentas romus. Nusivylimus ji pakeldavo su pagarbos vertu kilniadvasiškumu. Visi manė, kad ji laiminga ir patenkinta.

Klydo.

Teisėjas Volesas, į žvirblį panašus žmogelis, apsisiautė sunkiu apsiaustu ir žengė laukujų durų link.

– Vakar vakare man skambino Angusas.

– Štai kaip? Ko norėjo? – paklausė Steisė pastatydama tėvui apsiausto apykaklę, kad saugotų nuo vėjo.

– Vakar pasirodė Selinos Geiter duktė.

Steisės rankos sustingo, ji žengė žingsnį į šalį nuo tėvo. Jų akys susitiko.

– Selinos Geiter duktė? – aukštu ir laibu balsu ištarė blyškios kaip kreida lūpos.

– Atsimeni kūdikį? Kiek pamenu, Aleksandra.

– Taip, atsimenu, Aleksandra, – užsigalvojusi pakartojo Steisė. – Ji čia, Perselyje?

– Nuo vakar. Dabar jau suaugusi.

– Kodėl nepasakei man vakar, kai grįžau?

– Vėlokai grįžai. Aš anksti atsiguliau. Žinojau, kad ir tu pavargusi, nebuvo reikalo kvaršinti tau galvos.

Steisė nusigręžė ir iš saldainių indo greitai išrinko tuščius celofano popierėlius. Tėvas turėjo erzinantį įprotį išvyniojęs juos ten palikti.

– Argi dėl netikėto Selinos dukters pasirodymo aš turėčiau kvaršinti sau galvą?

– Na, tam nėra jokios ypatingos priežasties, – tarė teisėjas, patenkintas, kad nereikia žvelgti dukteriai į akis. – Kita vertus, tikriausiai bus sujudintas visas prakeiktas miestelis.

Steisė atsigręžė. Jos pirštai maigė permatomo celofano skiautelę.

– Kodėl gi?

Teisėjas kumščiu pridengė rūgštų raugulį.

– Dabar ji Ostino apygardos prokuratūros prokurorė.

– Selinos duktė?! – šūktelėjo Steisė.

– Velniškas reikalas, ar ne? Kas būtų atspėjęs, kad jai taip gerai klosis be tėvų, auginamai vien Merlės Greihem.

– Dar nepasakei, ko ji grįžo į Perselį. Aplankyti ko?

Teisėjas papurtė galvą.

– Bijau, kad su reikalais.

– Ar tai kaip nors susiję su Mintonų lošimo licencija?

Jis nukreipė žvilgsnį į šalį ir ėmė nervingai žaisti su apsiausto saga.

– Ne, ji, e... ji gavo apygardos prokuroro leidimą atnaujinti motinos nužudymo bylą.

Regis, Steisės kaulėta krūtinė įlinko dar per colį. Ji žengė atgal, apgraibomis ieškodama vietos atsiremti, kad nenugriūtų.

Teisėjas apsimetė nepastebėjęs dukters reakcijos ir tarė:

– Ji pasiekė, kad Patas Častenas surengtų susitikimą su Mintonais ir Ridu Lambertu. Pasak Anguso, ji ryžtingai pareiškė, kad išvažiuos tik nustačiusi, kuris iš jų nužudė jos motiną.

– Ką? Ar ji kuoktelėjusi?

– Anot Anguso, ne. Jis sako, kad ji, regis, turi aštrų kaip skustuvas protą, puikiai naudojasi savo gebėjimais ir visiškai nejuokauja.

Atsisėdusi ant sofos ranktūrio, Steisė kilstelėjo mažytę ranką sau už sprando.

– Kaip reagavo Angusas?

– Pažįsti Angusą. Jis dėl nieko nenusimena. Atrodo, jam visas šis reikalas juokingas. Sakė, kad nėra dėl ko nerimauti – ji negali didžiajai žiuri pateikti jokių įrodymų, nes jų nėra. Kvaišelis Badis kaltas, – teisėjas atsitiesė, – ir nėra ko abejoti mano sprendimu, kad tas žmogus buvo neteisnus ir negalėjo stoti prieš teismą.

– Žinoma, nėra ko abejoti, – tarė Steisė kildama jo ginti. – Neturėjai kitos išeities, tik perduoti Kvaišelį Badį tai ligoninei.

– Kasmet peržiūrėdavau ataskaitas apie jo sveikatos būklę, paimdavau raštiškus jo gydytojų parodymus. Juk žinai, ta įstaiga nėra koks gyvačių lizdas. Tai viena iš geriausių ligoninių mūsų valstijoje.

– Tėti, niekas ir nerodo į tave pirštu. Gerasis Dieve, užtenka tik peržiūrėti tavo, kaip teisėjo, charakteristiką. Daugiau nei trisdešimt metų tavo reputacija buvo nepriekaištinga.

Jis perbraukė ranka retėjančius plaukus.

– Tik bjauru, kad viskas iškilo kaip tik dabar. Gal man anksčiau išeiti į pensiją, nelaukti savo gimtadienio kitą vasarą.

– Tu taip nepadarysi, gerbiamasis teisėjau. Liksi toje kėdėje, kol ateis metas į pensiją, ir nė dienos trumpiau. Jokia išsišokėlė, ką tik baigusi Teisės fakultetą, tavęs nenuvers.

Kad ir kaip prikišamai Steisė demonstravo savo paramą, jos akys išdavė nerimą.

– Ar Angusas sakė, kaip ta mergina... kaip ji atrodo? Ar panaši į Seliną?

– Šiek tiek. – Teisėjas priėjo prie laukujų durų ir trūktelėdamas atidarė. Žengdamas lauk mestelėjo per petį: – Angusas sakė, kad ji dailesnė.

Teisėjui išėjus, Steisė ilgai sėdėjo sustingusi ant sofos ranktūrio ir žvelgė į vieną tašką. Visiškai pamiršo, kad reikia suplauti indus.

– Laba diena, teisėjau Volesai. Mano vardas – Aleksandra Geiter. Kaip laikotės?

Prisistatyti nereikėjo. Jis pažino ją tą pačią akimirką, vos įžengė į laukiamąjį šalia savo kabineto. Ponia Lipskomb, jo sekretorė, linktelėdama galvą parodė į kėdę prie sienos. Atsigręžęs pamatė jauną moterį, – dvidešimt penkerių, jei teisingai apskaičiavo, – su karališka ramybe ir pasitikėjimu sėdinčią ant kietos kėdės. Laikyseną ji paveldėjo iš motinos.

Jam pačiam netekdavo dažnai susidurti su Selina Geiter, bet daug apie ją žinojo iš Steisės. Mergaitės vienuolika metų mokėsi toje pačioje mokykloje. Net apkarpęs paauglišką Steisės pavydą buvo susikūręs nepagražintą paveikslą merginos, kuri žino esanti graži, mėgstama ir visus klasės vaikinus laiko savo rankose, tarp jų ir tuodu, kurie iš tikro šį tą reiškė: Džunijorą Mintoną ir Ridą Lambertą.

Neįmanoma suskaičiuoti, kiek kartų dėl Selinos kaltės Steisei dužo širdis. Vien dėl tos priežasties teisėjas jos nekentė. O kadangi ši jauna moteris buvo Selinos duktė, ji jam nepatiko iš pirmo žvilgsnio.

– Laba diena, panele Geiter.

Teisėjas Volesas paspaudė ištiestą ranką, bet ne ilgiau, nei derėjo. Jam buvo sunku šią madų besivaikančią moterį laikyti kolege. Jis labiau mėgo teisininkus, vilkinčius baltus marškinius ir vilnos kostiumus, nei prašmatnius kostiumėlius su trumpais sijonais ir kailinius. Perspektyvūs teisininkai turėtų dvelkti cigaro dūmais ir oda įrištais tomais, o ne švelniais kvepalais.

– Ar apygardos prokuroras Častenas jums pranešė, ko čia atvykau?

– Taip. Šį rytą. Bet iš Anguso jau vakar vakare girdėjau.

Ji kilstelėjo galvą, tarsi sakydama, jog tai įdomi informacija, ją verta įsiminti ir apsvarstyti. Jei būtų galėjęs, teisėjas būtų sau įspyręs, kam leptelėjo neprašomas.

Tiesą sakant, jis buvo kiek apakintas. Angusas Mintonas teisus. Aleksandra Geiter dailesnė už motiną.

Jai pajudinus galvą, tamsūs plaukai užsiliepsnodavo nuo saulės, šviečiančios pro žaliuzes. Kailinės apykaklės pūkeliai lengvai braukė jai per skruostus, suteikdami veidui prinokusio abrikoso spindesio – toks jis buvo gaivus ir viliojantis. Steisė turėjo panašų apsiaustą, bet juo apsirengus jos veidas įgaudavo atvėsusių pelenų spalvą.

– Teisėjau Volesai, ar galėčiau trumpai pasikalbėti su jumis kabinete? – mandagiai paklausė ji.

Visai be reikalo jis žvilgtelėjo į laikrodį ant rankos.

– Deja, tai neįmanoma. Tiesą sakant, užėjau tik pasiimti žinučių. Visą popietę būsiu išvykęs į susitikimą.

Ponia Lipskomb spoksojo nustebusi, aiškiai išduodama, kad jis meluoja.

Akimirką Aleksa svarstė įsmeigusi akis į savo batų galus.

– Nenoriu primygtinai reikalauti, tačiau privalau. Tai labai svarbu – turiu kuo greičiau pradėti tyrimą. Jei noriu pasistūmėti toliau, turiu su jumis patikrinti kai kuriuos faktus. Tai ilgai neužtruks. – Jos lūpose atsirado šypsena. – Esu tikra, jūsų pagalbą Ostino prokuratūra įvertins.

Teisėjas Volesas nebuvo kvailas, nebuvo kvaila ir Aleksa. Ji neturėjo teisės jam įsakinėti, bet galėjo blogai apie jį atsiliepti Trevio apygardos prokurorui, kuris bičiuliavosi su galingaisiais, sėdinčiais valstybinės valdžios rūmuose.

– Gerai, prašom užeiti.

Jis nusimetė apsiaustą, paprašė ponios Lipskomb neperjungti jam skambučių, tada nusekė paskui Aleksą į savo kabinetą.

– Prašom sėstis.

– Dėkui.

Pilve lyg nukritęs meteoras degė skrandis. Grįždamas į teismo rūmus jis išgėrė du gurkšnius rūgštį neutralizuojančio preparato, bet būtų neblogai dar vienas. Aleksa neatrodė sutrikusi. Ji atsisėdo kitoje stalo pusėje ir grakščiai nusimetė kailinius.

– Eime prie reikalo, panele Geiter, – įsakmiai tarė jis. – Ką norite sužinoti?

Aleksa atsisegė portfelį ir ištraukė pluoštą popierių. Teisėjas mintyse suaimanavo.

– Perskaičiau svarstymų protokolą dėl Badžio Hikso ir turiu dėl jo keletą klausimų.

– Kokių?

– Kodėl taip skubėta?

– Nesuprantu klausimo.

– Badžiui Hiksui buvo pateiktas kaltinimas pirmojo laipsnio žmogžudyste ir jis buvo laikomas Perselio apygardos areštinėje nesuteikiant galimybės būti paleistam už užstatą. Po trijų dienų buvo sušauktas posėdis jo teisnumui nagrinėti.

– Ir?

– Ar ne per greitai, sprendžiant žmogaus ateitį?

Teisėjas atsilošė minkštos odos kėdėje – tai buvo dukters dovana – norėdamas šaltakraujiškumu padaryti įspūdį jaunai prokurorei.

– Turbūt turėjome labai daug bylų, ir aš norėjau sutrumpinti jų sąrašą. O gal darbo buvo nedaug, ir galėjau veikti greitai. Neprisimenu. Praėjo dvidešimt penkeri metai.

Ji nuleido akis į bloknotą ant kelių.

– Poną Hiksą apžiūrėjo tik du psichiatrai.

– Jo protinis atsilikimas buvo akivaizdus, panele Geiter.

– Aš tuo neabejoju.

– Jis buvo, šiurkščiai kalbant, miestelio kvailys. Nenoriu pasirodyti žiaurus, bet jis toks buvo. Žmonės jį pakentė. Ma-

tydavo jį, bet žvelgdavo kiaurai, jei suprantate, ką noriu pasakyti. Jis buvo grėsmės nekeliantis...

– Grėsmės nekeliantis?

Ir vėl teisėjas verčiau jau būtų įsikandęs liežuvį.

– Iki tos nakties, kai nužudė jūsų motiną.

– Prisiekusieji to nepripažino, teisėjau.

Teisėjas Volesas nusivylęs aplaižė lūpas.

– Taip. – Jis mėgino išvengti tiesaus jos žvilgsnio, stengėsi susikaupti. – Man atrodė, kad dviejų psichiatrinių ekspertizių tai bylai gana.

– Sutikčiau su jumis, jei ekspertizių išvados nebūtų tokios skirtingos.

– Arba jei nusikaltimo auka nebūtų jūsų motina, – kandžiai įterpė teisėjas.

Ji pasišiaušė.

– Teisėjau Volesai, šitą prielaidą aš atmetu.

– Na, argi viskas ne dėl to? O gal dėl kokių nors man nežinomų priežasčių norite suabejoti mano sąžiningumu ir pasikasti po nuosprendžiu, mano paskelbtu prieš dvidešimt penkerius metus?

– Jei neturite ko slėpti, nėra reikalo nuogąstauti, kad jūsų nepriekaištingą reputaciją sugadins keli mano klausimai, ar ne?

– Tęskite, – šaltai tarė jis.

– Du teismo skirti psichiatrai nesutarė dėl pono Hikso psichikos būklės tą naktį, kai buvo nužudyta mano motina. Šis prieštaravimas pirmiausia mane ir sudomino. Atkreipiau apygardos prokuroro Harperio dėmesį, ir jis sutiko, kad byla turėtų būti tiriama iš naujo. Vienas psichiatras manė, kad Hiksas nebūtų galėjęs įvykdyti tokio smurto, kitas tvirtino, kad būtų. Kodėl neieškojote trečios nuomonės?

– Nebuvo reikalo.

– Nesutinku, teisėjau. – Ji patylėjo, tada pažvelgė į jį nepakeldama galvos. – Su gydytoju, kurio nuomone rėmėtės, jūs

kartu žaisdavote golfą. Antras psichiatras buvo iš kito miesto. Kaip ekspertas šioje byloje jis dalyvavo pirmą ir paskutinį kartą, daugiau jūsų teisme nebepasirodė.

Teisėjo Voleso veidas paraudo iš pasipiktinimo.

– Panele Geiter, jei abejojate mano sąžiningumu, siūlau kreiptis į pačius gydytojus.

– Mėginau. Deja, abu jau mirę. – Ji ramiai atlaikė jo priešišką žvilgsnį. – Tačiau konsultavausi su paskutiniu pono Hikso gydytoju. Jis sako, kad jūs nubaudėte ne tą žmogų, savo nuomonę patvirtino raštu.

– Panele Geiter. – Jis kilstelėjo nuo kėdės ir trinktelėjo į stalą. Pyko, bet kartu jautėsi nuogas ir pažeidžiamas. Jo laimei, pasigirdo tylus beldimas į duris. – Užeikite!

Į vidų įžengė šerifas Lambertas.

– Ridai! – Aleksa nebūtų nustebusi, jei teisėjas būtų puolęs per kambarį jo apkabinti. Atrodė toks laimingas jį išvydęs. – Eikš vidun.

– Ponia Lipskomb sakė, kad nereikėtų jums trukdyti, bet sužinojęs, kas pas jus, įtikinau ją, jog galiu būti naudingas.

– Kam naudingas? – kandžiai paklausė Aleksa.

Ridas neskubėdamas priėjo prie kėdės ir šleptelėjo į ją. Įžūlios akys nužvelgė Aleksą.

– Visiems, kuriems reikia mano pagalbos.

Aleksa nutarė nekreipti dėmesio į dviprasmišką įsiveržimą ir vylėsi, kad jis nepastebės raustančio jos veido. Visą dėmesį nukreipė į teisėją.

– Panelė Geiter norėjo sužinoti, kodėl nusprendžiau, kad ponas Hiksas neteisnus. Ji jo nepažinojo, todėl negali suprasti, kaip jis atitiko kriterijus, pagal kuriuos sprendžiama, ar asmuo gali suvokti jam taikomus kaltinimus ir gintis.

– Dėkoju, teisėjau Volesai, – tarė ji virdama pykčiu, – aš išmanau kriterijus. Nesuprantu štai ko: kodėl taip greitai priėmėte sprendimą.

– Nemačiau jokio reikalo atidėlioti, – atsakė teisėjas, dabar, kai kambaryje buvo Ridas, aiškiai atsipalaidavęs. – Jau

pasakojau jums, kad dauguma miesto gyventojų tik toleravo Hiksą. Jūsų motina, jos garbei, elgdavosi su juo maloniai. Kvaišelis Badis buvo savotiškai prie jos prisirišęs, net graudu. Esu tikras, jis dažnai jai įkyrėdavo sekiodamas paskui kaip ištikimas šunytis. Ar ne, Ridai?

Šerifas linktelėjo.

– Selina niekam neleisdavo prie jo kabinėtis. Jis nešdavo jai dovanėlių, žinote, sėklų, akmenukų ir panašių niekučių. Ji dėkodavo taip, lyg jis dovanotų karališkus deimantus.

– Manau, Kvaišelis Badis palaikė jos gerumą gilesniais jausmais, – tarė teisėjas Volesas. – Tą naktį nusekė paskui ją į Mintonų arklidę ir... e... pamėgino jėga parodyti savo dėmesį.

– Išprievartauti? – tiesiai paklausė Aleksa.

– Na, taip, – tarė sutrikęs teisėjas. – O kai ji pasipriešino, jis nesuvaldė apmaudo ir...

– Dūrė jai trisdešimt kartų, – pabaigė Aleksa.

– Verčiate mane būti netaktišką, panele Geiter.

Džo Volesas priekaištingai pažvelgė į ją.

Aleksa sukryžiavo kojas. Kojinės sušiugždėjo, šilko garsas atkreipė šerifo dėmesį. Ji pastebėjo, kad Ridas spokso ten, kur baigiasi sijonas, bet stengėsi neimti to į galvą ir toliau klausinėjo įsitempusį teisėją.

– Norėčiau įsitikinti, kad suprantu teisingai. Tvirtinate, kad nužudymas buvo ne tyčinis, o įvykdytas esant afekto būsenos?

– Kaip sakėte, tai – spėjimas.

– Gerai, tarkime, kad taip ir buvo. Jei Badis Hiksas veikė nepaprastai susijaudinęs, įniršęs, nevaldydamas savo aistros, ar nebūtų jis stvėręs šakių, grėblio ar dar kokio įrankio, pakliuvusio po ranka? Iš kur jis gavo skalpelį, jei į arklidę atėjo neturėdamas ketinimo jos nužudyti?

– Visai paprasta, – tarė Ridas. Aleksa pažvelgė į jį suirzusi. – Tą dieną viena kumelė atsivedė kumeliuką. Kumeliavimasis buvo sunkus. Kvietėme į pagalbą veterinarą.

– Ką? Prireikė epiziotomijos? – paklausė ji.

– Galiausiai neprireikė. Kumeliuką pavyko ištraukti. Tačiau daktaro Kolinso krepšys ten buvo. Skalpelis galėjo iškristi. Žinoma, aš tik spėlioju, bet visai logiška manyti, kad Kvaišelis Badis pamatė jį ir pasiėmė.

– Labai abejotina prielaida, šerife Lambertai.

– Ne tokia jau abejotina. Kaip sakiau, Kvaišelis Badis rinkdavo visokius panašius daiktus.

– Jis teisus, panele Geiter, – suskubo pritarti teisėjas Volesas, – paklauskite bet ko. Žvilgantis daiktas, taigi ir chirurgo instrumentas, iškart būtų patraukęs jo dėmesį.

– Ar tądien jis buvo arklidėje? – paklausė ji Rido.

– Taip. Visą dieną žmonės ateidavo ir išeidavo, tarp jų ir Kvaišelis Badis.

Aleksa išmintingai nusprendė, kad laikas trauktis ir pergrupuoti jėgas. Ji padėkojo teisėjui ir išėjo iš kabineto. Šerifas išsekė iš paskos. Vos jiems išėjus iš priimamojo, ji atsigręžė.

– Būsiu dėkinga, jei liausitės buvęs mano apklausiamų asmenų treneriu.

Jo veidas įgavo nekaltą išraišką.

– Nejau taip elgiausi?

– Puikiai žinote, kad taip. Nesu girdėjusi, kad kas taip nepagrįstai aiškintų žmogžudystės aplinkybes. O advokatą, kuris mėgintų ginti tokį klientą, suvalgyčiau gyvą.

– Hm, juokinga.

– Juokinga?

– Taip. – Ji dar kartelį buvo šelmiškai, išdidžiai nužvelgta nuo galvos iki kojų. – Maniau, tai jus norėtųsi suvalgyti.

Kraujas plūstelėjo jai į galvą. Tokią reakciją ji mintyse pavadino įniršiu.

– Nelabai rimtai į mane žiūrite, pone Lambertai?

Jo akiplėšiškumas ištirpo kartu su dviprasmiška šypsena.

– Ką jūs, prokurore, – piktai sukuždėjo jis, – žiūriu baisiai rimtai.

Penktas

– Nusiramink, drauguži.

Angusas Mintonas atsilošė raudonos odos krėsle. Jam patiko ši kėdė. Priešingai nei jo žmonai Sarai Džo.

Pastebėjęs Džunijorą poilsio kambario tarpduryje, pamojo, kad eitų vidun. Pridengęs belaidžio telefono mikrofoną, sukuždėjo sūnui:

– Džo Volesas labai sunerimęs.

– Na, Džo, skubi daryti išvadas ir nerimauji dėl menkniekių, – tarė jis į mikrofoną. – Ji tiktai dirba, ką laiko savo darbu. Šiaip ar taip, buvo nužudyta jos motina. Dabar, tapusi teisininke ir eidama aukštas prokurorės pareigas, ji išsiruošė į kryžiaus žygį. Žinai, kokios tos karjeros siekiančios moterys.

Jis trumpai pasiklausė. Liovėsi meilikauti ir pakartojo:

– Po perkūnais, Džo, nusiramink, girdi? Tik laikyk liežuvį už dantų – ir viskas praeis. Palik Selinos dukterį man... mums, – tarė mirktelėdamas Džunijorui. – Po kelių savaičių ji grįš į Ostiną paspaudusi uodegą tarp savo dailių ilgų kojų ir pasakys viršininkui, kad jai nepavyko. Mes gausime lenktynių licenciją, hipodromas bus pastatytas laiku, tu išeisi į pensiją su nepriekaištinga reputacija, o kitais metais tokiu pat metu sėdėsim, gersim ir juoksimės iš šito nutikimo.

Atsisveikinęs jis numetė nešiojamąjį telefoną ant stalo krašto.

– Jėzau, koks pesimistas. Būtum girdėjęs – pasakoja, kaip Selinos duktė užnėrė kilpą ant jo lieso kaklo ir stipriai timptelėjo. Atnešk man alaus, ką?

– Koridoriuje laukia Lipnius, nori pas tave užeiti.

Ši naujiena nė kiek nepataisė gižios Anguso nuotaikos.

– Mėšlas. Ko gera, dabar pats laikas. Eik, pakviesk jį.

– Nebūk jam labai griežtas. Dreba iš baimės.

– Dėl to, ką pridirbo, ir turi drebėti, – suniurnėjo Angusas.

Po kelių sekundžių Džunijoras grįžo. Šalia jo atgailaudamas krypavo Lipnius Hikamas, nuleidęs galvą, rankoje laikydamas nutrintą kaubojaus skrybėlę. Pravardę jis gavo už tai, kad susilažinęs išmaukė visą buteliuką klijų. Jo tikrąjį vardą visi seniai buvo pamiršę. Šis „žygdarbis“ tikriausiai buvo atliktas kažkada pradžios mokykloje, nes Lipnius metė mokslus neužkopęs iki devintos klasės.

Keletą metų jis dalyvavo rodeo, bet vis nesėkmingai. Pinigų laimėdavo nedaug ir tuos pačius greitai pragerdavo, pralošdavo ir iššvaistydavo moterims. Darbas Mintonų rančoje buvo pirmasis, už kurį gaudavo gerą atlyginimą, todėl visus nustebindamas liko joje beveik trisdešimčiai metų. Lipnius retkarčiais įkaušęs patriukšmaudavo, bet Angusas tai pakęsdavo. Tačiau šį kartą buvo nueita per toli.

Keletą ilgų kaip amžinybė akimirkų Angusas leido jam tik stovėti ir prakaituoti, tada išrėkė:

– Na?

– Ang... Angusai, – išstenėjo senas rančos darbininkas, – žinau, ką ketini pasakyti. Aš... žiauriai susimoviau, bet prisiekiu Dievu – tikrai nenorėjau. Žinai, kaip sakoma: visos katės naktį juodos, ar ne? Kad mane kur griausmas, taip galima pasakyti ir apie žirgus. Ypač jei į galvą trenkia puslitris „Keturių rožių“ viskio.

Jis išsišiepė parodydamas dar likusius dantis, išpuvusius ir pajuodusius.

Anguso toks sąmojis nepralinksmino.

– Klysti, Lipniau. Aš apie kitką kalbu. Norėjau pasakyti, kad tu atleistas.

Džunijoras pašoko nuo odinės sofutės.

– Tėti!

Angusas sviedė į jį griežtą žvilgsnį, kad nesikištų.

Lipniaus veidas išblyško.

– Juokauji, Angusai. Aš čia beveik trisdešimt metų.

– Gausi nemažą atleidimo išmoką – gerokai daugiau, nei esi vertas.

– Bet... Bet...

– Uždarei jauną žirgą į aptvarą su dešimčia nervingų kumelaičių. O jei jis būtų ant kurios užsikoręs? Ten buvo ir ta iš Argentinos. Ar nutuoki, kiek toks žirgas vertas, Lipniau? Daugiau kaip pusės milijono. Jei ji būtų buvusi sužalota ar tapusi kumelinga nuo to padūkusio eržilo... – Angusas garsiai atsikvėpė. – Jėzau, negaliu net pagalvoti, į kokią bėdą būtume patekę. Jei kitas darbininkas nebūtų pastebėjęs tavo klaidos, galėjau netekti milijonų, o šitos rančos geras vardas būtų nugarmėjęs po velnių.

Lipniui išdžiūvo burna.

– Pasitaisysiu, Angusai. Prisiekiu...

– Jau prisiklausiau tokių šnekų. Susirink iš barako savo šlamštą ir savaitės gale užsuk į kontorą. Pasakysiu buhalteriui, kad išrašytų čekį.

– Angusai...

– Lik sveikas ir sėkmės, Lipniau.

Senasis kaubojus gailiai žvilgtelėjo į Džunijorą, bet ir taip buvo aišku, kad iš tos pusės pagalbos nesulauks. Džunijoras sėdėjo nudūręs akis. Galiausiai Lipnius išėjo iš kambario, liko tik purvini pėdsakai.

Kai lauko durys užsidarė, Džunijoras atsistojo ir nudrožė prie sienoje įmontuoto šaldytuvo.

– Neįtariau, kad ketini jį atleisti, – tarė jis apmaudžiai.

– Tau nebuvo reikalo žinoti.

Džunijoras atnešė tėvui alaus, tada atkimšo savo butelį.

– Ar buvo būtina? Negalėjai jo aprėkti, atimti kai kurių pareigų, sumažinti algos? Dėl Dievo, ką toks senis kaip jis darys?

– Turėjo apie tai pagalvoti prieš leisdamas žirgą į tą ganyklą. Dabar baikim šį ginčą. Man iš to jokio džiaugsmo. Jis čia ilgai gyveno.

– Jis suklydo.

– Dar blogiau – buvo sugautas! – sušuko Angusas. – Jei ketini imtis šio verslo, vaikine, turi turėti plieninius kiaušus. Šitas darbas ne visada smagus, pats žinai. Reikia ne tik vestis klientus prašmatnios vakarienės ir flirtuoti su jų žmonomis bei dukterimis. – Angusas sriūbtelėjo alaus. – O dabar pakalbėkim apie Selinos mergytę.

Susitaikęs su griežta Lipniaus nuobauda, nors jai ir nepritarė, Džunijoras susmuko krėsle ir gurkštelėjo alaus iš butelio.

– Ji buvo pas Džo, ar ne?

– Taip, ir atkreipk dėmesį, kad ji nuėjo pas jį negaišdama. Džo baisiai sunerimęs. Bijo, kad jo, kaip teisėjo, švarutėlė tarnyba nuplauks kartu su nuleidžiamu vandeniu tualete.

– Ko Aleksandra iš jo norėjo?

– Klausinėjo, kodėl jis paskubino Kvaišelio Badžio teisnumo svarstymą. Ridas atėjo jam į pagalbą – labai nuovokus ėjimas.

– Ridas?

– Jis tai jau nesnaudžia prie iešmo, tiesa? – Angusas nusiavė aulinukus ir metė per kėdės atramą. Jie sunkiai dunkstelėjo ant grindų. Jis sirgo podagra, ir didysis kojos pirštas kėlė rūpesčių. Susimąstęs patrynė jį ir pažvelgė į sūnų. – Ką manai apie tą merginą?

– Linkęs pritarti Džo. Ji kelia grėsmę. Mano, kad vienas iš mūsų nužudė Seliną, jaučia pareigą ir yra pasiryžusi išsiaiškinti kuris.

– Ir man taip pasirodė.

– Žinoma, ji neturi jokių įkalčių.

– Be jokios abejonės.

Džunijoras atsargiai dirstelėjo į tėvą.

– Jos aštrus protas.

– Kaip smeigtukas.

– Ir puiki išvaizda.

Tėvas ir sūnus vienu balsu nešvankiai nusikvatojo.

– Taip, ji gerai atrodo, – tarė Angusas, – ir jos motina tokia buvo.

Džunijoro šypsnys išblėso.

– Taip, tikrai.

– Vis dar jos ilgiesi, tiesa?

Angusas akylai stebėjo sūnų.

– Retkarčiais.

Angusas atsiduso.

– Kažin ar gali netekęs tokio artimo draugo ilgai nejusti netekties. Kitaip nebūtum žmogus. Bet kvaila ilgėtis moters, kuri mirė prieš daugybę metų.

– Beveik nesiilgėdavau, – paprieštaravo Džunijoras. – Nuo tos dienos, kai supratau, kaip veikia šitas daiktas, – tarė jis liesdamas savo kelnių praskiepą, – jis ilgai nedykinėdavo.

– Ne apie tai kalbu, – tarė susiraukęs Angusas. – Niekam nedraudžiama reguliariai pasidulkinti. Kalbu apie tavo gyvenimą. Įsipareigojimą kam nors. Mirus Selinai, ilgai sielojaisi. Praėjo daug laiko, kol suėmei save į rankas. Na, gerai, tai suprantama. – Jis nustūmė suolelį kojoms toliau nuo kėdės ir atsisėdo tiesiai, buką pirštą įsmeigęs į Džunijorą. – Bet prigesai, vaikine, ir nuo to laiko galvoje nebeturi tiek garo kaip anksčiau. Pažiūrėk į Ridą. Jis taip pat sunkiai pakėlė Selinos mirtį, bet išmetė ją iš galvos.

– Iš kur žinai, kad išmetė?

– Ar matei jį niūrinėjantį?

– Tai aš turėjau tris žmonas, ne Ridas.

– Ir tuo didžiuojiesi? – riktelėjo Angusas praradęs kantrybę. – Ridas šio to pasiekė gyvenime. Jis daro karjerą...

– Karjerą? – niekinamai prunkštelėjo Džunijoras. – Šerifo darbas šioje musių apšiktoje apygardoje – tai bent karjera. Didelio čia sumauto daikto.

– O ką tu vadini karjera? Visų vietos klubo moteriškos lyties narių dulkinimą iki numirimo?

– Ūkyje aš sąžiningai atlieku savo darbą, – paprieštaravo Džunijoras. – Visą rytą telefonu derėjausi su tuo veislininku iš Kentukio. Jis beveik nupirko tą jauną Artfulo Dodžerio žirgą.

– Tikrai? Ką jis sakė?

– Kad rimtai svarsto.

Angusas pakilo nuo kėdės pritariamai dudendamas:

– Puiki naujiena, sūnau. Girdėjau, tas senis – kietas šunsnukis. Jis senas Bankio Hanto bičiulis. Savo arklius šeria ikrais ir panašiu mėšlu, kai jie laimi. – Angusas pliaukštelėjo Džunijorui per nugarą ir sušiaušė plaukus, lyg šis būtų trejų, o ne keturiasdešimt trejų metų. – Tačiau, – vėl susiraukė, – dėl to tik dar aiškiau, kiek prarastume, jei lenktynių komisija panaikintų tą licenciją net nespėjus nudžiūti rašalui. Vienas skandalas – ir mums galas. Taigi kaip mes suvaldysime Aleksandrą?

– Suvaldysime?

Saugodamas skaudamą pirštą Angusas nušlubčiojo prie šaldytuvo pasiimti dar alaus.

– Negalime tikėtis, kad viskas susitvarkys savaime. Man atrodo, – tarė jis atkimšdamas butelį, – mums tik reikia įtikinti ją, kad esame niekuo dėti. Supratingi piliečiai. – Jis maivydamasis gūžtelėjo pečiais. – Kadangi taip ir yra, neturėtų būti sunku.

Džunijoras pastebėdavo, kada ima suktis tėvo smegenų sraigteliai.

– Ką darysim?

– Ne mes – tu. Padaryk tai, ką sugebi geriausiai.

– Nori pasakyti?..

– Suviliok ją.

– Suvilioti ją?! – šūktelėjo Džunijoras. – Ji man nepasirodė lengvai suviliojama. Esu tikras, kad ji mūsų nekenčia.

– Tuomet pirmiausia apie tai ir reikia galvoti... tu privalai jos nuomonę pakeisti. Tiesiog patrauk ją, kad imtų tave mėgti... iš pradžių. Imčiausi to pats, jei dar turėčiau tinkamos amunicijos. – Jis šelmiškai nusišypsojo sūnui. – Manau, gali susidoroti su tokiu nemaloniu darbu?

Džunijoras išsiviepė.

– Po perkūnais, žinoma, džiaugsiuosi galėdamas pamėginti.

Šeštas

Kapinių vartai buvo atviri. Aleksa įvažiavo vidun. Ji nebuvo lankiusi motinos kapo, bet sklypo numerį žinojo. Jis buvo paskubomis brūkštelėtas ir saugomas tarp kažkokių oficialių dokumentų, kuriuos aptiko kraustydama senelę į slaugos namus.

Dangus atrodė šaltas ir nedraugiškas. Saulė, spindinti kaip šaltas metalas, tarsi milžiniškas oranžinis kamuolys kybojo truputį virš vakarinio horizonto. Ant sausos žolės krito ilgi antkapių šešėliai.

Dairydamasi į vos įžiūrimus ženklus, Aleksa surado reikalingą eilę, sustabdė automobilį ir išlipo. Kiek akys aprėpia, kapinėse ji buvo vienintelis žmogus. Regis, čia, miesto pakraštyje, šiaurės vėjas pūtė stipriau, jo staugimas kėlė nerimą. Ji pastatė apsiausto apykaklę ir nužingsniavo prie kapo.

Kapo ji ieškojo, bet nebuvo pasiruošusi jį išvysti. Jis Aleksą tarsi užgriuvo. Instinktyviai norėjo nusisukti, lyg atsitiktinai išvydusi ką nors baisaus, kažką siaubingą ir bjaurų.

Antkapio plokštė buvo vos dviejų pėdų. Nebūtų jos pastebėjusi, jei ne vardas. Ant jos buvo užrašytos tik motinos gimimo ir mirties datos – daugiau nieko. Jokios epitafijos. Jokio privalomo „Liūdi..." Nieko, vien nuogi statistiniai duomenys.

Dėl tokio informacijos šykštumo Aleksandrai spaudė širdį. Selina buvo tokia jauna, daili ir daug žadanti, bet sumenkinta iki anonimiškumo.

Ji atsiklaupė prie kapo. Jis buvo atskirai nuo kitų, vienišas ant nuožulnaus kalniuko šlaito. Tėvo kūnas buvo parsiųstas iš Vietnamo į jo gimtąją Vakarų Virdžiniją – Jungtinių Valstijų armijos mandagumo gestas. Senelis Greihemas, miręs dar Selinai mažai esant, buvo palaidotas savo gimtajame miestelyje. Selinos kapas buvo visiškai vienišas.

Aleksa palietė šaltą antkapį. Piršto galu perbraukė per iškaltas motinos vardo raides, tada prispaudė delną prie šiurkščios žolės tarsi norėdama pajusti širdies plakimą.

Ji kvailai įsivaizduodavo, kad galėtų bendrauti su ja antgamtiniu būdu, bet dabar jautė vien dygią žolę, duriančią delną.

– Mama, – sukuždėjo ji, išbandydama tą žodį, – mama, mamyte.

Žodžiai atrodė svetimi jos liežuviui ir lūpoms. Nebuvo jų tarusi.

– Ji prisiekinėdavo, kad ją atpažįsti vien iš balso.

Krūptelėjusi Aleksa atsigręžė, iš išgąsčio aiktelėjo prispaudusi ranką prie besidaužančios širdies.

– Išgąsdinote mane. Ką čia veikiate?

Džunijoras Mintonas atsiklaupė šalia jos ir prie antkapio padėjo gėlių puokštę. Pažiūrėjo į antkapį, tada pasuko galvą ir liūdnai susimąstęs nusišypsojo Aleksai.

– Nuojauta. Užvažiavau į motelį, bet jūs neatsiliepėte, kai jums skambino į kambarį.

– Iš kur žinote, kur apsistojau?

– Šiame miestelyje visi viską žino.

– Niekas nežinojo, kad važiuoju į kapines.

– Dedukcinis mąstymas. Pamėginau įsivaizduoti, kur būčiau aš jumis dėtas. Jei nepageidaujate draugijos, eisiu.

– Ne. Galit būti. – Aleksa dar kartą pažvelgė į vardą, iškaltą

šaltame, bejausmiame pilkame akmenyje. – Nesu čia buvusi. Senelė Greihem nenorėjo manęs čia atvežti.

– Jūsų senelė nėra labai šiltas, lankstus žmogus.

– Ne, nėra.

– Ar jums trūko motinos, kai buvote maža?

– Labai. Ypač kai pradėjau lankyti mokyklą ir suvokiau, kad klasėje esu vienintelis mamos neturintis vaikas.

– Daugybė vaikų gyvena ne su motina.

– Bet jie žino, kad ją turi.

Kalbėti šia tema būdavo sunku net su artimiausiais draugais ir bendradarbiais. Aleksai visai nesinorėjo dabar plepėti su Džunijoru Mintonu, kad ir kokia užjaučiama buvo jo šypsena.

Ji palietė jo atneštą puokštę, šaltais pirštais patrynė raudonos rožės žiedlapį. Gėlė buvo tarsi šiltas aksomas, bet kraujo spalvos.

– Pone Mintonai, ar dažnai atnešate gėlių prie mano motinos kapo?

Jis neatsakė, kol Aleksa vėl į jį nepažvelgė.

– Tą dieną, kai gimėte, buvau ligoninėje. Mačiau jus dar nenupraustą. – Jo šypsnys buvo atviras, šiltas, nuginkluojantis. – Kaip manote, ar to nepakanka, kad vadintume vienas kitą vardu?

Prieš jo šypseną būtų neatsilaikiusios jokios kliūtys. Ji būtų ištirpdžiusi geležį.

– Tai vadink mane Aleksa, – tarė ji nusišypsodama.

Jis nužvelgė ją nuo galvos iki batų galiukų.

– Aleksa. Man patinka.

– Tai kaip?

– Kas? Tavo vardas?

– Ne, ar dažnai atneši gėlių.

– A, šitai. Tik per šventes. Mudu su Angusu paprastai atnešame gėlių per jos gimtadienį, Kalėdas, Velykas. Taip pat ir Ridas. Pasidalijome kapo priežiūros išlaidas.

– Kodėl?

Jis keistai žvilgtelėjo į ją, tada paprastai atsakė:

– Mes visi mylėjome Seliną.

– Manau, vienas iš jūsų ją nužudė, – tarė ji tyliai.

– Tavo manymas klaidingas, Aleksa. Aš jos nežudžiau.

– O tavo tėvas? Kaip manai, gal jis nužudė?

Džunijoras papurtė galvą.

– Jis su Selina elgėsi kaip su dukra. Dukra ją ir laikė.

– O Ridas Lambertas?

Jis gūžtelėjo pečiais, tarsi nė nereikėtų aiškinti.

– Ridas, na...

– Ką?

– Ridas nebūtų galėjęs jos nužudyti.

Aleksa tvirčiau susisiautė kailinius. Saulė nusileido, darėsi vis šalčiau. Jai kalbant iš burnos kilo garas.

– Šiandien po pietų šiek tiek laiko praleidau viešojoje bibliotekoje, skaitinėjau senus vietos laikraščio numerius.

– Radai ką nors apie mane?

– Taip, žinoma, perskaičiau viską apie tuos laikus, kai žaidei „Perselio panterų" futbolo komandoje.

Jam kvatojant vėjas sušiaušė šviesius plaukus. Plaukai buvo daug šviesesni nei Rido, švelnesni, paklusnesni.

– Turbūt buvo nepaprastai įdomu skaityti.

– Tikrai. Judu su Ridu buvote komandos kapitonai.

– Po perkūnais, taip, – jis sulenkė ranką tarsi puikuodamasis bicepsais, – manėme esą nenugalimi, tikri akiplėšos.

– Priešpaskutiniais mokyklos metais mama buvo išrinkta sutiktuvių šventės karaliene. Yra nuotrauka, kurioje Ridas bučiuoja ją tarp kėlinių.

Žiūrėdama į tą nuotrauką Aleksa jautėsi labai keistai. Anksčiau nebuvo jos mačiusi. Kažkodėl senelė nutarė jos nelaikyti tarp daugybės kitų, gal kad Rido Lamberto bučinys buvo įžūlus ir savininkiškas.

Nesidrovėdamas džiūgaujančios stadiono minios, viena ranka jis buvo savininkiškai apglėbęs Seliną per juosmenį. Jos galva buvo atlošta. Ridas atrodė kaip nugalėtojas, tuo labiau vilkėdamas purviną futbolininko aprangą ir kita ranka laikydamas grumtynėse aplamdytą šalmą.

Keletą minučių įdėmiai žiūrėjusi į nuotrauką, Aleksa pati pajuto tą bučinį.

Sugrįžusi į dabartį tarė:

– Su mama ir Ridu susidraugavai kur kas vėliau, tiesa?

Džunijoras nuskynė žolės stiebelį ir ėmė plėšyti pirštais.

– Devintoje klasėje. Lig tol mokiausi pensione Dalase.

– Savo noru?

– Mamos noru. Ji nenorėjo, kad iš naftos darbininkų ir galvijų prižiūrėtojų vaikų perimčiau, jos manymu, nepageidaujamus įpročius, taigi kas rudenį būdavau išsiunčiamas į Dalasą. Mano mokslai buvo kaulas, dėl kurio motina su tėvu daugybę metų pešėsi. Pagaliau, kai turėjau pereiti į aukštesniąją klasę, jis treptelėjo koja ir pasakė, kad metas man sužinoti, jog yra ir kitokių žmonių, ne tik „blyškių pensiono išperų" – cituoju. Tą rudenį jis užrašė mane į Perselio vidurinę.

– Ką pasakė motina?

– Neapsidžiaugė. Ji buvo kategoriškai nusiteikusi prieš, tačiau nieką galėjo padaryti. Ten, iš kur ji kilusi...

– Iš kur?

– Iš Kentukio. Jos tėtušis jėgų žydėjime buvo vienas geriausių šalies veislininkų. Jis išaugino Trigubos karūnos laimėtoją.

– Kaip ji susipažino su tavo tėvu?

– Angusas nuvažiavo į Kentukį pirkti kumelės. Parsivežė ją ir mano mamą. Ji čia gyvena daugiau kaip keturiasdešimt metų, bet vis tiek laikosi Preslių šeimos tradicijų, viena iš jų – leisti atžalas į privačias mokyklas. Tėtis ne tik užrašė mane į Perselio mokyklą, bet ir primygtinai reikalavo, kad treniruočiausi futbolo komandoje. Treneriui ne itin patiko šis suma-

nymas, bet tėtis pažadėjo įtaisyti komandai naują aprangą, jei tik jis mane priims, tad...

– Angusas Mintonas moka tvarkyti reikalus.

– Juo galima pasitikėti, – juokdamasis tarė Džunijoras. – Jam nėra atsakymo „ne“, todėl ėjau žaisti futbolo. Nespėjęs paliesti kamuolio per pačią pirmą treniruotę buvau beveik sumaltas į miltus. Savaime suprantama, kiti berniukai mane niekino.

– Dėl to, kad buvai turtingiausias miestelio vaikis?

– Nelengva tokiam būti, bet kam nors tenka, – tarė jis žaviai šypsodamasis. – Šiaip ar taip, grįžęs tą vakarą namo tėčiui pasakiau, kad visa širdimi vienodai nekenčiu Perselio vidurinės ir futbolo. Pasakiau jam, kad man verčiau jau kasdien sukiotis tarp blyškių išperų nei tokių chuliganų kaip Ridas Lambertas.

– Ir kas tada?

– Mama baisiai verkė. Tėtis įsiutęs plūdosi. Paskui išsivedė mane į lauką ir mėtė į mane futbolo kamuolį tol, kol gaudydamas susikruvinau rankas.

– Siaubinga!

– Gal ir ne. Jis stengėsi dėl manęs. Žinojo, o aš ir nenutuokiau, kad čia privalu žaisti, valgyti, gerti ir miegoti kartu su futbolu. Nieko sau, – apsižiūrėjo Džunijoras, – aš vis nesiliauju tauškęs. Ar tau nešalta?

– Ne.

– Tikrai?

– Taip.

– Nori eiti?

– Ne, noriu, kad taukštum toliau.

– Ar tai oficiali kvota?

– Pokalbis, – atsakė ji gana kandžiai, ir jis išsiviepė.

– Bent jau susikišk rankas į kišenes.

Džunijoras suėmė abi jos rankas ir įkišo į gilias apsiausto kišenes, apkamšė ir paplekšnojo, kad būtų savo vietose.

Aleksa pyktelėjo dėl tokio intymaus elgesio. Tai buvo įžūlu ir šiomis aplinkybėmis nederama.

– Taigi vis dėlto žaidei futbolą, – tarė ji nusprendusi nekreipti dėmesio į jo prisilietimą.

– Taip, mokyklos komandoje, bet nedalyvavau nė vienose rungtynėse, tik pačiose paskutinėse. Apygardos čempionate. – Jis nuleido galvą ir mąsliai nusišypsojo. – Skirtumas buvo keturi taškai varžovų naudai. Paprastas įvartis mūsų nebūtų išgebėjęs. Žaisti buvo likusios vos kelios sekundės. Kamuolys buvo mūsų, tačiau jau ketvirtą kartą bandėme jį pernešti, o iki vartų dar buvo ilgas kelias, nes turėjome baudų. Ir pagrindinės, ir antrosios sudėties puolėjai susižeidė kovodami ankstesniuose kėliniuose.

– Dieve mano.

– Sakiau tau, čionykštis futbolas – kruvinas sportas. Šiaip ar taip, kai komandos žvaigždė buvo neštuvais nešama iš aikštės, treneris atsigręžė į suolelį ir šūktelėjo mano vardą. Vos neprileidau į kelnes.

– O paskui?

– Nusimečiau apsiaustą ir pertraukėlės maišaty prisidėjau prie savo komandos. Mano marškinėliai buvo vieninteliai švarūs visoje aikštėje. Įžaidėjas...

– Ridas Lambertas.

Aleksa jau žinojo iš laikraščio pranešimo.

– Taip, mano keršytoja. Pamatęs mane atbėgantį, jis garsiai suaimanavo, o paskui, kai pasakiau jam derinį, kurio atlikti mane pasiuntė treneris, suaimanavo dar garsiau. Pažiūrėjo tiesiai man į tarpuakį ir tarė: „Jei sviesiu tau prakeiktą kamuolį, ištižėli, velniai rautų, tau būtų geriau jį sugauti.“ – Džunijoras nugrimzdęs į prisiminimus kiek patylėjo. – Kol gyvas, to nepamiršiu. Ridas iškėlė sąlygą.

– Sąlygą?

– Dėl draugystės. Tada privalėjau įrodyti, kad esu vertas būti jo draugu.

– Ar tai buvo taip svarbu?

– Dar ir kaip, tegu mane griausmas. Jau buvau užtektinai pasimokęs toje mokykloje, kad žinočiau: jei nesusidorosiu su Ridu, būsiu mėšlo krūva.

– Sugavai tą kamuolį, tiesa?

– Ne, nesugavau. Nuoširdžiai galiu pasakyti, kad tą padariau ne aš. Ridas sviedė jį tiesiai čia, – tarė jis rodydamas į krūtinę, – tiesiai tarp skaitmenų ant mano marškinėlių. Per trisdešimt penkis jardus. Man tereikėjo tik suimti kamuolį rankomis ir pernešti per galinę liniją.

– To ir pakako, ar ne?

Jis šiepėsi tol, kol prapliupo juoktis.

– Taip. Nuo to viskas ir prasidėjo.

– Tavo tėvą turėjo apimti ekstazė.

Džunijoras atlošė galvą ir dar labiau nusikvatojo.

– Jis stryktelėjo per tvorą, peršoko per suolą ir išlėkė į aikštę. Pagriebė mane ir keletą minučių nešiojo glėbyje.

– O mama?

– Mama! Jos nieku gyvu nepamatytum futbolo rungtynėse. Ji mano, kad tai pirmykščių žmonių žaidimas, – sukikeno jis tampydamas sau ausies spenelį. – Po perkūnais, ji beveik teisi. Bet man buvo visiškai nesvarbu, ką kiti apie mane mano, išskyrus tėtį. Tą vakarą jis taip manimi didžiavosi. – Džunijoro mėlynos akys švytėjo. – Anksčiau nebuvo akyse matęs Rido, – pasakojo jis, – bet ir jį apkabino, su visais antkeliais ir kitkuo. Tą vakarą užsimezgė ir jų draugystė. Netrukus mirė Rido tėtušis, ir jis persikraustė į rančą gyventi su mumis.

Kurį laiką savo prisiminimais Džunijoras nesidalijo. Aleksa leido jam galvoti ir nekalbino. Pagaliau jis pakėlė akis į ją ir įsižiūrėjo.

– Jėzau, atrodai visai taip, kaip tada atrodė Selina, – tyliai tarė. – Ne tiek bruožai, kiek išraiška. Turi tą pačią savybę – moki klausytis. – Jis ištiesė ranką ir palietė jos plaukus. – Ji mėgdavo klausytis. Bent jau kalbančiam žmogui taip atrody-

davo. Galėdavo valandų valandas tylutėliai sėdėti ir tiesiog klausytis.

Jis atitraukė ranką, bet taip, lyg norėtų neatitraukti.

– Ar tas bruožas pirmiausia tave prie jos patraukė?

– Velniai griebtų, ne, – atsakė jis geidulingai šypsodamasis. – Pirmiausia mane prie jos patraukė paaugliška devintoko aistra. Pirmą kartą išvydus Seliną mokyklos koridoriuje man užėmė kvapą – tokia ji buvo daili.

– Puolei prie jos?

– Klausyk, buvau netekęs žado, bet nepakvaišęs.

– O kaip tas tavo beprotiškas susižavėjimas?

– Tada ji priklausė Ridui, – nedviprasmiškai atsakė Džunijoras, – dėl to nekilo jokių klausimų. – Jis atsistojo. – Geriau jau eikime. Kad ir ką sakytum, tau šalta. Be to, tamsoje čia darosi baisoka.

Apsvaigusi nuo paskutinio teiginio, Aleksa leido Džunijorui padėti jai atsistoti. Atsigręžė norėdama nubraukti nuo sijono šapus ir vėl pastebėjo puokštę. Žalias vaškuotas popierius aplink ryškius žiedlapius plazdėjo nuo stipraus vėjo gūsių ir sausai traškėjo.

– Dėkui, kad atnešei gėlių, Džunijorai.

– Nėra už ką.

– Esu dėkinga, kad rūpinaisi ja šitiek metų.

– Atvirai kalbant, šiandien čia atėjau dėl savanaudiškų motyvų.

– Tikrai?

– Aha, – atsakė jis suimdamas jos rankas, – pakviesti tavęs pas mus išgerti.

Septintas

Jos jau laukė. Tai paaiškėjo iškart, kai Džunijoro lydima Aleksa peržengė didžiulio, dviaukščio Mintonų namo slenkstį. Trokšdama pamatyti įtariamuosius jų aplinkoje ji sutiko iš kapinių važiuoti paskui Džunijorą į namus.

Bet įėjusi į svetainę ėmė spėlioti, ar kartais nėra manipuliuojama ja, o ne atvirkščiai.

Jos apsisprendimą elgtis atsargiai tučtuojau patikrino Angusas per erdvų kambarį žengdamas prie jos ir paspausdamas ranką.

– Džiaugiuosi, kad Džunijoras surado tave ir įkalbėjo ateiti, – tarė jis padėdamas nusivilkti apsiaustą. Pamėtėjo jį Džunijorui. – Pakabink, gerai? – Pritariamai žvelgdamas į Aleksą tarė: – Nežinojau, kaip priimsi mūsų kvietimą. Džiaugiamės tave matydami.

– Man taip pat malonu būti čia.

– Gerai, – tarė jis trindamas rankas. – Ko norėtum išgerti?

– Prašyčiau baltojo vyno, – atsakė ji.

Anguso mėlynos akys buvo draugiškos, tačiau kėlė jai nerimą. Regis, jis matė kiaurai ir apnuogino emociškai jautrias jos vietas, kruopščiai slepiamas po kompetencijos sluoksniu.

– Baltojo vyno, ką? Aš pats jo nepakenčiu. Tas pat kaip gerti gazuotą gėrimą. Bet jį geria mano žmona. Ji tuoj nulips žemyn. Sėskis čia, Aleksandra.

– Tėti, jai patinka būti vadinamai Aleksa, – tarė Džunijoras kartu su Angusu priėjęs prie baro sumaišyti viskio su vandeniu.

– Sakai, Aleksa? – Angusas atnešė jai taurę vyno. – Ką gi, manau, toks vardas tinka teisininkei.

Geriausiu atveju tai buvo dviprasmiškas komplimentas. Vienu „ačiū" ji padėkojo ir už pastabą, ir už vyną.

– Kodėl mane čia pakvietėte?

Regis, jos tiesumas Angusą kiek suglumino, bet jis atsilygino tuo pačiu.

– Per daug esame įklimpę į šitą pelkę, kad būtume priešai. Noriu geriau tave pažinti.

– Dėl tos pačios priežasties atėjau ir aš, pone Mintonai.

– Aš Angusas. Vadink mane Angusu. – Jis kurį laiką į ją žiūrėjo. – Kaip atsitiko, kad panorai būti teisininke?

– Kad galėčiau ištirti savo motinos nužudymą.

Nevalingai išsprūdęs atsakymas nustebino ne tik Mintonus, bet ir pačią Aleksą. Ji anksčiau nebuvo sau pasakiusi, kad toks yra jos tikslas. Merlė Greihem tikriausiai nejučiomis įkvėpė jai šį ryžtą nuo pat mažens.

Viešai tai pripažinusi suvokė, kad pati yra pagrindinė įtariamoji. Senelė Greihem sakė, kad dėl motinos mirties kalčiausia ji. Jei neįrodys kitaip, ta kaltė ją slėgs visą likusį gyvenimą. Į Perselio apygardą Aleksa atvyko reabilituotis.

– Iš tiesų kalbi be užuolankų, jaunoji panele, – tarė Angusas. – Man patinka. Slapukavimas – tik laiko švaistymas.

– Pritariu, – atsakė Aleksa, prisiminusi, kiek nedaug turi laiko.

Angusas atsikrenkštė.

– Ar turi vyrą? Vaikų?

– Ne.

– Kodėl?

– Tėti, – tarė Džunijoras vartydamas akis, sutrikęs dėl netaktiško tėvo elgesio.

Aleksa neįsižeidė, net pralinksmėjo.

– Nieko baisaus, Džunijorai, tikrai. Žmonės dažnai to klausia.

– Ar turi atsakymą?

Angusas gurkštelėjo iš aukštos taurės.

– Neturiu tam laiko nei polinkio.

Angusas klastingai suniurnėjo:

– O kai kas iš mūsų turi per daug laiko ir per mažai polinkio.

Jis sviedė į Džunijorą žadą atimantį žvilgsnį.

– Tėtis turi galvoje mano nevykusias santuokas, – paaiškino viešniai Džunijoras.

– Santuokas? Kiek jų buvo?

– Trys, – prisipažino jis susiraukdamas.

– Ir nė vieno palikuonio, kurį galėtum iš tų santuokų parodyti, – kaip piktas lokys suurzgė Angusas. Jis griežtai nukreipė smilių į sūnų. – O juk nepasakysi, kad nieko nenutuoktum apie veisimą.

– Tavo elgesys draugijoje, Angusai, bjaurus kaip visuomet.

Visi trys atsigręžė. Tarpduryje stovėjo moteris. Aleksa mintyse buvo susikūrusi Anguso žmonos paveikslą: turėjo būti stipri, atkakli, ganėtinai barni, kad galėtų su juo susiremti. Įkūnijanti šiurkščios, arklius mėgstančios moters tipą – medžiojanti su šunimis ir dažniau rankose laikanti rimbą nei plaukų šepetį.

Ponia Minton buvo Aleksos įsivaizduojamo portreto antitezė. Liekna ir lanksti, dailių tarsi Drezdeno statulėlės bruožų. Žilsterėję šviesūs plaukai minkštomis garbanomis krito aplink veidą, tokį pat blyškų kaip ir dvi eilės perlų, segimų ant kaklo. Vilkėjo rausvai violetinę vilnonio trikotažo suknelę parauktu sijonu, kuris einant suposi apie jos liauną figūrą. Ji įėjo į kambarį ir atsisėdo ant kėdės greta Aleksos.

– Mieloji, čia Aleksa Geiter, – tarė Angusas. Jei žmonos

priekaištas jį ir sutrikdė, jis to neparodė. – Susipažink, Aleksa, čia mano žmona Sara Džo.

Sara Džo Minton formaliai ir šaltokai linktelėjo ir tokiu pat balsu tarė:

– Panele Geiter, be jokios abejonės, malonu su jumis susipažinti.

– Dėkui.

Džunijoras neprašomas įpylė ir padavė jai taurę baltojo vyno, ir jos išbalęs veidas nušvito, plonos lūpos spindulingai nusišypsojo.

– Dėkui, mielasis.

Jis pasilenkė ir pabučiavo atkištą švelnų motinos skruostą.

– Ar galvos nebeskauda?

– Dar šiek tiek, bet pogulis padėjo. Dėkui, kad paklausei. – Ji ištiesė ranką ir paglostė jam skruostą. Aleksa pastebėjo, kad jos ranka pieno baltumo ir atrodo trapi kaip audros draskoma gėlė. Kreipdamasi į vyrą ji tarė: – Ar būtinai turi svetainėje kalbėti apie veisimą, užuot palikęs šią temą arklidei, kur jai ir vieta?

– Savo namuose, po paraliais, kalbėsiu, ką tik noriu, – atsakė Angusas, nors nė kiek neatrodė ant jos supykęs.

Pripratęs prie jų geraširdiško erzinimosi Džunijoras nusijuokė ir apėjęs Sarą Džo atsisėdo ant Aleksos krėslo ranktūrio.

– Kalbėjome ne apie patį veisimą, mama. Tėtis tik bėdojo, kad nepajėgiu ilgai išlaikyti žmonos ir susilaukti įpėdinio.

– Susilauksi vaikų, kai sutiksi sau skirtą moterį ir tam ateis laikas. – Šie žodžiai buvo skirti tiek Angusui, tiek Džunijorui. – Ar teisingai išgirdau, kad nebuvote ištekėjusi, panele Geiter?

– Taip, teisingai.

– Keista, – Sara Džo gurkštelėjo vyno, – jūsų mamai netrūkdavo vyriškos draugijos.

– Aleksa nesakė, kad jai trūksta vyriškos draugijos, – pataisė Džunijoras, – tiesiog ji per daug išranki.

– Taip, vietoj vedybų ir šeimos pasirinkau karjerą. Bent kol kas. – Jos kakta susiraukė toptelėjus keistai minčiai. – Ar mano mama kada nors kalbėjo, kad norėtų siekti profesinės karjeros?

– Negirdėjau jos taip sakant, – tarė Džunijoras, – nors spėju, kad visos mūsų klasės mergaitės bent vienu metu troško vaidinti kine su Vorenu Bičiu.

– Ji taip anksti susilaukė manęs, – tarė Aleksa kiek apgailestaudama. – Gal ankstyvos vedybos ir kūdikis neleido jai siekti karjeros.

Džunijoras pirštu pakėlė jos smakrą, kad matytų akis.

– Selina visada rinkdavosi pati.

– Dėkui, kad taip pasakei.

Jis nuleido ranką.

– Niekada negirdėjau jos kalbant, kad norėtų būti kuo kitu – tik žmona ir motina. Prisimenu tą dieną, kai apie tai kalbėjomės. Turėtum ir tu prisiminti, tėti. Buvo vasara, ir taip kepino, kad liepei Ridui, išmėžusiam arklides, tądien daugiau nebedirbti. Visi trys nutarėme paiškylauti prie senojo tvenkinio, prisimeni?

– Ne.

Angusas pakilo nuo kėdės atsinešti dar alaus.

– O aš prisimenu, – svajingai tarė Džunijoras, – kaip vakar. Po algarobų medžiais pasitiesėme lovos užtiesalą. Lupė prikrovė mums naminių kukurūzų vyniotinių. Juos suvalgę išsitiesėme ant nugaros, Selina tarp Rido ir manęs, ir pro medžių šakas spoksojome į dangų. Po medžiais pavėsio beveik nebuvo. Prikimšę pilvus saulės atokaitoje apsnūdome. Stebėjome grifus, sukančius ratus virš nežinia ko, ir kalbėjome, kad reikėtų iki jų nubėgti ir išsiaiškinti, kas nudvėsė, bet buvome per daug aptingę. Gulėjome sau, šnekučiavomės, na, žinai, apie tai, kuo būsime užaugę. Pasakiau, kad norėčiau

būti pasaulinio garso lovelasu. Ridas atsakė, kad jei tapčiau toks, jis įsteigtų akcinę bendrovę gaminti prezervatyvų ir šitaip praturtėtų. Jam nebuvo svarbu, kuo jis taps, tik kad būtų turtingas. O Selina norėjo būti tik žmona, – jis nutilo ir pažvelgė sau į rankas, – Rido žmona.

Aleksa krūptelėjo.

– Vilką mini... – tarė Angusas. – Atrodo, girdžiu jo balsą.

Aštuntas

Mintonų ūkvedė Lupė įvedė Ridą vidun. Aleksa atsigręžė kaip tik tuomet, kai jis ėjo pro duris. Džunijoro naujiena ją pritrenkė.

Senelė Greihem buvo jai pasakojusi, kad tarp Rido ir Selinos mokykloje liepsnojo meilė. Nuotrauka, kurioje jis karūnuoja ją šventės karaliene, tai patvirtina. Bet Aleksa nežinojo, kad mama norėjo už jo ištekėti. Suprato, kad veide turėtų atsispindėti jos ką tik patirtas sukrėtimas.

Ridas peržvelgė visą kambarį.

– Na, argi ne jaukus vaizdelis.

– Sveikas, Ridai, – atsiliepė Džunijoras sėdėdamas greta Aleksos, ir jai staiga pasirodė, kad jis sėdi per arti ir per daug bičiuliškai nusiteikęs, bet negalėjo paaiškinti kodėl. – Kokie vėjai atpūtė? Nori išgerti?

– Eikš vidun, – per kambarį pamojo Angusas.

Sara Džo dėjosi jo nepastebinti, tarsi būtų nematomas. Aleksai tai atrodė keista, nes Ridas kitados gyveno su jais kaip šeimos narys.

Jis padėjo apsiaustą ir skrybėlę ant kėdės ir žengė prie baro paimti Anguso įpilto gėrimo.

– Atėjau patikrinti, kaip mano kumelė. Kaip ji laikosi?

– Puikiai, – atsakė Angusas.

– Gerai.

Stojo nejauki tyla. Regis, visi nudūrė akis į savo taures. Pagaliau Angusas tarė:

– Gal dar kas neduoda ramybės, Ridai?

– Jis atėjo jūsų perspėti, kad galvotumėte, ką man sakote, – tarė Aleksa. – Kaip šiandien perspėjo teisėją Volesą.

– Kai manęs klausiama tiesiai, aš pats ir atsakau, prokurore, – irzliai tarė jis. Išlenkė taurę ir pastatė ant baro. – Pasimatysim dar. Ačiū už gėrimą.

Jis ryžtingai išėjo iš kambario, stabtelėjo tik pasiimti skrybėlės ir apsiausto.

Ridui trinktelėjus lauko durimis, nelauktai tylą nutraukė Sara Džo:

– Matau, jo manieros nė kiek nepagerėjo.

– Juk pažįsti Ridą, mama, – tarė Džunijoras atsainiai gūžtelėdamas pečiais. – Dar taurę vyno?

– Mielai.

– Judu čia kartu išgerkite, – tarė Angusas, – aš noriu pasikalbėti su Aleksa vienu du. Pasiimk vyno taurę, jei nori, – pasakė jai.

Nespėjus nė mirktelėti, Angusas jau vedėsi ją koridoriumi. Aleksa eidama dairėsi.

Sienos buvo apklijuotos raudonais margais apmušalais, ant jų kabojo lenktyninių žirgų nuotraukos su rėmeliais. Masyvus ispaniškas sietynas grėsmingai niūksojo virš galvos. Baldai buvo tamsūs ir griozdiški.

– Patinka mano namai? – paklausė Angusas pastebėjęs, kad ji stabtelėjo dairydamasi.

– Labai patinka, – sumelavo ji.

– Pats suprojektavau ir pastačiau, kai Džunijoras dar gulėjo vystykluose.

Aleksa ir taip suprato, kad Angusas ne tik pastatė, bet ir pats įrengė namą. Jame nebuvo nieko, kas atspindėtų Saros Džo asmenybę. Ši, be abejo, pritarė, nes kas gi jai liko.

Namas buvo baisiai bjaurus, bet nors įrengtas pasibaisėtinai ir nedovanotinai prasto skonio, jis skleidė šiurkštų žavesį, kaip ir Angusas.

– Kol nebuvo šio namo, mudu su Sara Džo gyvenome geležinkelio budėtojo trobelėje. Velniai griebtų, pro plyšius sienose matydavome aušrą. Žiemą beveik negyvai sušaldavome, o vasarą pabusdavome lovoje per colį nukloti dulkių.

Poniai Minton Aleksa juto antipatiją. Ji atrodė atsaini ir laikė save visa ko centru. Bet dabar Aleksa užjautė jaunąją Sarą Džo, kuri augo prabangoje ir puoselėjo dailias manieras, bet buvo nuskinta kaip egzotiška gėlė ir persodinta į visiškai kitą ir tokią atšiaurią aplinką. Ši ją sunaikino. Sara Džo taip ir nesugebėjo prie jos prisitaikyti, todėl Aleksai buvo paslaptis, kodėl kažkuris iš jų – arba Angusas, arba Sara Džo – manė, kad jai pavyks čia prigyti.

Jis pirma jos įėjo į poilsio kambarį apmuštomis sienomis, kuris dar labiau nei kiti namo kambariai alsavo vyriškumu. Briedžių ir elnių galvų iškamšos nuo sienų žvelgė į tolį nuolankiomis rudomis akimis. Kur dar buvo vietos, kabėjo nuotraukos lenktyninių žirgų, aptaisytų Mintonų spalvomis ir išrikiuotų nugalėtojų gretose įvairiuose šalies hipodromuose. Kai kurios iš jų dar buvo gana naujos, kitos atrodė kelių dešimtmečių senumo.

Kambaryje stovėjo keletas stovų šautuvams – kiekviename laikiklyje po šautuvą. Viename kampe buvo atremtas vėliavos kotas su valstijos vėliava. Ant įrėminto šaržo buvo parašyta: „Nors žengiu Mirties slėniu, man nieko blogo nenutiks... nes šiame slėnyje pats bjauriausias šunsnukis – tai aš.“

Vos įėjus į kambarį, Angusas parodė pirštu į kampą.

– Eime čionai. Noriu tau kai ką parodyti.

Ji nusekė iš paskos prie stalo, uždengto lyg ir paprasta balta paklode. Angusas ją nuklojo.

– Dievulėliau!

Tai buvo architektūrinis hipodromo maketas. Nebuvo praleista nė viena smulkmena nuo vietų spalvų kodų tribūnose ir kilnojamų starto vartų iki įstrižų brūkšnių automobilių aikštelėje.

– „Perselio aukštumos", – pasigyrė Angusas su naujai iškepto tėvo pasipūtimu. – Aleksa, suprantu, kad darai tik tai, ką manai privalanti. Gerbiu tave, – jo veide atsirado karinga išraiška, – bet tu nesupranti, kiek daug čia visko pastatyta ant kortos.

Aleksa gindamasi sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Tai papasakokit.

Nelaukdamas raginimo Angusas ėmėsi išsamiai aiškinti, kaip pagal jo norą turėtų būti pastatytas hipodromas, vardijo įvairiausias jo ypatybes. Niekam nebus gailima, nebus taupoma. Visas kompleksas turi būti įrengtas pagal aukščiausią klasę, nuo arklidžių iki moterų tualetų.

– Mūsiškis bus vienintelis hipodromas tarp Dalaso Fortvorto ir El Paso, ir dar kokių trijų šimtų mylių spinduliu aplinkui, pritaikytas visoms rungtims. Tai bus puiki vieta sustoti keliaujant pro šalį. Įsivaizduoju, nepraeis nė dvidešimt metų ir Perselis taps antruoju Las Vegasu, ištryškusiu dykumoje kaip naftos fontanas.

– Ar jūs ne per didelis optimistas? – skeptiškai paklausė Aleksa.

– Na, gal šiek tiek. Bet taip žmonės kalbėjo ir anuomet, kai ėmiausi šitos vietovės. Šitaip jie sakė, kai pastačiau treniruočių hipodromą ir pradėjau projektuoti uždarą plaukimo baseiną žirgams. Neleidžiu, kad skepticizmas man trukdytų. Jei nori, kad vyktų dideli dalykai, privalai mąstyti plačiai. Įsidėmėk mano žodžius, – tarė jis mojuodamas pirštu, kad būtų įtaigiau, – jei gausime licenciją šito hipodromo statybai, Perselio miestas sužydės.

– Ne visiems tai patiks, ar ne? Kai kas gal nori, kad bendruomenė liktų nedidelė.

Angusas ryžtingai papurtė galvą.

– Prieš keletą metų šis miestas klestėjo.

– Dėl naftos?

– Taip, panele. Buvo dešimt bankų. Dešimt. Daugiau negu bet kuriame kitame tokio dydžio mieste. Skaičiuojant kiekvienam žmogui, buvome turtingiausias šalies miestas. Prekybininkams buvo daugiau darbo, nei jie pajėgė nudirbti. Prekyba nekilnojamuoju turtu buvo labai gyva. Visi gyveno puikiai. – Jis nutilo atsikvėpti. – Gal norėtum ko nors išgerti? Alaus? Kokakolos?

– Ne, nieko, dėkui.

Iš šaldytuvo Angusas išsiėmė alaus, atkimšo butelį ir nugėrė didelį gurkšnį.

– Paskui naftos rinkai prakiuro dugnas, – toliau aiškino. – Pasakėm sau, kad tai laikina.

– Ar smarkiai jus paveikė naftos rinka?

– Septyni gręžiniai ir viena gamtinių dujų įmonė – daug jų akcijų priklausė man. Bet, ačiū Dievui, neinvestuodavau daugiau, nei galėčiau leisti sau prarasti. Nesu likvidavęs kitų savo įmonių, kad paremčiau naftos gręžinį.

– Vis dėlto tas naftos kainų kritimas turėjo gerokai paveikti jūsų finansinę padėtį. Ar nesikrimtote?

Jis papurtė galvą.

– Esu daugiau kartų laimėjęs ir pralaimėjęs turto, nei jums dabar metų, jaunoji panele. Po perkūnais, iš tiesų neprieštarauju retkarčiais bankrutuoti. Turtingam būti smagiau, bet bankrutavus įdomiau. Bankrotas neapsieina be iššūkių. Sara Džo, – kalbėjo mąsliai atsidusęs, – žinoma, man nepritaria. Jai patinka žinoti, kad pinigai saugiai kaupia dulkes banko saugykloje. Nesu palietęs jos pinigų ar Džunijoro palikimo. Pažadėjau jai, kad neliesiu.

Kalba apie palikimą Aleksai buvo nesuprantama. Ji net negalėjo to įsivaizduoti. Merlė Greihem išlaikė jas abi iš savo algos telefonų įmonėje, paskui, išėjusi į pensiją, iš pensijos.

Aleksos pažymiai buvo pakankamai geri, kad gautų Teksaso universiteto stipendiją, tačiau po paskaitų ji dirbdavo, kad galėtų apsirengti, pavalgyti ir senelė neturėtų dingsties dėl tų išlaidų dejuoti.

Teisės fakultete ji taip pat gaudavo finansinę paramą, nes jos pažymiai išties buvo aukščiausi. Darbas valstybės tarnyboje neleido gyventi prabangiai. Ne vieną savaitę ji grūmėsi su sąžine, kol pagaliau tapusi teisininke leido sau nusipirkti kailinius. Taip išlaidauti ji galėdavo tik retkarčiais.

– Ar turite pakankamai kapitalo hipodromui finansuoti? – paklausė ji mintimis vėl sugrįžusi į dabartį.

– Ne aš vienas.

– Mintonų įmonės?

– Ne pačios įmonės. Įsteigėme investuotojų grupę iš atskirų asmenų ir įmonių, kuri gaus pelno iš hipodromo. – Angusas atsisėdo į patogų raudonos odos krėslą ir parodė jai kėdę. – Kai turėdami naftos suklestėjome, visi pajuto turto skonį. Jie jo vėl trokšta.

– Toks įvertinimas vargu ar puošia Perselio gyventojus: grupė godžių plėšrūnų, laukiančių, kada galės susišluoti žirgų lenktynių pinigus.

– Ne godžių, – tarė jis. – Visi dorai uždirbs savo dalį, nuo pagrindinių investuotojų iki vyruko, turinčio savitarnos degalinę prie artimiausio kampo. Ir nauda bus ne tik individuali. Pagalvok, kiek mokyklų, ligoninių ir viešųjų įstaigų galės pastatyti miestas, kai šitaip padidės biudžeto pajamos. – Jis palinko į priekį ir sugniaužė kumštį tarsi ką griebdamas. – Štai kodėl šis hipodromas yra toks svarbus. Jis vėl pastatys Perselį ant kojų ir pastūmės dar šiek tiek toliau. – Išklojus šį argumentą jo mėlynos akys švytėjo entuziazmu. – Na, ką pasakysi?

– Nesu kvailė, pone Mintonai... Angusai, – pasitaisė ji, – suprantu, ką hipodromas galėtų reikšti apygardos ekonomikai.

– Tai kodėl nenutrauki šito absurdiško tyrimo?

– Nemanau, kad jis absurdiškas, – griežtai atkirto ji.

Įdėmiai į ją žiūrėdamas Angusas pasikasė skruostą.

– Kaip galėjai pamanyti, kad aš nužudžiau tavo mamą? Ji buvo viena geriausių Džunijoro draugių. Kasdien sukiodavosi šiame name. Na, ištekėjusi, žinoma, rečiau. Niekaip nebūčiau galėjęs tos mergaitės nuskriausti.

Aleksa norėjo juo tikėti. Nors Angusas buvo įtariamasis, labai juo žavėjosi. Iš to, ką perskaitė ir išgirdo kalbėdamasi, suprato, kad kadaise jis pradėjo nuo nieko ir sukūrė imperiją.

Jo stačiokiškumas buvo beveik mielas. Jis mokėjo įtikinti. Bet Aleksa negalėjo leisti, kad ši spalvinga asmenybė darytų jai įtaką. Jos žavėjimasis Angusu nebuvo stipresnis už poreikį sužinoti, kaip ji, nekaltas kūdikis, kažką paskatino nužudyti motiną.

– Negaliu nutraukti tyrimo, – atsakė ji. – Net jei norėčiau, Patas Častenas...

– Klausyk, – prabilo jis užbėgdamas už akių, – pamirksėsi jam šitomis mėlynomis kūdikio akelėmis, pasakysi, kad suklydai, ir garantuoju, jog rytoj tokiu metu jis net neprisimins, ko buvai čia atvažiavusi.

– Aš ne...

– Gerai, tai palik Patą man.

– Angusai, – tarė ji garsiai, – jūs nesuprantate. – Įsitikinusi, kad jis įdėmiai klausosi, pareiškė: – Taip pat tvirtai, kaip jūs tikite savo hipodromu, aš įsitikinusi, kad mano motinos nužudymo byla nebuvo ištirta. Ketinu ištaisyti šią klaidą.

– Net jei ant kortos pastatyta viso miesto ateitis?

– Na jau! – šūktelėjo ji protestuodama. – Kalbate taip, lyg ketinčiau atimti duoną iš alkstančių vaikų.

– Ne taip baisiai, bet vis tiek...

– Ant kortos pastatyta ir mano ateitis. Negalėsiu gyventi toliau, kol byla nebus ištirta taip, kaip norėčiau.

– Taip, bet...

– Klausykit, laikas baigėsi, – durys staiga prasivėrė ir į vidų galvą įkišo Džunijoras. – Aleksa, turiu puikų sumanymą. Kodėl tau nepasilikus vakarienės?

– Eik po velnių, Džunijorai! – sugriaudėjo Angusas kumščiu trenkdamas per kėdės ranktūrį. – Nesuprastum, kad vyksta dalykinis pokalbis, net jei jis tau kąstų į subinę. Mes čia rimtai kalbame. Daugiau manęs nepertraukinėk, kai su kuo nors kalbuosi. Turėtum žinoti.

Buvo matyti, kad Džunijoras tramdo pyktį.

– Nežinojau, kad jūsų pokalbis toks jau labai privatus ir toks rimtas.

– O juk turėjai susivokti, po velnių, ar ne? Dėl Dievo meilės, mes čia...

– Angusai, nieko baisaus, – paskubomis tarė Aleksa. – Tiesą sakant, džiaugiuosi, kad Džunijoras mus pertraukė. Tik dabar pastebėjau, kaip vėlu. Man reikia eiti.

Ji nenorėjo klausyti, kaip suaugusį žmogų bara tėvas, ypač viešnios akivaizdoje. Jai buvo gėda dėl jų abiejų.

Paprastai Angusas būdavo geras bičiulis. Bet ne visada. Supykęs jis užsiplieksdavo. Aleksa ką tik buvo liudininkė, koks trumpas jo degiklis ir kokio menko nusižengimo pakanka, kad jis užsiliepsnotų.

– Palydėsiu tave, – pasisiūlė Džunijoras lediniu balsu.

Ji paspaudė Angusui ranką.

– Dėkui, kad parodėte man maketą. Tai, ką sakėte, nenukreipė manęs nuo tikslo, bet jūs man kai ką paaiškinote. Tirdama bylą turėsiu tai omenyje.

– Juk žinai – gali mumis pasitikėti. Mes ne žudikai.

Džunijoras palydėjo ją iki lauko durų. Kai padėjo jai apsivilkti apsiaustą, ji atsigręžė.

– Palaikysiu ryšį, Džunijorai.

– Viliuosi, kad taip ir bus.

Jis pasilenkė prie jos rankos ir pabučiavo, paskui apvertė delnu aukštyn ir vėl pabučiavo.

Ji greitai atitraukė ranką.

– Ar šitaip flirtuoji su visomis sutiktomis moterimis?

– Beveik, – nesigėdydamas vyptelėjo. – Ar tu lengvai pasiduodi apžavams?

– Visai ne.

Jis dar labiau išsišiepė rodydamas, kad netiki jos atsakymu ir žino, jog ji taip pat nėra tuo tikra. Dar kartą skubiai tarusi „labanakt“, Aleksa išėjo.

Automobilyje buvo šalta. Ji virpėjo po apsiaustu. Važiuodama privačiu keliuku plento link, abiejose pusėse pastebėjo ūkinius pastatus. Daugiausia tai buvo arklidės. Vienose degė blausi šviesa. Prie durų stovėjo Rido automobilis. Pagauta impulso Aleksa sustojo ir išlipo.

Saros Džo miegamasis jos Teksaso namuose buvo tiksli miegamojo Kentukyje kopija, net šilkinės užuolaidų virvelės buvo tokios pat. Kai šis namas buvo pastatytas, ji leido Angusui kitus kambarius apstatyti sunkiais, tamsiais raudona oda aptrauktais baldais ir išpuošti savo medžioklės trofėjais, bet uždraudė bjauriu pasienio stiliumi sudarkyti jos miegamąjį.

Jis linksmai tam pritarė. Angusui patiko, kad naktį jį supa įmantrūs, moteriški, raukinukais papuošti jos daikčiukai. Dažnai jai sakydavo, kad jei būtų norėjęs vesti kokią kauboję, jam nebūtų reikėję važiuoti ieškoti jos į Kentukį.

– Mama, ar galiu įeiti?

Nedrąsiai pasibeldęs, Džunijoras pravėrė miegamojo duris.

– Žinoma, brangusis, – nusišypsojo Sara Džo, aiškiai patenkinta, kad aplankė sūnus.

Džunijoras pamatė ją atsirėmusią į kalną atlaso pagalvėlių, vilkinčią nėriniuotus naktinius, dvelkiančią brangiu veido kremu ir skaitančią kažkokio jam negirdėto užsienio valstybės veikėjo biografiją. Jis net nežinojo tokios šalies, iš kurios tas veikėjas kilęs. Tikriausiai ir niekas kitas nežinojo, tik mama.

Ji nusiėmė akinius, padėjo knygą į šalį ir patapšnojo per dygsniuotą atlaso antklodę. Ryžtingai papurtydamas galvą Džunijoras atsisakė prisėsti. Liko stovėti prie lovos galo rankas susikišęs į kišenes, žvangindamas monetomis, piktindamasis šiuo vakariniu ritualu, išlikusiu nuo vaikystės.

Jau seniai jis nebetrokšdavo pabučiuoti mamos prieš eidamas miegoti, bet Sara Džo vis dar to tikėdavosi. Jei jis neateitų, įžeistų jos jausmus. Juodu su Angusu iš visų jėgų stengėsi apsaugoti Sarą Džo, nes ji buvo lengvai pažeidžiama.

– Čia taip skaniai kvepia, – tarė jis neturėdamas ką sakyti.

Dėl Aleksos akivaizdoje gautos pylos vis dar maudė širdį. Nekantravo eiti iš namų į kokį naktinį barą, kur nereikėtų galvoti apie savo rūpesčius.

– Kvapnūs maišeliai. Laikau juos savo stalčiuose ir spintose. Kai buvau maža, turėjome tarnaitę, kuri kimšdavo į juos sausas susmulkintas gėles ir žolynus. Jie nuostabiai kvepėdavo, – kalbėjo ji nugrimzdusi į prisiminimus. – Dabar juos užsakinėju. Šiais laikais naudojami dirbtiniai aromatai, bet vis tiek manau, kad jie puikūs.

– Kaip knyga?

Džunijorui jau nusibodo kvapniųjų maišelių tema.

– Ganėtinai įdomi.

Jis rimtai tuo abejojo, bet nusišypsojo jai.

– Gerai. Džiaugiuosi, kad tau patinka.

Sara Džo pajuto jo melancholišką nuotaiką.

– Kas negerai?

– Viskas gerai.

– Matau, kai kas nors būna negerai.

– Nieko neįprasta. Užkliuvau tėčiui, kad nutraukiau jo pokalbį su Aleksa.

Sara Džo nepatenkinta susiraukė.

– Tavo tėvas vis dar nemoka elgtis su svečiais. Jei jis gali taip storžieviškai išsitempti viešnią iš svetainės geriant kokteilius, tu taip pat gali būti storžievis ir nutraukti jų pokal-

bį. – Ji linktelėjo galvą, tarsi būtų pasakiusi, ką norėjo, ir tuo klausimas būtų išspręstas. – Beje, ką jie ten taip slapta aptarinėjo?

– Kažką apie jos motinos mirtį, – nerūpestingai tarė jis, – nieko tokio, dėl ko reikėtų jaudintis.

– Tikrai? Visi šiandien atrodė tokie įsitempę.

– Jei ir yra kokia priežastis, dėl kurios reikėtų jaudintis, ja pasirūpins tėtis – jis visada pasirūpina. Tau tikrai nėra dėl ko nerimauti.

Jis neketino pasakoti motinai apie Aleksos tyrimą. Saros Džo gyvenimo vyrai žinojo, kad jai atgrasūs slegiantys ir nemalonūs reikalai, todėl saugojo ją.

Angusas neaptarinėdavo su ja verslo reikalų, ypač kai jie klodavosi nekaip. Ji nusivildavo, jei žirgai lenktynėse prastai pasirodydavo, ir švęsdavo, kai jiems pasisekdavo, bet daugiau niekas nei rančoje, nei antrinėse įmonėse, sudarančiose Mintonų verslą, jos labai nedomino.

Apskritai niekas Saros Džo per daug nedomino, gal tik Džunijoras. Ji buvo kaip graži lėlė, izoliuota steriliame kambaryje, apsaugota nuo šviesos ar kokio kito galinčio pakenkti veiksnio – ypač paties gyvenimo.

Džunijoras mylėjo savo motiną, bet pripažino, kad ji nelabai mėgstama. O Angusą – priešingai, visi mėgo. Kelios jo draugų žmonos iš padorumo ir jausdamos pareigą su Sara Džo elgėsi draugiškai. Jei ne jos, Perselyje ji būtų neturėjusi nė vieno pažįstamo.

Žinoma, ji pati nesistengė puoselėti jokių draugysčių. Jos manymu, dauguma vietos gyventojų tebuvo neišauklėti prasčiokai, ir ji nesistengė slėpti savo blogos nuomonės apie juos. Regis, visiškai patenkinta gyveno šiame kambaryje, supama minkštų, gražių, dailių daiktų, kuriuos mėgo ir apie kuriuos geriausiai nusimanė.

Džunijoras žinojo, kad ji yra pašaipų ir gandų objektas. Buvo kalbama, kad ji geria. Ji negėrė, tik tas dvi taures vyno

prieš vakarienę. Kai kurie, nesuprantantys jos jautrumo, laikė ją keista. Kiti manė, kad jai tiesiog ne visi namie.

Žinoma, dažniausiai ji būdavo išsiblaškiusi, tarsi mintyse vis išgyventų savo privilegijuotą vaikystę, kurią taip brangino. Ji ligi galo taip ir neatsigavo po ankstyvos mylimo brolio mirties. Vis dar jo gedėdama sutiko Angusą.

Džunijoras klausė savęs, gal ji ištekėjo už tėvo bėgdama nuo nemalonių prisiminimų. Kitos priežasties, kam tuoktis dviem tokiems skirtingiems žmonėms, jis nerado.

Džunijoras nekantravo eiti pasilinksminti, bet šį vakarą uždelsė motinos kambaryje: norėjo sužinoti, ką ji mano apie šio vakaro viešnią.

– Ką apie ją pasakysi?

– Apie ką, Selinos dukterį? – išsiblaškiusi paklausė Sara Džo. Jos antakiai šiek tiek susiraukė. – Ji labai patraukli, nors vargu ar tokia akį rėžianti spalva puošia moterį. – Sara Džo susimąsčiusi glamžė plonyčius naktinių marškinių nėrinius. – Ji labai rimta, ar ne? Daug rimtesnė nei jos motina. Dievaži, Selina buvo kvailutė. Kiek prisimenu, vis kvatodavo. – Ji nutilo ir pakreipė galvą, tarsi įsiklausydama į tolimą juoką. – Neprisimenu, kad būčiau kada nors mačiusi tą merginą nesijuokiančią.

– Matei daug kartų. Tik tu jos gerai nepažinojai.

– Vargšelis. Žinau, kad tave sugniuždė jos mirtis. Žinau, ką reiškia netekti mylimo žmogaus. Neapsakoma kančia.

Jos balsas, toks švelnus, staiga pasikeitė, kaip ir veido išraiška. Kuklumo nebeliko, ryžtas sugriežtino bruožus.

– Džunijorai, neleisk Angusui daryti tau gėdos, ypač prie kitų žmonių.

Jis nerūpestingai gūžtelėjo pečiais. Ši šneka jam buvo girdėta.

– Jis kalba nerimtai. Tiesiog toks įprotis.

– Tai privalai priversti jo atsikratyti. Brangusis, nejau nesupranti, ko jis iš tavęs nori. Nori, kad būtum tvirtas. An-

gusas supranta tik vieną – šiurkščią kalbą. Jis nemoka būti švelniakalbis ir gerai išauklėtas kaip mes. Su juo turi kalbėti taip, kad jis suprastų, taip, kaip kalba Ridas. Angusas nedrįstų kalbėti su Ridu taip globėjiškai kaip su tavimi, nes Ridas prieš jį nesilanksto.

– Tėtis mano, kad Ridas neklysta. Ligi šios dienos jam skersai gerklės stovi tai, kad Ridas išėjo iš MĮ. Jam labiau patiktų, jei reikalus tvarkytų Ridas, o ne aš. Kad ir ką darau, niekas jam nepatinka.

– Tai visiška netiesa! – paprieštaravo Sara Džo parodydama nebūdingą narsą. – Angusas labai tavimi didžiuojasi. Jis tiesiog nemoka to parodyti. Jis toks surambėjęs. Kad tiek pasiektų, privalėjo būti griežtas. Jis nori, kad ir tu būtum tvirtas.

Džunijoras nusiviepė gniauždamas kumščius.

– Gerai, mama, rytoj rytą eisiu muštis.

Ji sukikeno. Ją džiugino sūnaus mokėjimas nenusiminti ir humoro jausmas.

– Tikiuosi, ne tiesiògine prasme, bet Angusas nori tave matyti tokį narsų.

Juokas buvo gera dingstis baigti pokalbį. Džunijoras pasinaudojo proga, palinkėjo labos nakties, pažadėjo vairuoti atsargiai ir išėjo. Lipdamas laiptais sutiko Angusą, nešiną batais ir šlubčiojantį.

– Kada ketini eiti pas daktarą dėl kojos piršto?

– Kokia nauda iš to prakeikto daktaro? Jis tik paims pinigus. Verčiau pykštelėti į tą nenaudėlį pirštą iš šautuvo, kad nulėktų visiems laikams.

Džunijoras nusišypsojo.

– Gerai, tik nepritaškyk kraujo ant kilimo. Mamą ištiks priepuolis.

Angusas nusikvatojo. Pykčio neliko nė pėdsako. Tarsi nė nebuvo epizodo poilsio kambaryje. Jis apkabino Džunijorą per pečius ir spustelėjo.

– Žinojau, kad galiu tavimi pasikliauti ir kad atsiveši čia tą merginą. Viskas vyko taip, kaip ir tikėjausi. Privertėme ją gintis ir pasėjome abejonių. Jei ji nuovoki, – o aš tikiu, kad ji tokia, – atšauks visą šį reikalą, kol nepadaryta per daug žalos.

– O kas, jei neatšauks?

– Jei neatšauks, mes taip pat nesėdėsime rankų sudėję, – niūriai tarė Angusas. Tada nusišypsojo ir meiliai patapšnojo Džunijorui per skruostą. – Labanakt, berniuk.

Džunijoras žiūrėjo, kaip tėvas šlubčioja per laiptų aikštelę. Pasijutęs nepalyginti geriau, lipdamas laiptais žemyn jis tyliai švilpavo sau po nosimi. Šį kartą Angusas juo nenusivils. Patikėta užduotis buvo kaip tik jam.

Apie jo patirtį su moterimis sklandė legendos. Aleksos mesti iššūkiai užduotį padarys dar labiau jaudinančią ir smagesnę. Ji yra velniškai patraukli moteris. Net jei Angusas ir nebūtų jam liepęs, jis vis tiek mėgintų ją merginti.

Bet kad viską padarytų teisingai, prireiks laiko ir sumanumo. Keletą dienų jis pasvarstys, kokią strategiją pasirinkti. O kol kas buvo paprastesnių darbų. Jis mostelėjo savo atvaizdui prieškambario veidrodyje ir išėjo pro laukujes duris.

Devintas

Kaip ir gyvenamasis namas, arklidė buvo sumūryta iš akmenų. Vidus buvo toks pats kaip ir kitų Aleksos matytų arklidžių, tik čia visur atrodė labai švaru. Dvi gardų eiles skyrė platus takas. Kvepėjo visai maloniai – šienu, oda ir arkliais.

Nedidelio galingumo naktinės lempelės, įsuktos tarp gardų, apšvietė Aleksai kelią – ji ėjo prie ryškesnės šviesos, degančios garde beveik pačiame arklidės vidury. Žengė tyliai, praėjo atlapas duris į patalpą, kurioje buvo saugomi balnai ir pakinktai, tada duris, ant kurių kabėjo lentelė „Fizioterapija". Pro plačią angą buvo matyti apskritas maniežas su specialia įranga, kuriame vienu metu galėjo mankštintis keli žirgai.

Dar nematydama išgirdo Ridą, tyliai kalbinantį gardo gyventoją. Priartėjusi prie gardo, žvilgtelėjo vidun. Jis tupėjo ir didelėmis plaštakomis masažavo žirgui užpakalinę koją.

Galvą palenkęs į šoną, susikaupęs dirbo savo darbą. Matyt, pirštais paspaudė jautrią vietą. Žirgas sušnarpštė ir pabandė pasitraukti į šalį.

– Nagi, nagi.

– Kas jam nutiko?

Jis neatsigręžė, neparodė nė menkiausio ženklo, kad Aleksos balsas jį nustebino. Matyt, ir taip žinojo, kad ji čia stovi, tiesiog nekreipė į ją dėmesio. Atsargiai pastatė sužeistą koją ir atsistodamas patapšnojo žirgui sturplį.

– Tai ji, – dviprasmiškai šyptelėjo Aleksai, – o gal esate per jauna, kad atskirtumėte?

– Kaip aš atskirsiu iš šitos vietos.

– Jos vardas Dabita.

– Gražu.

– Jai tinka. Ji mano esanti sumanesnė už mane, sumanesnė už visus. Tiesą sakant, jai pačiai būtų geriau, jei nebūtų tokia sumani. Bėga per toli, per greitai, ir viskas baigiasi tuo, kad pati susižeidžia.

Jis pasėmė saują grūdų ir davė žirgui ėsti iš delno.

– Ak, supratau. Netiesioginė užuomina apie mane.

Jis pritarė gūžtelėdamas pečiais.

– Ar laikyti tai grasinimu?

– Galite laikyti kuo tik norite.

Ir vėl jis žaidė žodžiais, dviprasmybėmis. Šį kartą Aleksa neužkibo ant meškerės.

– Kokios veislės šis žirgas?

– Ji kumelinga. Čia kumelių arklidė.

– Jos visos čia laikomos?

– Taip, atskirai nuo kitų. – Kumelė glaudėsi snukiu Ridui prie krūtinės, ir jis, kasydamas jai už ausų, nusišypsojo. – Mamytės su vaikiukais arklidėje kelia sumaištį.

– Kodėl?

Jis gūžtelėjo pečiais rodydamas, kad nėra paaiškinimo.

– Ko gera, čia tarsi ligoninės naujagimių skyrius. Visi truputį pakvaišta dėl naujagimio.

Jis perbraukė ranka glotnų kumelės pilvą.

– Jai tai pirmas kartas, ir ji nerimauja tapdama motina. Anądien, kai buvo mankštinama, kiek pasibaidė ir susižeidė kojos kaulą.

– Kada ji kumeliuosis?

– Pavasarį. Dar ilgokai laukti. Duokite man ranką.

– Ką?

– Savo ranką.

Jausdamas jos dvejonę, Ridas nekantriai truktelėjo ją į gardą, kur stovėjo pats, ir Aleksa atsidūrė prie kumelės, kaip ir jis.

– Palieskite.

Jis paėmė jos ranką ir prispaudė prie žvilgančio kumelės šono. Plaukeliai buvo šiurkštūs ir trumpi, prisilietus buvo justi raumenų gyvybingumas ir jėga.

Kumelė sušnarpštė ir dvejodama žengtelėjo į priekį, bet Ridas ją nuramino. Gardas atrodė tvankus ir per daug prišildytas. Stačiakampiame aptvare tvyrojo užsimezgusios naujos gyvybės kvapas.

– Ji šilta, – pratarė Aleksa sunkiai kvėpuodama.

– Žinoma, ji šilta.

Ridas pasislinko arčiau Aleksos ir nuvedė jos ranką kumelės kūno linijomis žemyn, prie išsipūtusio pilvo apačios. Aleksa tyliai šūktelėjo iš nuostabos pajutusi judesius.

– Kumeliukas.

Ridas stovėjo taip arti, kad nuo jo alsavimo judėjo jos plaukų sruogos. Aleksa užuodė odekolono aromatą, sumišusį su arklidės kvapais.

Gavusi spyrį į delną ji nevalingai susijuokė iš džiaugsmo, nustebusi krūptelėjo ir atsišliejo į Ridą.

– Toks energingas.

– Ji man atves nugalėtoją.

– Ji priklauso jums?

– Taip.

– O eržilas?

– Brangiai sumokėjau už jo paslaugas, bet buvo to vertas. Puikus eržilas iš Floridos. Dabitai jis iš karto patiko. Manau, jai buvo liūdna, kai viskas baigėsi. Gal jei jis nuolat būtų netoliese, man nereikėtų nerimauti dėl jos netinkamo elgesio.

Aleksai taip spaudė krūtinę, kad ji vos kvėpavo. Norėjosi priglausti skruostą prie kumelės šono ir klausytis liūliuojančio Rido balso. Laimė, sveikas protas nugalėjo ir ji šitaip kvailai nepasielgė.

Ištraukė ranką iš po jo delno ir atsigręžė. Jis stovėjo taip arti, kad jų drabužiai lietėsi, ir Aleksai norint pažiūrėti Ridui į veidą teko lošti galvą, kol atsirėmė į žirgą.

– Ar visiems žirgų savininkams leidžiama įeiti į arklides?

Ridas žengtelėjo atgal ir praleido ją prie išėjimo.

– Kadangi dirbau Mintonams, spėju, kad jie mano galį manimi pasitikėti.

– Kokios veislės šitas žirgas? – paklausė Aleksa grįždama prie savo pirminio klausimo.

– Kvorteris.

– Kvorta ko?

– „Kvorta ko?“ – Jis atmetė galvą ir nusikvatojo. Dabita šoktelėjo į šalį. – Nieko sau. Kvorta ko. – Jis atkabino grandinę, kuria kumelė buvo pririšta prie metalinio žiedo sienoje, tada išėjo iš gardo prie Aleksos rūpestingai uždarydamas vartelius. – Nieką nutuokiate apie žirgus, tiesa?

– Matyt, nenutuokiu, – atsakė ji sausai.

Regis, jos sutrikimas jį tik trumpai pralinksmino. Susiraukęs paklausė:

– Ar pati sumanėte čionai atvažiuoti?

– Džunijoras mane pakvietė.

– O! Tai suprantama.

– Kodėl suprantama?

– Jis visada seka karštomis naujausios prieinamos mergšės pėdomis.

Aleksai užvirė kraujas.

– Aš nesu prieinama nei Džunijorui, nei kam nors kitam. Ir aš ne mergšė.

Jis dar kartą lėtai, pajuokiamai nužvelgė ją nuo galvos iki kojų.

– Ne, ko gera, ne. Per daug teisininkė ir per mažai moteris. Ar kada nors atsipalaiduojate?

– Ne tada, kai tiriu bylą.

– Kaip tik tai jūs ir darėte su taure rankoje? – niekinamai paklausė jis. – Tyrėte bylą?

– Kaip tik tai.

– Iš tiesų keisti tie Trevio apygardos prokuratūros metodai.

Jis nusigręžė nuo jos ir išdidžiai nužingsniavo į kitą pastato pusę.

– Palaukite! Norėčiau užduoti jums keletą klausimų.

– Pakvieskite mane į teismą, – mestelėjo jis per petį.

– Ridai!

Aleksa nejučiomis leidosi iš paskos ir sugriebė jį už odinės striukės rankovės. Jis sustojo, pažvelgė žemyn, kur jos pirštai gniaužė laiko suminkštintą odą, tada lėtai atsigręžė ir įsistebeilijo į ją žaliomis veriančiomis akimis.

Ji paleido rankovę ir žengtelėjo atatupsta. Neišsigando, veikiau apstulbo dėl savo pačios elgesio. Ji neketino jo šitaip šaukti ir tikrai nenorėjo jo paliesti, ypač po to, kas įvyko garde.

Nervingai laižydama lūpas Aleksa tarė:

– Noriu su jumis pasikalbėti. Prašau. Ne protokolui. Kad patenkinčiau smalsumą.

– Žinau šitą būdą, prokurore. Pats juo naudojuosi. Apsimeti įtariamojo draugu, vildamasis, kad jis praras budrumą ir išplepės, ką mėgina nuslėpti.

– Nieko panašaus. Aš tik noriu pasikalbėti.

– Apie ką?

– Apie Mintonus.

– Apie juos?

Stovėdamas plačiai prasižergęs, pilvą truputį atkišęs į priekį, jis susibruko rankas į užpakalines džinsų kišenes. Striukė ties krūtine atsilapojo. Ši poza buvo bauginamai vyriška. Ir jaudino, ir erzino. Aleksa stengėsi nekreipti į tai dėmesio.

– Kaip manote, ar Anguso ir Saros Džo santuoka laiminga?

Jis sumirksėjo ir kostelėjo.

– Ką?

– Nežiūrėkite į mane taip. Klausiu jūsų nuomonės, neprašau analizės.

– O koks, po velnių, skirtumas?

– Mano manymu, tikrai keista, kad tokia moteris kaip Sara Džo yra Anguso žmona.

– Priešingybės traukia.

– Per daug nuvalkiotas atsakymas. Ar jie... artimi?

– Artimi?

– Na, intymiai artimi.

– Niekada apie tai negalvojau.

– Tikrai galvojote. Juk gyvenote čia.

– Atrodo, mano galvoje, kitaip nei jūsų, nesisuka tokios gašlios mintys. – Jis žengė žingsnį arčiau ir pritildė balsą. – Bet galėtume viską pakeisti.

Aleksa nepasidavė, nes suprato, kad jis labiau provokuoja, nei vilioja.

– Ar jie miega kartu?

– Manau, taip. Ne mano reikalas, ką jie daro lovoje ir ko nedaro. Be to, man tai nerūpi. Man rūpi tik tai, kas vyksta mano lovoje. Kodėl neklausiate apie mane?

– Todėl, kad man nerūpi.

Jis vėl gudriai nusiviepė.

– Manau, rūpi.

– Pone Lambertai, nekenčiu, kai su manimi globėjiškai kalbama dėl to, kad esu prokurorė moteris.

– Tai liaukitės ja buvusi.

– Moterimi?

– Prokurore.

Mintyse ji suskaičiavo iki dešimties.

– Ar Angusas turi kitų moterų?

Ji iš žalių Rido akių matė, kad jis jau suirzęs. Jo kantrybė seko.

– Kaip manote, Sara Džo – aistringa moteris?

– Ne, – atsakė Aleksa.

– O Anguso seksualinis apetitas sveikas?

– Jei jis toks pat kaip ir kitiems dalykams, sakyčiau, taip.

– Tad jums atsakyta.

– Ar jų santykiai paveikė Džunijorą?

– Iš kur, po velnių, man žinoti? Paklauskite jo.

– Jis kaip nors vingriai išsisuks nuo atsakymo.

– Ir jums bus mandagiai leista suprasti, kad kišatės ne į savo reikalus. Aš ne toks taktiškas kaip jis. Nesikiškite, madam.

– Tai mano reikalas.

Jis ištraukė rankas iš kišenių ir sukryžiavo ant krūtinės.

– Laukiu nesulaukiu, kada išgirsiu racionalų paaiškinimą.

Ji nesutriko dėl piktos pašaipos.

– Gal dėl tėvų santykių nenusisekė trys Džunijoro santuokos.

– Tai visai kas kita, ir tai ne jūsų reikalas.

– Mano reikalas.

– Kodėl gi?

– Džunijoras mylėjo mano motiną.

Žodžiai nuaidėjo tykios arklidės koridoriumi. Rido galva staiga loštelėjo atgal, tarsi būtų netikėtai įsipjovęs smakrą.

– Kas jums taip sakė?

– Jis pats. – Nenuleisdama nuo jo akių Aleksa pridūrė: – Jis sakė, kad judu abu ją mylėjote.

Kurį laiką jis spoksojo į ją, tada gūžtelėjo pečiais.

– Vienaip ar kitaip. Na ir kas?

– Ar dėl to nenusisekė Džunijoro santuokos? Dėl to, kad jis vis dar buvo įsimylėjęs mano motiną?

– Neturiu supratimo.

– Bandykite spėti.

– Gerai. – Jis išdidžiai pasuko galvą. – Manau, Selina nė velnio nesusijusi su Džunijoro santuokomis. Bėda ta, kad jam sunku dulkintis pramogaujant, vėliau jaučiasi dėl to kaltas, tad sąžinei nuraminti kas kelerius metus paima sau žmoną.

Ridas norėjo įžeisti Aleksą ir savo tikslą pasiekė. Ji stengėsi neparodyti, kaip buvo įskaudinta.

– Kodėl manote, kad jis dėl to jaučia kaltę?

– Genai. Jo gyslomis teka ne vienos pietiečių riterių kartos kraujas. Tad kyla sąžinės priekaištų dėl damų.

– O jums?

Jis nusiviepė puse lūpų.

– Niekada nesijaučiu kaltas dėl to, ką darau.

– Net dėl žmogžudystės?

Šypsnys dingo, akys apsiniaukė.

– Po galais, eikit velniop.

– Ar buvote vedęs?

– Ne.

– Kodėl ne?

– Ne jūsų sumautas reikalas. Dar ko nors klausite, prokurore?

– Taip. Papasakokite apie savo tėvą.

Ridas nuleido rankas prie šonų. Griežtai, šaltai spoksojo į ją. Aleksa tarė:

– Žinau, kad jūsų tėvas mirė jums dar mokantis mokykloje. Džunijoras šiandien minėjo. Jam mirus, atėjote gyventi čia.

– Jūsų smalsumas liguistas, panele Geiter.

– Aš nesu smalsi. Ieškau faktų, susijusių su mano tyrimu.

– Na taip, kurgi ne. Tokių susijusių faktų kaip Anguso lytinis gyvenimas.

Ji priekaištingai į jį pažvelgė.

– Šerife Lambertai, aš ieškau motyvų, štai ko. Būdamas teisėsaugos pareigūnas, šiuos faktus galite laikyti susijusiais su byla, ar ne? Ar kada girdėjote apie motyvus ir galimybes? – Jo akys dar labiau padvelkė šalčiu. – Man reikia nustatyti, kaip jautėtės tą naktį, kai mirė mano motina.

– Nesąmonė. Ką tai turi bendra su mano seniu?

– Gal ir nieko, bet privalote man papasakoti. Jei nėra nieko bendra, kodėl taip jautriai reaguojate?

– Ar Džunijoras pasakojo, kaip mirė mano senis? – Ji papurtė galvą. Ridas karčiai prunkštelėjo. – Nesuprantu, kodėl nepapasakojo. Šlykščios smulkmenos buvo atsidūrusios dė-

mesio centre. Žmonės dar daugybę metų jas aptarinėjo. – Jis palinko į priekį ir dabar juodu stovėjo akis į akį. – Jis užspringo vėmalais, nes buvo per daug girtas. Taip, taip ir maniau, kad pašiurpsite. Buvo velniškai siaubinga, ypač kai mokyklos direktorius išsikvietė mane iš pamokos pranešti šios žinios.

– Ridai.

Mėgindama sustabdyti karčių žodžių srautą, Aleksa pakėlė ranką. Jis nustūmė ją į šalį.

– Ne, jei jau taip norite atplėšti visas duris ir atskleisti stropiai slepiamas paslaptis, klausykitės. Bet sukaupkite drąsą – pasakojimas žavus. Mano tėvas buvo miestelio girtuoklis, pajuokos objektas, niekam tikęs, beviltiškas, apgailėtinas žmogus. Išgirdęs, kad jis mirė, net neverkiau. Buvau patenkintas. Jis buvo varganas, niekingas šunsnukis, nė menkiausio nieko dėl manęs nepadarė, tik davė pagrindo gėdytis, kad turiu tokį tėvą. Ir pats nė kiek tuo nesidžiaugė, kaip ir aš. Subingalvis – štai kaip jis mane vadindavo, dažniausiai prieš užvoždamas per sprandą. Buvau jam kliuvinys. Apsimetinėjau kaip koks kvailys, norėdamas, kad būtume šeima. Kaulydavau, kad ateitų pažiūrėti, kaip žaidžiu futbolą. Vieną vakarą pasirodė rungtynėse. Sukėlė triukšmą, kliuvinėdamas už kėdžių, griūdamas nuplėšė plakatą – norėjau mirti iš gėdos. Liepiau jam daugiau nebesirodyti. Nekenčiau jo. Nekenčiau, – pakartojo jis pro sukąstus dantis. – Negalėdavau pasikviesti draugų, nes namie būdavo tikra kiaulidė. Valgydavome iš konservų skardinių. Nežinojau, kad yra tokių dalykų kaip indai ir švarūs rankšluosčiai vonioje, kol nebuvau pakviestas į kitų vaikų namus. Kiek pajėgdavau, apsitvarkydavau eidamas į mokyklą.

Aleksa gailėjosi atvėrusi pūlinį, bet džiaugėsi, kad jis kalba noriai. Šį žmogų žinant jo vaikystę buvo galima perprasti. Tačiau jis pasakojo apie atstumtąjį, o toks paveikslas nederėjo su tuo, ką ji apie jį jau žinojo.

– Man žmonės pasakojo, kad buvote vadeiva, kad kiti vaikai veržėsi prie jūsų. Kad jūs nustatydavote taisykles ir duodavote toną.

– Pats išsikovojau tokią padėtį, – tarė Ridas. – Pradžios mokykloje kiti vaikai iš manęs šaipėsi, visi, išskyrus Seliną. Paskui paūgėjau, sustiprėjau ir išmokau peštis. Pešdavausi kaip pasiutęs. Jie liovėsi šaipytis. Vaikams atrodė daug saugiau būti mano draugu, o ne priešu. – Jo lūpas iškreipė panieka. – O dabar, panele prokurore, išvirsite iš klumpių. Buvau vagis. Vogdavau viską, kas valgoma ar gali praversti. Matote, mano senis darbe neišsilaikydavo ilgiau nei keletą dienų – pradėdavo girtauti. Pasiimdavo, ką uždirbęs, nusipirkdavo buteliuką kitą ir gerdavo iki sąmonės netekimo. Ilgainiui liovėsi ieškoti darbo. Gyvenome iš to, ką gaudavau po pamokų dirbdamas atsitiktinius darbus ir ką pavykdavo nugvelbti.

Ji nežinojo, ką sakyti. Ridas nujautė, kad taip ir bus. Štai kodėl jai viską pasakojo. Norėjo, kad ji pasijustų menka ir kvaila. Tik jis nenutuokė, kad jų vaikystė ne tokia jau skirtinga, nors jai ir neteko kęsti alkio. Merlė Greihem pasirūpino jos fiziniais poreikiais, bet nepaisė emocinio bado. Aleksa užaugo jausdamasi nevisavertė ir nemylima. Ji užjaučiamai tarė:

– Gaila, Ridai.

– Man nereikia jūsų sumauto gailesčio, – pašaipiai tarė jis, – nereikia, kad kas nors manęs gailėtųsi. Toks gyvenimas mane užgrūdino ir padarė bjaurų – ir man tai patinka. Anksti išmokau apsiginti, nes buvo visiškai aišku, kad niekas kitas manęs neapgins. Nepriklausau nuo nieko, tik nuo savęs. Nieko neimu už gryną pinigą, ypač žmonių. Ir tegu mane skradžiai, esu pasiryžęs nenusmukti taip žemai, kaip mano senis.

– Pučiate per didelį burbulą, Ridai. Per jautriai reaguojate.

– Ne! Noriu, kad žmonės pamirštų, jog kadaise gyveno toks Everetas Lambertas. Nenoriu, kad kas manytų, jog mus kas nors sieja. Ne. – Jis sukando dantis ir kilstelėjo ją už ap-

siausto apykaklės beveik prie pat savo įpykusio veido. – Atkentėjau savo už tai, kad keturiasdešimt trejus metus buvau jo sūnus. Dabar, kai žmonės jau beveik jį pamiršo, atsirandate jūs ir imate landžioti, klausinėti, aiškintis seniai užmirštus nesutarimus, visiems primindama, kad kitados aš turėjau kapanotis iš skurdo.

Ridas stipriai ją pastūmė. Aleksa atsirėmė į gardo vartelius.

– Esu tikra, kad niekas neprikaišioja jums dėl tėvo nesėkmių.

– Taip manote? Tokia jau mažo miestelio specifika, vaikuti. Tuoj pati tai patirsite – visi ims lyginti jus su Selina.

– Tai manęs nejaudina. Tegu lygina.

– Tikrai?

– Taip.

– Saugokitės. Sukant už kampo verčiau žinoti, kas ten laukia.

– Gal galėtumėte be užuolankų?

– Gali būti viena iš dviejų. Suprasite arba kad jai neprilygstate, arba kad būti tokiai kaip ji ne taip jau nuostabu.

– O kaip yra iš tiesų?

Jis nužvelgė ją.

– Žiūrėdamas į jus, kaip ir į ją, vyras prisimena, kad yra vyras. Ir visai kaip ji jūs šituo naudojatės.

– Ką tai reiškia?

– Ji nebuvo šventoji.

– Ir nemaniau, kad buvo.

– Nejaugi? – paklausė jis lipšniai. – Manau, tikėjotės. Manau, vaizduotėje esate susikūrusi fantastišką mamytę ir tikitės, kad Selina tą įvaizdį atitiks.

– Tai juokinga. – Bet Aleksa suprato, kad atkakliai prieštaraudama atrodys kaip paauglė. Kiek ramiau tarė: – Teisybė, senelė Greihem manė, kad saulė kilo ir leidosi vien dėl Selinos. Mane taip išauklėjo, kad tikėčiau, jog ji buvo jaunos moters idealas. Bet dabar pati esu moteris ir pakankamai su-

brendusi, kad suvokčiau, jog mama buvo iš kūno ir kraujo, turėjo trūkumų, kaip ir visi kiti.

Ridas įdėmiai į ją pažiūrėjo.

– Tik nesakykite, kad neperspėjau, – tarė tyliai. – Grįžkite į „Vakarietį", susirinkite savo dizainerių drabužius, savo bylas ir važiuokite į Ostiną. Palikite praeitį ramybėje. Niekas nenori prisiminti tos dėmės Perselio istorijoje – ypač kai ant svarstyklių ta licencija. Jie verčiau paliktų Seliną gulinčią šitoje arklidėje nei...

– Šitoje arklidėje? – aiktelėjo Aleksa. – Mano mama buvo nužudyta čia?

Ji suprato, kad Ridas netyčia prasitarė. Jis tyliai nusikeikė, paskui šiurkščiai atsakė:

– Visai teisingai.

– Kur? Kuriame garde?

– Tai neturi reikš...

– Parodykite, po velnių! Man iki gyvo kaulo įgriso jūsų pusiniai atsakymai ir išsisukinėjimas. Parodykite, kur tą rytą radote jos lavoną, šerife. – Paskutinį žodį ji ištarė pabrėžtinai, primindama, kad jis yra davęs priesaiką ginti žmones ir jiems tarnauti.

Daugiau netaręs nė žodžio, Ridas apsisuko ir nudrožė prie durų, pro kurias Aleksa įėjo į arklidę. Prie antro gardo sustojo.

– Čia.

Aleksa stabtelėjo, tada lėtai prisiartino ir sustojo. Atsigręžė į gardą. Jame šieno nebuvo, vien guma išklotos grindys. Varteliai buvo iškelti, nes garde nebuvo žirgo. Gardas atrodė kaip visi, buvo beveik sterilus.

– Nuo tada, kai tai atsitiko, šiame garde žirgai nelaikomi. – Ridas su panieka pridūrė: – Angusas linkęs į sentimentalumą.

Aleksa mėgino įsivaizduoti krauju paplūdusį lavoną garde, bet negalėjo. Ji klausiamai pažvelgė į Ridą.

Regis, jo skruostikauliai labiau įsitempė, raukšlės aplink burną tapo dar gilesnės nei prieš kelias akimirkas, kai buvo įtūžęs. Žiūrėti į nusikaltimo vietą jam nebuvo taip lengva, kaip norėjo apsimesti.

– Papasakokite man viską. Prašau.

Jis kiek padvejojo, tada tarė:

– Ji gulėjo įstrižai, galva tame kampe, pėdos čia. – Bato nosimi palietė tą vietą. – Visa buvo paplūdusi krauju. Kruvini plaukai, drabužiai – viskas.

Atbukę žmogžudysčių skyriaus policininkai, kuriuos Aleksa buvo girdėjusi aptariant kraują stingdančias nusikaltimo vietas, – ir tie kalbėdami labiau jaudindavosi. Rido balsas buvo duslus ir monotoniškas, bet veidas sustingęs iš skausmo.

– Ji vis dar buvo atsimerkusi.

– Kelinta buvo valanda? – kimiu balsu paklausė Aleksa.

– Kai ją radau?

Ji linktelėjo negalėdama ištarti žodžio.

– Auštant. Apie pusę šešių.

– Ką čia veikėte tokiu metu?

– Paprastai arklides pradėdavau mėžti apie septintą. Tą rytą nerimavau dėl kumelės.

– Ak taip, tos, kuri prieš dieną buvo apsikumeliavusi. Tai jūs atėjote pažiūrėti jos ir kumeliuko?

– Teisingai.

Ašaros tviskėjo jai akyse, kai pakėlė galvą.

– Kur buvote tą naktį?

– Buvau išėjęs.

– Visą naktį?

– Taip, nuo vakarienės.

– Vienas?

Jis suirzęs kietai sučiaupė lūpas.

– Jei norite išgirsti daugiau atsakymų, prokurore, perduokite bylą teismui.

– Taip ir padarysiu.

Aleksai einant pro šalį durų link, Ridas sugavo jos ranką ir trūktelėjo. Ji pajuto, koks jis tvirtas ir galingas vyras.

– Panele Geiter, – nekantriai suurzgė jis, – jūs protinga. Meskite šį reikalą. Jei ne, kai kam gali blogai baigtis.

– Būtent kam?

– Jums.

– Kaip?

Jis visu kūnu palinko arčiau jos.

– Yra daugybė būdų.

Tai buvo grasinimas, tik gudriai paslėptas. Jis turėjo fizinės jėgos nužudyti moterį, bet ar galėjo emociškai?

Regis, jis buvo prastos nuomonės apie moteris apskritai, bet, pasak Džunijoro, mylėjo Seliną Greihem. Vienu metu ji norėjo ištekėti už Rido. Gal visi, tarp jų ir Ridas, laikė savaime suprantamu dalyku, kad juodu susituoks, bet Selina ištekėjo už Elo Geiterio ir ėmė lauktis Aleksos.

Aleksa nenorėjo tikėti, kad Ridas kokiomis nors aplinkybėmis galėjo nužudyti Seliną, tuo labiau nenorėjo tikėti, kad Seliną jis nužudė dėl jos.

Jis niekino moteris, buvo pasipūtęs ir ūmus kaip barškuolė gyvatė. Bet žudikas? Ne, nepanašus. O gal ji tiesiog jautė silpnybę medaus spalvos plaukams ir žalioms akims, prigludusiems išblukusiems džinsams ir nudėvėtiems odos švarkams kailinėmis apykaklėmis? Vyrams, kurie avėdami kaubojiškus batus neatrodo kvailai, vyrams, kurie vaikšto, kalba, kvepia ir atrodo absoliučiai vyriškai?

Ridas Lambertas buvo kaip tik toks.

Sunerimusi labiau dėl savo pojūčių nei dėl perspėjamų žodžių, ji ištraukė ranką ir atbula žengė prie durų.

– Aš nenutrauksiu tyrimo, kol nesužinosiu, kas ir kodėl nužudė mano motiną. Visą gyvenimą laukiau, kada galėsiu sužinoti. Dabar manęs niekas neatkalbės.

Dešimtas

Kai Aleksa išėjo iš arklidės, Ridas paleido seriją keiksmažodžių. Lipnius Hikamas girdėjo juos tūnodamas savo slėptuvėje gretimame garde.

Lipnius neketino slapta klausytis jų pokalbio. Anksčiau atėjęs į arklidę, ieškojo tamsios, šiltos ir nuošalios vietelės norėdamas vienumoje atgauti orumą, paširsti ant buvusio darbdavio ir patraukti iš butelio pigios ruginukės tarsi motinos pieno.

Bet dabar nuobodulys dingo ir galvoje gimė nedoras planas. Blaivus Lipnius būdavo tik keistas. Girtas būdavo piktas.

Jis nesitvėrė kailyje klausydamas, ką ta merguželė iš Ostino sako šerifui, o jis jai. Jergutėliau, ji – Selinos Geiter duktė, atvažiavusi čionai tirti savo motinos nužudymo.

Jos ir maloningojo Dievo, kurio jis net netikėjo, dėka jam teko puiki proga atkeršyti Angusui ir tam nieko nevertam jo sūneliui.

Jis čia liejo prakaitą, dirbo už varganą atlygį, net visai be jokio atlygio, kai Angusui buvo taip striuka, kad neišgalėjo jam mokėti, bet vis tiek ištvėrė. Su tuo išpera perėjo ir šilta, ir šalta, o kaip jam buvo atsidėkota? Jis atleistas ir išvytas iš barako, kuris beveik trisdešimt metų buvo jo namai.

Ką gi, pagaliau Lipniui Hikamui nusišypsojo laimė. Jei sėkmingai loš savo kortomis, pagaliau pasidės pinigų į „pen-

sijos fondą". Rubė Fėja, dabartinė jo meilužė, vis zyzia, kad jis neduoda jai pinigų. „Kas iš tokio romano, jei iš jo neturi jokios naudos, išskyrus malonumą apgaudinėti savo vyrą?" – mėgsta sakyti ji.

Bet piniginė kompensacija būtų tik torto puošmena. Saldus pats kerštas. Jau seniai niekas nebuvo įspyręs Angusui į skaudžią vietą.

Lipnius beveik paklaiko iš nekantrumo, kol Ridas baigė apžiūrinėti savo kumelę ir išėjo iš arklidės. Dar kiek palaukė, įsitikino, kad liko vienas, tada išsliūkino iš tuščio gardo, kuriame tūnojo susirietęs šviežiame šiene. Šešėlių nuklotu koridoriumi nuėjo prie telefono ant sienos. Sukeikė žirgą, kuris nusižvengė jo pasibaidęs. Kad ir koks buvo niekšas, drąsa negarsėjo.

Pirmiausia paskambino į informacijos tarnybą, tada greitai, kol nepamiršo, surinko numerį. Gal ji dar nespėjo ten nusigauti, nerimastingai svarstė jis, paprašęs tarnautojo sujungti su jos kambariu. Bet po penkto signalo ji atsiliepė, truputį uždususi, tarsi būtų įėjusi skambant telefonui.

– Panelė Geiter?

– Taip, kas kalba?

– Jums nėra reikalo žinoti. Aš jus pažįstu, ir to pakanka.

– Kas čia kalba? – paklausė ji, kaip pasirodė Lipniui, apsimesdama narsi.

– Apie tavo motinos nužudymą žinau viską.

Lipnius tyliai sukikeno mėgaudamasis stojusia tyla. Net jei būtų priėjęs ir įkandęs jai į spenelį, nebūtų taip greitai užvaldęs viso jos dėmesio.

– Klausau jūsų.

– Dabar negaliu kalbėt.

– Kodėl ne?

– Todėl, kad negaliu, štai kodėl.

Buvo rizikinga leistis į pokalbį telefonu. Kas nors kur nors rančoje galėjo pakelti kitą ragelį ir nugirsti. Būtų daug bėdos.

– Paskambinsiu jums vėliau.

– Bet...

– Paskambinsiu.

Jis padėjo ragelį patenkintas, kad dabar ji sunerimusi. Prisiminė, kaip jos motina koketuodavo, tarsi visas pasaulis priklausytų jai vienai. Dažnai vasaros dienomis geidulingai rydavo ją akimis, o ji tuo tarpu dūkdavo baseine su Džunijoru ir Ridu. Jie grabinėdavo ją ir vadindavo tai šėlimu. O į Lipniaus pusę ji nė nepažiūrėdavo. Jis neėmė į galvą, kad ji buvo nužudyta. Po šimts velnių, jis nesikišo ir nesutrukdė, nors galėjo.

Tą naktį ir viską, kas įvyko, jis prisiminė kaip vakar. Šitiek laiko saugojo paslaptį. Dabar ji bus atskleista. Ir bus juokinga iki ašarų, kai tai prokurorei viską papasakos.

Vienuoliktas

– Ar laukiate manęs norėdamas išrašyti baudos kvitą? – paklausė Aleksa išlipusi iš automobilio ir jį rakindama.

Dėl to netikėto vakarykščio telefono skambučio šį rytą ji buvo geresnės nuotaikos. Gal skambino liudininkas, kurio jai taip reikia. Bet galėjo skambinti ir koks nors pamišėlis, priminė sau blaiviai galvodama.

Jei vis dėlto liudininkas, būtų tikra tragedija, jei jis Ridą Lambertą įvardytų kaip Selinos žudiką. Atsirėmęs į automobilių aikštelės aparatą, jis atrodė nepaprastai patrauklus. Tiesą sakant, kadangi aparatas buvo pasviręs į dešinę, atrodė, kad tai jis remiasi į Ridą.

– Turėčiau apsigalvoti, nes esate gudri paukštė, bet aš toks geras... – Ant aparato jis užmovė drobinį gobtuvą. Mėlynomis raidėmis ant jo buvo parašyta: „Perselio miestas – tarnybinė mašina“. – Išvažiuodama pasiimkite ir nuo šiol juo naudokitės. Sutaupysite šiek tiek smulkių.

Jis apsigręžė ir žengė šaligatviu teismo rūmų link. Aleksa prisigretino prie jo.

– Dėkui.

– Nėra už ką.

Juodu užlipo laiptais ir įėjo į vidų.

– Užeikite į mano kabinetą, – tarė jis. – Turiu kai ką jums parodyti.

Smalsumo pagauta ji nusekė iš paskos. Vakar vakare jie išsiskyrė ne visai gražiuoju. Vis dėlto šį rytą Ridas pasistengė būti svetingas. Nusprendusi, kad tai jam nebūdinga, Aleksa ėmė svarstyti apie jo motyvus.

Nulipus į žemutinį aukštą žmonės liovėsi dirbę ir įsispoksojo. Visi sustingo tarsi nuotraukoje.

Ridas lėtai, reikšmingai peržvelgė kambarį. Tučtuojau visi vėl ėmėsi darbų. Jis neištarė nė žodžio, bet buvo aišku, kad darbuotojams jis yra didžiulis autoritetas. Jie arba jo bijojo, arba gerbė. Aleksa įtarė, kad gerbė.

Ridas aplenkė ją, atvėrė duris į kairę nuo laiptų ir pasitraukė į šalį, kad ji galėtų įeiti. Aleksa įžengė į mažą, kvadratinį, belangį, niūrų kabinetuką. Jame buvo šalta kaip rūsy. Stovėjo rašomasis stalas, toks nuzulintas ir subraižytas, kad atrodė pagamintas iš metalo laužo. Medžio drožlių stalviršis buvo aplaistytas rašalu, su išmuštomis duobelėmis. Ant jo stovėjo perpildyta peleninė ir juodas, be jokių puošmenų telefonas. Prie stalo buvo nekelianti pasitikėjimo sukamoji kėdė.

– Galite naudotis, jei norite, – tarė Ridas. – Numanau, kad jūs pripratusi prie prašmatnesnės darbo vietos.

– Ne. Tiesą sakant, mano kambariukas Ostine neką didesnis už šį. Kam turėčiau dėkoti?

– Perselio miestui.

– Bet kažkam kilo mintis. Jums, Ridai?

– Na ir kas, jei kilo?

– Taigi, – nutęsė ji stengdamasi nekreipti dėmesio į jo norą ginčytis, – dėkui jums.

– Prašom.

Mėgindama sušvelninti tarp jų tvyrantį priešiškumą Aleksa nusišypsojo ir erzinamai tarė:

– Dabar, kai būsime viename pastate, galėsiu atidžiau jus stebėti.

Išeidamas jis užvėrė duris.

– Priešingai, prokurore. Aš galėsiu atidžiau stebėti jus.

* * *

Aleksa numetė tušinuką ir smarkiai patrynė šaltas rankas. Elektrinis šildytuvas, kurį nusipirko ūkinių prekių parduotuvėje, pūtė iš visų jėgų, tačiau neką gelbėjo. Kvadratinis kabinetukas buvo ledinis – regis, vienintelė šalta ir drėgna vieta šitame šiaip jau sausringame krašte.

Ji buvo įsigijusi raštinės reikmenų: popieriaus, pieštukų, rašiklių, sąvaržėlių. Vargu ar buvo galima kabinetą laikyti patogiu, bet jis bent buvo naudingas. Be to, gerokai arčiau miesto centro nei jos kambarys „Vakariečio“ motelyje.

Patikrinusi, ar šildytuvas tikrai veikia visu galingumu, Aleksa vėl palinko prie užrašų. Kol surinko ir surūšiavo juos pagal tiriamus asmenis, užtruko visą popietę.

Pradėjusi nuo Anguso psichologinio portreto, dar kartą perskaitė savo glaustas pastabas. Deja, nėra jokių naujų konkrečių, pagrįstų duomenų, išskyrus tuos, kuriuos jau buvo skaičiusi dešimtį kartų.

Buvo tik spėlionės ir nuogirdos. Tie keli turimi faktai Aleksai buvo žinomi dar išvažiuojant iš Ostino. Kol kas per šią komandiruotę ji tik švaisto mokesčių mokėtojų pinigus, o jau prabėgo beveik savaitė Grego duoto laiko.

Ji nusprendė, kad apie galimybes pasvarstys vėliau. Reikia nustatyti motyvus. Kol kas sužinojo tik tiek, kad Seliną dievino trys vyrai. Vargu ar garbinimas – motyvas nužudyti.

Ji neturėjo nieko – jokių įrodymų, net tikro įtariamojo. Buvo tikra, kad Badis Hiksas nežudė jos motinos. Vis dėlto nė kiek nepaaiškėjo, kas tai padarė.

Atskirai pabendravusi su Angusu, Džunijoru ir Ridu, Aleksa įsitikino, kad išgauti prisipažinimą prilygtų stebuklui. Susidariusi jų psichologinius portretus, Aleksa suprato, kad atgailauti jie nepradės. Be to, jie neliudys vienas prieš kitą. Per daug ištikimi vienas kitam, nors aišku, kad draugystė nebe tokia tvirta kaip kadaise, o tai jau įkaltis. Ar Selinos mirtis

suskaldė jų uždarą grupelę, bet vis tiek laikė juos surištus vieną su kitu?

Ji vis dar vylėsi, kad žmogus, skambinęs prieš keletą dienų, yra tikras liudininkas. Jau kelios dienos ji laukė kito skambučio, bet nesulaukė – rimtas požymis, kad kažkas papokštavo.

Matyt, tą naktį arklidėje buvo tik Kvaišelis Badis, žudikas ir Selina. Kvaišelis Badis miręs. Žudikas tyli. O Selina...

Staiga Aleksai kilo mintis. Jos motina negali prabilti – bent jau tiesiogine prasme, – bet galėtų papasakoti kai ką vertinga.

Ši mintis Aleksai sukėlė šleikštulį. Ji parėmė kaktą delnais ir užsimerkė. Ar jai užteks tvirtybės?

Ji ieškojo alternatyvų, bet nerado. Reikėjo įrodymų, ir ji žinojo tik vieną vietą, kur jų ieškoti.

Kol neapsigalvojo, išjungė šildytuvą ir išėjo iš kabineto. Vengdama nepatikimo lifto užbėgo laiptais vildamasi, kad spės pagauti teisėją Džo Volesą dar neišėjusį po darbo namo.

Ji neramiai žvilgterėjo į laikrodį. Buvo beveik penkta valanda. Nenorėjo šito reikalo atidėlioti rytdienai. Dabar, jau apsisprendusi, norėjo įvykdyti savo sumanymą, kol nebuvo laiko ir galimybės atsitraukti.

Trečio aukšto koridoriai buvo tušti. Prisiekusieji jau buvo paleisti. Iki rytdienos padaryta teismo posėdžių pertrauka. Einant prie teisėjo kabineto šalia tuščios teismo posėdžių salės žingsniai garsiai aidėjo. Sekretorė vis dar sėdėjo laukiamajame, bet neatrodė patenkinta išvydusi Aleksą.

– Turiu tučtuojau pasikalbėti su teisėju.

Aleksa buvo uždususi nuo greito kopimo laiptais į trečią aukštą, jos balse nuskambėjo nevilties gaidelė.

– Jis jau ruošiasi išeiti, – tarė sekretorė, bet neatrodė, kad jai būtų bent kiek gaila. – Galiu užrašyti susiti...

– Tai gyvybiškai svarbu, kitaip jam tokiu metu netrukdyčiau.

Aleksa nepabūgo nei ponios Lipskomb priekabaus žvilgsnio, nei pasidavimo atodūsio, su kuriuo ji pakilo nuo stalo ir nuėjo prie durų. Atsargiai pabeldusi įėjo vidun ir uždarė duris. Aleksa neramiai žingsniavo po kambarį, kol ji sugrįžo.

– Jis sutiko jus priimti. Trumpai.

– Dėkui.

Aleksa nuskubėjo pro ją į kabinetą.

– Na, kas šį kartą, panele Geiter? – piktai paklausė teisėjas Volesas, vos ji peržengė slenkstį. Jis vilkosi apsiaustą. – Regis, turite bjaurų įprotį užgriūti iš anksto nesusitarusi. Kaip matote, jau išeinu. Mano dukrai Steisei nepatinka, kai vėluoju vakarienės, ir būtų nemandagu versti ją laukti.

– Atsiprašau jūsų abiejų, teisėjau. Kaip sakiau jūsų sekretorei, man būtinai dar šiandien reikia su jumis pasikalbėti.

– Nagi? – vaidingai paragino jis.

– Ar galėtume prisėsti?

– Galiu kalbėtis ir stovėdamas. Ko norite?

– Noriu, kad išduotumėte teismo orderį ekshumuoti mano motinos palaikus.

Tai išgirdęs teisėjas atsisėdo. Greičiau susmuko į kėdę, šalia kurios stovėjo. Žiūrėjo į Aleksą su neslepiama baime.

– Ką jūs pasakėte? – sugergždė jis.

– Manau, girdėjote, teisėjau Volesai, nors jei reikia pakartoti prašymą, aš pakartosiu.

Jis mostelėjo.

– Ne. Gerasis Dieve, ne. Ir vieną kartą išgirdus darosi negera. – Jis sudėjo rankas ant kelių ir tebespoksojo į ją, matyt, galvodamas, kad ji ne viso proto. – Kodėl užsimanėte tokio šiurpaus dalyko?

– Neužsimaniau. Neprašyčiau teismo orderio, jei nemanyčiau, kad ekshumacija yra būtina.

Šiek tiek atgavęs pasitikėjimą, jis nemandagiai parodė į kėdę.

– Galėtumėte ir atsisėsti. Paaiškinkite savo motyvus.

– Buvo padarytas nusikaltimas, bet negaliu rasti įkalčių.

– Sakiau jums, kad nerasite, – sušuko jis. – Neklaūsėte manęs. Atėjote čia svaidydamasi nepagrįstais kaltinimais, sumaniusi atkeršyti.

– Tai netiesa, – ramiai paprieštaravo ji.

– O man taip atrodo. Ką apie tai sako Patas Častenas?

– Apygardos prokuroro dabar nėra. Regis, jis netikėtai pasiėmė kelių dienų atostogas ir išvažiavo medžioti.

Teisėjas atsikrenkštė.

– Velniai rautų, visai neblogas sumanymas.

Aleksa manė, kad Častenas pabėgo iš bailumo, vos nenusigraužė nagų išgirdusi tokią naujieną iš ponios Časten.

– Ar leisite man ieškoti įkalčių, teisėjau?

– Nėra jokių įkalčių, – pabrėžė jis.

– Mano motinos palaikai gali jų suteikti.

– Jai atliktas skrodimas. Dėl Dievo meilės, praėjo dvidešimt penkeri metai.

– Gerbiu koronerį, tada apžiūrėjusį lavoną, bet gal jis neieškojo įkalčių dėl to, kad mirties priežastis buvo tokia aiški. Dalase pažįstu puikų teismo ekspertą. Dažnai naudojamės jo paslaugomis. Jei yra ką rasti, jis tą iškapstys.

– Galiu patikinti, kad neras nieko.

– Verta pamėginti, tiesa?

Jis kramtė lūpą.

– Gerai, apsvarstysiu jūsų prašymą.

Jei kas išsisukinėdavo, Aleksa tuoj pastebėdavo.

– Būčiau dėkinga, jei atsakymo sulaukčiau šį vakarą.

– Deja, panele Geiter. Galiu tik per naktį apgalvoti ir rytą duoti jums atsakymą. Per tą laiką, viliuosi, apsigalvosite ir atsiimsite prašymą.

– Neatsiimsiu.

Jis atsistojo.

– Esu pavargęs, alkanas ir velniškai sutrikdytas, juk stumiate mane į tokią keblią padėtį. – Jis smerkiamai nukreipė į ją smilių. – Man nepatinka netvarka.

– Nepatinka ir man. Norėčiau, kad būtų galima apsieiti be to.

– Tai nebūtina.

– Mano galva, būtina, – laikėsi savo Aleksa.

– Galiausiai pasigailėsite, kad šito prašėte. Gerai, jau pakankamai mane sugaišinote. Steisė ims nerimauti. Gero vakaro.

Jis išžygiavo iš kambario. Po kelių akimirkų tarpduryje pasirodė ponia Lipskomb. Jos akių vokai iš pasipiktinimo virpėjo.

– Imodžena sakė, kad norite pridaryti mums nemalonumų.

Aleksa pralėkė pro ją ir grįžo į savo laikiną kabinetą pasiimti daiktų. Kelionė į „Vakarietį" truko ilgiau nei paprastai, nes ji pataikė važiuoti per spūstis. Prasidėjusi šlapdriba dar labiau trikdė eismą.

Žinodama, kad nenorės niekur eiti, ji nusipirko dėžutę keptos vištienos. Kol išdėliojo vakarienę ant apskrito stalo prie lango savo kambaryje, maistas ataušo ir įgavo kartono skonį. Aleksa pažadėjo sau, kad nusipirks vaisių bei sveikų užkandžių nesubalansuotai mitybai papildyti ir gal dar puokštę gėlių, kurios pagyvintų slogų kambarį. Svarstė, ar nenukabinus baisaus paveikslo su toreadoru. Besiplaikstanti raudona skraistė ir apsiputojęs bulius bjauriai rėžė akį.

Nenorėdama dar kartą vartyti savo užrašų ji nutarė įsijungti televizorių. HBO kanalu buvo rodoma komedija, ir nereikėjo nieko galvoti. Filmui pasibaigus Aleksa jautėsi geriau ir nutarė nusiprausti po dušu.

Kai nusausinusi plaukus suko aplink galvą rankšluostį, kažkas pabeldė į duris. Užsimetė ilgą baltą chalatą ir rišdama diržą žvilgtelėjo pro durų akutę.

Atvėrė duris tiek, kiek leido grandinėlė.

– Kas jūs? Prekių išnešiotojas?

– Atidarykit, – tarė šerifas Lambertas.

– Kam?

– Reikia pasikalbėti.

– Apie ką?

– Pasakysiu įėjęs vidun. – Aleksa nepajudėjo. – Atidarysite duris pagaliau ar ne?

– Galiu kalbėtis ir šitaip.

– Atidarykit tas prakeiktas duris, – suriko jis, – kitaip nušalsiu kiaušus.

Aleksa nukabino grandinėlę nuo kabliuko, atvėrė duris ir pasitraukė į šalį. Ridas nutrepsėjo purvą nuo batų ir nusibraukė ledo kristalėlius, prišalusius prie kailinės striukės apykaklės.

Nužvelgė ją nuo kojų ligi galvos.

– Ko nors laukiate?

Aleksa sukryžiavo ant krūtinės rankas – šitaip rodė, kad jau suirzo.

– Jei atėjote pabendrauti...

– Ne, atėjau ne to.

Jis sukando vieną pirštą ir nusitraukė odinę pirštinę, paskui kitą. Kratydamas šlapią sniegą padaužė fetrinę kaubojaus skrybėlę sau į šlaunį, tada perbraukė ranka per plaukus.

Pirštines numetė ant skrybėlės, padėjo ją ant stalo, o pats atsisėdo į kėdę. Akimis permetė vakarienės likučius, tada atsikando nepaliestos kulšies. Žiaumodamas paklausė:

– Jums nepatinka mūsų kepta vištiena?

Kėdėje jis drybsojo taip, tarsi būtų įsitaisęs visai nakčiai. Aleksa tebestovėjo. Vienu chalatu ji jautėsi absurdiškai pažeidžiama, nors chalatas dengė ją nuo smakro iki kulnų. Ant galvos apvyniotas motelio rankšluostis taip pat nepridėjo pasitikėjimo savimi.

Aleksa bandė apsimesti, kad jos netrikdo jo buvimas, taip pat kad nesidrovi stovėdama šitaip apsirengusi.

– Taip, man nepatinka kepta vištiena, bet buvo patogiau nusipirkti. Nenorėjau niekur eiti valgyti.

– Protingas sprendimas tokį vakarą. Keliai darosi pavojingi.

– Galėjot man šitai pasakyti ir telefonu.

Lyg Aleksos čia nė nebūtų, Ridas smarkiai palinko į šoną ir pro ją įsižiūrėjo į televizoriaus ekraną, kur glamonėjosi nuoga porelė. Stambiu planu buvo rodomos vyro lūpos prie moters krūtų.

– Nenuostabu, kad širstate, jog sutrukdžiau.

Ji delnu tėkštelėjo per mygtuką. Ekranas užgeso.

– Nežiūrėjau televizoriaus.

Kai Aleksa atsigręžė, Ridas žvelgė į ją šypsodamasis.

– Ar duris atidarote bet kuriam vyriškiui, kuris pasibeldžia?

– Neatidariau durų, kol nepradėjote manęs keikti.

– Ar tiek tereikia? Kad vyras prapliuptų keiktis?

– Esate šios apygardos aukščiausio rango teisėsaugos pareigūnas. Jei negaliu pasitikėti jumis, tai kuo galiu pasitikėti? – Vis dėlto ji manė, kad verčiau jau pasikliautų naudotų automobilių pardavėju, vilkinčiu žalią poliesterio kostiumą, nei Ridu Lambertu. – Ar einant į svečius būtina užsisegti šitą?

Jis nusekė jos žvilgsnį, nukreiptą į pistoleto dėklą kiek žemiau diržo. Ištiesė auliniais batais apautas kojas ir sukryžiavo jas per kulkšnis. Sunėrė pirštus ir pasižiūrėjo pro juos į Aleksą.

– Nežinia, kada jo prireiks.

– Ar jis visada užtaisytas?

Ridas dvejojo, akys nukrypo į jos krūtis.

– Visada.

Jie kalbėjo jau ne apie pistoletą dėkle. Aleksa nejaukiai pasijuto ne tiek dėl to, kas buvo iš tikro pasakyta, kiek dėl pokalbio tono. Mindžikuodama nuo vienos basos kojos ant kitos apsilaižė lūpas. Tada prisiminė nusivaliusi makiažą. Dėl

to kažkodėl pasijuto dar labiau pažeidžiama. Ir dėl įsmeigto tiriamo Rido žvilgsnio.

– Kodėl atėjote šįvakar? Negalėjote palaukti iki rytdienos?

– Taip reikėjo.

– Reikėjo? – kimiai perklausė ji.

Jis lėtai pakilo nuo kėdės ir paėjo į priekį, sustojo vos per keletą colių nuo jos. Jo šiurkšti ranka įslydo pro chalato apykaklę ir apglėbė jos kaklą.

– Taip, reikėjo, – sukuždėjo jis, – reikėjo jus uždusinti.

Piktai suurzgusi Aleksa nuplėšė jo ranką ir pasitraukė į šalį. Jis ją paleido.

– Šį vakarą man skambino teisėjas Volesas ir sakė, kad prašėte išduoti teismo orderį.

Pašėlusiai plakusi širdis kiek nurimo, bet Aleksa suirzusi nusikeikė.

– Ar šiame mieste nėra nieko konfidencialaus?

– Ne taip jau daug.

– Ko gera, vos nusičiaudėčiau, visas miestas pasiūlytų man nosinaitę.

– Taip, esate dėmesio centre. O ko tikėjotės užsimaniusi iškasti palaikus?

– Lyg tai būtų koks įgeidis.

– O argi tai ne įgeidis?

– Ar drumsčiau savo motinos ramybę, jei manyčiau, jog tai nebūtinas žingsnis tiriant žmogžudystę? – įsikarščiavusi paklausė ji. – Viešpatie, nejau jums atrodo, kad man buvo lengva paprašyti? Ir kodėl teisėjas mano, kad būtina tartis su jumis, iš visų žmonių – su jumis?

– O kodėl ne? Ar todėl, kad aš – įtariamasis?

– Taip! – sušuko ji. – Aptarinėti šią bylą su jumis – labai neetiška.

– Nepamirškite, aš – šerifas.

– Niekada šito nepamirštu. Vis tiek tai ne dingstis teisėjui Volesui veikti man už nugaros. Kodėl jis taip nervinasi dėl palaikų ekshumavimo? Ar nuogąstauja, kad teismo medicinos ekspertizė atskleis ką nors, ką jis padėjo nuslėpti?

– Pridarėte jam keblumų su tuo savo prašymu.

– Guldau galvą, kad taip! Ką jis bando apsaugoti neleisdamas atidengti karsto?

– Jus.

– Mane?

– Selinos palaikų negalima ekshumuoti. Ji buvo kremuota.

Dvyliktas

Ridas nežinojo, kodėl nusprendė užsukti išgerti į labiausiai nutriušusią smuklę prie greitkelio, nors namie turi butelį puikaus viskio. Gal taip atsitiko todėl, kad tamsi, niūri pigaus baro atmosfera labiausiai atitiko jo nuotaiką.

Jis jautėsi šūdinai.

Davė ženklą barmenui, kad įpiltų dar gėrimo. „Paskutinio šanso“ baras buvo iš tų, kuriuose taurės papildomos; užsisakę dar gėrimo lankytojai švarios taurės negaudavo.

– Dėkui, – tarė Ridas žiūrėdamas, kaip į stiklinę kliuksi viskis.

– Slapta mus stebite ar ką? – pašmaikštavo barmenas.

Nė nekrustelėjęs Ridas pažvelgė į jį iš padilbų.

– Atėjau išgerti. Tinka?

Kvailas šypsnys dingo.

– Žinoma, šerife, žinoma.

Barmenas pasitraukė atatupstas prie priešingo baro galo, kur anksčiau šnekučiavosi su dviem draugiškesniais lankytojais.

Ridas pastebėjo, kad kitoje kambario pusėje vienas stalas apsėstas moterų. Aplink pulo stalą sukinėjosi trejetas vaikinų, jis atpažino, kad tai naftos gręžinių darbininkai. Paprastai ši kompanija būdavo triukšminga, vyrukai mėgdavo smarkiai paūžti prieš išvykdami į savo pavojingą darbą. Kol kas jie laikėsi ganėtinai ramiai.

Prie kito stalo susiglaudę sėdėjo Lipnius Hikamas ir Rubė Fėja Terner. B&B viešbučio kavinėje Ridas tą rytą buvo girdėjęs, kad Angusas atleido senąjį rančos darbininką. Lipnius labai kvailai susimovė, bet, Rido nuomone, bausmė buvo per griežta. Matyt, dabar Lipnių guodė jo naujausia meilė. Įeidamas Ridas kilstelėjo skrybėlę jų pusėn. Porelės laikysena bylojo, kad pageidautų likti nepastebėta, kaip ir jis.

Šį vakarą baras buvo apsnūdęs, ir šerifui tai kuo puikiausiai tiko tiek dėl profesinių, tiek dėl asmeninių priežasčių.

Pirmą stiklą jis išmaukė beveik nejusdamas skonio. Iš antro gurkšnojo, nes nenorėjo, kad jis taip greitai ištuštėtų. Kuo ilgiau gurkšnos, tuo labiau nutolins grįžimą namo. Ridas ne itin mėgo būti vienas. Nelabai patiko leisti laiką ir „Paskutiniame šanse“, bet vis geriau nei pirmasis variantas. Bent šį vakarą čia buvo geriau.

Palengva nuo viskio pilve ėmė rusenti ugnis. Žybsinčios Kalėdų lemputės, visus metus kabančios aplink barą, tapo ryškesnės ir gražesnės. Pro viskio miglas baras nebeatrodė toks niūrus.

Jis palengva ėmė atsipalaiduoti, tad nutarė, jog šį vakarą ši taurė bus paskutinė – dar viena priežastis ja mėgautis. Ridas negerdavo iki apsvaigimo. Niekada. Tiek daug kartų teko kuopti tėtušio vėmalus, kad nemanė, jog nusitašyti smagu.

Prisimena, dar būdamas vaikas manė, kad užaugęs gal bus nepataisomas nusikaltėlis ar vienuolis, astronautas ar koks duobkasys, zoologijos sodo prižiūrėtojas ar stambių žvėrių medžiotojas, bet dėl vieno dalyko buvo visiškai tikras – jis nebus girtuoklis. Vienas toks šeimoje jau buvo, ir jo užteko per akis.

– Sveikas, Ridai.

Kvėpčiojantis moteriškas balsas nutraukė jo apmąstymus įbedus akis į gintarinį stiklo turinį. Jis pakėlė galvą ir iš karto išvydo porą putlių papų.

Ji vilkėjo labai prigludusius juodus marškinėlius, ant kurių blizgančiomis raudonomis raidėmis buvo parašyta: „Bloga iš

prigimties". Džinsai buvo tokie ankšti, kad kliudė užsikabaroti ant baro kėdės. Ji šiaip taip užsiropštė, bet sėsdama neapsiėjo nesusiūbavusi krūtimis ir neprigludusi prie Rido šlaunies. Šypsena spindėjo taip pat kaip cirkonio žiedas, bet nebuvo nuoširdi. Jos vardas Glorija, pačiu laiku, kad nepasirodytų nemandagus, prisiminė Ridas.

– Sveika, Glorija.

– Pastatysi man alaus?

– Žinoma.

Jis šūktelėjo barmenui. Reikšmingai žvilgčiodamas per petį, Ridas atkreipė Glorijos dėmesį į būrelį draugių, kurias ji paliko sėdinčias prie stalo kitoje padūmavusios smuklės pusėje.

– Nesuk dėl jų galvos, – tarė ji koketiškai tapšnodama jam per ranką, atremtą į barą, – po dešimtos valandos visos merginos – pačios sau.

– Mergaičių vakarėlis?

– Mhm. – Ji pakėlė aukštą taurę prie blizgančių lūpų ir gurkštelėjo. – Ketinom važiuoti į Abiliną pažiūrėti naujo Ričardo Giro filmo, bet oras taip subjuro, kad pasiuntėm jį velniop ir nutarėm likti mieste. Taigi, o tu ką veiki šį vakarą? Dirbi?

– Dirbau. Dabar jau nebe.

Nenorėdamas įsitraukti į pokalbį jis vėl nukreipė dėmesį į stiklą.

Glorija neketino taip greitai jo paleisti. Ji palinko arčiau, kiek leido baro kėdė, ir užmetė ranką jam ant pečių.

– Vargšelis Ridas. Turėtų būti baisiai liūdna visą laiką važinėti vienam.

– Važinėdamas aš dirbu.

– Žinau, bet vis tiek... – Ji kvėpavo jam į ausį. Nuo jos trenkė alumi. – Nenuostabu, kad toks susiraukęs.

Aštrus nagas brūkštelėjo per gilią raukšlę jam tarp antakių. Jis loštelėjo galvą atgal vengdamas jos prisilietimo. Glorija greitai atitraukė ranką ir tyliai apmaudžiai atsiduso.

– Klausyk, labai atsiprašau, – sumurmėjo jis, – mano nuotaika visai tokia pat niekam tikusi kaip oras. Buvo sunki diena. Ko gera, esu pavargęs.

Užuot atbaidę, šie žodžiai ją padrąsino.

– Gal galėčiau tave pralinksminti, Ridai, – tarė ji baikščiai šypsodamasi. – Šiaip ar taip, norėčiau pamėginti. – Ji vėl pasislinko arčiau, suspausdama jo žastą tarp savo minkštų krūtų. – Buvau beprotiškai tave įsimylėjusi nuo septintos klasės. Nevaidink, kad nežinojai. – Ji aikštingai papūtė lūpas.

– Ne, nežinojau.

– Ką gi, taip jau buvo. Bet tada buvai užimtas. Koks tos merginos vardas? Tos, kurią tas psichas nužudė arklidėje?

– Selina.

– Taip. Buvai dėl jos pakvaišęs, ar ne? Kai baigiau vidurinę, jau mokeisi Teksaso technikos universitete. O aš ištekėjau ir pasipylė vaikai. – Glorija nepastebėjo, kad Ridui jos tauškalai neįdomūs. – Žinoma, vyro seniai nebėra, o vaikai dabar ganėtinai suaugę ir patys savimi pasirūpina. Ko gera, tau taip ir nepasitaikė progos sužinoti, kad buvau tave įsimylėjusi, tiesa?

– Ko gera, ne.

Ji taip palinko į priekį, kad beveik rizikavo nuvirsti nuo kėdės.

– Gal būtų pats laikas sužinoti, Ridai.

Jis žvilgtelėjo žemyn į jos krūtis, kurios erzindamos lietė jo ranką. Nuo prisilietimo speneliai sustangrėjo ir aiškiai išsišovė pro marškinėlius. Kažkodėl šis vaizdas neviliojo taip, kaip basų Aleksos kojų pirštai, kyšantys iš po balto kilpinio chalato. Supratimas, kad po juodais marškinėliais nėra nieko, tik Glorijos kūnas, jo nejaudino taip stipriai, kaip mintis, ko būta po baltu Aleksos chalatu.

Jis nesusijaudino, nė trupučio. Stebėjosi kodėl.

Glorija buvo ganėtinai graži. Juodi plaukai garbanojosi aplink veidą ir pabrėžė tamsias akis, kurios dabar spindėjo kviesdamos ir žadėdamos. Lūpos buvo praviros ir drėgnos,

bet jis abejojo, ar galėtų jas bučiuoti nenuslysdamas. Jos buvo nuteptos vyšnių raudonio lūpų dažais. Nevalingai palygino jas su kitomis lūpomis, nedažytomis, bet vis tiek rausvomis ir drėgnomis, gundančiomis ir jaudinančiomis be jokių pastangų.

– Man reikia eiti, – staiga tarė jis.

Nukėlė batų kulnus nuo kėdės skersinių ir atsistojo ant grindų džinsų kišenėje žvejodamas banknotų sumokėti už gėrimus.

– Maniau...

– Verčiau grįžk į savo draugiją, kitaip pražiopsosi linksmybes.

Per tą laiką vaikinai naftininkai įsidrąsino ir prisidėjo prie moteriškių, kurios neslėpė tykančios progos pasilinksminti. Abiejų grupelių susiliejimas buvo neišvengiamas kaip stiprus šaltis prieš rytą. Vilkinimas buvo suplanuotas, turėjo sustiprinti lūkesčius. Bet dabar erotinėmis užuominomis buvo keičiamasi greitai kaip akcijomis darbingą dieną biržoje.

– Buvo malonu su tavimi susitikti, Glorija.

Ridas iki pat akių užsitraukė skrybėlę ir išėjo, nors spėjo pastebėti įskaudintos Glorijos miną. Aleksos veidas buvo toks pat nelaimingas ir nepatiklus, kai jis pasakė, kad Selinos palaikai buvo kremuoti.

Vos jam ištarus šiuos žodžius, ji atšoko ir atsirėmė į sieną, spausdama prie kaklo chalato atvartus, tarsi saugodamasi kažkokio blogio.

– Kremuota?

– Taip.

Jis stebėjo, kaip blykšta jos veidas, akys darosi stiklinės.

– Nežinojau. Senelė man nesakė. Nemaniau...

Ji nutilo. Ridas irgi tylėjo nejudėdamas, manydamas, kad jai reikia laiko tai prablaivinančiai žiniai suvirškinti.

Mintyse keikė Džo Volesą, kad užkrovė jam tokią bjaurią užduotį. Tas prakeiktas bailys paskambino nepaprastai suir-

zęs, inkšdamas ir karščiuodamasis klausė, ką jai sakyti. Ridui patarus pasakyti Aleksai tiesą, teisėjas suprato, kad jis siūlosi pats tą padaryti, ir su didžiausiu malonumu atsižadėjo atsakomybės.

Aleksa neilgai buvo sustingusi. Ji atsitokėjo staiga, tarsi sukrečianti mintis būtų grąžinusi jai sveiką protą.

– Ar teisėjas Volesas tai žinojo?

Ridas prisiminė gūžtelėjęs pečiais, apsimetęs abejingas.

– Klausykite, jis tik paskambino man ir pasakė, kad neįmanoma padaryti, ko norite, net jei jis nenoromis išduotų teismo orderį.

– Jei jis žinojo, kad mamos palaikai kremuoti, kodėl pats man to šiandien nepasakė?

– Drįstu spėti – nenorėjo, kad iškeltumėte jam sceną.

– Taip, – susimąsčiusi sumurmėjo ji, – jis nemėgsta netvarkos. Jis man taip sakė. – Aleksa įbedė į Ridą bereikšmį žvilgsnį. – Pasiuntė jus atlikti purvino darbo. Jūs nekvaršinat sau galvos dėl netvarkos.

Nenorėdamas nieko aiškinti Ridas užsimovė pirštines ir užsidėjo skrybėlę.

– Jūs sukrėsta. Ar apsieisite viena?

– Aš puikiai jaučiuosi.

– Neatrodo.

Jos mėlynos akys buvo pilnos ašarų, burna šiek tiek virpėjo. Rankomis apglėbė sau juosmenį tarsi laikydamasi iš paskutiniųjų. Štai tada jis panoro apkabinti ją ir priglausti – šlapiais plaukais, su drėgnu rankšluosčiu, vilkinčią chalatą, basomis kojomis ir taip toliau.

Taigi žengė pirmyn ir, nė pats nesuvokdamas, ką darąs, jėga nuleido jos rankas prie šonų. Aleksa priešinosi, tarsi norėdama pridengti kraujuojančią žaizdą. Bet ji nespėjo jo atstumti, Ridas apglėbė ją ir prisitraukė. Ji buvo drėgna, šilta ir kvepianti, nuo skausmo pasidarė trapi. Regis, suglebo atsišliejusi į jį. Rankos vangiai tabalavo prie šonų.

– Ak, Dieve, nekankink manęs, – sušnibždėjo Aleksa, ir jis pajuto, kaip suvirpėjo jos krūtys.

Ji pasuko galvą į jį, veidu įsikniaubė jam į krūtinę, Ridas pajuto per drabužius prasisunkusias jos ašaras.

Jis pakreipė galvą taip, kad ji galėtų atsiremti. Rankšluostis išsivyniojo ir nukrito ant grindų. Jos plaukai buvo drėgni, aromatas dvelkė jam į veidą.

Dabar jis tarėsi jų nepabučiavęs, tačiau žinojo, kad lūpomis brūkštelėjo jai per plaukus, paskui per smilkinį, ten jas stipriau prispaudė.

Tą akimirką jį apėmė labai stiprus geismas, toks stiprus, kad dabar stebėjosi, kaip tada jam nepasidavė.

Jis išėjo jausdamasis kaip šiknius, kad pranešė jai tokią žinią, o paskui išslinko kaip gyvatė. Nieku gyvu negalėjo su ja pasilikti. Troškimas ją apkabinti kilo ne iš kilnių paskatų, ir Ridas neketino savęs įtikinėti, kad buvo kitaip. Jis troško pasitenkinimo. Norėjo tą įžeistą, narsią šypseną apiberti karštais, stipriais bučiniais.

Kidas nusikeikė žvelgdamas į prietaisų skydelį, gindamas savo visureigį plentu ne namo, o į priešingą pusę. Ant priekinio stiklo šlapdriba stingo valytuvams nespėjus jos nubraukti. Tokiomis oro sąlygomis greitis buvo per didelis – kelias buvo virtęs čiuožykla, – bet jis vis tiek dūmė tolyn.

Jis šitam per senas. Po velnių, ką sau mano fantazuodamas? Nėra to sąmoningai daręs nuo tada, kai abu su Džunijoru smaukydavosi alpdami prieš atverstus žurnalus. Ir vis dėlto, kiek prisimena, jo fantazijos niekada nebuvo tokios ryškios.

Visiškai pamiršęs, kas yra Aleksa, jis įsivaizdavo rankomis praskleidžiąs tą baltą chalatą ir po juo randąs švelnią dramblio kaulo spalvos odą: stangrūs rausvi speneliai, šilkiniai kaštoniniai plaukai. Jos šlaunys būtų glotnios, o vietelė tarp jų sudrėkusi.

Nusikeikęs jis trumpai stipriai užsimerkė. Ji nebuvo šiaip moteris, jaunesnė už jį aštuoniolika metų. Ji buvo Selinos

duktė, o jis, dievaži, pagal metus galėtų būti jai tėtis. Nebuvo, nors galėjo būti. Kuo puikiausiai. Tai supratęs pajuto šleikštulį, bet galinga erekcija, dabar mėginanti jo kelnių užtrauktuko tvirtumą, dėl to nė kiek neapmalšo.

Jis pasuko automobilį į tuščią aikštelę, išjungė variklį ir laipteliais užbėgo prie durų. Pabandė atidaryti, bet durys buvo užrakintos, tada pabeldė į jas pirštinėtais kumščiais.

Pagaliau duris atidarė moteris išsipūtusia kaip karvelio krūtine. Ji vilkėjo ilgą baltą atlasinį peniuarą, kuris būtų atrodęs kaip vestuvinis, jei lūpų kamputyje nebūtų styrojusi juoda cigaretė. Laikė apglėbusi abrikosų spalvos katę. Kita ranka glostė jos puošnų kailį. Moteris ir katė veriamai spoksojo į Ridą.

– Po velnių, ko nori? – paklausė ji.

– Ko čia ateina dauguma vyrų, Nora Geil?

Šiurkščiai prasibrovęs pro ją įžengė vidun. Jei būtų buvęs kas nors kitas, būtų nušautas tiesiai į tarpuakį iš pistoleto, slepiamo už kojinių juosmenėlio, kurį visada segėdavo.

– Matyt, nepastebėjai. Šiandien verslas ėjo taip vangiai, kad anksti užsidarėme.

– Nuo kada tai svarbu tau ir man?

– Nuo tada, kai ėmei naudotis savo padėtimi. Kaip dabar.

– Šįvakar neatsikalbinėk. – Jis jau buvo laiptų viršuje ir drožė į jos asmeninį kambarį. – Su manim nereikia kalbėtis. Ir linksminti manęs nereikia. Tiesiog noriu pasidulkinti, supratai?

Įrėmusi kumštį į savo didelį apvalų klubą, madam kandžiai šūktelėjo jam įkandin:

– Ar galiu pirma išleisti laukan katę?

Aleksa negalėjo užmigti, tad kai suskambo telefonas, ji nemiegojo. Vis tiek skambutis nugąsdino, nes metas buvo vėlyvas. Užuot uždegusi lempelę ant naktinio staliuko, ji tamsoje apgraibomis stvėrė ragelį ir pakėlė prie ausies.

– Alio, – sugargė. Nuo verksmo balsas buvo užkimęs. – Alio, – pakartojo.

– Labutis, panele Geiter.

Širdis nuo jaudulio sutvinksėjo, bet ji piktai tarė:

– Vėl jūs? Tikiuosi, ketinate kalbėti, nes pažadinote mane iš kieto miego.

Iš Grego buvo išmokusi, kad nenoriai kalbančius liudininkus lengviau prakalbinti, jei sumenkini jų pranešimų svarbą.

– Tik nereikia prieš mane riesti nosies, panelyte. Žinau kai ką, kas tau knieti. Net labai.

– Ką būtent?

– Būtent – kas nukvaksino tavo mamytę.

Aleksa stengėsi kvėpuoti kuo ramiau.

– Manau, dumiate akis.

– Tikrai ne.

– Tai pasakokite. Kas žudikas?

– Manai, aš kvailys, poniute? Manai, Lambertas neįkišo blakės į tavo telefoną?

– Per daug filmų prisižiūrėjote.

Bet vis tiek įtariai žvilgtelėjo į rankoje laikomą ragelį.

– Žinai, kur yra „Paskutinis šansas“?

– Susirasiu.

– Rytoj vakare.

Jis patikslino laiką.

– Kaip aš jus pažinsiu?

– Aš tave pažinsiu.

Jai nespėjus nieko daugiau pasakyti, jis padėjo ragelį. Kurį laiką Aleksa sėdėjo ant lovos krašto spoksodama į tamsą. Prisiminė Rido perspėjimą, kad gali nukentėti. Jos laki vaizduotė piešė visokiausias baisybes, galinčias nutikti vienišai moteriai. Kai vėl atsigulė, delnai prakaitavo ir užmigti buvo dar sunkiau.

Tryliktas

– Niekaip neatspėsite, ką ji dabar sugalvojo.

Perselio apygardos šerifas pakėlė garuojantį kavos puodelį prie lūpų, papūtė ir gurkštelėjo. Kava nudegino liežuvį. Jis nekreipė į tai dėmesio. Jam labai reikėjo dozės kofeino.

– Apie ką šneki? – paklausė jis pavaduotojo, stovinčio jo kabineto tarpduryje su kvaila šypsena, kuri velniškai erzino. Ridui nepatikdavo žaisti spėlionių, o šį rytą buvo ypač nenusiteikęs.

Pavaduotojas kryptelėjo galvą į kitą pastato pusę.

– Mūsų viešnia prokurorė mėlynom kaip kūdikio akelėm, stačiais papukais ir kojomis nuo pažastų.

Jis garsiai, begėdiškai pakštelėjo lūpomis.

Ridas lėtai nuleido kojas nuo stalo kampo. Akyse sublizgo ledas.

– Kalbi apie panelę Geiter?

Pavaduotojas neturėjo pilkosios smegenų medžiagos perlekliaus, bet suprato, kad nuėjo per toli.

– Na, taip. Norėjau pasakyti – taip, pone.

– Ir? – niūriai paklausė Ridas.

– Tas laidojimo biuro savininkas, ponas Deivisas... na, pone, jis ką tik skambino, kėlė triukšmą dėl jos. Dabar ji tenai, tikrina jo bylas.

– Ką?

– Taip, pone, jis taip ir pasakė. Jis baisiai supykęs, nes...

– Paskambink jam ir pasakyk, kad važiuoju.

Ridas jau siekė savo striukės. Jei pavaduotojas nebūtų atšokęs į šalį, Ridas būtų jį pargriovęs lėkdamas pro duris.

Jam buvo nė motais šaltas oras, dėl kurio buvo uždarytos mokyklos ir dauguma įmonių. Su sniegu galima susitvarkyti, bet viską dengiantis colio storio ledas – kas kita. Deja, šerifo įstaiga niekada neuždaroma.

Ponas Deivisas pasitiko jį prie durų nerimastingai grąžydamas rankas.

– Trisdešimt metų verčiuosi šiuo verslu ir niekada man nieko panašaus – nieko, šerife Lambertai, – nebuvo nutikę. Būdavo, kad dingsta karstai. Net buvau apiplėštas. Net turėjau...

– Kur ji? – riktelėjo Ridas nutraukdamas laidojimo biuro direktoriaus litaniją.

Vyras parodė pirštu. Ridas žengė prie uždarytų durų ir jas atplėšė. Prie stalo sėdinti Aleksa klausiamai pakėlė akis.

– Ką, po velnių, čia darote?

– Labas rytas, šerife.

– Atsakykite į mano klausimą. – Ridas trenkė durimis ir žengė per kambarį. – Į mane kreipėsi isterijos apimtas laidojimo biuro savininkas, ir viskas per jus, madam. Kaip čia pakliuvote?

– Atvažiavau.

– Negalite važinėti tokiu oru.

– Vis dėlto atvažiavau.

– Kas čia dabar?

Piktu rankos mostu jis parodė į bylas, išmėtytas ant stalo.

– Tų metų, kai buvo nužudyta mano motina, pono Deiviso dokumentai. Jis leido man juos peržiūrėti.

– Jūs jį privertėte.

– Nieko panašaus nedariau.

– Tada įbauginote. Ar jis prašė parodyti kratos orderį?

– Ne.

– Ar turite jį?

– Ne. Bet galiu gauti.

– Be rimtos priežasties negausite.

– Noriu rasti įrodymų, kad Selinos Geiter palaikai neguli tose kapinėse.

– Kodėl nepasielgėte protingiau, pavyzdžiui, nepaėmėte kastuvo ir nepradėjote kasti?

Aleksa nutilo. Prireikė akimirkos atsitokėti. Pagaliau tarė:

– Šįryt jūs niūrus. Audringa naktis?

– Taip. Dulkinausi, bet ne itin gerai.

Ji nudūrė akis į popieriais nuklotą stalą.

– Ak. Kaip apmaudu.

– Kas, kad dulkinausi?

Ji vėl pažvelgė į Ridą.

– Ne, kad buvo ne itin gerai.

Juodu ilgokai stebeilijosi vienas į kitą. Jo veidas atrodė išvagotas raukšlių, bet vis tiek buvo vienas patraukliausių regėtų veidų.

Kai tik jie susitikdavo, Aleksa nevalingai jausdavo jį, jo kūną, jo trauką. Žinojo, kad šis potraukis profesiniu požiūriu neetiškas ir neatsargus, o asmeniniu – pavojingas. Pirmiausia Ridas priklausė jos motinai.

Vis dėlto pernelyg dažnai ji trokšdavo šerifą paliesti ar būti jo liečiama. Vakar vakare norėjo, kad ilgiau laikytų ją verkiančią apkabinęs. Laimė, jis pasielgė protingai ir išėjo.

Pas ką jis išėjo, spėliojo Aleksa. Kur ir kada įvyko tas ne itin sėkmingas suartėjimas? Prieš apsilankymą jos motelio kambaryje ar vėliau? Kodėl jis buvo nevykęs?

Praslinko kelios sekundės, tada ji nuleido galvą ir vėl ėmė vartyti bylas.

Nepratęs būti ignoruojamas, jis ištiesė ranką per stalą, suėmė jos smakrą ir kilstelėjo aukštyn.

– Sakiau jums, kad Selina buvo kremuota.

Ji pašoko ant kojų.

– Bet pirma judu su teisėju Volesu suglaudėte galvas ir viską aptarėte. Atrodo, šitaip gana patogu.

– Jums patinka fantazuoti.

– Kodėl Džunijoras nesakė, kad Selina kremuota, kai sutiko mane kapinėse? Manau, ji vis dėlto gali būti ten palaidota. Štai kodėl tikrinu visas bylas.

– Kam man meluoti?

– Kad atsisakyčiau palaikų ekshumavimo.

– Ir vėl – kam? Koks man skirtumas?

– Įkalinimas ligi gyvos galvos, – griežtai tarė ji, – jei teismo medicinos ekspertizė patvirtintų, kad esate žudikas.

– Ak... – Nerasdamas pakankamai stipraus keiksmažodžio jis trenkė kumščiu sau į delną ir patrynė į sudiržusią odą. – Ar šito mokoma Teisės fakultete – griebtis už šiaudo, kai nebelieka nieko kito?

– Kaip tik to.

Jis stipriai sudavė rankomis į stalą ir palinko virš jo.

– Jūs ne teisininkė, jūs – raganų medžiotoja.

Žodžiai nudilgino, nes Aleksa nemanė tokia esanti. Ši krata liudijo ir norą susidoroti, ir neviltį, jau dėl to buvo negera. Ji atsilošė ir uždėjo rankas ant atverstų bylų.

Nusigręžė ir įsispoksojo į žiemos peizažą. Pievelėje augančių platanininių klevų nuogos šakos apledijusios. Stingstantys lašeliai tyliai dzingsi į lango stiklą. Dangus ir visa žemė po juo apsitraukę negyva slogia pilkuma. Visi kontūrai neryškūs. Pasaulis tapo vienspalvis – be šviesos ir šešėlių.

Bet kai kurie dalykai liko juodi ir balti. Svarbiausias jų – įstatymas.

– Tai būtų tiesa, jei nebūtų nusikaltimo, Ridai, – tarė ji vėl atsigręždama, – bet jis įvykdytas. Kažkas nuėjo į tą arklidę ir subadė mano motiną.

– Su skalpeliu. Teisingai, – tarė jis pašaipiai. – Ar galite įsivaizduoti Angusą, Džunijorą ar mane rankose laikantį chi-

rurgo instrumentą? Kodėl nenužudėme jos plikomis rankomis? Nepasmaugėme?

– Todėl, kad jūs visi per daug gudrūs. Vienas iš jūsų pasistengė, kad atrodytų, jog tai padarė nestabilios psichikos žmogus. – Ji uždėjo ranką ant krūtinės ir nuoširdžiai paklausė: – Jei būtumėte mano vietoje, ar norėtumėte sužinoti, kas ir kodėl taip pasielgė? Mylėjote Seliną. Jei jos nežudėte...

– Nežudžiau.

– Tai ar nenorite sužinoti, kas nužudė? O gal bijote, jog paaiškės, kad jos žudikas – iš tų, kuriuos mylite?

– Ne, nenoriu žinoti, – pabrėždamas kiekvieną žodį atsakė jis, – ir kol negausite kratos orderio...

– Panele Geiter, – pertraukė ponas Deivisas įeidamas į kambarį. – Ar šito ieškote? Radau jį spintelėje sandėliuke.

Jis padavė jai segtuvą, tada, Rido piktai nužvelgtas, spruko lauk.

Aleksa perskaitė vardą ir pavardę ant bylos viršelio. Žvilgtelėjo į Ridą, tada nekantriai ją atvertė. Peržvelgusi pirmuosius dokumentus, susmuko kėdėje ir dusliai ištarė:

– Čia parašyta, kad jos palaikai buvo kremuoti. – Sunkia kaip švinas širdimi Aleksa užvertė segtuvą ir retoriškai paklausė: – Kodėl senelė niekada to nesakė?

– Tikriausiai manė, jog tai nesvarbu.

– Saugojo viską – Selinos drabužius, daiktus. Kodėl nepasiėmė pelenų?

Staiga ji palinko, alkūnėmis pasirėmė į stalą ir rankomis suėmė galvą. Pilve kažkas maištingai sukosi. Akyse vėl kaupėsi ašaros, peršėjo vokus.

– Kaip šlykštu, bet privalau sužinoti. Privalau.

Kelis kartus giliai įkvėpusi ji dar kartą atskleidė bylą ir ėmė vartyti įvairiausius dokumentus. Skaitydama vieną giliai įkvėpė.

– Kas tai?

Išėmė lapelį iš segtuvo ir padavė Ridui.

– Čia visų mano motinos laidojimo išlaidų, tarp jų ir kremavimo, kvitas.

– Na, ir?

– Pažvelkite į parašą.

– Angusas Mintonas, – tyliai ir mąsliai perskaitė jis.

– Nežinojote?

Jis papurtė galvą.

– Vadinasi, Angusas viską apmokėjo ir norėjo, kad tai liktų paslaptis. – Aleksa trūkčiodama įkvėpė ir klausiamai pažvelgė į Ridą. – Įdomu kodėl.

Kitame miesto gale Steisė Voles įėjo į kambarį, kuris tėvui atstodavo kabinetą. Jis sėdėjo prie rašomojo stalo įnikęs į teisės tomą.

– Teisėjau, poilsio dieną turi ilsėtis, – meiliai papriekaištavo ji.

– Tai neoficiali poilsio diena, – suniurnėjo jis su pasibjaurėjimu žvelgdamas pro langą į žiemos vaizdą. – Man reikia dar kai ką perskaityti. Šiandien kaip tik tinkama diena, nes negaliu nusigauti iki teismo rūmų.

– Per daug dirbi ir per daug nerimauji.

– Nepasakei nieko, ko nebūtų pasakiusi mano opa.

Steisė pajuto, kad jis sunerimęs.

– Kas negerai?

– Tai vis ta mergina – Geiter.

– Selinos duktė? Vis dar kamuoja tave?

– Vakar atėjo į kabinetą ir paprašė teismo orderio ekshumuoti palaikus.

– Dieve! – netikėdama savo ausimis sukuždėjo Steisė. Ji pakėlė ranką prie kaklo. – Ta moteris – kaip kokia nelaboji.

– Nelaboji ar ne, privalėjau atmesti jos prašymą.

– Ir gerai padarei.

Jis papurtė galvą.

– Daugiau ir neturėjau ką daryti. Palaikai buvo kremuoti.

Steisė susimąstė.

– Regis, dabar prisimenu. Ką ji pasakė tai išgirdusi?

– Nežinau. Jai pranešė Ridas.

– Ridas?

– Paskambinau jam vakar vakare. Jis pasisiūlė. Spėju, kad ji neapsidžiaugė.

– Ar Angusas su Džunijoru žino?

– Dabar jau tikrai žino. Ridas jiems bus pranešęs.

– Tikriausiai, – sumurmėjo Steisė. Truputį patylėjo. Tada atsistojo ir paklausė: – Gal tau ko nors atnešti?

– Ne, dėkui, juk neseniai pusryčiavau.

– Gal karštos arbatos?

– Ne, vėliau.

– Kakavos? Kodėl neleidi man...

– Steise, sakiau tau – ne, dėkui, – pasakė jis nekantriau, nei ketino.

– Atleisk, kad sutrukdžiau, – tarė ji liūdnai. – Jei manęs prireiks, būsiu antrame aukšte.

Teisėjas išsiblaškęs linktelėjo ir vėl paniro į oda įrištą teisės tomą. Steisė tyliai užvėrė kabineto duris. Lipdama aukštyn į savo miegamąjį ji ranka vangiai braukė per turėklą. Jautėsi nekaip. Jai pūtė ir skaudėjo pilvą. Šįryt prasidėjo mėnesinės. Įpusėjus penktą dešimtį atrodė absurdiška kaip kokiai paauglei kentėti pilvo dieglius, nors Steisė manė turinti džiaugtis, kad kas mėnesį kraujuoja. Tik tai primindavo, kad ji – moteris. Nebuvo vaikų, kurie prašytų priešpiečiams pinigų ar padėti atlikti namų darbus. Nebuvo vyro, klausiančio, ką išvirė pietų, ar paėmė iš valyklos jo drabužius ir ar jie galės šiąnakt pasimylėti.

Kas dieną ji sielodavosi, kad jos gyvenime nėra to nuostabaus chaoso. Taip pat tvarkingai, kaip kiti žmonės kalba maldas, Steisė išvardydavo Dievui gyvenimo malonumus, kurių jis jai nedavė. Ji ilgėjosi po namą lakstančių vaikų triukšmo. Ilgėjosi vyro, kuris siektų jos naktį, įsikniaubtų jai į krūtis ir numalšintų alkstantį, neramų kūną.

Kaip vienuolis, plakantis save rimbu, ji nuėjo prie rašomojo stalo, ištraukė trečią stalčių ir išsiėmė nuotraukų albumą, įrištą raižyta balta oda.

Pagarbiai jį atsivertė. Vieną po kito glostė brangius dalykėlius: pageltusią laikraščio iškarpą su savo nuotrauka, mažą kvadratinę popierinę servetėlę, kurios kampe sidabro raidėmis buvo užrašyti du vardai, trupančią rožę.

Ji vartė plastiku aptrauktus lapus žvelgdama į nuotraukas. Žmonės, pozuojantys prieš altorių, metams bėgant labai mažai pasikeitė.

Po beveik valandą trukusių mazochistinių apmąstymų Steisė užvertė albumą ir padėjo atgal į jam skirtą stalčių. Kad neišteptų ant lovos patiestos antklodės, nusiavė batelius, atsigulė ir prie krūtinės prispaudė pagalvę, glaudė ją kaip mylimąjį prie susirietusio kūno.

Karštos sūrios ašaros plūdo jai iš akių. Atkakliai kuždėjo vieną vardą. Delną įrėmė sau į pilvo apačią, kad apmalšintų skausmingą tuštumą įsčių, kurios kadaise teikdavo prieglobstį jo kūnui, bet nesulaukė jo meilės.

Keturioliktas

– Ei, po perkūnais, čia judu? – sušuko Džunijoras, su nuostaba žiūrėdamas tai į Aleksą, tai į Ridą. Tada, pertrauktas vėjo gūsio, pasitraukė iš tarpdurio ir pakvietė vidun. – Užeikite. Nė nenumaniau, kad kas galėtų užsukti tokią dieną. Ridai, tau reikėtų pasitikrinti, ar nepakvaišai, jei atitempei čionai Aleksą.

Jis mūvėjo senus džinsus kiaurai pratrintais keliais, storas baltas puskojines, vilkėjo medvilninį megztinį. Atrodė lyg neseniai atsikėlęs. Vienoje rankoje laikė garuojantį kavos puodelį, kitoje – pigų romaną minkštais viršeliais. Plaukai buvo žaviai susitaršę. Barzda neskusta.

Pagaliau susivokęs, kad iš tikrųjų mato juos prie durų slenksčio, Džunijoras nusišypsojo Aleksai. Ji tyliai sau pamanė, kad jis puikiai atrodo, ir spėjo, kad dauguma pasaulio moterų jai pritartų. Atrodė tingus ir turtingas, seksualus ir susivėlęs, malonus ir šiltas. Norėjosi jaukiai įsitaisyti prie jo – vangi šypsena bylojo, kad jis kaip tik ir buvo taip įsitaisęs prieš jiems užgriūvant.

– Aš jos čionai netempiau, – kiek įsižeidęs tarė Ridas, – kaip tik atvirkščiai.

– Norėjau važiuoti viena, – atšovė Aleksa.

– Na, nenorėjau leisti jums sugadinti mano apygardos eismo įvykių statistikos, – išdrožė jis. Atsigręžęs į Džunijorą,

kuris suglumęs stebėjo jų įnirtingą apsišaudymą, paaiškino: – Trumpai tariant, atvežiau ją čia, nes vis tiek buvo pasiryžusi važiuoti, o aš bijojau, kad užsimuš arba dar blogiau – ką nors užmuš važiuodama šitokiais keliais. Taigi mes jau čia.

– Nagi, esu baisiai patenkintas, kad judu čia, – tarė Džunijoras. – Buvau nusiteikęs nuobodžiai leisti dieną vienas. Svetainėje kūrenasi nuostabus židinys ir viskas paruošta karštam punšui. Eikite paskui mane. – Jis nusigręžė ketindamas eiti, bet atsisuko ir pridūrė: – Beje, Ridai, žinai, kaip mamai nepatinka pripėduotos grindys. Verčiau jau nusiauk.

– Atstok. Ar Lupė virtuvėje? Meiliai įkalbėsiu ją duoti man pusryčių.

Nesukdamas galvos dėl Saros Džo grindų jis nutrepsėjo į namo gilumą, tarsi vis dar čia gyventų.

Aleksa stebėjo jį, kol dingo tarpduryje.

– Jis pasakė „meiliai įkalbėsiu“? – paklausė ji kandžiai.

– Oi, šiandien jis giedros nuotaikos, – nerūpestingai atsakė Džunijoras. – Kad matytum, koks būna tikrai įsiutęs. Palik Ridą Lupei. Ji žino, kaip iškepti jam kiaušinienę. Pavalgęs bus sukalbamesnis.

Aleksa leido Džunijorui padėti jai nusivilkti apsiaustą.

– Viliuosi, kad įsibraudami per daug nesutrukdėme.

– Po šimts pypkių, ne. Nejuokavau sakydamas, kad džiaugiuosi, jog jūs čia. – Jis apglėbė jos pečius. – Eime...

– Tiesą sakant, – tarė Aleksa, nusimesdama jo ranką, – atvykau ne svečiuotis.

– Reikalai, ar ne?

– Taip, ir nepaprastai svarbūs. Ar Angusas namie?

– Jis poilsio kambaryje.

Džunijoras vis dar šypsojosi, bet jau kiek priblėsusia šypsena.

– Dirba?

– Kažin. Eime, palydėsiu.

– Nenorėčiau atitraukti tavęs nuo romano.

Jis dvejodamas žvilgtelėjo į viršelį, ant kurio buvo pavaizduota aistros apimta pora.

– Nesvarbu. Jau darėsi nuobodoka.

– Apie ką jis?

– Legendinio gaidžiuko kelionė per didumą Holivudo miegamųjų – tiek vyrų, tiek moterų.

– Ak, tikrai? – paklausė Aleksa, dėdamasi, kad domisi. – Ar paskolinsi, kai perskaitysi?

– Kaip tau negėda! – šūktelėjo jis. – Juk tvirkinčiau nepilnametę, tiesa?

– Tu neką vyresnis už mane.

– Palyginti su Ridu ir manimi, esi kūdikis, – tarė jis atidarydamas duris į poilsio kambarį. – Tėti, mes turime svečių.

Angusas pakėlė akis nuo laikraščių. Akimirką jo veide atsispindėjo nuostaba, suirzimas, paskui nušvito šypsena.

– Labas rytas, Angusai. Nenorėjau trukdyti tokį rytą kaip šis, kai galima ilgiau pamiegoti.

– Nieko baisaus. Nesame per daug užimti. Kai žemė sušalusi, negalime lauke mankštinti lenktyninių žirgų. – Jis pakilo nuo raudonos odos krėslo ir žengė per kambarį su ja pasisveikinti. – Esi prošvaistė apniukusią dieną, tai jau tikrai, po perkūnais, ar ne, Džunijorai?

– Aš jau jai tą sakiau.

– Bet aš jau sakiau Džunijorui, kad atvykau ne į svečius.

– Štai kaip? Sėskis, sėskis.

Angusas mostelėjo į dygsniuotą odinę sofutę.

– Aš tik...

– Ne, Džunijorai, neišeik, – tarė Aleksa jam nespėjus pasišalinti. – Tai susiję su mumis visais.

– Gerai, rėžk.

Džunijoras apžergė minkštą sofutės ranktūrį tarsi balną.

– Vakar vėl kalbėjausi su teisėju Volesu.

Aleksai pasirodė, kad abu vyrai įsitempė, bet tai truko trumpai – gal jai tik pasirodė.

– Kokiu tikslu? – paklausė Angusas.

– Norėjau, kad būtų ekshumuoti mano motinos palaikai.

Šį kartą jų reakcija buvo aiški.

– Siaubas, mergaite, kam tau tai, po perkūnais?

Angusas nusipurtė.

– Aleksa, – Džunijoras paėmė jos ranką, uždėjo sau ant šlaunies ir paglostė, – ar tu gerai pagalvojai? Tai... tai siaubinga.

– Ir byla siaubinga, – priminė ji atitraukdama ranką nuo jo šlaunies. – Šiaip ar taip, neabejoju, kad žinote, jog tai neįmanoma. Mano motinos palaikai buvo kremuoti.

– Taip, tiesa, – tarė Angusas.

– Kodėl?

Blausiame kambaryje jos akys atrodė šviesios ir ryškiai mėlynos. Jose atsispindėjo židinio ugnis, todėl regėjosi, kad jos kaltina.

Angusas pasimuistė ant kėdės ir susigūžė.

– Atrodė, kad šitaip geriausia sutvarkyti reikalus.

– Niekaip nesuprantu kodėl.

– Tavo senelė ketino, kai tik viskas bus baigta, su tavimi išvykti iš miesto. Ji to neslėpė. Taigi nusprendžiau, kad Selinos kūną reikia kremuoti – maniau, Merlė norės... eee... palaikus pasiimti.

– Jūs nusprendėte? Kas jums suteikė tokią teisę, Angusai? Kas įgaliojo? Kodėl jums buvo leista spręsti, ką daryti su Selinos palaikais?

Jis nepatenkintas pakrutino antakius.

– Manai, pasirūpinau kremuoti jos kūną, kad sunaikinčiau įkalčius, ar ne?

– Nežinau! – sušuko Aleksa pašokusi nuo sofutės.

Ji priėjo prie lango ir pažvelgė į tuščius aptvarus. Iš arklidžių, kuriose žirgai buvo prižiūrimi, šeriami ir mankštinami, pro duris sklido šviesa. Ji kruopščiai ištyrinėjo Mintonų įmones. Angusas į įrenginius investavo milijonus. Ar jis tylėjo dėl

to, kad tiek daug prarastų, jei ji laimėtų ir būtų pateikti oficialūs kaltinimai, ar dėl to, kad buvo kaltas, o gal dėl abiejų priežasčių?

Pagaliau ji atsigręžė į vyrus.

– Turite pripažinti, kad šis jūsų poelgis atrodo keistas.

– Aš tik norėjau palengvinti naštą Merlei Greihem. Jaučiau, kad privalau tą padaryti, nes jos duktė buvo nužudyta mano žemėje. Merlė iš sielvarto kraustėsi iš proto, o dar reikėjo pasirūpinti tavimi. Jei tai, ką padariau, dabar atrodo įtartina, tai, po velnių, labai blogai, jaunoji ponia. Jei šiandien vėl tektų spręsti, mano sprendimas būtų lygiai toks pat.

– Esu tikra, senelė Greihem buvo jums dėkinga. Tai labai nesavanaudiška.

Angusas įdėmiai į ją pažvelgė ir tarė:

– Deja, tu netiki, kad tai buvo visiškai nesavanaudiška.

Ji žiūrėjo jam tiesiai į akis.

– Deja, ne.

– Gerbiu tavo atvirumą.

Kurį laiką kambaryje buvo girdėti tik linksmas degančių malkų traškėjimas. Aleksa nutraukė nejaukią tylą:

– Įdomu, kodėl senelė nepasiėmė pelenų.

– Pats stebėjausi, nes siūliau. Manau, ji nepajėgė susitaikyti su Selinos mirtimi. Pelenų urna – apčiuopiamas įrodymas to, ko ji negalėjo priimti.

Žinant, kaip perdėtai senelei rūpėjo gyva Selina, jo paaiškinimas buvo įtikimas. Taigi Aleksai beliko patikėti Anguso pasakojimu, nebent Merlė atsigautų iš komos ir būtų galima paklausti jos.

Angusas išsiblaškęs per kojinę trynė didįjį kojos pirštą.

– Negalėjau įsivaizduoti jos pelenų mauzoliejuje. Nepakenčiu požemių ir kapų rūsių. Velnioniškai baugios vietos. Vien pagalvojus apie jas mane krečia šiurpas. Kartą nuvažiavau į Naująjį Orleaną. Visi tie cementiniai kapai, antkapiai... brr. – Pasibjaurėjęs jis papurtė galvą. – Nebijau mirti, bet kai

numirsiu, noriu vėl tapti kokia nors gyvybės forma. Iš dulkės į dulkę. Tai natūralus ciklas. Taigi, – toliau pasakojo jis, – atrodė geras sumanymas nupirkti plotelį kapinėse ir palaidoti Selinos pelenus žemėje, ant kurios ji užaugo. Ko gera, manai, kad esu kuoktelėjęs senis, Aleksa, bet man taip atrodė tada ir atrodo dabar. Niekam nesakiau, nes drovėjausi. Matai, viskas taip sentimentalu.

– Kodėl pelenų tiesiog kur nors neišbarstėte?

Jis trūktelėjo ausies spenelį ir susimąstė.

– Galvojau apie tai, bet tikėjausi, kad vieną dieną gal pasirodysi tu ir norėsi pažiūrėti, kur guli tavo mama.

Aleksa pajuto silpstant narsą, ryžtas išgaravo. Ji nuleidusi galvą apžiūrinėjo savo zomšinių aulinukų nosis, vis dar drėgnas nuo šlapio sniego.

– Ko gera, laikote mane siaubūne, kad norėjau išrausti jos kapą. Ridas tikrai taip manė.

Angusas atsainiai mostelėjo ranka.

– Ridas labai greitas spręsti. Kartais jis būna neteisus.

Ji virpėdama įkvėpė.

– Šįkart jis teisus. Patikėkite, nebuvo lengva net svarstyti tokią galimybę, o ką jau kalbėti apie prašymą. Tik maniau, kad išsami teismo medicinos ekspertizė bent kiek nušviestų...

Ji nutilo. Baigti sakinį nepakako valios ir įsitikinimo. Vakar manė, kad ekshumavimas gali suteikti įkalčių. Dabar paaiškėjo, kad ji nė kiek nepriartėjo prie tiesos, o pastangos baigėsi sukrėtimu jai pačiai ir visiems kitiems.

Anguso paaiškinimas atrodė toks įtikimas ir be menkiausios klastos. Visų laidojimo išlaidų apmokėjimas, visų reikalų sutvarkymas buvo labdaringas poelgis, turintis palengvinti liūdną senelės pareigą ir finansinę naštą.

Aleksa nuoširdžiai norėjo tuo tikėti. Kaip Selinos dukteriai, jai buvo malonu. Tačiau kaip prokurorė ji liko tuščiomis rankomis ir nusivylusi; ėmė dar labiau įtarti, kad kažkas nuo jos slepiama.

– Jau grįšite į miestą?

Petimi atsirėmęs į staktą tarpduryje stovėjo Ridas ir įžūliai iš vieno burnos krašto į kitą stumdė dantų krapštuką. Nors jis ir papusryčiavo, iš balso Aleksa suprato, kad nuotaika nė kiek nepasitaisiusi.

– Taip, jau grįžčiau, jei būtumėte toks malonus ir mane parvežtumėte.

– Gerai. Kuo greičiau grįšiu prie darbo, tuo geriau. Kas nors turi ganyti tuos pakvaišusius šunsnukius, važinėjančius tokiu oru.

– Jei jau esi čia, kodėl nepraleidus dienos prie židinio? – pasiūlė Aleksai Džunijoras. – Galėtume paspraginti kukurūzų. Selinai jie patikdavo. Gal pavyktų įkalbėti Lupę pakepinti cukruje riešutų. Parvežčiau tave vėliau, kai bus geresni keliai.

– Nuostabus pasiūlymas, Džunijorai, dėkui, bet turiu darbo.

Jis žavingai meilikavo, bet ji buvo nepalenkiama. Mintonai palydėjo ją ir Ridą prie durų. Ji nesutiko Saros Džo. Net jei ši ir nutuokė, kad namuose yra svečių, nesivargino jiems pasirodyti.

Einant koridoriumi Angusas paėmė Aleksą už parankės. Tyliai tarė:

– Žinau, mergyt, tau nelengva.

– Taip, iš tiesų.

– Kaip senelė?

– Kas dieną skambinu į slaugos namus – jokių pokyčių.

– Ką gi, skambink, jei ko nors prireiks, girdi?

Aleksa pažvelgė į jį nuoširdžiai sutrikusi.

– Angusai, kodėl jūs man toks malonus?

– Dėl tavo mamos, dėl to, kad man patinki, o labiausiai dėl to, kad neturime ko slėpti.

Jam nusišypsojus Aleksa suvokė, iš kur Džunijoro žavesys. Tuo tarpu šis šnekučiavosi su Ridu. Aleksa nugirdo Ridą sakant:

– Vakar „Paskutiniame šanse“ sutikau vieną tavo buvusią merginą.

Paminėjus smuklę, kurioje šiandien jai paskirtas pasimatymas, Aleksa pastatė ausis.

– Ak, nejaugi, – atsakė Džunijoras. – Kurią?

– Kažkokią Gloriją. Pamiršau vyro pavardę. Garbanoti juodi plaukai, tamsios akys, dideli papai.

– Glorija Tolbert. Kaip atrodė?

– Įkaitusi.

Džunijoras nešvankiai vyriškai nusijuokė.

– Tokia jau ta Glorija. Reikia kieto vyruko, kad būtų patenkinta.

– Na, tu žinai, – paerzino Ridas.

– O kaip tau vakar sekėsi, laimės kūdiki? Ar dailiame Glorijos veiduke nušvito patenkinta šypsena?

– Žinai, neaptarinėju savo meilės reikalų.

– Tai tik vienas iš tavo bruožų, kurie mane velniškai erzina.

Aleksa atsigręžė pačiu laiku – spėjo pamatyti, kaip Džunijoras žaismingai niuktelėjo Ridui į pilvą. Kumštis atšoko lyg nuo būgno.

– Tik tiek tegali, seni? – įgėlė Ridas. – Mintonai, prisipažink, kad pralaimi.

– Nė velnio.

Džunijoras užsimojo Ridui į galvą. Šis pačiu laiku išsisuko nuo smūgio. Ridas pamėgino batu užkabinti Džunijorui pakinklį. Jie griuvo ant stalelio koridoriuje vos nenuversdami keraminės vazos.

– Gerai, berniūkščiai, baikit, kol dar ko nors nesudaužėte, – atlaidžiai kaip kokiems pradinukams tarė Angusas.

Aleksa ir Ridas apsivilko apsiaustus ir jis atidarė duris. Vidun įsiveržė šalto vėjo gūsis. Džunijoras tarė:

– Ar tikrai negali pasilikti čia, kur jauku?

– Deja, ne, – atsakė Aleksa.

– Gaila. Na, tada sudie.

Jis suspaudė jos ranką ir pabučiavo į skruostą.

Tėvas ir sūnus stebėjo, kaip Ridas prilaiko Aleksą, žengiančią apledėjusiu grįstu taku prie automobilio. Jis padėjo jai įsiropšti į visureigį, tada priėjo iš vairuotojo pusės ir įšoko vidun.

– Brrr, – nusipurtė Džunijoras užtrenkdamas duris. – Tėti, nori karšto punšo?

– Dar ne, – atsakė susiraukęs Angusas, – dar per anksti gerti stipriuosius gėrimus.

– Nuo kada užsimanęs išgerti dairaisi, koks dienos metas?

– Eikš vidun. Noriu su tavimi pasikalbėti.

Šlubčiodamas, kad neužsigautų piršto, jis nusivedė sūnų atgal į poilsio kambarį.

– Pakurstyk ugnį, gerai?

Kai liepsnos ėmė laižyti naujus rąstigalius, Džunijoras atsigręžė į tėvą.

– Apie ką kalbėsimės? Tikiuosi, ne apie reikalus. Oficialiai imu laisvą dieną, – tarė jis žiovaudamas ir rąžydamasis kaip gerai prižiūrimas katinas.

– Apie Aleksą Geiter.

Džunijoras nuleido rankas ir susiraukė.

– Žengdama čionai buvo visa užsiplieskusi imtis to palaikų reikalo, tiesa? Bet tu ją atkalbėjai.

– Tik pasakiau tiesą.

– Kalbėjai taip įtikinamai, tarsi meistriškai meluotum.

– Ar nors kartą surimtėsi? – suniurzgė Angusas.

Regis, Džunijoras suglumo.

– Maniau, esu rimtas.

– Klausyk, ką pasakysiu, – griežtai tarė Angusas pirštu besdamas į sūnų. – Tik paskutinis kvailys galėtų juoktis iš jos pasiryžimo prisikasti prie šio reikalo esmės. Nors ji ir daili mergiotė, nusiteikusi rimtai. Tik atrodo lengvai palenkiama, bet tokia nėra. Ji tvirta kaip uola, kai kalbama apie tą žmogžudystės bylą.

– Puikiausiai tą suvokiu, – niūriai tarė Džunijoras.

– Paklausk teisėjo Voleso, jei netiki.

– Tikiu. Tik man sunku rimtai į ją žiūrėti, kai ji tokia daili.

– Sunku, ar ne? Na, nematau, kad ko nors imtumeisi ir tuo klausimu.

– Pakviečiau ją užeiti išgerti ir ji užėjo.

– O ką nuo to laiko nuveikei?

– O ką man nuveikti? Mergintis jai kaip kokiam snargliuotam vaikėzui? Dovanoti gėlių ir šokolado?

– Taip, velniai griebtų!

– Ji niekaip neužkibtų ant tokio kabliuko, – prunkštelėjo Džunijoras, – net jei pavyktų tą padaryti rimtu veidu.

– Klausyk manęs, vaikine. Gerai gyveni. Kasmet vairuoji vis kitą jaguarą, nešioji didelį, deimantais nusagstytą roleksą, kada panorėjęs mauni slidinėti, į žūklę giliuose vandenyse ar į žirgų lenktynes ir loši iš didelių pinigų. Bet jei ši mažytė pasieks savo, ji mus sužlugdys. Patikėk, – tarė jis teisingai perpratęs piktą sūnaus žvilgsnį, – gali tekti bent kartą gyvenime susirasti darbą. – Angusas sutramdė pyktį ir toliau kalbėjo taikingesniu balsu: – Nėra jokių šansų, kad atsiras kokių įkalčių. Manau, ji tą supranta. Ji mėto tamsoje į taikinį strėlytes ir viliasi, kad kuri nors įsmigs mums į subinę. Anksčiau ar vėliau jos ranka nuvargs.

Džunijoras kiek pakramtė lūpą, tada niūriai tarė:

– Tikriausiai to teismo ji trokšta taip pat stipriai, kaip mes hipodromo. Jai tai būtų tikrai sėkmingas ėjimas. Jis garantuotų jai karjerą.

– Po šimts velnių, – suniurnėjo Angusas, – žinai, ką apie tai manau. Man nepatinka visa ta nesąmonė dėl karjeros darymo. Moterims ne vieta teismo salėse.

– Kur tu jas laikytum? Miegamuosiuose?

– Juk tai visai neblogai.

Džunijoras susijuokė.

– Aš su tavimi nesiginčysiu, bet įsivaizduoju, kaip prieštarautų milijonai dirbančių moterų.

– Aleksa gal ilgai nedirbs. Nenustebčiau, jei jos karjera priklausytų nuo šio tyrimo baigties.

– Ką nori pasakyti?

– Puikiai pažįstu Gregą Harperį. Jis ambicingas, regi save generalinio prokuroro kėdėje. Jam patinka, kai jo darbuotojams pavyksta pasiekti kaltinamąjį nuosprendį. Dabar, jei teisingai jį supratau, jis leidžia Aleksai tirti šią bylą, nes užuodžia kraują – mūsų kraują. Jei mums prižnybs uodegą, jo pavardė bus laikraščių antraštėse, o jis piktdžiugiškai mėgausis kiekviena šio proceso pakopa, nes juodu su gubernatoriumi vienas kito nemėgsta. Gubernatorius užsitrauktų nešlovę, kaip ir lenktynių komisija. Kita vertus, jei Aleksai nepavyks iškapstyti iš mūsų spintos jokių paslapčių, Harperiui teks prisipažinti klydus. Užuot tai padaręs, jis išspirs Aleksą. O mes jau lauksime išskėstomis rankomis, kad sugautume ją krintančią, – tarė jis ir grybštelėjo orą, kad būtų išraiškingiau.

– Matau, jau viską esi apgalvojęs, – šaltai tarė Džunijoras.

Angusas suniurnėjo:

– Po paraliais, juk taip ir yra. Vienam iš mūsų vertėtų sutelkti dėmesį ne tik į tai, ką taip dailiai apgaubia jos megztinis.

– Maniau, kaip tik šito nori iš manęs.

– Turi labiau pasistengti, ne tik vėpsoti ir iš tolo varvinti seilę. Meilės romanas Aleksai būtų geriausia išeitis.

– Iš kur žinai, kad ji nėra kokio užmezgusi?

– Nes aš, kitaip nei tu, nepasikliauju atsitiktinumais. Pasidomėjau tuo. Surinkau apie ją duomenis.

– Esi gudrus senas šunsnukis, – sukuždėjo Džunijoras nenoromis juo žavėdamasis.

– Hm! Turi žinoti, kokiomis kortomis lošia tavo priešininkas, sūnau, kitaip nepadės nė gautas koziris.

Židinyje linksmai spragsėjo ugnis, ir Džunijoras susimąstė apie tai, ką kalbėjo Angusas. Tada prisimerkęs pažiūrėjo į tėvą ir paklausė:

– Kur, tavo manymu, šis meilės romanas turėtų nuvesti? Į santuoką?

Angusas pliaukštelėjo Džunijorui per kelį ir sukikeno.

– Ar taip jau blogai būtų?

– Pritartum?

– Kodėl gi ne?

Džunijoras nesijuokė drauge su tėvu. Jis pasislinko arčiau ugnies, toliau nuo tėvo ir jo sąmokslininko šypsenos. Išsiblaškęs stumtelėjo degančius rąstigalius.

– Na ir nustebinai, – tyliai tarė. – Nemanei, kad Selina būtų man tinkama žmona. Prisimenu, kokį pakėlei triukšmą, kai pasakiau, kad noriu ją vesti.

– Tuomet tau buvo aštuoniolika, vaikine! – šūktelėjo Angusas. – Selina buvo našlė su vaiku.

– Taip. Su Aleksa. Ir pažiūrėk, kaip jai puikiai sekasi. Galėjo būti mano podukra.

Angusas suraukė antakius. Jie būdavo jo nuotaikos svyravimo rodikliai. Kuo gilesnė V raidė, tuo labiau jis pyksta.

– Buvo ir kitų aplinkybių.

Džunijoras greitai atsigręžė.

– Kokių kitų?

– Tai vyko prieš dvidešimt penkerius metus, buvo kiti laikai, kitas žmogus. Aleksa nėra tokia kaip motina. Ji gražesnė ir turi kur kas daugiau smegenų. Jei būtum nors pusiau toks vyras, koks turėtum būti, – jei nors kartą mąstytum galva, o ne pimpalu, – suprastum, kaip būtų naudinga, jei ji tave palaikytų.

Džunijoras paraudo iš pykčio.

– Viską suprantu. Tik, po paraliais, prieš pradėdamas pirštis norėjau įsitikinti, kad šįkart man pritarsi. Nori tikėk, nori ne, aš mylėjau Seliną. Ir jei pradėčiau merginti Aleksą, galiu taip pat ją įsimylėti. Rimtai. Ne dėl tavęs, ne dėl bendrovės, bet dėl savęs paties.

Jis žengė prie durų. Angusas griežtai pašaukė jį vardu. Iš įpročio Džunijoras sustojo ir atsigręžė.

– Tave piktina šitas pamokslas, ar ne, berniuk?

– Taip, – įsikarščiavo jis, – esu suaugęs vyras, ne berniukas. Man nereikia tavo pamokymų. Žinau, kaip elgtis su Aleksa ar su bet kuria kita moterimi, kurią tik paminėsi.

– Oi, tikrai? – lipšniai paklausė Angusas.

– Taip, tikrai.

– Tai kodėl šiandien Aleksa tave paliko ir išėjo su Ridu?

Antrame aukšte Sara Džo slapta klausėsi audringo pokalbio. Kai Džunijoras įslinko į svetainę ir pasigirdo taurių skimbčiojimas, ji tyliai uždarė savo šventovės duris ir nugara atsišliejo į jas. Iš nevilties sunkiai atsiduso.

Tai vėl kartojosi.

Regis, šito košmaro buvo neįmanoma išvengti. Džunijorui ir vėl bus sudaužyta širdis, šįkart tą padarys Selinos duktė, nes įsiterps tarp Džunijoro, jo tėvo ir geriausio draugo. Istorija kartojasi. Namuose vėl sujudimas, ir viskas dėl tos merginos.

Sara Džo žinojo, kad to nepakels. Taip, buvo visiškai tikra, kad nepakels. Aną kartą jai nepavyko apsaugoti Džunijoro nuo širdies skausmo. Šį kartą ji taip pat nepajėgs jo apsaugoti.

Ir dėl to jai plyšo širdis.

Penkioliktas

„Paskutinis šansas“ buvo puiki vieta ją apiplėšti, išprievartauti, nužudyti arba padaryti viską kartu. O ką jau kalbėti apie pavojų keliuose važiuojant ten ir atgal. Laimė, liko gyva ir sveika, tiktai suirzusi.

Įėjusi į motelio kambarį Aleksa nubloškė rankinę ir apsiaustą ant kėdės tūždama ant savęs, kad vaikėsi klaidinančio jauko. Gregui Harperiui būtų smagaus juoko, jei sužinotų, kad ji buvo tokia patikli.

Tą popietę Aleksa jam skambino. Jam nepadarė įspūdžio lig šiol surinkti duomenys, ir jis dar kartelį pašmaikštavo ragindamas grįžti į Ostiną ir susitaikyti su praeitimi. Ji išsireikalavo, kad galėtų išnaudoti jai skirtą laiką.

Tai, kad Grego nepatenkino tokie menki rezultatai, buvo viena iš priežasčių, kodėl tiek daug reikšmės Aleksa teikė slaptam šio vakaro susitikimui. Gregas kalbėtų kitaip, jei ji galėtų atvesti tiesioginį žmogžudystės liudininką.

Kai sustojo baro automobilių aikštelėje, jau turėjo žinoti, kad nieką peš. Vienišoje Teksaso žvaigždėje, blyksinčioje virš durų, trūko trijų lempučių. Ji net dvejojo, ar eiti į vidų.

Į ją atsigręžė visų galvos. Vyrai buvo prasčiokai. Ji traukė juos, kaip kojotus traukia šviežia mėsa. Moterys atrodė dar didesnės prasčiokės ir varstė ją piktais žvilgsniais su atviru galimų konkurenčių priešiškumu. Ji panūdo apsigręž-

ti ir bėgti, bet prisiminė, kas ją čia atvedė, ir drąsiai priėjo prie baro.

– Prašom baltojo vyno.

Visi girdėję jos žodžius tyliai sukikeno. Paėmusi taurę ji nuėjo prie stalo ir atsisėdo ant suolo, nuo kurio buvo geriausiai matyti kambarys. Droviai siurbčiodama žvilgsniu klaidžiojo nuo vieno veido prie kito mėgindama nustatyti, kuris priklauso balsui telefono ragelyje.

Tada pasibaisėjo suvokusi, kad kai kurie vyrai jos tiriamą žvilgsnį suprato kaip kvietimą. Liovėsi žvalgytis, tik spoksojo į vyno taurės dugną mintimis ragindama savo informatorių paskubėti, prisidėti prie jos ir baigti tą nežinią. Kita vertus, susitikimas su juo kėlė baimę. Jei jis vienas iš šitų lankytojų, vargu ar būtų malonu su juo susipažinti.

Taukšėjo ir kaukšėjo biliardo kamuoliukai. Iki soties prisiklausė Džordžo Streito ir Veilono Dženingso. Sutraukė debesis dūmų, nors pati nerūkė. Ir vis tiek sėdėjo viena.

Pagaliau vienas vyras, jai įėjus sėdėjęs prie baro, nušliuožė nuo savo kėdės ir patraukė jos stalo link. Lėtai, mėgaudamasis sustojo prie muzikos automato ir išsirinko dainas, stabtelėjo prie pulo stalo paerzinti vieno žaidėjo dėl prasto smūgio.

Rodėsi, vaikštinėja be tikslo ir nerūpestingai, bet žvilgsnis vis krypo į ją. Jos diafragma įsitempė. Nujautė, kad galutinė jo stotelė bus jos stalas.

Taip ir buvo. Klubu jis atsirėmė į suolą kitapus stalo ir nusišypsojo pakėlęs prie lūpų ilgakaklį alaus butelį.

– Ko nors lauki?

Balsas skambėjo kitaip, kita vertus, abu kartus paskambinęs jis šnabždėjo.

– Žinai, kad laukiu, – abejingai pusbalsiu atsakė ji, – kodėl taip ilgai nepriėjai?

– Kaupiau drąsą, – atsakė jis sriūbtelėjęs dar gurkšnį alaus. – Kad jau priėjau, gal nori pašokti?

– Pašokti?

– Aha, pašokti. Žinai – ir viens, ir du.

Alaus butelio kakleliu jis stumtelėjo į viršų savo kaubojišką skrybėlę. Akys slydinėjo Aleksa.

Jos reakcija buvo neigiama ir šalta.

– Maniau, nori pasikalbėti.

Akimirką jis atrodė sutrikęs, tada šelmiškai nusiviepė.

– Pupyt, galėsim kalbėtis, apie ką tik norėsi. – Jis padėjo butelį ant stalo ir ištiesė jai ranką. – Mano sunkvežimis čia pat, lauke.

Jis tik prie moterų besikabinėjantis kaubojus! Aleksa nežinojo, juoktis ar šaukti. Greitai susirinkusi savo daiktus patraukė prie durų.

– Ei, palauk. Kur eini?

Aleksa paliko jį ir visus kitus „Paskutinio šanso" lankytojus nustebusius. Dabar, žingsniuodama nudilusiu motelio kambario kilimu, plūdo save, kad buvo tokia kvailė. Juk Ridas arba vienas iš Mintonų galėjo sumokėti neturinčiam darbo kaubojui keletą žalių, kad šis paskambintų ir tyčia ją suklaidintų.

Ji vis dar nervinosi, kai po kelių minučių suskambo telefonas. Stvėrė ragelį.

– Alio.

– Manai, aš pamišęs? – sušvokštė pažįstamas balsas.

– Kur buvote? – suriko ji. – Beveik valandą laukiau toje purvinoje lindynėje.

– Ar šerifas ten visą laiką buvo?

– Apie ką kalbate? Rido ten nebuvo.

– Klausyk, madam, žinau, ką mačiau. Atvažiavau ten, vos įėjai vidun. Ridas Lambertas sekė tau iš paskos. Na, jis važiavo iš paskos, bet paskui staiga ant kelio apsisuko į priešingą pusę. Aš net nestabtelėjau. Neišeitų į gera, jei Lambertas pamatytų mus kalbančius.

– Ridas mane sekė?

– Po velnių, tikrai sekė. Kai tau skambinau, nesitikėjau, kad kas iš teisėsaugos, ypač Lambertas, kvėpuos man į sprandą. Jie neperliejami draugai su Mintonais. Rimtai ketinu atšaukti visą šitą suknistą reikalą.

– Ne, ne, – greitai tarė Aleksa. – Nežinojau, kad Ridas sukiojasi kažkur netoliese. Susitiksime kur nors kitur. Kitą kartą žiūrėsiu, kad jis manęs nesektų.

– Na...

– Kita vertus, jei tai, ką norite man pasakyti, nėra taip svarbu...

– Mačiau, kas tą padarė, ponia.

– Tada kur galime susitikti? Ir kada?

Jis paminėjo kitą barą, regis, dar prastesnės reputacijos nei „Paskutinis šansas".

– Šįkart neik vidun. Prie šiaurinės pastato pusės stovės raudonas pikapas. Aš būsiu jame.

– Atvažiuosiu ten, pone... ak, gal galite pasakyti bent savo vardą?

– Ne.

Jis padėjo ragelį. Aleksa nusikeikė. Ji pašoko nuo lovos ir priėjusi prie lango tame klaikiame paveiksle pavaizduoto toreadoro mostu atitraukė užuolaidas.

Jautėsi kaip kvailė, bet vis tiek pažiūrėjo, ar vienintelis prie jos kambario stovintis automobilis yra jos. Niekur nesimatė pažįstamo juodos ir baltos spalvų bleizerio. Užtraukė užuolaidas, grįžo prie telefono ir įpykusi surinko kitą numerį. Ji taip niršo ant Rido, kam šis išgąsdino jos liudininką, kad net visa drebėjo.

– Šerifo biuras.

– Noriu kalbėti su šerifu Lambertu.

– Jis šiandien jau baigė darbą. Ar reikalas skubus?

– Ar žinote, kur jis yra?

– Manau, namuose.

– Koks jo telefono numeris?

– Negalime jo sakyti.

– Čia panelė Geiter. Privalau šį vakarą pasikalbėti su šerifu Lambertu. Tai labai svarbu. Jei nepavyktų kitaip, susirasčiau jį per Mintonus, bet nenorėčiau į juos kreiptis.

Paminėtos svarbios pavardės padarė stebuklą. Jai nedelsiant buvo padiktuotas telefono numeris. Aleksa ketino tučtuojau padaryti galą slaptai šerifo priežiūrai.

Į skambutį atsiliepė moteriškas kontraltas, ir jos ryžtas išgaravo.

– Kažkokia moteris, prašo tavęs.

Nora Geil atkišo Ridui telefono ragelį. Jos tobulai pieštuku nubrėžti antakiai klausiamai išsilenkė. Kitoje kambario pusėje jis krovė į židinį malkas. Brūkštelėjo delnais per džinsų užpakalį ir, imdamas iš jos ragelį, apsimetė, kad nemato klausimo jos veide.

– Klausau. Čia Lambertas.

– Aleksa.

Savo viešniai jis atgręžė nugarą.

– Ko norite?

– Noriu žinoti, kodėl šį vakarą mane sekėte.

– Iš kur žinote, kad sekiau?

– Aš... mačiau.

– Ne, nematėte. Kokį velnią veikėte toje skylėje?

– Užėjau išgerti.

– Į „Paskutinį šansą"? – pašaipiai paklausė jis. – Vaikeli, esate nė kiek nepanaši į nuolatines to baro lankytojas. Ta vieta skirta mėšliniems kaimiečiams ir juodadarbiams, ieškantiems pramogų su nepatenkintomis namų šeimininkėmis. Taigi ėjote ten pasiieškoti su kuo pasidulkinti arba slapta su kuo susitikti. Kuris iš dviejų?

– Buvau ten darbo reikalais.

– Vadinasi, su kuo nors susitikti. Su kuo? Aleksa, būtų išmintinga man papasakoti, nes kad ir kas ten buvo, mane pamatęs tas žmogus išsigando.

– Pripažįstate, kad mane sekėte? – Ridas vis dar užsispyręs tylėjo. – Tai tik viena iš temų, kurias rytą aptarsime pačias pirmas.

– Labai gaila, man rytoj laisva diena.

– Tai svarbu.

– Tik jums taip atrodo.

– Kur būsite?

– Pasakiau – ne, prokurore.

– Neturite iš ko rinktis.

– Velniai rautų, turiu. Rytoj nedirbu.

– Ką gi, užtat aš dirbu.

Jis nusikeikė ir piktai atsiduso pasistengdamas, kad ji girdėtų.

– Jei bus atodrėkis, būsiu Mintonų treniruočių take.

– Aš jus susirasiu.

Daugiau netaręs nė žodžio jis numetė ragelį ant aparato. Aleksa pakliuvo į spąstus, ir jis tai žinojo. Girdėjo, kaip užgniaužė kvėpavimą, paklausta, iš kur žinanti, kad jis ją sekė. Kad ir kas buvo tas žmogus, su kuriuo ji ketino susitikti, jis išsigando ir paspruko. Kas? Džunijoras? Nerimą kėlė tai, kad ši mintis jam pasirodė labai atgrasi.

– Kas čia buvo? – paklausė Nora Geil pasitaisydama ant pečių užmestus prašmatnius baltus audinių kailinius. Karoliukais išsiuvinėtas jos megztinis buvo su gilia iškirpte. Ji visą jį užpildė savimi – ir dar lipo per kraštus. Tarpelyje tarp krūtų patogiai glaudėsi sidabrinio dolerio dydžio opalas. Auksinė grandinėlė, laikanti jį tame puikiame fone, buvo pusės colio pločio ir nusagstyta mažučiais spindinčiais deimančiukais.

Nora Geil išsiėmė juodą cigaretę iš auksinės dėžutės. Ridas pakėlė prie dėžutės priderintą žiebtuvėlį ir prikišo prie cigaretės galo. Ji apglėbė jo ranką. Ant jos putlios, išpuoselėtos rankos žibėjo žiedai.

– Dėkui, širduk.

– Nėra už ką.

Jis numetė žiebtuvėlį ant virtuvės stalo ir vėl atsisėdo ant kėdės priešais ją.

– Skambino Selinos mergaitė, tiesa?

– O ką, jei ji?

– Ak, – lūpas Nora Geil sudėjo rubino spalvos širdute ir išpūtė į lubas dūmus, – tikriausiai jai svilo ausys. – Nuleidusi ranką žemyn, cigarete mostelėjo į laišką, gulintį ant stalo: – Ką apie jį manai?

Ridas pakėlė laišką ir dar kartą perskaitė, nors pagrindinė mintis iš karto buvo visiškai aiški. Laiške Aleksandra buvo raginama nutraukti tyrimą ir daugiau jo nebeatnaujinti. Taip pat jai buvo primygtinai siūloma atsisakyti ketinimų už nežinia kokius kriminalinius nusikaltimus patraukti baudžiamojon atsakomybėn Angusą Mintoną, Džunijorą Mintoną ir Ridą Lambertą.

Pasirašiusieji laišką – grupė susirūpinusių miestiečių, tarp jų ir Rido viešnia, – visus minimus vyriškius kuo puikiausiai charakterizavo. Miesto gyventojai rūpinosi ne tik gerbiamais žmonėmis, atsidūrusiais tokioje nelemtoje padėtyje, bet ir savimi bei savo verslo interesais, jei kartais dėl panelės Geiter nepagrįsto tyrimo hipodromo licencija būtų atšaukta.

Trumpai tariant, laiške jai buvo patariama tučtuojau trauktis ir leisti jiems imtis pelningo verslo, nes iš hipodromo gaunamos didesnės pajamos duos bendruomenei daugiau naudos.

Antrą kartą perskaitęs Ridas sulankstė laišką ir įkišo į voką. Šis buvo adresuotas Aleksai, gyvenančiai „Vakariečio“ motelyje.

Jis nekomentavo laiško turinio. Tik paklausė:

– Ar tai tavo sumanymas?

– Pakišau šitą mintį kai kam kitam.

– Panašu į vieną iš tavo idėjų.

– Esu atsargi verslininkė. Pats žinai. Kiti manė, jog tai geras sumanymas, ir juo pasinaudojo. Visi pritarėme galu-

tiniam variantui. Pasiūliau prieš išsiunčiant paklausti tavo nuomonės.

– Kam to reikia?

– Su ja praleidai daugiau laiko nei kas nors kitas visame mieste. Manėme, gali nuspėti, kokia bus jos reakcija.

Jis ilgokai žiūrėjo į beaistrius jos bruožus. Ji buvo klastinga kaip lapė. Nebūtų šitaip praturtėjusi, jei būtų kvaila ir neatsargi. Ridas ją mėgo, visuomet mėgo. Nuolat miegodavo su ja, ir abu būdavo patenkinti. Bet jis ja nepasitikėjo.

Suteikti jai daugiau informacijos, negu reikia, būtų ne tik neetiška – tiesiog kvaila. Jis turėjo pakankamai nuovokos tai suprasti; kad jam atsirištų liežuvis, reikėtų daugiau nei gilios iškirptės.

– Apie jos reakciją gali numanyti tiek pat, kiek ir aš, – išsisuko jis. – Tikriausiai apskritai nesureaguos.

– Ką nori tuo pasakyti?

– Ogi kad abejoju, ar ji susikraus lagaminus ir išvažiuos į Ostiną vos perskaičiusi šitą.

– Narsuolė, ar ne?

Ridas gūžtelėjo pečiais.

– Užsispyrusi?

Jis pašaipiai nusišypsojo.

– Galima sakyti, kad taip. Velniškai užsispyrusi.

– Man smalsu, kokia ši mergina.

– Kodėl?

– Todėl, kad kaskart, kai paminimas jos vardas, tu susirauki. – Ji išpūtė į lubas aitrių dūmų juostą ir atidžiai įsižiūrėjo į Ridą. – Dabar raukaisi, širduk.

– Toks įprotis.

– Ar ji panaši į motiną?

– Nelabai, – trumpai nukirto jis. – Yra šioks toks panašumas, bet tik tiek.

Ji lėtai, gudriai nusišypsojo kaip katė.

– Ji neduoda tau ramybės, tiesa?

– Po velnių, žinoma, kad neduoda, – sušuko jis. – Ji bando patupdyti mane į kalėjimą. Ar tau tai nerūpėtų?

– Tik jei būčiau kalta.

Ridas sukando dantis.

– Gerai, perskaičiau tavo laišką ir pasakiau savo nuomonę. Kodėl tau neišnešus savo subinės iš mano namų?

Nesutrikusi dėl jo pykčio ji neskubėdama aliumininėje peleninėje užgesino cigaretę ir atsistojusi apsivilko kailinius. Pasiėmė cigaretes, žiebtuvėlį ir Aleksai adresuotą voką, susidėjo viską į rankinę.

– Iš patirties žinau, pone Ridai Lambertai, kad laikai mano subinę šio to verta.

Rido pyktis nuslūgo. Jis susijuokė, įžnybo jai į užpakalį ir suniurnėjo:

– Tu teisi. Tikrai verta.

– Draugai?

– Draugai.

Jiems stovint veidu vienas į kitą, ji perbraukė ranka Ridui per pilvą ir suėmė į ranką jo lytį. Ši buvo stambi ir tvirta, bet nesužadinta.

– Šalta naktis, Ridai, – tarė ji geidulingai. – Gal nori, kad pasilikčiau?

Jis papurtė galvą.

– Jau seniai susitarėme, kad jei norime likti draugai, pasidulkinti ateisiu pas tave.

Ji dailiai suraukė antakius.

– Kodėl mes taip susitarėme?

– Todėl, kad esu šerifas, o tu laikai kekšyną.

Jos juokas buvo gomurinis ir seksualus.

– Tu velniškai teisus, laikau. Patį geriausią ir patį pelningiausią visoje valstijoje. Šiaip ar taip, matau, kad aną naktį gerai tavimi pasirūpinau.

Ji masažavo jį per džinsus, bet veltui.

– Taip, dėkui.

Nusišypsojusi madam nuleido ranką ir žengė durų link. Per petį kreipėsi į jį:

– Kokia tada buvo skuba? Neprisimenu tavęs taip įsiaudrinusio nuo tada, kai išgirdai apie kareivuką iš El Paso, pavarde Geiteris.

Rido akys įgavo tamsesnės, grėsmingesnės žalumos.

– Jokios skubos. Tik buvau įkaitęs.

Ji nusišypsojo žinovės šypsena ir patapšnojo jam per šeriuotą skruostą.

– Turi meluoti geriau nei dabar, širduk, jei nori mane apgauti. Per ilgai ir per gerai tave pažįstu. – Jai žengiant į tamsą už durų, ligi jo atsklido: – Nebūk slapukas, širduk, girdi?

Šešioliktas

Šlapdriba liovėsi, bet vis tiek buvo labai šalta. Plono ledo lopinėliai traškėjo po Aleksos batais atsargiai žengiant nuo automobilio prie treniruočių tako. Skaisti saulė, pastarąsias kelias dienas nesiteikusi šviesti, dabar Aleksą akino. Dangus buvo ryškiai mėlynas. Ne didesnių už smeigtuko galvutę reaktyvinių lėktuvų paliktos purios juostos kartais susikirsdavo tarpusavyje tarsi baltos Mintonų rančos tvoros, besidriekiančios mylių mylias ir dalijančios valdą į atskirus aptvarus ir diendaržius.

Žemė tarp žvyrkelio ir treniruočių tako buvo nelygi. Per daugybę metų ratai joje išmalė gilias provėžas. Vietomis, kur ledas buvo pasidavęs saulutės spinduliams, telkšojo purvas.

Aleksa apsirengė tinkamai: avėjo senus aulinius batus ir mūvėjo džinsus. Nors rankos ir buvo apmautos ožiuko odos pirštinėmis, ji pakėlė jas prie burnos ir papūtė, kad būtų šilčiau. Iš apsiausto kišenės išsitraukė ir užsidėjo akinius nuo saulės, kad ši nespigintų į akis. Pro tamsius stiklus stebėjo Ridą. Jis stovėjo prie tvoros matuodamas, per kiek laiko žirgai nubėga atstumą tarp stulpų, žyminčių kiekvieną šešioliktąją mylios dalį.

Ji stabtelėjo norėdama jį geriau apžiūrėti. Vietoj odinės lakūno striukės jis vilkėjo ilgą šviesų neperšlampamą ap-

siaustą. Vienas batas buvo užkeltas ant žemiausio tvoros skersinio – ši stovėsena išryškino jo siaurus sėdmenis ir ilgas šlaunis.

Aleksai matomas batas buvo nutrintas ir patogus. Džinsai švarūs, bet apačia atspurusi, medvilninio audinio siūlai visiškai išbalę. Jai toptelėjo, kad visų jo džinsų praskiepai tokie pat, ir ji apstulbo suvokusi, jog tą žino.

Riešais Ridas rėmėsi į viršutinį tvoros skersinį, plaštakos karojo anapus. Jis mūvėjo odines pirštines – tas pačias kaip aną vakarą, kai ją verkiančią apkabino ir priglaudė. Buvo keista ir maloniai neramu galvoti, kaip jo rankos braukė jai per nugarą ir nuo jos nuogumo jas skyrė vien kilpinis chalatas. Ranka, gniaužusi jos galvą ir glaudusi prie krūtinės, dabar laikė chronometrą.

Jis dėvėjo žemai ties antakiais užsmauktą kaubojišką skrybėlę, su kuria pamatė jį pirmą kartą. Medaus spalvos plaukai trynėsi į apsiausto apykaklę. Jam pasukus galvą, pastebėjo, kad profilio bruožai aštrūs ir ryškūs. Nebuvo jokių neaiškių formų, jokių vos pastebimų kontūrų. Jam kvėpuojant, kilo garas nuo lūpų, bučiavusių jos drėgnus plaukus, kai pranešė apie Selinos palaikus.

– Paleiskit juos, – riktelėjo jis žirgus mankštinantiems jojikams.

Jo balsas buvo vyriškas, kaip ir visi bruožai. Ar šūkaudavo įsakymus, ar kalbėdavo nepadoriomis užuominomis – jis vis kažką giliai sužadindavo jos kūne.

Iš už posūkio išniro žirgai, visas ketvertas, jų kanopos dundėjo ir kėlė grumstus nuo bėgimo tako, kurį iš ryto buvo supurenusi tako priežiūros mašina. Iš išplėstų šnervių virto garo kamuoliai.

Raiteliai pristabdė žirgus ir ėmė joti žingine, tada pasuko arklidžių link. Ridas šūktelėjo vienam:

– Džindžer, kaip jam sekasi?

– Visą laiką jį prilaikiau. Labai veržlus.

– Duok jam laisvę. Jis nori bėgti. Žingine apeikite ratą ir vėl leisk jam bėgti.

– Gerai.

Aleksa iš pradžių nesuprato, kad miniatiūrinis jojikas – jauna moteris. Ji rimbu kilstelėjo kepurės snapelį ir paragino puikų žirgą vėl grįžti į taką.

– Kuo jis vardu?

Ridas atgręžė galvą. Pervėrė Aleksą akimis, kurias nuo saulės slėpė skrybėlės kraštas. Aplink primerktas akis susimetė žavios raukšlelės.

– Tai mergina.

– Žirgas?

– Aa. Žirgas vardu Spartuolis.

Aleksa priėjo šalia jo prie tvoros ir pasirėmė į ją dilbiais.

– Jis jūsų?

– Taip.

– Nugalėtojas?

– Parūpina man kišenpinigių.

Aleksa stebėjo palinkusią raitelę.

– Regis, išmano savo darbą, – atkreipė dėmesį ji. – Tokiai smulkutei reikia suvaldyti tokį stambų žirgą.

– Džindžer yra viena iš geriausių Mintonų prajodinėtojų – taip jie vadinasi. – Jis vėl nukreipė dėmesį į žirgą ir raitelę, kurie išniro iš už tako posūkio. – Šaunuolis, tikras šaunuolis, – sukuždėjo, – dumi kaip profesionalas.

Jis šūksniais pasveikino pro šalį pralekiantį Spartuolį, išsiskiriantį puikiai ištreniruotais raumenimis, vikrumu ir nepaprasta jėga.

– Puikiai padirbėta, – tarė Ridas jojikei, kai ši privedė žirgą.

– Geriau?

– Keliomis sekundėmis geriau.

Žirgui Ridas turėjo daugiau padrąsinančių žodžių. Meiliai jį plekšnojo ir šnekino kalba, kurią žirgas, regis, suprato.

Eržilas pasišokinėdamas stojosi piestu, švaistėsi uodega, žinodamas, kad už puikų pasirodymą šeimininkui arklidėje jo laukia sotūs pusryčiai.

– Regis, jūs vienas kitą gerai suprantate, – atkreipė dėmesį Aleksa.

– Buvau šalia tą dieną, kai kumelė buvo sukergta su jo tėvu – veisliniu eržilu. Buvau šalia, kai jis gimė. Visi manė, kad jis pridusęs, ir norėjo užmigdyti.

– Pridusęs?

– Pridusęs kumeliukas būna tada, kai jam gimstant trūksta deguonies. – Jis papurtė galvą stebėdamas, kaip žirgas žengia į arklidę. – Aš taip nemaniau. Ir buvau teisus. Jo kilmė leido tikėtis, kad gali išaugti puikus žirgas – taip ir atsitiko. Niekada neapvylė. Bėga iš visų jėgų, net kai būna paliktas toli užpakalyje.

– Turite dėl ko juo didžiuotis.

– Tai jau taip.

Aleksos neapgavo jo apsimestinis abejingumas.

– Ar visada žirgai genami visu greičiu, kaip šiandien?

– Ne, šiandien juos skubina, kad pamatytų, kaip bėga. Keturis kartus per savaitę kartą ar du žirgai šuoliais genami taku aplinkui. Kad gerai pasimankštintų. Po greito bėgimo dvi dienas juos tik pavedžioja žingine.

Jis pasisuko ir nudrožė prie pabalnoto arklio, pririšto prie tvoros stulpo.

– Kur traukiate?

– Namo.

Lengvai ir grakščiai, kaip kaubojus, jis užsėdo ant žirgo.

– Man reikia su jumis pasikalbėti! – nustėrusi sušuko Aleksa.

Jis pasilenkė ir ištiesė ranką.

– Lipkite.

Žalios akys po skrybėlės kraštu kvietė ją į dvikovą.

Ji aukščiau ant nosies stumtelėjo akinius nuo saulės ir demonstruodama pasitikėjimą savimi žengė prie arklio, bet iš tikrųjų tokio pasitikėjimo nejautė.

Sunkiausia buvo suimti Rido ranką. Jis užtraukė ją į viršų beveik be jokių pastangų, nors įsitaisyti tarp jo ir nuožulniai riesto balno krašto teko pačiai.

Jau ir tai ganėtinai trikdė, bet kai jis keliais paragino žirgą, Aleksą mestelėjo prie jo plačios nugaros. Neišvengiamai teko rankomis apglėbti jo juosmenį. Ji stengėsi rankas laikyti gerokai aukščiau diržo. Suvaldyti protą buvo sunkiau. Jis vis nukrypdavo prie jo prakeikto nutrinto praskiepo.

– Nešalta? – paklausė jis per petį.

– Ne, – sumelavo ji.

Ji pirma pamanė, kad ilgas baltas neperšlampamas apsiaustas su gilia kloste nugaroje tik dėl akių. Niekur kitur nebuvo tokio mačiusi, tik Klinto Istvudo vesternuose. Bet dabar suprato, kad apsiaustas skirtas saugoti nuo šalčio jojiko šlaunis.

– Su kuo turėjote susitikti vakar bare?

– Tai mano reikalas, Ridai. Kodėl mane sekėte?

– Tai mano reikalas.

Aklavietė. Kol kas tegu taip ir bus. Norėjo jam užduoti ne vieną klausimą, bet nelengva sukaupti dėmesį į savo užduotį, kai sulig kiekvienu arklio žingsniu pražergtomis kojomis bumbsi į jo klubus. Ji išpyškino pirmą į galvą šovusį klausimą:

– Kaip atsitiko, kad judu su mano motina tapote tokiais artimais draugais?

– Kartu augome, – atsainiai tarstelėjo jis. – Viskas prasidėjo ant lipynių mokyklos kieme, paskui, mums augant, plėtojosi.

– Ir niekada dėl to nekilo keblumų?

– Ne. Neturėjome vienas nuo kito paslapčių. Net kelis kartus žaidėme daktarą.

– „Parodysiu tau savo, jei parodysi man savo“?

Jis nusiviepė.

– Matyt, ir jūs žaisdavote daktarą.

Aleksa neužkibo ant meškerės – suprato, kad jis mėgina nukreipti dėmesį.

– Manau, ilgainiui judu išaugote iš to amžiaus.

– Daktarų daugiau nebežaisdavome, bet kalbėdavomės apie viską. Tarp Selinos ir manęs nė viena tema nebuvo tabu.

– Ar tai buvo tokia draugystė, kokia paprastai būna tarp dviejų mergaičių?

– Dažniausiai tarp mergaičių, bet Selina nedaug turėjo draugių. Dauguma mergaičių jai pavydėjo.

– Kodėl?

Aleksa jau žinojo atsakymą. Žinojo dar prieš jam gūžtelint pečiais – šitaip sujudėdamas jis mente brūkštelėjo jai per krūtį. Aleksa beveik prarado žadą. Turėjo prisiversti paklausti:

– Dėl jūsų, tiesa? Dėl draugystės su jumis?

– Gal. Ir dar dėl to, kad buvo neabejotinai gražiausia šių apylinkių mergina. Dauguma merginų laikė ją varžove, ne drauge. Laikykitės, – perspėjo ją pasukdamas arklį į išdžiūvusį griovį.

Inercija stumtelėjo ją į priekį arčiau jo. Instinktyviai ji tvirčiau apglėbė jo liemenį. Jis tyliai sukriokė. Aleksa paklausė:

– Kas atsitiko?

– Nieko.

– Man pasirodė... kad jums nepatogu.

– Jei būtumėt vyriškis, jojantis ant arklio, kuris leidžiasi stačiu šlaitu, ir jus prispaustų prie balno gugos taip, kad jūsų vyriškumas susibruktų jums į sterblę, jums irgi būtų nepatogu.

– Ak.

– Jėzau šventas, – suniurnėjo jis po nosimi.

Kol žemės paviršius buvo nelygus, tarp jų tvyrojo nesmagi tyla, pertraukiama tik sunkių žirgo žingsnių, šiam atsargiai

renkantis kelią tarp uolų. Norėdama paslėpti savo sumišimą ir apsisaugoti nuo šalto vėjo Aleksa įkniaubė veidą į flanele pamuštą jo apsiausto apykaklę. Pagaliau tarė:

– Vadinasi, mama ateidavo pas jus pasiguosti.

– Taip. Kai neateidavo, žinodavau, kad kažkas ne taip, ir pats eidavau pas ją. Vieną dieną ji neatėjo į mokyklą. Sunerimau ir per pietus nuėjau į jos namus. Jūsų senelė buvo darbe, tad Selina ten buvo viena. Ji verkė. Išsigandau ir pasakiau neišeisiąs, kol ji nepapasakos, kas atsitiko.

– Ir kas buvo nutikę?

– Ji sulaukė pirmųjų mėnesinių.

– Ak.

– Iš to, ką supratau, ponia Greihem privertė ją gėdytis. Pripasakojo jai visokiausių baisių dalykų apie Ievos prakeiksmą – visokio tokio mėšlo. – Jo balse skambėjo nepritarimas. – Ar ir su jumis ji šitaip elgėsi?

Aleksa papurtė galvą, bet neatitraukė jos nuo saugančios apykaklės. Jo sprandas buvo šiltas ir kvepėjo.

– Ne taip griežtai. Gal senelė Greihem buvo jau labiau apsišvietusi, kai aš pradėjau bręsti.

Ligi tol, kol Ridas nesustabdė arklio ir nenulipo nuo jo, Aleksa nesuprato, kad jie jau atjojo prie mažo karkasinio namelio.

– O kaip mama?

– Raminau ją sakydamas, kad tai normalu, visiškai nėra ko gėdytis, kad ji tapo moterimi.

Jis kilpa prie stulpo pririšo vadeles.

– Ar padėjo?

– Sakyčiau, taip. Liovėsi verkusi ir...

– Ir?.. – Aleksa ragino jį tęsti, suprasdama, kad jis nutyli pačią svarbiausią pasakojimo dalį.

– Nieko. Perkelkite šiapus koją.

Jis iškėlė rankas ketindamas padėti jai nulipti. Patikimomis, stipriomis rankomis suėmė už juosmens ir nukėlė ant žemės.

– Kažkas įvyko, Ridai.

Aleksa sugriebė jo apsiausto rankovę. Jo lūpos susispaudė, liko tik plonas ruoželis. Atrodė suskeldėjusios ir tobulai vyriškos. Prisiminė, kaip žiūrėjo į nuotrauką laikraštyje, kur jis bučiuoja Seliną, karūnuotą vakaro karaliene. Kaip ir anksčiau, Aleksai pilve tarsi atriedėjo ir nuslūgo banga.

– Jūs ją pabučiavote, ar ne?

Jis nesmagiai gūžtelėjo pečiais.

– Bučiuodavau ją ir anksčiau.

– Bet tai buvo pirmas tikras bučinys, juk taip?

Jis paleido ją, žengė per žemą priebutį ir stumtelėdamas atidarė duris.

– Galite eiti į vidų ar neiti, – tarė jis per petį, – kaip norite.

Jis dingo viduje palikęs duris atviras. Prislėgta, bet norinti žinoti Aleksa nusekė paskui. Lauko durys atsidarė tiesiai į svetainę. Pro arkos pavidalo angą kairėje ji matė valgomąjį ir virtuvę. Kitoje pusėje koridorius, matyt, vedė į miegamąjį, kuriame ji girdėjo jį kažko rausiant. Išsiblaškiusi užvėrė laukujes duris, nusiėmė akinius, nusimovė pirštines ir apsidairė.

Nebuvo sunku suprasti, kad čia viengungio būstas. Baldai išdėstyti taip, kad būtų patogu, be jokio puošnumo. Skrybėlę buvo nutėškęs ant stalo, apsiaustą ir pirštines numetęs ant kėdės. Ant kitų baldų daiktų nebuvo, tik knygų lentynos atrodė užgriozdintos, tarsi padaryti tvarką reikštų viską sukimšti į lentynas. Kampuose prie lubų kabojo voratinkliai, juose atsispindėjo pro apdulkėjusias pakeliamąsias žaliuzes besiskverbianti saulės šviesa.

Jis grįžo nešinas lakūno akiniais ir sugavo jos žvilgsnį, nukreiptą į voratinklį.

– Kas kelios savaitės Lupė atsiunčia man savo dukterėčią. Dabar kaip tik laikas. – Tai buvo paaiškinimas, bet ne pasiteisinimas ar atsiprašymas. – Norite kavos?

– Mielai išgerčiau.

Jis nuėjo į virtuvę. Aleksa toliau vaikštinėjo po kambarį trepsėdama, kad atitirptų sušalusios pėdos. Vienoje įmontuotoje lentynoje jos dėmesį patraukė aukšta taurė. Ant jos didžiosiomis raidėmis buvo išgraviruota „Naudingiausias žaidėjas", taip pat Rido vardas ir data.

– Ar tokios norėjote?

Jis priėjo iš nugaros. Atsigręžusi Aleksa pamatė atkištą kavos puodelį. Jis nepamiršo įpilti pieno.

– Taip, ačiū. – Linktelėdama į trofėjų ji paklausė: – Paskutinė klasė, jei neklystu?

– Mhm.

– Didelė garbė.

– Ko gera.

Aleksa pastebėjo, kad jis griebiasi šios bendros frazės, kai nori baigti pokalbį. Visais kitais atžvilgiais jis tebebuvo paslaptis.

– Nesate tikras, kad tai garbė?

Jis sudribo į krėslą ir ištiesė kojas.

– Ir tada jaučiau, ir dabar, kad mane palaikė puiki komanda. Kiti pasiūlyti žaidėjai buvo tokie pat naudingi kaip ir aš.

– Džunijoras?

– Taip, jis buvo vienas iš jų, – atsakė jis staiga imdamasis gynybos.

– Bet jūs laimėjote apdovanojimą, o Džunijoras – ne.

Jo akys rūsčiai blykstelėjo.

– Ar tai turėtų ką nors reikšti?

– Nežinau. O ar reiškia?

Jis pašaipiai nusijuokė.

– Liaukitės žaidusi su manimi teisininkų žaidimus ir rėžkite, ką galvojate.

– Gerai. – Ji atsišliejo į sofos ranktūrį ir atidžiai į jį įsižiūrėjo. Tada paklausė: – Ar Džunijoras įsižeidė, kad buvote išrinktas naudingiausiu žaidėju?

– Paklauskite jo.

– Gal ir paklausiu. Taip pat paklausiu Anguso, ar jis neprieštaravo.

– Tą vakarą per apdovanojimų puotą nebuvo už Angusą išdidesnio žmogaus.

– Nebent jo sūnus būtų buvęs išrinktas naudingiausiu žaidėju vietoj jūsų.

Rido veidas suakmenėjo.

– Esate tikra šlykštynė, ar žinote?

– Esu tikra, kad Angusas didžiavosi jumis, džiaugėsi dėl jūsų, bet netikiu, jog netroško, kad prizas būtų tekęs Džunijorui.

– Tikėkite, kuo norite, po velnių. Man jokio skirtumo. – Trimis gurkšniais jis ištuštino kavos puodelį, padėjo jį ant žemo stalelio, tada atsistojo. – Eime?

Ji taip pat padėjo kavą, bet tebestovėjo.

– Kodėl taip jautriai į tai reaguojate?

– Ne jautriai. Man nusibodo. – Jis palinko žemyn ir prikišo veidą. – Tam prizui – dvidešimt penkeri metai, tai pajuodęs metalo gabalas, niekam netinkamas, tik dulkėms rinkti.

– Tai kodėl jį šitiek metų saugote?

Jis pirštais perbraukė sau per plaukus.

– Klausykite, dabar jis nieko nereiškia.

– Bet tuomet reiškė.

– Labai nedaug. Ne tiek, kad garantuotų man sportininko stipendiją, į kurią dėjau viltis ketindamas studijuoti.

– Ką tada darėte?

– Vis tiek studijavau.

– Kaip?

– Paėmiau paskolą.

– Valstybinę?

– Ne, privačią, – nenoriai atsakė.

– Kas paskolino pinigų – Angusas?

– Na ir kas? Grąžinau visus iki vieno prakeikto cento.

– Dirbdamas jam?

– Kol išėjau iš MĮ.

– Kodėl išėjote?

– Grąžinau skolą ir norėjau užsiimti kuo kitu.

– Tuoj po to, kai baigėte universitetą?

Jis papurtė galvą.

– Po tarnybos oro pajėgose.

– Tarnavote oro pajėgose?

– Studijuodamas koledže ketverius metus dalyvavau karininkų rengimo programoje, paskui, baigęs, tarnavau tikroje tarnyboje. Šešerius metus mano subinė priklausė dėdei Semui. Dvejus iš jų praleidau bombarduodamas stuobrius Vietname.

Aleksa nežinojo, kad jis kariavo, bet turėjo numanyti. Pačiame karo įkarštyje jis buvo šaukiamojo amžiaus.

– Ar ir Džunijoras tarnavo?

– Džunijoras kare? Ar galite tai įsivaizduoti? – paklausė jis šiurkščiai nusijuokęs. – Ne, jis netarnavo. Angusas patraukė už tam tikrų virvelių ir įtaisė jį atsargoje.

– Kodėl neįtaisė ir jūsų?

– Nenorėjau, kad įtaisytų. Norėjau tarnauti oro pajėgose.

– Išmokti skraidyti?

– Jau mokėjau skraidyti. Piloto licenciją gavau anksčiau nei vairuotojo pažymėjimą.

Ji akimirką mąstė. Informacija užgriuvo per greitai ir buvo per daug sukrečianti, kad galėtų ją suimti.

– Šį rytą pažėrėte daugybę staigmenų. Nežinojau, kad mokate skraidyti.

– Jums ir nereikia žinoti, prokurore.

– Kodėl niekur nėra nuotraukų, kuriose būtumėte su uniforma? – paklausė ji rodydama į knygų lentyną.

– Nekenčiau to, ką ten dariau. Jokių atminimų iš karo, dėkui.

Jis atsitraukė nuo jos, pasiėmė skrybėlę, pirštines ir apsiaustą, tada nuėjo prie lauko durų ir ryžtingai jas atlapojo.

Aleksa nejudėjo iš vietos.

– Judu su Džunijoru tikriausiai ilgėjotės vienas kito per šešerius jūsų tarnybos oro pajėgose metus.

– Ką tuo norite pasakyti? Manote, jaučiame vienas kitam iškrypėlišką trauką?

– Ne, – atsakė ji nebe taip kantriai, – tik norėjau pasakyti, kad esate geri draugai, lig tol daugybę laiko praleidę kartu.

Jis užtrenkė duris ir nuleido žemyn ranką su drabužiais.

– Iki to laiko jau buvome įpratę gyventi atskirai.

– Koledže drauge praleidote ketverius metus, – pabrėžė ji.

– Ne, ne drauge. Teksaso technikos universitete mokėmės tuo pačiu metu, bet kadangi jis buvo vedęs...

– Vedęs?

– Dar viena staigmena? – paklausė pašaipiai. – Nežinojote? Džunijoras vedė vos mums baigus vidurinę, po kelių savaičių.

Ne, Aleksa šito nežinojo. Nežinojo, kad pirmosios Džunijoro vedybos įvyko tuoj pat jiems baigus mokyklą, vadinasi, labai greitai po Selinos nužudymo. Tuoktis pasirinktas laikas atrodė keistas.

– Tad judu su Džunijoru ilgą laiką matydavotės retokai.

– Visai teisingai, – trumpai atsakė Ridas.

– Ar tai kaip nors susiję su mano motinos mirtimi?

– Gal. Mes apie tai nekal... negalėjome kalbėtis.

– Kodėl?

– Buvo perkūniškai sunku. Dėl ko gi daugiau, po šimts velnių?

– Kodėl buvo sunku būti su Džunijoru ir kalbėti apie Selinos mirtį?

– Todėl, kad mes visada buvome trijulė. Staiga vieno nebeliko. Atrodė neteisinga būti kartu.

Aleksa svarstė, ar protinga jį spausti toliau, tačiau nusprendė surizikuoti.

– Taip, buvote trijulė, bet jei kada ir buvo trečias nereikalingas, tas trečiasis būdavo Džunijoras, ne Selina. Juk taip? Judu su ja buvote neperskiriamas duetas, kol tapote neperskiriama trijule.

– Po velnių, nesikiškite į mano gyvenimą, – išspaudė jis. – Nė velnio apie jį neišmanote, kaip ir apie mane.

– Jums visai nereikia pykti, Ridai.

– Ak, nereikia? Kodėl turėčiau nepykti? Norite atkurti praeitį – viską, nuo mano pirmo tikro bučinio iki kažkokio sumauto futbolo prizo, kuris vertas maždaug tiek pat, kiek krūva arklio mėšlo, bet turėčiau nepykti.

– Dauguma žmonių mėgsta dalytis prisiminimais.

– Aš nemėgstu. Savo praeitį noriu palikti praeičiai.

– Nes ji žeidžia?

– Kai kas – taip.

– Ar skaudu prisiminti pirmą kartą, kai iš tikro pabučiavote mano motiną?

Jis dideliais žingsniais priėjo prie sofos ir ištiestomis rankomis suėmė jos klubus. Rėksmingas balsas virto švelniu kaip šilkas.

– Aišku kaip dieną, tas bučinys jus velniškai domina, tiesa, prokurore?

Ji buvo priblokšta. Nė žodžio neišvebleno.

– Na, jei jums taip įdomu, kaip aš bučiuojuosi, gal išmėginkite pati.

Jis įgrūdo rankas jai po apsiaustu ir sunėrė ant nugaros ties juosmeniu. Staiga trūktelėdamas pastatė ant kojų. Be garso aiktelėjusi ji atsirėmė jam į krūtinę, o jis žemai nulenkė galvą ir priglaudė lūpas prie jos lūpų.

Pradžioje ji taip apstulbo, kad negalėjo pajudėti. Kai susivokė, abu kumščius tvirtai įrėmė jam į krūtinę. Mėgino nusukti galvą, bet jis ranka suėmė jos skruostą ir tvirtai jį laikė. Lūpomis meistriškai pravėrė jos lūpas, tada įsiskverbė tarp jų liežuviu. Bučiavo ją susikaupęs, sukiodamas burnoje liežuvį,

baksnodamas juo gomurį. Jo lūpos buvo suskeldėjusios. Ji jautė, kokios jos šiurkščios ir kokia glotni vidinė jų pusė.

Tikriausiai iš nuostabos nesusilaikiusi tyliai suinkštė. Jos kūnas tikriausiai išlinko taip, kad atitiktų jo kūną. Tikriausiai jis tyliai, alkanai suurzgė gerkliniu balsu. O gal jai viskas tik pasivaideno.

Tačiau nepasivaideno tas jausmas – tarsi plunksnos brūkštelėjimas tarp kojų ir dilgčiojimas krūtyse, tas karštis, pasklidęs nuo juosmens tarsi besilydantis sviestas. Su niekuo nesupainiosi tokio reto ir nuostabaus jo burnos skonio nei vėjo ir saulės aromato, kuriuo kvepėjo jo plaukai ir drabužiai.

Jis pakėlė galvą ir pažvelgė į jos apstulbusias akis. Jo paties akyse atsispindėjo jos sumišimas. Bet burnos kamputyje atsiradusi šypsena buvo pašaipi.

– Tik tam, kad nesijaustumėte apgaudinėjama, – sumurmėjo jis.

Jis keletą kartų švelniai, greitai pakštelėjo į jos drėgnas lūpas, tada lengvai ir erzindamas lyžtelėjo. Liežuvio galeliu pamėgino įsisprausti į lūpų kamputį, ir nuo šios dviprasmiškos glamonės jos pilve palengva ėmė skleistis pojūčių žiedas.

Tada vėl prispaudė savo pravirą burną jai prie lūpų. Liežuvis paniro jos burnoje, įsiveržė į ją, ir ji nevalingai atsiliepė. Jis lėtai, su dideliu pasitenkinimu glamonėjo jos burną, tuo tarpu rankos nuslydo nugara, tada pakilo šonais prie krūtų. Švelniai glostė jas delnais, ji pajuto alkstanti, kad jis paliestų spenelius.

Tačiau jo rankos nuslydo užpakaliu, suėmė jį ir kilstelėjo jos klubus arčiau savęs. Liežuvio judesius derino su klubų judesiais, priglusdamas ir nutoldamas, žadindamas jos norą pajusti pasitenkinimą ir griaudamas jos pasipriešinimą.

Bet, nespėjus pasiduoti saldžiam silpnumui, užvaldžiusiam jos kūną, jis šiurkštokai ją paleido. Vis dar arti prikišęs veidą sukuždėjo:

– Įdomu sužinoti, ką paprastai darau toliau?

Aleksa žengtelėjo atgal nustėrusi nuo minties, kaip buvo priartėjusi prie visiškos kapituliacijos. Atgalia ranka nusišluostė nuo lūpų jo bučinį. Ridas tik kvailai šypsojosi.

– Ne, neįdomu.

Jis užsidėjo akinius nuo saulės, užsivožė skrybėlę, stipriai trūktelėjo kraštą ir užsitraukė ją prie pat akių.

– Nuo šiol, prokurore, kryžminę apklausą siūlau pasilikti teismo salei. Taip daug saugiau.

Deriko baras buvo dar prastesnis nei „Paskutinis šansas". Aleksa prie jo privažiavo iš pietų pusės, tad pasukusi už pastato kampo ir pamačiusi ten stovintį apdaužytą surūdijusį raudoną pikapą su palengvėjimu atsiduso. Ji jau buvo nusprendusi, kad jeigu liudininko čia nebus, nesisukinės ir jo nelauks.

Išvažiavusi iš „Vakariečio" motelio įsitikino, kad niekas jos neseka. Jautėsi kvailai, kad įsivėlė į žaidimus kaip katė su pele, bet norėjo bet kokia kaina pasikalbėti su šituo žmogumi, kuris sakėsi esąs tiesioginis jos motinos nužudymo liudininkas. Jei susitikimas nieko gero neduos, tik paaiškės, kad pokštauja pramogų ieškantis kvailys, šitaip bus apvainikuota tobulai siaubinga diena.

Grįžimas su Ridu prie treniruočių tako, kur buvo palikusi savo automobilį, buvo pats ilgiausias jojimas arkliu per visą istoriją.

– Linkiu maloniai praleisti dieną, – pašaipiai šūktelėjo jis, kai Aleksa nušliuožė nuo balno.

– Eikit po velnių, – toks buvo jos piktas atsakymas.

Girdėjo, kaip apgręždamas arklį jis sukikeno.

– Pasipūtęs šunsnukis, – sušnibždėjo dabar sau po nosimi lipdama iš automobilio ir eidama pikapo link.

Matė, jog prie vairo sėdi vyriškis, ir nors džiaugėsi, kad jis pasirodė, klausė savęs, kaip pasijustų, jei jis pavadintų Ridą jos motinos žudiku. Ši galimybė kėlė nerimą.

Ji apėjo automobilio priekį, po bateliais garsiai girgždėjo birus žvyras. Deriko baras išorės apšvietimui neišleido nė cento, tad pastato pašalėje buvo tamsu. Netoliese nebuvo jokių automobilių.

Palietus durelių rankenėlę Aleksą apėmė baimė. Užgniaužusi nerimą ji įsmuko vidun ir uždarė dureles.

Jos liudininkas buvo nemalonus mažas žmogelis. Atsikišę, panašūs į indėno skruostikauliai, po jais – rauplių išvagoti skruostai. Buvo nevalyvas, nuo jo trenkė kaip nuo nemėgstančio praustis. Liesas, susiraukšlėjęs, žilstelėjęs.

Be to, negyvas.

Septynioliktas

Suvokusi, kodėl jis tik sėdi ir spokso į ją beprasmėmis, nieko nematančiomis ir lyg nustebusiomis akimis, Aleksa mėgino šaukti, bet neįstengė nė cyptelėti. Burna pasidarė vatinė. Atpakalia ranka bandė atidaryti pikapo duris. Jos atkakliai priešinosi.

Paklaikusi trūktelėjo rankenėlę, tada stumtelėjo petimi. Jos taip staiga atsivėrė, kad Aleksa vos neiškrito. Skubant kuo toliau nuo krauju pasruvusio lavono, bato nosis įsirėžė į žvyrą. Kluptelėjo ir pargriuvo skaudžiai virsdama ant delnų ir nusibrozdindama kelius.

Suklykė iš skausmo ir baimės, mėgino atsistoti. Stačia galva nėrė į tamsą, ir staiga ją apakino pora automobilio žibintų, apstulbino plyšaujantis signalas.

Ji instinktyviai pakėlė ranką prisidengti akių. Skaisčios šviesos fone pamatė prie jos artėjančio vyriškio siluetą. Jai nespėjus nei pabėgti, nei cyptelėti, jis tarė:

– Bandote pergudrauti, tiesa?

– Ridai! – sušuko ji, pajutusi ir palengvėjimą, ir siaubą.

– Po velnių, ką čia veikiate?

Jo balse visai nesigirdėjo užuojautos. Ją apėmė įniršis.

– Galėčiau to paties paklausti ir jūsų. Tas vyriškis, – tarė Aleksa rodydama virpančiu pirštu į pikapą, – negyvas.

– Taip, žinau.

– Žinote?

– Jo vardas yra... ne, buvo Lipnius Hikamas. Tai rančos darbininkas, dirbdavo pas Angusą. – Ridas įsižiūrėjo pro vabzdžiais nutiškusį priekinį stiklą ir papurtė galvą. – Jėzau, koks jovalas.

– Tik tiek tegalite pasakyti?

Jis pasuko galvą į ją.

– Ne, galėčiau pasakyti, jog nesuimsiu jūsų įtardamas žmogžudyste tik todėl, kad tas, kuris paskambino pranešti, jog Lipnius sėdi savo pikape perpjauta gerkle, neminėjo, kad su juo buvo mergšė.

– Kažkas jums pranešė?

– Pranešė. Gal numanote kas?

– Manau, tas, kas žinojo, jog važiuoju čionai su juo susitikti! – suriko ji. Tada, toptelėjus dar vienai minčiai, staiga nutilo. – Kaip jūs čia taip greitai atsidūrėte, Ridai?

– Manote, užbėgau jam už akių ir peiliu perrėžiau gerklę? – paklausė jis dirbtinai juokdamasis.

– Galimas daiktas.

Atlaikęs jos žvilgsnį jis pašaukė savo pavaduotoją. Aleksa lig tol nepastebėjo, kad su juo dar kažkas yra. Vienu metu ji suvokė keletą dalykų: kad kaukia artėjanti sirena ir smalsūs lankytojai skuba pro baro duris pažiūrėti, dėl ko kilo sujudimas.

– Palydėk ją į motelį, – trumpai nurodė pavaduotojui Ridas. – Žiūrėk, kad eitų į savo kambarį.

– Taip, sere.

– Prižiūrėk ją, kol prašvis. Kad niekur neišeitų.

Aleksa ir šerifas apsikeitė piktais žvilgsniais, tada ji leido pavaduotojui palydėti ją iki automobilio.

– Šerife.

Pavaduotojas nedrąsiai pabeldė į duris nedrįsdamas jų praverti.

Tą rytą po biurą sklandė žinia, kad Ridas labai prastos nuotaikos, ir ne vien dėl Lipniaus Hikamo mirties vakar vakare. Visi stengėsi jam neužkliūti.

– Kas yra?

– Turiu keletą popierių jums pasirašyti.

– Duokš.

Ridas, iki tol atsilošęs sukamojoje kėdėje, dabar atsitiesė ir ištiesė ranką paimti šūsnies oficialių dokumentų ir laiškų. Kur reikėjo, sukeverzojo parašą.

– Kaip šį rytą jaučiasi Rubė Fėja?

Atvažiavęs prie namelio su ratais jos apklausti, šerifas rado Lipniaus meilužę sumuštą kaip obuolį. Prieš prarasdama sąmonę ji apkaltino savo raguotą vyrą.

– Lailas smogė jai beveik tiek pat kartų, kiek ir Lipniui. Kokią savaitę teks praleisti ligoninėje. Vaikai išvežti į jos motinos namus.

Rido veidas dar labiau paniuro. Jis neapkentė vyrų, smurtaujančių prieš moteris, kad ir kokia būtų priežastis. Per daug jam kliuvo nuo savojo tėtušio, kad pakęstų smurtą šeimoje.

Jis grąžino popierius tarnautojui.

– Nieko naujo iš valstijos policijos pranešimų?

– Ne, sere. Iš karto jums pranešiu. Jūs liepėte priminti, kad po pietų turite liudyti teisėjo Voleso teismo posėdyje.

– Šūdas, būčiau pamiršęs. Gerai, dėkui.

Pavaduotojas patenkintas išėjo, bet Ridas jį pamiršo dar prieš užsitrenkiant durims.

Šį rytą jis negalėjo išbūti susikaupęs ilgiau nei kelias sekundes. Aleksos paveikslas stelbė visa kita.

Be paliovos keikdamasis jis pakilo nuo kėdės ir nuėjo prie lango. Lauke vėl švietė saulė. Jis prisiminė vakarykštę dieną, kai traukė ją ant žirgo ir saulės nutvieksti jos plaukai sublizgėjo tamsaus raudonmedžio spalva. Štai apie ką jis tikriausiai galvojo, kai pradėjo pliaukšti apie tą kvailą futbolo trofėjų.

Dėl Dievo, kam jį šitiek laiko saugojo? Kas kartą į jį pažvelgus apimdavo prieštaringi jausmai, visai kaip tą vakarą, kai

jį gavo. Pakilią nuotaiką gadino tai, kad Džunijoras nebuvo išrinktas naudingiausiu žaidėju. Žinojo, kad toks noras beprotiškas, bet jam norėjosi atsiprašyti Anguso ir Džunijoro, kad laimėjo prizą. Jis jo nusipelnė, nes buvo geresnis sportininkas, bet laimėjus prieš Džunijorą prizo spindesys išblėso.

Aleksa visa tai suvokė pati. Ji nuovoki. Bet nėra tokia kieta, kokia dedasi. Vakar naktį ji mirtinai išsigando, ir buvo dėl ko. Lipnius ir taip nebuvo dailus pažiūrėti, bet negyvas, su krauju apkrešėjusia pūkine striuke atrodė dar bjauresnis.

Gal ir gerai, kad pamatė. Gal taip uoliai nebesieks atskleisti paslapčių, kurios visiškai ne jos reikalas. Gal šiurpi Lipniaus mirtis atbaidys nuo Selinos nužudymo tyrimo. Gal ji išvažiuos iš Perselio ir nebegrįš.

Šitas spėjimas turėjo jį pralinksminti. Nepralinksmino. Dar labiau niršo ant jos ir ant savęs.

Buvo kvaila ją vakar bučiuoti. Leidosi jos išprovokuojamas. Nesusivaldė. Nekontroliavo savęs. Nuo šio pasiteisinimo sąžinė palengvėjo – bent tiek, kad galėtų susitaikyti su tuo, kas nutiko. Bet tuo pat metu būgštavo. Aleksa privertė jį pamesti sveiką protą. Lig šiol tik vienam žmogui tai buvo pavykę – Selinai.

Stebėjosi, kaip ta gudri raganiukė privertė jį užsiminti apie bučinį. Daugybę metų negalvojo apie jį, bet staiga jis ryškiai iškilo atmintyje.

Buvo karšta rugsėjo diena, prisiminė jis. Nuėjo pažiūrėti, kas nutiko Selinai, kodėl ji nepasirodė mokykloje. Senas oro kondicionierius plušėjo mėgindamas atvėsinti tvankų namelį, bet jam nesisekė. Oras buvo ne karštas ir sausas, o tvoskė karščiu ir drėgme.

Selina elgėsi kaip nesava. Įleido jį vidun, bet buvo prislėgta, tarsi šis pirmas moteriškumo slenkstis atėmė jai mergišką gyvumą. Akys užpurtusios nuo ašarų. Jis nuogąstavo, kad įvyko kažkas siaubinga.

Kai ji papasakojo apie mėnesines, jam taip palengvėjo, kad norėjosi kvatotis. Bet nesikvatojo. Jos veidas buvo toks

paniuręs, kad Ridas negalėjo sau lengvabūdiškai nusijuokti. Apkabino ją, laikė švelniai apglėbęs, glostė plaukus ir ramino sakydamas, kad tai nuostabu, visai negėdinga. Ieškodama paguodos ji apsivijo rankomis jo juosmenį ir priglaudė veidą prie raktikaulio.

Jie ilgai tik stovėjo susiglaudę, kaip daugybę kartų stovėdavo anksčiau, kai atrodydavo, kad visas pasaulis nusiteikęs prieš juodu. Bet jis jautė, kad reikia šiai dienai suteikti iškilmingumo, oficialiai paminėti jos atsisveikinimą su vaikyste.

Pirmiausia pabučiavo ją į skruostą. Nuo ašarų jis buvo drėgnas ir sūrus. Bučiavo vis žemiau. Staiga ji sulaikė kvėpavimą, nes jis įsisiurbė į lūpas. Tai buvo karštas, tačiau nekaltas bučinys.

Jis buvo bučiavęs kitas mergaites darbuodamasis liežuviu. Sesutės Geil jau puikiai nutuokė apie prancūziškus bučinius ir troško pasidalyti savo išmanymu. Bent kartą per savaitę jis susitikdavo su visomis trimis apleistoje užsienio karų veteranų salėje ir iš eilės bučiuodavo liesdamas krūtis ir kišdamas ranką į medvilnines kelnaites paliesti plaukelių tarp šlaunų. Jos kivirčydavosi, kuriai pirmai atsegti jo kelnes ir jį paglamonėti.

Tie prakaitu permirkę žemos aistros epizodai padėdavo ištverti gyvenimą su tėvu. Be to, tai buvo vienintelė paslaptis, kurią jis slėpė nuo Selinos. Jei būtų sužinojusi, ką jis daro su sesutėmis Geil, tikriausiai būtų sutrikusi. Gal net įširdusi. Kad ir kaip būtų, geriau jai buvo nežinoti apie apleistą užsienio karų veteranų salę ir ką jis ten išdarinėja.

Bet kai savo lūpomis pajuto Selinos burną ir suprato, kad ji sulaikė kvapą, panoro pabučiuoti taip, kaip reikia – tuo geru, jaudinamu ir draudžiamu būdu. Negalėdamas atsispirti pagundai jo kūnas nustelbė protą.

Liežuvio galu vos palietęs jos lūpų ruoželį, pajuto, kaip jos skiriasi. Širdis ėmė daužytis, kraujas užvirė, jis prisitraukė ją arčiau ir įsiskverbė liežuviu į burną. Ji neatsitraukė, neišsi-

gando, tad Ridas ėmė jį judinti. Ji suspaudė jo juosmenį. Mažos smailos krūtys kaip nuodėguliai svilino jam krūtinę.

Dieve, jis manė mirsiąs iš malonumo. Toks didžiulis jis buvo. Šis patyrimas sudrebino jo paaugliškos sielos pamatus. Kūnas virpėjo nuo nesuvaldomos energijos. Jis norėjo amžinai bučiuoti Seliną Greihem. Bet kai penis pritvinko tiek, kad įsirėmė jai į juosmenį, jis ją atstūmė ir pradėjo vapėti atsiprašinėdamas.

Kelias akimirkas Selina spoksojo į jį išplėtusi akis ir uždususi, tada puolė prie jo, apsivijo rankomis kaklą ir pasakė, jog džiaugiasi, kad jis ją taip pabučiavo. Ji jį myli. Jis ją myli. Vieną dieną juodu susituoks ir niekas jų neišskirs.

Dabar Ridas iš nuovargio trindamas akis grįžo prie stalo ir šleptelėjo į girgždančią kėdę. Tūžo ant Aleksos, kad sužadino prisiminimus, kurių šitiek metų stengėsi neprisileisti. Tuo bučiniu jis ketino ją nubausti ir įžeisti.

Bet, po velnių, nenumatė, kad bus taip gera jausti ją prie savęs – tuos kailinius, švelnią vilną ir šiltą odą. Nesitikėjo, kad jos burna taip velnioniškai saldi. Tą saldumą vis dar jautė jo liežuvis. Kaip galėjo atspėti, kad jos krūtys bus tokios pilnos ir švelnios?

Jis tikrai nesitikėjo, kad Selinos duktė taip nesmagiai, akimirksniu sužadins jo kūną. Erekcija buvo tvirtesnė nei su sesutėmis Geil, tvirtesnė nei bet kada. Velniai griebtų, jis vis dar buvo kietas.

Tai buvo tik viena priežastis, kodėl po karšto apsikabinimo jis pašėlusiai niršo ant jos ir buvo nė kiek ne geriau nusiteikęs savo atžvilgiu. Aleksa Geiter, moteris, kurią vakar bučiavo kaip pakvaišęs, vos neapkaltino jo dviem žmogžudystėmis – pirmiausia Selinos, paskui Lipniaus. Net jei nerastų kaip tuos įtarimus patvirtinti, gali sugriauti visus jo planus.

Jis taip priartėjo prie savo svajonių įgyvendinimo. Jau beveik pasiekė tai, dėl ko visą gyvenimą sunkiai dirbo. Ji galėjo viską sujaukti. Jai nereikėjo net rodyti pirštu į jį. Jei parodytų

į bet kurį iš jų, išplėštų iš jo ateitį dar nespėjus kaip reikiant įsitverti. Dėl to Ridas išties galėtų ją pasmaugti.

Bet kai pagalvojo apie savo rankas, vėl liečiančias Aleksą, mintys sukosi ne apie smaugimą.

– Man sakė, kad jūs čia.

– O ar jums sakė, kad po kelių minučių privalau būti teisme ir kad iki to laiko esu užsiėmęs ir nieko nepriimu?

Aleksa įžengė į Rido kabinetą ir uždarė duris.

– Minėjo.

– Kodėl nusprendėt, kad jums tai negalioja?

– Maniau, norėsite apklausti mane dėl to nužudyto vyriškio.

– Jūs nesate įtariamoji. Tiesiog atsidūrėte netinkamoje vietoje netinkamu laiku – turite įprotį šitaip elgtis.

– Ar nemanote, kad aš susijusi su ta žmogžudyste?

– Nemanau, bet akivaizdu, kad pati taip manote. – Jis uždėjo kojas ant stalo kampo ir sunėrė rankas už galvos. – Ką pasakysite?

– Tikriausiai jūs jau žinote. Lipnius Hikamas buvo Selinos nužudymo liudininkas.

– Iš kur žinote?

– Jis sakė man telefonu.

– Jis buvo pagarsėjęs melagis. Paklauskite, ko tik norite.

– Tikėjau juo. Iš balso atrodė labai sunerimęs ir siaubingai išsigandęs. Susitarėme susitikti prie „Paskutinio šanso“, bet pamatęs, kad mane sekate, išsigando ir pabėgo.

– Vadinasi, aš ir esu Selinos žudikas?

– Arba tas, kuris slepia žudiką.

– Pasakysiu, kuo jūsų versija klaidinga. – Jis nuleido kojas ant grindų. – Aną dieną Angusas atleido Lipnių. Šis susiruošė keršyti – turėtumėte suprasti, prokurore. Sukurpė kokią nors pasaką, o jūs patikėjote ja, nes kol kas neiškasėte nė vieno sumauto konkretaus įrodymo. Manote, šios dvi žmogžudytės susijusios, tiesa? Klystate, – toliau dėstė Ridas. – Pagalvokite.

Vakarykštė žmogžudystė kitokia nei Selinos. Veikimo būdas ne tas. Vyrukas, išrėžęs Lipniui naują šypseną, sužinojo, kad kol pats darbuojasi gamykloje prie Karlsbado, Lipnius dulkina jo žmoną. Mums apie jį pranešė policija.

Versija skambėjo taip įtikimai, kad Aleksa gūžėsi nuo įbesto žvilgsnio.

– Nejau negali būti, kad tas rančos darbininkas matė, kaip buvo nužudyta mano motina? Lig šiol tylėjo, nes bijojo pelnytos bausmės, arba todėl, kad niekas nuodugniai nieko netyrė. Dėl to, kad žinojo, jis ir pražuvo nespėjęs įvardyti žudiko. Štai kuo aš linkusi tikėti.

– Kaip jums patogiau. Bet tam švaistykite savo, o ne mano laiką.

Ridas jau stojosi, bet Aleksa tarė:

– Dar ne viskas.

Jis paklusniai atsisėdo.

Aleksa iš rankinės ištraukė voką ir padavė jam.

– Šį rytą gavau paštu. Atsiųstas man motelio adresu.

Ridas greitai permetė akimis laišką ir grąžino. Ji nustebusi įsispoksojo į jį.

– Neatrodo, kad būtumėte labai susijaudinęs, šerife Lambertai.

– Aš jau jį skaičiau.

– Ką? Kada?

– Užvakar, jei gerai prisimenu.

– Ir leidote išsiųsti?

– Kodėl gi ne? Jis nėra nepadorus. Sakyčiau, net pašto generalinis direktorius sutiktų, kad jis atitinka pašto taisykles. Ant jo užklijuotas reikiamos vertės pašto ženklas. Mano akimis, prokurore, šis laiškas nėra neteisėtas.

Aleksai norėjosi ištiesti ranką per stalą ir vožti į piktdžiugiškai besišypsantį veidą. Noras buvo toks stiprus, kad teko sugniaužti kumštį.

– Ar supratote, kas sakoma tarp eilučių? Jį pasirašiusieji,

visi... – ji stabtelėjo suskaičiuoti parašų, – ...visi keturiolika grasina išvyti mane iš miesto.

– Tikrai ne, panele Geiter, – tarė jis dėdamasis apstulbęs, – jums paranoja, nes aptikote Lipnių. Tas laiškas tik patvirtina, ką visą laiką jums sakiau. Angusas ir Džunijoras Mintonai šiam miestui daug reiškia. Taip pat ir tas hipodromas. Žmogaus dėmesį greičiau atkreipsite nusitaikiusi į jo banko sąskaitą nei spirdama į pautus, – kalbėjo jis toliau. – Sukėlėte pavojų didokoms investicijoms. Manėte, žmonės stovės ir žiūrės, kaip dėl jūsų keršto niekais virsta jų svajonės?

– Nesu kerštinga. Atlieku teisėtą ir labai uždelstą didelės teismo klaidos tyrimą.

– Darykite tai be manęs.

– Trevio apygardos prokuroras pritarė mano tyrimui.

Jo akys įžeidžiamai nuslydo jos figūra, tada jis lėtai ištarė:

– Mainais už ką?

– Ak štai kaip. Labai profesionalu, šerife. Kai pritrūkstate tikrų ginklų, puolate mėtyti seksistinių akmenų į mano daržą.

Piktais, staigiais judesiais ji sukišo laišką į voką ir įsidėjo į rankinę, garsiai spragtelėjo sagtimi.

– Neprivalau jums aiškinti. Tik suvokite štai ką, – pareiškė ji, – nesitrauksiu, kol nepadarysiu keleto tikrų išvadų dėl savo motinos nužudymo.

– Ką gi, jumis dėtas nesijaudinčiau, kad mane užpuls, – tarė jai Ridas neva nuobodžiaudamas. – Kaip jau aiškinau, Lipniaus nužudymas neturi nieko bendra su jumis. Laišką pasirašę žmonės yra bendruomenės šulai: bankininkai, verslininkai, specialistai. Vargu ar jie užkabinėtų jus tamsiame skersgatvyje. Nors, – pridūrė jis, – patarčiau neieškoti bėdos šlaistantis įtartinose vietose, kaip pastaruosius du vakarus. Jei jau taip labai reikia, yra pora vyrukų, kuriuos galėčiau rekomenduoti.

Ji niekinamai purkštelėjo.

– Nekenčiate visų profesiją turinčių moterų ar tik manęs?

– Tik jūsų.

Jo tiesumas buvo užgaulus. Aleksai norėjosi priminti, kad vakarykštis bučinys bylojo priešingai, bet nutylėjo. Nenorėjo jam jo priminti. Vylėsi pati galėsianti jį pamiršti, apsimesti, kad jo niekada nebuvo, bet negalėjo. Jautėsi iš esmės ir visam laikui pasikeitusi.

Ne, ji negalėjo jo pamiršti. Galėjo tik viltis, kad išmoks susitvarkyti su prisiminimais apie jį ir su jo sukeltu maloniu troškimu.

Jo pareiškimas labai įžeidė. Išgirdo klausianti:

– Kodėl manęs nemėgstate?

– Todėl, kad visur kišatės. Man nepatinka žmonės, kurie kišasi į kitų žmonių reikalus.

– Tai mano reikalas.

– Kodėl jūsų? Šlapinotės į vystyklus, kai Selina buvo nužudyta! – sušuko jis.

– Džiaugiuosi, kad paminėjote. Jei tuo metu buvau tik dviejų mėnesių, ką ji tą vakarą veikė rančoje?

Šis klausimas Ridą suglumino, bet jis tuoj pat susitvardė.

– Pamiršau. Klausykite, man reikia...

– Abejoju, ar kada nors ką nors pamirštate, Ridai Lambertai, kad ir kaip apsimetinėtumėte. Ką ji ten veikė? Prašau man papasakoti.

Jis atsistojo. Atsistojo ir Aleksa.

– Džunijoras pakvietė ją vakarienės, štai ir viskas.

– Ar buvo kokia proga?

– Paklauskite jo.

– Dabar klausiu jūsų. Kokia proga? Ir nesakykite, kad neprisimenate.

– Gal jam buvo jos gaila.

– Gaila? Kodėl?

– Kad sėdi užsidariusi su vaiku, niekur neišeina. Ji visiškai su niekuo nebendravo. Dėl Dievo meilės, jai buvo tik aštuoniolika.

Ridas ją apėjo ir patraukė durų link.

Aleksa nė neketino šioje vietoje sustoti. Pernelyg abejotinas buvo jo atsakymas. Ji sugriebė jo ranką ir privertė atsigręžti.

– Ar tą vakarą ir jūs ten vakarieniavote?

– Taip, buvau tenai.

Trūktelėdamas išlaisvino ranką.

– Visą vakarą?

– Išėjau prieš desertą.

– Kodėl?

– Nemėgstu vyšnių pyrago.

Ji nusivylusi sunkiai atsiduso.

– Atsakykite man, Ridai. Kodėl išėjote?

– Išėjau į pasimatymą.

– Su kuo? Ar ji vis dar gyvena mieste?

– Velniai rautų, koks jums skirtumas?

– Ji – jūsų alibi. Norėčiau su ja pasikalbėti.

– Pamirškite. Jos tikrai nepainiosiu į šitą reikalą.

– Jums gali tekti arba turėsite remtis penktąja pataisa*.

– Ar jūs kada nors pasiduodate? – paklausė jis pro sukąstus dantis.

– Niekada. Ar grįžote tą naktį į rančą?

– Ne.

– Visai negrįžote?

– Ne.

– Net pamiegoti?

– Sakiau jums, buvau pasimatyme, – jis prikišo veidą taip arti, kad Aleksa lūpomis juto kvėpavimą, – ir jis buvo ugningas.

Krestelėjo galvą, kad žodžiai būtų įtikimesni, tada nusigręžė.

– Jau turiu būti teisme. Išeidama uždarykite duris, gerai?

---

* Penktoji JAV Konstitucijos pataisa leidžia liudytojui atsisakyti duoti parodymus *(vert.)*.

Aštuonioliktas

– Panelė Geiter?

– Taip.

Aleksai nesinorėjo draugijos. Kivirčas su Ridu išsekino jėgas. Po vakarykštės nakties pakriko nervai. Nei vingrus Rido paaiškinimas, dėl ko buvo nužudytas tas vyrukas Hikamas, nei jos pačios sveikas protas neįtikino, kad jai pavojus negresia.

Tad kai kažkas pabeldė į kambario duris, ji atsargiai priėjo ir pažvelgė pro akutę. Prie slenksčio stovėjo keista, bet visai nekalta pora. Ji atidarė duris ir klausiamai pažvelgė į juos.

Staiga vyriškis ištiesė ranką. Krūptelėjusi Aleksa atšoko.

– Pastorius Fergusas Plametas.

Pasijutusi kvailai, Aleksa paspaudė jam ranką.

– Ar jus išgąsdinau? Baisiausiai atsiprašau. Nenorėjau.

Pastoriaus manieros rodė tokią pagarbą, o balsas tokią užuojautą, kad vargu ar jis galėjo kelti kokią grėsmę. Buvo gležno sudėjimo ir žemesnio nei vidutinio ūgio, bet stovėjo tiesus, beveik kaip karininkas. Juodas jo kostiumas vietomis blizgėjo ir buvo per plonas šiuo metų laiku. Nevilkėjo apsiausto, niekas nedengė jo banguotų tamsių plaukų – gerokai ilgesnių, nei reikalavo dabartinė mada. Bendruomenėje, kurioje beveik visi vyriškos lyties asmenys nuo dvylikos metų maukšlinasi arba kaubojišką skrybėlę, arba kepurę su snapeliu, buvo keista matyti vienplaukį žmogų.

– Čia mano žmona Vanda.

– Sveiki, ponia Plamet, sveiki, pastoriau.

Ponia Plamet buvo stambi moteris įspūdinga krūtine, kurią bandė paslėpti po nuobodžiu gelsvai žaliu megztiniu. Jos plaukai užpakalyje buvo susegti į kuodą, galvą laikė droviai nuleidusi. Vyras ją pristatė be jokios pagarbos, tarsi kalbėtų apie žibinto stulpą.

– Iš kur sužinojote mano vardą? – paklausė Aleksa smalsiai apžiūrinėdama porelę.

– Visi jį žino, – atsakė jis šyptelėjęs. – Apie jus kalba visas miestas.

Pastorius po pažastimi buvo pasikišęs Bibliją. Aleksa nenumanė, ką prie jos durų veikia dvasininkas – gal renka naujus sekėjus?

– Tikriausiai stebitės, kodėl esu čia, – tarė jis teisingai supratęs jos grimasą.

– Atvirai kalbant, taip. Užeisite?

Juodu įžengė į kambarį. Regis, ponia Plamet jautėsi nejaukiai ir nežinojo, kur sėstis, tad vyras parodė jai į lovos kamputį. Jis atsisėdo ant vienintelės kėdės. Aleksa – ant lovos krašto, bet užtektinai toli nuo ponios Plamet, kad abi jaustųsi patogiai.

Dvasininkas apsidairė. Regis, neskubėjo atskleisti priežasties, kodėl jis čia. Pagaliau šiek tiek nekantraudama Aleksa paklausė:

– Kuo galiu jums padėti, pastoriau Plametai?

Užsimerkęs jis pakėlė ranką į dangų ir palaimino.

– Tegu gausios dangaus malonės liejasi ant šios numylėtos Dievo dukters, – pragydo žemu virpančiu balsu.

Tada ėmė garsiai ir uoliai melstis. Aleksą suėmė pašėlęs noras kikenti. Merlė Greihem augino ją pagal tradicinį protestantų tikėjimą. Juodvi reguliariai lankė bažnyčią. Nors Aleksa niekuomet nepritarė griežtoms dogmoms, kurių taip laikėsi senelė, jos krikščioniškas tikėjimas buvo tvirtas.

– Pastoriau Plametai, prašyčiau, – nutraukė jį, nes malda per ilgai užtruko, – man buvo sunki diena. Ar galėtume prieiti prie jūsų apsilankymo tikslo?

Regis, nutrauktas jis šiek tiek įsižeidė, bet paslaptingai tarė:

– Galiu padėti jums tirti Mintonų įmones.

Ji apstulbo. Visai nesitikėjo, kad jis gali būti susijęs su jos tyrimu. Bet priminė sau, kad reikia būti atsargiai. Nepaprastai kritiškai. Kokių didelių tamsių paslapčių gali žinoti šis keistas žmogelis apie Seliną, Ridą Lambertą ar Mintonus? Pastoriams patikimos paslaptys, bet Aleksa iš patirties žinojo, kad profesinė etika draudžia jiems atskleisti išpažintis. Jie griežtai saugo slaptą informaciją ir praneša ją tik gyvybei grėsmę keliančiomis aplinkybėmis.

Vargu ar Angusas arba Džunijoras būtų apnuoginę savo sielą į pelę panašiam žmogeliui, tokiam kaip Plametas. Sprendžiant iš išvaizdos, jis tikrai negalėjo turėti Visagaliui didelės įtakos. Mintis apie Ridą Lambertą, išpažįstantį nuodėmes, atrodė absurdiška.

Ji atsakė taip, kad Gregas Harperis būtų galėjęs didžiuotis:

– Tikrai? Kuo galėtumėte padėti? Ar pažinojote mano motiną?

– Deja, ne. Bet vis tiek galiu paspartinti jūsų tyrimą. Mes – mano šventųjų susirinkimas ir aš – tikime, kad esate mūsų pusėje. O mūsų pusė – tai Dievo pusė.

– Dė...dėkoju, – išstenėjo ji, vildamasi, kad toks turi būti teisingas atsakymas.

Matyt, taip ir buvo. Jis sulaukė romaus „amen“ iš ponios Plamet, kuri visą šį laiką tyliai meldėsi.

– Pastoriau Plametai, – abejodama tarė Aleksa, – atrodo, nesuprantate. Atvykau čia apygardos prokuratūros įsakymu tirti...

– Viešpats naudoja žmones kaip šventus savo įrankius.

– ...tirti savo motinos nužudymo, įvykdyto čia, Perselyje, prieš dvidešimt penkerius metus.

– Dėkui Dievui... kad šis blogis... greitai bus ištaisytas!

Jis pakratė į dangų iškeltus kumščius.

Aleksa apstulbo. Nervingai susijuokė.

– Taip, ką gi, ir aš tikiuosi. Bet nesuprantu, kaip mano tyrimas susijęs su jumis ir jūsų pareigomis. Ar ką nors žinote apie šį nusikaltimą?

– Ak, taip, susijęs, panele Geiter, – suaimanavo Plametas, – taip, susijęs, nes galėtume paspartinti Dievo darbą ir nubausti piktavalius.

– Piktavalius?

– Nusidėjėlius! – sušuko jis karštai. – Tuos, kurie pagadins šį miestą ir visus čia gyvenančius nekaltus Dievo vaikus. Jie nori pastatyti šėtono kurortą, pripumpuoti brangiąsias mūsų vaikelių venas narkotikų, jų saldžias burnytes – šlykščių gėrimų, jų išradingą protą – geidulingumo.

Akies krašteliu Aleksa žvilgtelėjo į ponią Plamet, kuri sėdėjo nuleidusi galvą, rankas sunėrusi ant kelių, kulkšnis ir kelius suspaudusi taip, tarsi jie būtų suklijuoti.

– Ar kalbate apie „Perselio aukštumas“? – nedrąsiai paklausė Aleksa.

Kaip ji ir nuogąstavo, šie žodžiai atvėrė neišsenkantį evangelinio įkarščio šaltinį. Pranašystės tryško iš dvasininko burnos kaip nesuvaldomas fontanas. Aleksa iškentė pamokslą apie totalizatoriaus blogybes ir visus nuodėmingus su juo susijusius dalykus. Bet kai Plametas pradėjo girti ją kaip misionierę, atsiųstą į Perselį įveikti šėtono sūnaus, ji pajuto, kad reikia sustabdyti šį ugningą pamokslą.

– Pastoriau Plametai, prašyčiau paklausyti.

Po kelių mėginimų įsiterpti jis liovėsi kalbėjęs ir įsistebeilijo į ją tuščiu žvilgsniu. Ji nerimastingai apsilaižė lūpas nenorėdama jo užgauti, tik trokšdama, kad jis aiškiai ją suprastų.

– Bus Mintonų įmonėms suteikta lošimo licencija ar nebus – neturiu su tuo nieko bendra. Lenktynių komisija ją jau patvirtino. Liko tik formalumai.

– Bet pradėtas tyrimas dėl Mintonų dalyvavimo nužudyme.

Atsargiai rinkdama žodžius ji tarė:

– Jei atlikus tyrimą bus surinkta pakankamai įrodymų ar nustatyta galima priežastis, bylą galima būtų pateikti didžiajai žiuri. Prisiekusieji nuspręs, ar pateikti kaltinimus. Bet kuriuo atveju pagal mūsų Konstituciją svarstomos šalys laikomos nekaltomis, kol neįrodoma jų kaltė. – Ji kilstelėjo ranką neleisdama jam prieštarauti. – Leiskite man baigti. Atlikus tyrimą, hipodromo klausimą spręs lenktynių komisija. Ji bus atsakinga už sprendimą, kad ir koks jis būtų. Neturiu nieko bendra su jos galutiniu sprendimu šiuo klausimu ar su kokiu kitu prašymu suteikti lošimo licenciją. Tiesą sakant, – toliau aiškino ji, – tik atsitiktinumas, kad Mintonai asmeniškai susiję su abiem svarstomais klausimais. Atnaujinau savo motinos nužudymo bylą dėl to, kad kaip prokurorė buvau nepatenkinta jos ištyrimu ir maniau, kad reikalingas tolesnis tyrimas. Nei šiam miestui, nei jo gyventojams nejaučiu jokios pagiežos.

Plametas muistėsi norėdamas kalbėti, tad ji jam leido.

– Juk nenorite, kad Perselyje būtų pradėta lošti? Argi nesate nusiteikusi prieš šią velnio užmačią, kuri atima iš vaikų duoną, griauna šeimas ir nustumia silpnuosius keliais, vedančiais į pragarą ir prakeiksmą?

– Mano nuomonė apie totalizatorių – ar apie ką nors kita – ne jūsų reikalas, pastoriau Plametai. – Aleksa atsistojo. Ji buvo pavargusi, o jis – trenktas. Ji jam jau skyrė daugiau laiko, nei jis nusipelnė. – Dabar paprašysiu jus ir ponią Plamet išeiti.

Jis nebuvo išsilavinęs ir iškalbus dvasininkas, tad nebuvo ko tikėtis, kad tyrė šį klausimą ir padarė įžvalgias išvadas. Abi šalys turėjo pagrįstų argumentų. Tačiau ateis į Perselio

apygardą totalizatorius ar ne – Aleksa su tuo neturėjo nieko bendra.

– Mes nepasiduosime, – tarė Plametas eidamas paskui ją prie durų. – Norime paaukoti viską, kad būtų įvykdyta Dievo valia.

– Dievo valia? Jei Dievo valia tokia, kad Mintonams nebūtų suteikta lošimo licencija, kad ir ką darytumėte, niekas nei padės, nei sukliudys, tiesa?

Jis nepakliuvo į logikos spąstus.

– Dievas mumis naudojasi, kad dirbtume jo darbą. Jis naudojasi jumis, nors gal to dar nežinote. – Jo akys degė fanatiška ugnimi. Aleksai pašiurpo oda. – Esate atsakas į mūsų maldas. Taip, panele Geiter, atsakas į mūsų maldas. Kreipkitės į mus. Jūs patepta Dievo, o mes – jūsų nuolankūs ir pasiruošę gelbėti tarnai.

– E... turėsiu tai omenyje. Sudie.

Pastoriaus Plameto teologija buvo iškreipta. Jis kėlė Aleksai šiurpą. Ji laukė nesulaukė, kada galės uždaryti duris. Vos tik uždarė, suskambo telefonas.

Devynioliktas

– Kaip dėl vakarienės ir šokių? – be jokios įžangos paklausė Džunijoras Mintonas.

– Pasaka.

– Tai ne pasaka. Tiesiog sakyk „taip“.

– Kvieti pavakarieniauti ir pašokti?

– Perselio „Žirgo ir šautuvo“ klube kas mėnesį rengiama šventė. Prašau pasakyti, kad eisi su manimi. Kitaip bus nuobodu kaip pragare.

Aleksa nusijuokė.

– Džunijorai, abejoju, ar tau kada nors būna nuobodu. Ypač ten, kur yra moterų. Ar dauguma jų užkimba ant tavo tauškiamų niekų?

– Beveik be išimties. Jei šįvakar eisi su manimi, išimčių nebeliks.

– Šįvakar?

– Žinoma, šįvakar. Ar dar nesakiau? Atsiprašau, negalėjau pranešti anksčiau.

– Ar iš tiesų kalbi rimtai?

– Ar galėčiau juokauti apie tokį svarbų dalyką kaip mėnesinis susibūrimas „Žirgo ir šautuvo“ klube?

– Negalėtum. Atleisk man už lengvabūdiškumą.

– Jei eisi, viskas bus atleista.

– Tikrai negaliu. Esu išsekusi. Vakar vakare...

– Taip, girdėjau. Jėzau, turėjo būti siaubinga – šitaip aptikti Lipnių Hikamą. Noriu padėti tau jį pamiršti.

– Vertinu tavo atidumą, bet negaliu.

– Atsisakymo nepriimu.

Kalbėdama ji išsivadavo iš suknelės ir dabar stovėjo vienu apatinuku ir kojinėmis, petimi prie ausies spausdama telefono ragelį ir mėgindama apsivilkti chalatą. Sutvarkiusi kambarį, šeimininkė išjungdavo šildymą. Kasvakar Aleksa bijodavo pagalvoti apie grįžimą į ledinius namus.

Ji žvilgtelėjo į nišą, kurioje kabėjo drabužiai.

– Tikrai negaliu, Džunijorai.

– Kodėl?

– Visi mano puošnūs drabužiai liko Ostine. Neturiu ką apsivilkti.

– Tokios iškalbios damos kaip tu nesiteisina tokiomis banaliomis frazėmis.

– Bet tai tiesa.

– Šiai progai užteks paprastų drabužių. Tiks tas odinis sijonas kaip aną dieną. Iš koto galima išvirsti.

Aleksai pagaliau pavyko nenumetus ragelio įsirangyti į chalatą. Ji atsisėdo ant lovos krašto ir tvirčiau susisiautė.

– Vis tiek privalau pasakyti „ne“.

– Kodėl? Žinau, nemandagu stumti tave į tokią keblią padėtį, bet neketinu būti maloningas ir leisti tau išsisukti be svarios priežasties.

– Tiesiog nemanau, kad gerai elgiuosi su tavimi bendraudama.

– Viliesi, kad greitai tapsiu Hantsvilio kalėjimo įnamiu?

– Visai ne!

– Tada kodėl?

– Nenoriu patupdyti tavęs į kalėjimą, bet esi vienas iš pagrindinių įtariamųjų žmogžudystės byloje.

– Aleksa, turėjai laiko susidaryti nuomonę apie mane. Ar iš tiesų manai, kad galėjau įvykdyti tokį žiaurų nusikaltimą?

Ji prisiminė, kaip susijuokė Ridas pagalvojęs apie Džunijorą, einantį į karą. Jis buvo tingus, neambicingas mergišius. Smurto protrūkiai prie jo įvaizdžio netiko.

– Ne, netikiu, – atsakė ji tyliai, – bet vis tiek esi įtariamasis. Nenorėčiau, kad kas pamatytų mus broliaujantis.

– Man patinka tas žodis, – atšovė jis. – Jis skamba nešvankiai, atsiduoda kraujomaiša. Kad nusiramintum, pasakysiu, jog visada broliaujuosi slapta. Išskyrus kelis kartus, kai buvau jaunesnis. Mudu su Ridu...

– Maldauju, – suaimanavo ji, – nenoriu žinoti.

– Gerai, apsieisiu be šiurpių detalių, bet su sąlyga.

– Kokia?

– Pasakyk, kad eisi su manim šį vakarą. Atvažiuosiu tavęs septintą.

– Negaliu.

– Aleksa, Aleksa, – suaimanavo jis, – pažvelk į aplinkybes kitaip. Per vakarą išgersiu taurę ar dvi, gal ir daugiau. Galiu pradėti dalytis prisiminimais, tapti sentimentalus, ką nors neapdairiai prasitarti. O tu sėdėsi šalia pastačiusi ausis. Kas žino, kokią pribloškiamą išpažintį galiu išpyškinti apsvaigęs. Manyk, kad šis vakaras – viena ilga kvota. Juk viena iš tavo užduočių – palaužti įtariamųjų gynybą, ar ne? Vengtum atlikti savo pareigą, jei nepasinaudotum kad ir menkiausia galimybe rasti tiesą. Kaip gali savanaudiškai džiūti „Vakariečio“ motelio prabangoje, kai įtariamasis gerdamas be atodairos mala liežuviu „Žirgo ir šautuvo“ klube? Kaip tau ne gėda? Tai tavo pareiga mokesčių mokėtojams, kurie apmoka šio tyrimo sąskaitą. Padaryk šitai dėl savo tėvynės, Aleksa.

Ji irgi dramatiškai suaimanavo.

– Jei sutiksiu nueiti, ar pažadi, kad daugiau neberėši kalbų?

– Lygiai septintą.

Jo balse ji išgirdo triumfą.

* * *

Vos įžengusi į klubą, Aleksa apsidžiaugė atėjusi. Skambėjo muzika ir juokas. Nugirdo kelių pokalbių nuotrupas, niekas nekalbėjo apie Selinos Geiter nužudymą. Vien nuo to pasijuto žvalesnė. Tikėjosi kelias valandas praleisti atsipalaidavusi ir jautė, kad ši pertrauka pelnyta.

Bet stengėsi racionaliai paaiškinti savo buvimą čia. Nė akimirkos netikėjo, kad alkoholio veikiamas Džunijoras surengs viešą spektaklį. Nesitikėjo išgirsti jokių stulbinamų prisipažinimų.

Vis dėlto vakaras galėjo duoti šiokios tokios naudos. „Žirgo ir šautuvo“ klubas išskirtinis, vadinasi, jo nariai – Perselio aukštuomenė. Ridas buvo sakęs, kad jai atsiųstą laišką pasirašę žmonės yra vietos verslininkai ir specialistai. Galimas daiktas, šį vakarą ji kai kuriuos iš jų sutiks ir galės pajusti jų priešiškumo mastą.

Dar svarbiau, kad ji turės progą pasisukioti tarp vietos žmonių, kurie gerai pažįsta Mintonus ir Ridą ir gali šiek tiek atskleisti jų charakterius.

Džunijoras atvažiavo jos pasiimti savo raudonu jaguaru. Ginė jį mažai kreipdamas dėmesio į greičio apribojimą. Užkrėtė ją savo šventiška nuotaika. Nesvarbu, ji atėjo čionai kaip prokurorė ar ne, bet buvo gera stovėti šalia gražiausio iš visų susirinkusių vyriškių ir justi jo ranką, lengvai, bet savininkiškai laikomą ant juosmens.

– Baras į šitą pusę, – tarė prigludęs jai prie ausies, kad išgirstų per muziką. Juodu brovėsi pro minią.

Klubas nebuvo prabangus. Nepriminė tų nudailintų neoninių naktinių klubų, sušvintančių miestuose lyg naujos žvaigždės, aptarnaujančių jaunus verslininkus, kurie plūsta į juos BMW automobiliais, vilkėdami dizainerių drabužius.

Perselio „Žirgo ir šautuvo“ klubas buvo labai teksasietiškas. Barmenas atrodė lyg atsiųstas centrinės aktorių atran-

kos agentūros. Jo ūsai buvo ilgi ir užriesti, ryšėjo peteliškę, vilkėjo liemenę, rankoves prilaikė raudono atlaso juostelės. Ilgaragių veislės karvės ragai, šešios pėdos nuo vieno nublizginto galiuko iki kito, kabojo virš puošniai raižyto devyniolikto šimtmečio baro.

Sienas puošė paveikslai: lenktyniniai žirgai, prizus laimėję buliai didžiulėmis lyg boksininkų maišai sėklidėmis ir peizažai, daugiausia su jukomis arba lubinais. Beveik visuose paveiksluose būtinai buvo vėjo malūnas, vienišas ir atšiaurus saulės spindulių nutvieksto horizonto fone. Aleksos gyslomis tekėjo pakankamai teksasietiško kraujo, kad tai atrodytų jauku ir miela. Bet ji buvo ir užtektinai išprususi, kad matytų, kaip viskas netašyta.

– Baltojo vyno, – paprašė ji barmeno, šis nesidrovėdamas greitomis ją nužvelgė.

– Laimingas šunsnukis, – sumurmėjo jis Džunijorui paduodamas gėrimus ir gašliai išsiviepė po vešliais ūsais.

Džunijoras kilstelėjo jo pusėn taurę atskiesto viskio.

– Tai jau tikrai. – Jis alkūnėmis pasirėmė į barą ir atsigręžė į Aleksą, atsisėdusią ant kėdės. – Muzika truputį per daug kantri stiliaus ir pernelyg vakarietiška, kad būtų mano skonio, bet jei nori pašokti, aš pasiruošęs.

Ji papurtė galvą.

– Dėkui, ne. Verčiau pažiūrėsiu į kitus.

Nuskambėjus kelioms dainoms, Džunijoras pasilenkė arčiau ir sukuždėjo:

– Dauguma jų šokti išmoko ganykloje. Vis dar atrodo taip, lyg saugotųsi neįlipti į karvašūdį.

Vynas atliko savo darbą. Jos akys sužėrėjo, skruostai įraudo. Jausdama malonų jaudulį, ji permetė plaukus per petį ir nusijuokė.

– Eime, – tarė jis pakišdamas ranką jai po alkūne ir padėdamas atsistoti nuo kėdės, – mama ir tėtis sėdi prie savo stalo.

Aleksa nuėjo su juo šokių aikštelės pakraščiu prie kelių padengtų stalelių. Prie vieno sėdėjo Sara Džo ir Angusas. Jis rūkė cigarą. Sara Džo tingiai vaikė nuo veido nemalonius dūmus.

Ruošdamasi Aleksa nuogąstavo, ar tiks segėti gelsvai rusvą odinį sijoną ir vilkėti prie jo derantį oda apkraštuotą megztinį, bet su šiais drabužiais jai buvo patogiau, nei būtų buvę vilkint tokią vyšnių spalvos atlaso suknią kaip Sara Džo, kuri atrodė nesava tarp žmonių, trypiančių pagal kantri muziką, reikiamose vietose riktelinčių „šūdas" ir geriančių alų tiesiai iš gintaro spalvos butelių.

– Sveika, Aleksa, – tarė Angusas, neišsiimdamas iš burnos cigaro.

– Labas vakaras. Džunijoras mane labai maloniai pakvietė, – tarė ji sėsdama ant kėdės, kurią jai laikė patraukęs Džunijoras.

– Teko šiek tiek ją paspausti, – pasakė jis savo tėvams sėsdamas šalia jos. – Ji vaidina sunkiai pasiekiamą.

– Jos motina tikrai tokia nebuvo.

Dėl šaltos ir kandžios Saros Džo pastabos pokalbis nutrūko. Ji neutralizavo Aleksos išgerto vyno poveikį. Svaigulys šnypštelėjo ir išgaravo tarsi pastovėjęs gazuotas gėrimas. Ji linktelėjo Sarai Džo ir tarė:

– Labas vakaras, ponia Minton. Šį vakarą jūs puikiai atrodote.

Nors jos suknia ir nebuvo tinkama, su ja Sara Džo tikrai atrodė puikiai. Bet be gyvybės, pamanė Aleksa. Sara Džo niekada neatrodydavo gyva ir judri. Jos grožis buvo kažkoks nežemiškas, tarsi viešėjimą šiame pasaulyje ji laikytų laikinu ir nereikšmingu. Ji nusišypsojo Aleksai savo įprasta miglota, paslaptinga šypsena ir, gurkštelėjusi vyno, sumurmėjo „ačiū".

– Girdėjau, tai tu aptikai Lipniaus lavoną.

– Tėti, čia vakarėlis, – tarė Džunijoras. – Aleksai nesinorės kalbėti apie tokius bjaurius dalykus.

– Ne, nieko baisaus, Džunijorai. Anksčiau ar vėliau pati būčiau pradėjusi apie tai kalbėti.

– Matyt, neatsitiktinai prie to pigaus baro įlipai į jo automobilį, – tarė Angusas lūpomis perstumdamas cigarą iš vieno burnos kampo į kitą.

– Ne, neatsitiktinai.

Ji savais žodžiais atpasakojo savo pokalbius telefonu su Lipniumi.

– Tas kaubojus buvo melagis, ištvirkėlis ir lošdamas pokerį sukčiaudavo – o tai blogiau nei visos jo ydos kartu sudėjus, – kiek karščiuodamasis tarė Angusas. – Pastaraisiais metais visiškai pakvaišo ir prarado atsakomybę. Štai kodėl jį atleidau. Manau, turi sveikos nuovokos ir neėmei į galvą, kad ir ko jis būtų pripasakojęs. – Vidury monologo Angusas pamojo padavėjui, kad atneštų dar gėrimų. – Žinoma, gal Lipnius ir matė, kas įėjo į tą arklidę kartu su Selina, bet matė ne ką kitą, o Kvaišelį Badį.

Pasakęs, ką norėjo, ir neleisdamas Aleksai prieštarauti, jis ėmė karštai girti žokėjų iš Ruidoso, kuris norėjo joti jų žirgais. Kadangi buvo Mintonų viešnia, Aleksa maloningai leido Lipniaus temai tam kartui užgesti.

Ištuštinus taures, Angusas ir Džunijoras pasisiūlė pasidairyti po kepsnių barą. Aleksa pati netrukus būtų ten ėjusi. Jai buvo sunku šnekučiuotis su Sara Džo, bet, vyrams nuėjus, ji sukaupė narsą ir pamėgino:

– Ar seniai esate šio klubo nariai?

– Angusas buvo vienas iš steigėjų, – išsiblaškiusi atsakė Sara Džo.

Ji buvo įsmeigusi akis į poras, nesibaigiančiu ratu šokių aikštelėje šokančias tustepą.

– Atrodo, šiame mieste jis pridėjęs pirštą kone prie visko, – atkreipė dėmesį Aleksa.

– Hm, jam patinka žinoti, kas vyksta.

– Ir visur dalyvauti.

– Taip. Jis įsuka reikalus ir stengiasi viską apžioti. – Ji tyliai atsiduso. – Matote, Angusui reikia, kad žmonės jį mėgtų. Jis visąlaik politikuoja, tarsi būtų svarbu, ką galvoja kiti.

Aleksa sunėrė rankas po smakru ir alkūnėmis pasirėmė į stalą.

– Jums tai neatrodo svarbu?

– Ne.

Paliovusi žavėtis šokėjais, Sara Džo pirmąsyk tą vakarą pažvelgė tiesiai į Aleksą.

– Iš Džunijoro per daug nesitikėkite.

– Ką?

– Jis flirtuoja su visomis sutiktomis moterimis.

Aleksa lėtai nuleido rankas ant kelių. Viduje kilo pyktis, bet jai pavyko tyliai ir ramiai pasakyti:

– Jūsų užuomina mane žeidžia, ponia Minton.

Sara Džo abejingai kilstelėjo petį.

– Abu mano vyriškiai žavūs ir tą žino. Moterys nesupranta, kad jų flirtas yra bereikšmis.

– Neabejoju, kad taip galima pasakyti apie Angusą, bet nesu tokia tikra dėl Džunijoro. Trys jo buvusios žmonos gali nesutikti su jumis dėl flirtavimo.

– Nė viena iš jų jam netiko.

– O kaip mano motina? Ar ir ji jam būtų buvusi netinkama?

Sara Džo vėl įsmeigė į Aleksą bereikšmį žvilgsnį.

– Visiškai netinkama. Jūs daug kuo į ją panaši, juk žinote.

– Nejaugi?

– Jums patinka ardyti darną. Jei kas nors kvepėdavo nemalonumais, jūsų motina nenorėdavo palikti to ramybėje. Vienintelis skirtumas, kad jums net labiau sekasi užtraukti bėdą ir skleisti piktą valią nei jai. Jūs per daug tiesi, beveik netaktiška – šį bruožą priskiriu blogam auklėjimui.

Pakėlusi akis ji pažvelgė Aleksai per petį.

– Labas vakaras, Sara Džo.

– Teisėjau Volesai. – Saros Džo veide nušvito meili šypsena. Niekaip neatspėtum, kad prieš kelias sekundes ji buvo iškišusi geluonį. – Sveika, Steise.

Pasipiktinusi nepagrįstu Saros Džo kritiškumu Aleksa atsigręžė. Teisėjas Volesas žvelgė į ją nepritariamai, tarsi ji būdama čia pažeistų klubo taisykles.

– Panele Geiter.

– Labas vakaras, teisėjau Volesai.

Šalia jo stovinti moteris žvelgė taip pat nepalankiai, nors Aleksa negalėjo atspėti kodėl. Matyt, Džunijoro veidas vienintelis draugiškas šioje minioje.

Teisėjas stumtelėjo moters ranką ir juodu nuėjo prie kito staliuko.

– Ar čia jo žmona? – paklausė Aleksa žvelgdama jiems įkandin.

– Dėl Dievo, ne, – atsakė Sara Džo, – tai jo duktė. Vargšė Steisė. Amžinai neskoningai apsitaisiusi.

Steisė Voles vis dar spoksojo į Aleksą su tokia pagieža, kad ši negalėjo atitraukti akių. Nenuleido žvilgsnio tol, kol Džunijoro kelis atsitrenkė jai į koją, kai jis grįžęs padėjo ant stalo dvi lėkštes maisto.

– Tikiuosi, mėgsti šonkauliukus su pupomis.

Akimis jis nusekė, į ką įsmeigtas jos žvilgsnis.

– Sveika, Steise, – mirktelėjo jai ir draugiškai pamojavo.

Moters papūstos lūpos atsipalaidavo, veide atsirado neryžtinga šypsena. Rausdama ji lyg sutrikusi mergytė kilstelėjo ranką prie iškirptės ir droviai atsiliepė:

– Sveikas, Džunijorai.

– Na?

Nors Aleksos dėmesį vis dar buvo prikaustęs teisėjas ir jo chameleonė duktė, išgirdusi Džunijoro balsą ji atsigręžė.

– Atsiprašau, ką sakei?

– Ar mėgsti šonkauliukus su pupomis?

– Nagi, atidžiai mane stebėk, – nusijuokė ji išskleisdama ant kelių servetėlę.

Savo lėkštę ji sudorojo visai nemoteriškai, bet dėl sveiko apetito pelnė Anguso pagyrimą:

– Sara Džo valgo kaip paukščiukas. Nepatinka šonkauliukai, brangioji? – paklausė jis, žvelgdamas į jos lėkštę, kurioje maistas buvo beveik nepaliestas.

– Jie kiek sausoki.

– Norėtum, kad užsakyčiau ko nors kito?

– Ne, dėkui.

Visiems pavalgius Angusas išsitraukė iš kišenės naują cigarą ir prisidegė. Mostu gesindamas degtuką tarė:

– Kodėl judviem nepašokus?

– Sutiktum? – paklausė Džunijoras.

– Žinoma, – Aleksa atstūmė savo kėdę ir atsistojo, – bet tokie šokiai man nekaip sekasi, taigi prašyčiau nešokti per daug įmantriai.

Džunijoras apglėbė ją ir nepaklusdamas prašymui atliko keletą painių sukinių bei tūptelėjimų.

– Labai gerai, – tarė jis šypsodamasis perėjus prie ramesnio šokio žingsnio. Ranka, kuria buvo apglėbęs juosmenį, prisitraukė ją arčiau. – Labai labai gerai.

Aleksa nesistengė ištrūkti iš jo glėbio, nes buvo gera justi dvi tvirtas rankas. Jos partneris buvo gražus, žavus ir žinojo, kaip elgtis, kad moteris jaustųsi graži. Ji tapo jo žavesio auka, bet tai suprato, ir šitai ją saugojo.

Ji niekada iš tikro neįsimylėtų tokio gražiakalbio žavėtojo kaip Džunijoras, bet buvo smagu nors laikinai gauti truputį dėmesio, ypač dėl to, kad kas kartą susidūrus su Ridu jos pasitikėjimas savimi ir savimeilė patirdavo smūgį.

– Ar Ridas – klubo narys? – nerūpestingai paklausė ji.

– Juokauji?

– Ar jo niekas nekvietė įstoti?

– Žinoma, vos tik tapo šerifu. Tik jis patogiau jaučiasi tarp kitokių žmonių. Jam nusišikt – atsiprašau – ant aukštuome-

nės. – Džunijoras paglostė jai nugarą. – Regis, esi labiau atsipalaidavusi nei tada, kai tave pasiėmiau. Smagu?

– Taip, bet ateiti prikalbinai melaginga dingstimi, – priminė ji. – Dar labai daug trūksta, kad prisigertum ir atsirištų liežuvis.

Jis nusišypsojo nė kiek nesigėdydamas.

– Klausk, ko nori.

– Gerai. Kas tas vyriškis, stovintis tenai, tas žilais plaukais?

Džunijoras pasakė jo pavardę. Nuojauta jos neapgavo. Jo pavardė buvo tarp pasirašiusiųjų laišką.

– Supažindink mus per kitą muzikantų pertraukėlę.

– Jis vedęs.

Ji žybtelėjo akimis.

– Domiuosi ne iš romantiškų paskatų.

– Ak, gerai jau, gerai.

Jis padarė, ko prašomas. Džunijorui ją pristatant, bankininkas, kurį Aleksa išskyrė iš minios, atrodė kiek sutrikęs. Spausdama jam ranką, ji tarė:

– Gavau jūsų laišką, pone Longstritai.

Jis nustebo dėl tokio tiesmukumo, bet greitai susitvardė.

– Matau, žiūrite į jį rimtai.

Jis reikšmingai dirstelėjo į Džunijorą.

– Tegu jūsų neklaidina tai, kad šį vakarą esu čia su Džunijoru. Suprantu, ką jis, jo tėvas ir ponas Lambertas reiškia Perseliui ir jo ekonomikai, bet dėl to nenutrauksiu savo tyrimo. Man atbaidyti prireiks ko nors daugiau nei laiško.

Po kelių minučių, vėl vesdamas ją į šokių aikštelę, suirzęs Džunijoras puse lūpų prabilo:

– Galėjai mane perspėti.

– Dėl ko?

– Kad esi ginkluota ir pavojinga. Longstritas – stambus šulas, nereikėtų versti jo gintis. Šiaip ar taip, koks ten laiškas?

Ji paaiškino ir išvardijo pavardes, kurias atsiminė.

– Vyliausi kai kuriuos čia šį vakarą sutikti.

Jis piktai susiraukė griežtai ją nužvelgdamas. Bet paskui gūžtelėjo pečiais ir žavingai nusišypsojo.

– O aš maniau, kad sužavėjau tave. – Nuolankiai atsidusęs pridūrė: – Ką gi, galėsiu tau padėti. Norėtum susipažinti su kitais priešininkais?

Stengdamasis, kad viskas atrodytų kuo paprasčiau, Džunijoras vedė ją per minią supažindindamas su tais, kurie pasirašė tą subtilų grasinamąjį laišką.

Po pusvalandžio jie nuėjo nuo poros – būtinų prekių krautuvėlių tinklo, išplitusio po visą vakarų Teksasą, savininkų. Į „Perselio aukštumas" jie buvo investavę didžiules sumas ir nesislėpdami demonstravo priešiškumą. Per tą laiką jau buvo pasklidusi žinia, ką Džunijoras atsivedė į vakarėlį, tad jie buvo pasirengę.

– Štai ir visi, – tarė jis jai.

– Dėkui Dievui, – sukuždėjo Aleksa. – Ar mano nugaroje vis dar stirkso peiliai?

– Juk neleisi, kad tos senos bobos aštrus liežuvis tave persmeigtų? Klausyk, ji sena sudžiūvusi ragana, neapkenčianti visų moterų, kurių ūsai ne tokie tankūs kaip jos.

Aleksa nevalingai nusišypsojo.

– Ji pasakė tik tiek: „Važiuokite iš miesto... arba."

Jis spustelėjo jai ranką.

– Eime, pašokime. Visi rūpesčiai iš galvos išgaruos.

– Man reikia pasitvarkyti, – tarė ji išsprūsdama jam iš rankų, – atsiprašau.

– Gerai. Mažų mergyčių tualetas štai ten.

Jis parodė į siaurą koridorių.

Jai įėjus, moterų tualete nieko nebuvo, bet išėjus iš kabinos priešais veidrodį, įsistebeilijusi į savo atvaizdą, stovėjo teisėjo duktė. Ji atsigręžė į Aleksą.

Aleksa nusišypsojo.

– Labas vakaras.

– Sveika.

Aleksa priėjo prie praustuvės ir nusiplovė rankas.

– Mūsų oficialiai nesupažindino. Esu Aleksa Geiter.

Ji išpešė iš dėžės du šiurkščius popierinius rankšluosčius.

– Taip, žinau.

Nusišluosčiusi rankas Aleksa išmetė rankšluosčius į šiukšlių dėžę.

– Jūs – teisėjo Voleso duktė, – pabandė laužti ledus, nes atmosfera darėsi vis šaltesnė. Moteris nusimetė visas drovios, nesaugiai besijaučiančios mergelės skraistes, kuriomis buvo prisidengusi, kai ją kalbino Džunijoras. Jos veidas buvo akmeninis ir nepalenkiamai priešiškas. – Steisė, tiesa?

– Taip. Steisė. Bet pavardė – ne Voles. Aš Minton.

– Minton?

– Taip, Minton. Esu Džunijoro žmona. Jo pirmoji žmona.

Dvidešimtas

– Matau, jums tai naujiena, – nelinksmai nusijuokdama tarė Steisė pastebėjusi Aleksos apstulbimą.

– Taip, – prikimusiu balsu atsakė ši, – niekas man to nesakė.

Steisės niekada neapleidžiantis šaltakraujiškumas staiga išnyko. Glausdama ranką prie liesos krūtinės ji pakėlė balsą:

– Ar bent nutuokiate, kokią darote žalą?

– Kam?

– Man, – suriko ji belsdama sau į krūtinę.

Tučtuojau nuleido ranką ir prikando lūpą, tarsi susigėdusi dėl to protrūkio. Užsimerkė. Kai atsimerkė, akys buvo kupinos priešiškumo, bet ji, regis, jau buvo atgavusi savitvardą.

– Dvidešimt penkerius metus gyvenu susitaikiusi su visuotine nuomone, kad Džunijoras Mintonas vedė mane sukrėstas jūsų motinos žūties.

Aleksa nepuolė neigti šio akivaizdaus fakto, tik kaltai nuleido akis.

– Matau, ir jūs taip manote.

– Atleiskite, panele... Steise. Ar galiu vadinti jus Steise?

– Žinoma, – atsakė ji šaltai.

– Atleiskite, kad mano tyrimas jus skaudina.

– O kaipgi kitaip? Jūs prikeliate praeitį. Rausiatės po mano nešvarius baltinius viso miesto akivaizdoje. Ir vėl.

– Nė nenutuokiau, kas buvo pirmoji Džunijoro žmona nei kad ji gyvena Perselyje.

– Ar tai būtų turėję reikšmės?

– Tikriausiai ne, – liūdnai, bet nuoširdžiai atsakė Aleksa. – Neįsivaizduoju, kaip jūsų ir Džunijoro santuoka galėtų būti susijusi su byla. Tai šalutinė sąsaja, dėl kurios aš niekuo dėta.

– O mano tėvas? – paklausė Steisė pereidama prie kitos temos.

– O ką jis?

– Šis niekingas jūsų tyrimas pridarys jam keblumų. Jau pridarė.

– Kas gi pridarė?

– Jūsų abejonės dėl pirminės jo nutarties.

– Atsiprašau. Šitai irgi nuo manęs nepriklauso.

– Nepriklauso ar nenorite, kad priklausytų? – Steisė stovėjo nuleidusi rankas, iš pasibjaurėjimo ji net suvirpėjo. – Nekenčiu žmonių, kurie trypia kitų gerą vardą dėl asmeninės naudos.

– Ar iš tiesų manote, kad aš tokia? – įsižeidusi paklausė Aleksa. – Manote, sugalvojau šį tyrimą, kad palypėčiau karjeros laiptais?

– O argi ne taip?

– Ne, – atsakė ji ryžtingai purtydama galvą. – Toje arklidėje buvo nužudyta mano motina. Netikiu, kad nužudymu apkaltintas žmogus galėjo įvykdyti tą nusikaltimą. Noriu žinoti, kas įvyko iš tiesų. Aš sužinosiu, kas įvyko. Ir priversiu kaltininką sumokėti už tai, kad tapau našlaite.

– Ketinau išsakyti jums savo abejones, bet matau, kad trokštate tik vieno – keršto.

– Noriu teisingumo.

– Kad ir kiek jis atsieitų kitiems?

– Jau atsiprašiau, kad jus tai liūdina.

Steisė pašaipiai sušnypštė.

– Norite viešai nukryžiuoti mano tėvą. Neneikite šito, – atrėžė ji, Aleksai ėmus prieštarauti. – Kad ir kiek tą neigtumėte, išstatote jį viešai pajuokai. Bent jau kaltinate padarius rimtą klaidą priimant sprendimą.

Tai neigdama Aleksa būtų melavusi.

– Taip, manau, jis priėmė neteisingą sprendimą Badžio Hikso byloje.

– Tėvelis keturiasdešimt metų nepriekaištingai dirbo teisėju, ir tai patvirtina jo išmintį ir sąžiningumą.

– Jei mano tyrimas niekingas, kaip jį pavadinote, jis niekaip nepaveiks jo reputacijos, ar ne, ponia Minton? Teisėjo didybės niekaip negali sumenkinti kukli prokurorė, neturinti jokio kito ginklo, išskyrus pagiežą ir keršto troškimą. Mano įtarimams patvirtinti būtų reikalingi įrodymai.

– Jūs jų neturite.

– Bet baigusi tyrimą turėsiu. Jei dėl to nukentės jūsų tėvo reputacija... – Ji pavargusi giliai įkvėpė ir pakėlė delną prie kaktos. Jos žvilgsnis buvo atviras, žodžiai širdingi: – Steise, aš nenoriu suteršti jūsų tėvo reputacijos. Nenoriu nieko įskaudinti ar kokiam nekaltam, niekuo dėtam žmogui sukelti sielvarto ar keblumų. Tik stengiuosi, kad būtų įvykdytas teisingumas.

– Teisingumas, – nusišaipė Steisė. Jos akys iš pykčio susiaurėjo. – Neturite teisės nė ištarti šio žodžio. Esate visai tokia pat kaip jūsų motina – daili, bet lėkšta. Siekianti vieno tikslo ir savanaudė. Nepaisanti kitų žmonių jausmų. Matanti tik savo pačios paviršutiniškus troškimus.

– Matau, jūs ne itin mėgote mano motiną, – kandžiai tarė Aleksa.

Steisė nė nemanė prieštarauti.

– Aš jos neapkenčiau.

– Kodėl? Dėl to, kad ją buvo įsimylėjęs Džunijoras?

Aleksa nusprendė, kad jei Steisė smogia iš pasalų, ji taip pat turi tokią teisę. Ėjimas pavyko. Steisė žengtelėjo atatups-

ta ir apgraibomis susirado tualetinį staleli, kad galėtų atsiremti. Aleksa nevalingai ištiesė pagalbos ranką, bet teisėjo duktė atšoko nuo jos prisilietimo.

– Steise, žinau, kad Džunijoras vedė jus praėjus vos kelioms savaitėms nuo mano motinos nužudymo. Turėtumėte suprasti, kad man tai atrodo keista.

– Gal ir galėjo atrodyti netikėta, bet mes susitikinėjome daugybę metų.

Aleksa nustebo.

– Susitikinėjote?

– Taip. Ir ilgai buvome meilužiai.

Šią žinią Steisė šovė į Aleksą tarsi strėlę į taikinį – tiksliai ir pergalingai. Bet dėl to Aleksa jai pajuto dar didesnį gailestį. Dabar ji gerai įsivaizdavo paveikslą negražios merginos, beviltiškai įsimylėjusios mielą, gražų futbolo didvyrį ir pasiruošusios paaukoti viską, net ir savo garbę, kad sulauktų bent trupučio jo dėmesio. Ji būtų padariusi viską, kad išlaikytų jį prie savęs.

– Suprantu.

– Abejoju. Nematote tiesos, visai kaip Džunijoras.

– Kokia yra tiesa, Steise?

– Kad Selina jam netiko. Kaip ir visi kiti, ji nuolat lygindavo jį su Ridu. Džunijoras vis likdavo antras. Man buvo nesvarbu, ar jis kam nors prilygsta. Mylėjau jį tokį, koks buvo. Džunijorui buvo sunku tuo patikėti, bet, nepaisydama jūsų tėvo ir jūsų pačios, Selina būtų visada mylėjusi Ridą.

– Jei ji taip jį mylėjo, kodėl ištekėjo už mano tėvo?

Tas klausimas nedavė Aleksai ramybės.

– Priešpaskutinėje klasėje, pavasarį, Selina ir Ridas susikivirčijo. Vos mokykloje baigėsi pamokos, ji išvažiavo į El Pasą aplankyti pusbrolių.

– Ten ir sutiko mano tėvą. – Tiek Aleksa žinojo iš savo senelės. – Jis dalyvavo mokyme Fortbliso naujokų stovykloje. Netrukus po vestuvių buvo išsiųstas į Vietnamą.

Steisė nusišaipė.

– O kai jis žuvo, ji norėjo vėl susidėti su Ridu, bet jis jos nenorėjo. Štai tada ji vėl sužadino viltis Džunijorui. Selina žinojo, kad jis jos trokšta, bet nesieks, nes yra Ridas. Gėda, kaip ji meilikavo su Džunijoru laukdamasi kūdikio. Gal pagalvodavo, ar neištekėjus už jo, bet to nebūtų atsitikę, kol Ridas Lambertas gyvas. Jūsų motina laikė pakabinusi Džunijorą ant vilties virvutės. Jo gyvenimas virto apgailėtinu. Būtų ir toliau jį kartinusi, jei būtų gyva. – Buvusioji ponia Minton trūkčiojamai įkvėpė, jos beformė krūtinė virpėdama pakilo ir nusileido. – Džiaugiausi, kai Selina mirė.

Aleksos akyse sužėrėjo įtarimo kibirkštis.

– Kur buvote tą naktį?

– Namie krausčiau lagaminus. Buvau ką tik grįžusi po savaitės atostogų Galvestone.

Ar ji drįstų meluoti pateikdama tokį lengvai patikrinamą alibi?

– Ir netrukus ištekėjote už Džunijoro.

– Taip. Jam manęs reikėjo. Žinojau, kad esu reikalinga tik sielvartui numalšinti, taip pat žinojau, kad mylėdamasis su manimi iš tiesų jis trokšta Selinos. Bet man nerūpėjo, ar jis manimi naudojasi. Norėjau, kad manimi naudotųsi. Viriau jam valgį, rūpinausi jo drabužiais, stengiausi įtikti lovoje ir visur kitur. – Nuklydus į asmeninius prisiminimus, Steisės veido išraiška pasikeitė. – Dovanojau, kai jis pirmą kartą mane apgavo. Suprantama, buvau sugniuždyta, bet supratau, kaip lengvai tai įvyko. Kur tik jis išeidavo, aplink spiesdavosi moterys. Kuris vyras atsispirtų tokiai galingai pagundai? Romanas truko neilgai, jam nusibodo. – Ji sunėrė rankas ir tyliai kalbėdama jas apžiūrinėjo. – Tada buvo kitas romanas. Ir dar kitas. Būčiau pakentusi visas jo meilužes, jei tik jis būtų likęs mano vyras. Bet jis paprašė skyrybų. Iš pradžių nesutikau. Jis vis prašė ir prašė, sakė, kad nenori skaudinti manęs savo meilės romanais. Kai man nieko kito nebeliko, sutikau

skirtis. Man plyšo širdis, bet daviau jam tai, ko jis norėjo, žinodama, žinodama, – pakartojo ji, – kad jokia moteris nebus jam tokia tinkama kaip aš. Maniau, mirsiu iš skausmo, taip stipriai jį mylėjau. – Iš apmąstymų ji grįžo į dabartį ir nusitaikė į Aleksą. – Ir štai turiu žiūrėti, kaip jis eina nuo moters prie moters, visą laiką klausdama savęs, ką galiu ir noriu jam duoti. Turėjau žiūrėti, kaip šįvakar jis šoko ir flirtavo su jumis. Su jumis! Dieve, – sukūkčiojo ji, užvertė galvą į lubas ir, stipriai užmerkusi akis, prispaudė kumštį prie kaktos. – Norite jį sužlugdyti, o jis vis tiek nemato nieko daugiau, tik dailų jūsų veidelį ir figūrą. – Ji nuleido ranką ir rūsčiai pažvelgė į Aleksą. – Esate nuodai, panele Geiter. Šį vakarą jaučiu jums tą patį, ką jaučiau prieš dvidešimt penkerius metus. – Prisiartinusi ir prikišusi savo siaurą prakaulų veidą sušnypštė: – Geriau būtumėte negimusi.

Steisei išėjus, Aleksa veltui mėgino nusiraminti. Grįžtant iš tualeto jos veidas buvo išblyškęs, ji drebėjo.

– Ketinau eiti tavęs ieškoti.

Džunijoras laukė Aleksos koridoriuje. Iš pradžių jis nepastebėjo jos susirūpinusio veido. Pastebėjęs iš karto sunerimo.

– Aleksa? Kas atsitiko?

– Norėčiau tuojau pat išeiti.

– Tu sergi? Kas...

– Neklausk. Pasikalbėsime važiuodami.

Nebesiginčydamas Džunijoras paėmė jos ranką ir nusivedė drabužinės link, ten paprašė paduoti jiems apsiaustus.

– Palauk čia.

Aleksa žiūrėjo, kaip jis sugrįžo į klubą, pakraščiu apėjo šokių aikštelę ir prisiartino prie stalelio, prie kurio jie vakarieniavo. Trumpai šnektelėjęs su Angusu ir Sara Džo, grįžo kaip tik laiku pasiimti apsiaustų.

Jis praskynė jai kelią į lauką prie raudonojo jaguaro. Lukterėjo, kol juodu gerokai nutolo nuo klubo ir automobilio šildytuvas ėmė pūsti šiltą orą. Tada prakalbo:

– Na, tai kas gi nutiko?

– Kodėl nepasakei man, kad buvai vedęs Steisę Voles?

Jis spoksojo į ją tol, kol vos nepadarė avarijos, tada nusuko galvą ir įsmeigė akis į kelią.

– Tu neklausei.

– Kaip gudriai atsakyta.

Ji atrėmė galvą į šaltą langą jausdamasi taip, lyg ką tik būtų buvusi sumušta grandine ir vėl turėtų žengti į ringą. Jau manė išsiaiškinusi įvairiausius nesantuokinius Perselio meilės ryšius, bet rado dar vieną painų kamuolį.

– Ar tai svarbu? – paklausė Džunijoras.

– Nežinau. – Ji atsigręžė į jį ir atlošė galvą į langą. – Tu man pasakyk. Ar svarbu?

– Ne. Ši santuoka netruko nė metų. Išsiskyrėm kaip draugai.

– Tu išsiskyrei kaip draugas. Ji vis dar tave myli.

Jis susiraukė.

– Tai buvo viena iš mudviejų problemų. Steisės meilė – įkyri ir savininkiška. Ji mane varžė. Negalėjau kvėpuoti. Mes...

– Džunijorai, tu gulinėjai, su kuo pakliuvo, – nekantriai pertraukė Aleksa. – Apsieikime be banalių pasiaiškinimų. Man tikrai nerūpi.

– Tai kodėl apie tai prašnekai?

– Todėl, kad susidūriau su ja moterų tualete ir ji mane apkaltino, esą šiuo tyrimu aš griaunu jos tėvo gyvenimą.

– Dėl Dievo meilės, Aleksa, Džo Volesas yra verksnys. Steisė mano esanti jo motina. Nė kiek neabejoju, kad jis verkšleno ir nervinosi dėl tavęs jos akivaizdoje. Šitaip jis gudrauja, kad sulauktų jos užuojautos. Jie peni vienas kito neurozę. Nesijaudink dėl to.

Šią akimirką Džunijoras Mintonas Aleksai nelabai patiko. Pasipūtėliškas jo požiūris į moters – nesvarbu kokios – meilę sumenkino jį Aleksos akyse. Šį vakarą ji matė jį einantį nuo moters prie moters, visai taip, kaip apibūdino Steisė. Jaunos

ir senos, patrauklios ir nelabai, ištekėjusios ir vienišos – regis, visos jam tiko. Žavėjo visas tarsi Velykų kiškis prekybos centre, kuris sukiojasi minioje dalydamas dovanas godiems vaikams, kurie nesuvokia, kad jiems būtų geriau, jei tų dovanų negautų.

Regis, jų glaustymąsi jis laikė pelnytu. Aleksa nemanė, kad tokia gera nuomonė apie save yra pagirtina ar patraukli. Džunijorui atrodė savaime suprantama, kad iš bet kurios moters, kurią pašnekins, sulauks atsako. Jam flirtavimas buvo nevalingas veiksmas, toks pat savaiminis kaip kvėpavimas. Jam nebuvo atėję į galvą, kad kas nors gali klaidingai suprasti jo ketinimus ir dėl to skaudžiai nusivilti.

Jei nebūtų kalbėjusi su Steise, Aleksa gal būtų atlaidžiai nusišypsojusi, kaip nusišypsojo visos kitos moterys, ir palaikiusi lipšnumą jo būdo bruožu. Bet dabar Džunijoras ją erzino, ir Aleksa norėjo, kad jis sužinotų, jog į ją negalima taip nerūpestingai numoti ranka.

– Steisė prikaišiojo ne vien dėl teisėjo. Ji sakė, kad žadinu jos santuokos su tavimi prisiminimus, rausiuosi po nešvarius jos baltinius. Man susidarė įspūdis, kad būti tavo buvusiąja jai tikras išbandymas.

– Juk tai ne visai mano bėda, tiesa?

– Gal turėtų būti ir tavo.

Džunijoras nustebo dėl šiurkštaus jos atsako.

– Atrodo, pyksti ant manęs. Kodėl?

– Nežinau. – Prasiveržęs pyktis truko neilgai, bet išėjo į naudą. Dabar ji jautėsi išsekusi. – Atleisk. Gal taip yra todėl, kad visada stoju silpnesniojo pusėn.

Jis ištiesė ranką ir uždėjo jai ant kelio.

– Puiki savybė, kuri nepraslydo man pro akis.

Aleksa numetė jo ranką ant odinės sėdynės tarp jų.

– Ne, aš vis dar užkibęs.

Ji nepasidavė jo šypsenai.

– Kodėl vedei Steisę?

– Ar verta apie tai kalbėtis?

Jis pasuko automobilį prie „Vakariečio“ motelio prieangio ir išjungė pavarą.

– Taip.

Džunijoras raukydamasis išjungė variklį ir atsigręždamas į ją ištiesė ranką išilgai sėdynės atkaltės.

– Tuo metu atrodė, kad taip reikia.

– Tu jos nemylėjai.

– Nė trupučio.

– Bet mylėjaisi su ja.

Jis klausiamai kilstelėjo antakį.

– Steisė man pasakojo, kad ilgą laiką iki vedybų judu buvote meilužiai.

– Ne meilužiai, Aleksa. Retkarčiais kur nors ją išsivesdavau.

– Dažnai?

– Nori, kad pasakyčiau tiesiai?

– Drožk.

– Kreipdavausi į Steisę, kai kildavo noras, o seserys Geil būdavo užsiėmusios arba sirgdavo mėnesinėmis, arba...

– Kas tokios?

– Seserys Geil. Kita istorija.

Jis mostelėjo norėdamas nuginti klausimus, kuriuos suprato kylant jos galvoje.

– Turiu visą naktį.

Ji patogiau atsirėmė į duris.

– Nejau niekas neprasprūsta tau pro akis?

– Labai mažai. Tai kas tos sesutės?

– Jos buvo trys – tiesą sakant, trynukės. Visos vardu Geil.

– Logiška.

– Ne, tai ne pavardė. Jų vardai buvo Vanda Geil, Nora Geil ir Pegė Geil.

– Čia pokštas?

Jis persižegnojo.

– Prisiekiu. Ridas jau buvo jas, taip sakant, supažindinęs su tuo reikalu, kai aš pasirodžiau horizonte. Jis mane joms pristatė. – Džunijoras prunkštelėjo prisimindamas ypač niekingą savo jaunystės epizodą. – Trumpai tariant, sesutės Geil duodavo. Joms patikdavo duoti. Tikriausiai visi Perselio vidurinės bernai bent po kartelį jas patvarkė.

– Aišku, suprantu, apie ką kalbame. Bet kai jos būdavo užimtos, kreipdavaisi į Steisę Voles, nes ji taip pat duodavo.

Jis ramiai į ją pažvelgė.

– Neverčiau nė vienos moters. Ji pati norėjo, Aleksa.

– Bet tik su tavimi.

Jis pritariamai gūžtelėjo pečiais.

– O tu tuo naudojaisi.

– Parodyk nors vieną vyrą, kuris nesinaudotų.

– Supratai mano mintį, – tarė ji sausai. – Drįsčiau sakyti, kad esi vienintelis vyras Steisės gyvenime.

Regis, jis šiek tiek susidrovėjo.

– Taip, ir aš taip sakyčiau.

– Man jos šįvakar buvo gaila, Džunijorai. Ji nekenčia manęs, bet vis tiek negalėjau jos negailėti.

– Niekada nesupratau, kodėl ji prie manęs prisirišo, bet sekiojo kaip šešėlis nuo tos dienos, kai atėjau į Perselio vidurinę. Žinai, ji buvo galvota. Mėgstama visų mokytojų, nes buvo tokia dora ir nepatekdavo į jokią bėdą. – Jis sukikeno. – Jiems į galvą neateidavo, ką ji mielai išdarinėja ant mano ševrolė sėdynės.

Aleksa užsigalvojusi spoksojo į vieną tašką beveik nesiklausydama.

– Steisė niekino Seliną.

– Ji jai pavydėjo.

– Labiausiai dėl to, kad kai mylėdavaisi su Steise, ji žinodavo, jog iš tiesų trokšti mano motinos.

– Jėzau, – tyliai pratarė jis, šypsena dingo.

– Ji taip sakė. Ar tai tiesa?

– Selina visada būdavo su Ridu. Tiesiog taip buvo. Ir viskas.

– Bet juk geidei jos, nors ji ir priklausė geriausiam tavo draugui?

Ilgokai patylėjęs jis sutiko:

– Meluočiau, jei tvirtinčiau kitaip.

Aleksa tyliai tarė:

– Steisė man dar kai ką papasakojo. Prasitarė netyčia. Pasakė kaip visiems žinomą dalyką, kurį jau turėčiau žinoti.

– Ką?

– Kad norėjai vesti mano motiną. – Ji vėl nukreipė žvilgsnį į jį. – Ar tikrai?

Jis nusuko galvą, paskui tarė:

– Taip.

– Prieš ar po to, kai ji ištekėjo ir susilaukė manęs?

– Ir prieš, ir po. – Matydamas, kad Aleksa sutrikusi, tarė: – Vargu ar vyras galėjo žiūrėti į Seliną ir nenorėti, kad ji taptų jo. Ji buvo graži, linksma ir mokėjo elgtis taip, kad manydavai esąs jai ypatingas. Ji turėjo... – jis ieškojo tinkamo žodžio, – kažką tokio, – tarė gniauždamas kumštį ir ieškodamas nepagaunamo daiktavardžio, – kažką tokio, kas versdavo trokšti ją turėti.

– Ar kada nors ją turėjai?

– Kūniškai?

– Ar kada mylėjaisi su mano motina?

Jo veidas buvo nuoširdus ir siaubingai liūdnas.

– Ne, Aleksa. Niekada.

– Ar kada bandei? Ar ji būtų sutikusi?

– Vargu. Niekada nebandžiau. Bent jau nelabai atkakliai.

– Kodėl gi ne, jei taip jos geidei?

– Ridas būtų mus užmušęs.

Aleksa apstulbusi įsispoksojo į jį.

– Tikrai taip manai?

Jis gūžtelėjo pečiais, veide vėl atsirado nuginkluojanti šypsena.

– Vaizdingai kalbant.

Aleksa dvejojo. Atrodė, kad sakydamas tą frazę Džunijoras turėjo galvoje tiesioginę jos prasmę.

Jis pasislinko per jaguaro sėdynę ir atsidūrė labai arti. Pirštais perbraukė jai plaukus, pridėjęs nykštį prie kaklo švelniai paglostė.

– Tai tikrai labai liūdna tema. Pakalbėkim apie ką kita, – sušnibždėjo jis lengvai pakštelėdamas jai į lūpas. – Gal palikime kuriam laikui praeitį ir pagalvokime apie dabartį? – Jo akys klaidžiojo jos veidu, tuo tarpu pirštai lietė odą. – Noriu miegoti su tavimi, Aleksa.

Ji taip apstulbo, kad akimirką nė žodžio negalėjo ištarti.

– Juk kalbi nerimtai?

– Lažinamės?

Tada jis ją aistringai pabučiavo. Bent jau pamėgino. Pakreipęs galvą lūpomis prisiglaudė prie jos lūpų, spustelėjo, išmėgino, spustelėjo smarkiau. Ji nereagavo, tada jis atsitraukė ir nustebęs pažvelgė į ją.

– Ne?

– Ne.

– Kodėl ne?

– Žinai pats. Būtų beprotiška. Blogai.

– Esu daręs ir beprotiškesnių dalykų, – jis nuleido ranką prie jos megztinio ir palietė minkštos zomšos lopinėlį, – ir blogesnių.

– Ką gi, o aš nesu.

– Mudviem kartu būtų gera, Aleksa.

– Niekada to nesužinosime.

Jis nykščiu perbraukė jai per apatinę lūpą akimis sekdamas savo judesį.

– Niekada nesakyk niekada.

Palenkė galvą ir vėl ją pabučiavo – meiliai, ne aistringai, – tada atsitraukė ir išlipo iš automobilio.

Prie durų nekaltai ją pabučiavo linkėdamas labos nakties, bet žiūrėjo atlaidžiai ir patenkintas. Aleksa suprato, jog jis mano, kad ji tik spiriasi ir kad ją palaužti yra vien laiko klausimas.

Ją taip sutrikdė jo vilionės, kad tik po kelių minučių pastebėjo mirksint raudoną telefono lemputę. Ji paskambino į motelio registratūrą, išklausė pranešimą ir surinko nurodytą numerį. Gydytojui dar nepakėlus ragelio žinojo, ką jis pasakys. Vis tiek žodžiai ją sukrėtė.

– Panele Geiter, nuoširdžiai užjaučiame. Šį vakarą, taip ir neatgavusi sąmonės, mirė ponia Greihem.

Dvidešimt pirmas

Prieš įeidama į kabinetą Aleksa pabeldė ir palaukė.

– Įeikite! – šūktelėjo Ridas. – Labas rytas. Ačiū, kad pakviesta taip greitai atėjote.

Ji atsisėdo ant kėdės prie jo rašomojo stalo. Jis neklausęs įpylė jai puodelį kavos, pagardino pagal jos skonį ir padėjo priešais. Aleksa linktelėdama padėkojo.

– Užjaučiu dėl senelės mirties, Aleksa, – tarė jis vėl sėsdamas į savo girgždančią sukamąją kėdę.

– Dėkui.

Aleksa visą savaitę buvo išvykusi, tvarkė laidotuvių reikalus. Pamaldose koplyčioje dalyvavo tik ji, saujelė buvusių bendradarbių ir keli slaugos namų gyventojai. Po laidotuvių Aleksa ėmėsi nemalonaus darbo iškraustyti senelės kambarį slaugos namuose. Darbuotojai buvo malonūs, bet eilėje laukė kiti ligoniai, tad jiems reikėjo, kad kambarys nedelsiant būtų laisvas.

Tai buvo emociškai sunki savaitė. Sėdėdama įsistebeilijusi į kuklų karstą, tyliai skambant vargonų muzikai, ji pajuto visa apimantį pralaimėjimo jausmą. Jai nepavyko ištesėti pažado, duoto sau ir senelei: ji nespėjo atskleisti Selinos žudiko.

Dar labiau pralaimėjusi jautėsi dėl to, kad nepavyko pelnyti senelės atleidimo ir meilės. Tai būta jos paskutinės galimybės; kitos jau nebebus.

Ji rimtai svarstė, gal prisipažinti nugalėtai, pasakyti Gregui, kad jis buvęs teisus ir kad jai reikėję iš pat pradžių paklausyti jo patarimo. Jis pradžiugtų išvydęs ją nuolankią ir tučtuojau skirtų kitą bylą.

Toks būtų lengvesnis kelias. Jai daugiau nebereikėtų važiuoti į Perselio miestą nei kęsti priešiškų žvilgsnių, kaip iečių svaidomų jos pusėn visų, su kuo tik susitinka, nei žiūrėti į šitą vyriškį, kuris jai kelia nesuskaitomą daugybę neaiškių jausmų.

Teisiniu požiūriu byla vis dar netiko pateikti teismui. Bet ji negalėjo pasitraukti. Ją sudomino vyrai, mylėję jos motiną. Ji privalo sužinoti, kuris iš jų ją nužudė ir kalta ji ar ne dėl savo motinos mirties. Ji turi arba paneigti savo kaltę, arba išmokti su ja gyventi, bet negali leisti, kad abejonės amžiams liktų neišsklaidytos.

Tad Aleksa grįžo į Perselį. Žvelgė į porą žalių akių, kurios visą savaitę ją persekiojo ir dabar lygiai taip pat kaustė jos dėmesį ir drumstė ramybę kaip ir pirma.

– Abejojau, kad grįšite, – pasakė jis jai tiesiai.

– Be reikalo. Sakiau, kad nepasiduosiu.

– Aha, prisimenu, – tarė jis niūriai. – Kaip aną vakarą patiko šokiai?

Klausimas nuskambėjo kaip perkūnas iš giedro dangaus ir sukėlė savaiminę reakciją.

– Iš kur žinote, kad ten buvau?

– Žmonės kalba.

– Jums pasakė Džunijoras.

– Ne.

– Negaliu ištverti nežinomybės, – tarė Aleksa. – Kaip sužinojote, kad lankiausi „Žirgo ir šautuvo“ klube?

– Mano pavaduotojas matė Džunijorą lekiantį plentu aštuoniasdešimt vienos mylios per valandą greičiu. Sakė, apie vienuoliktą valandą. Su juo mašinoje pastebėjo jus. – Jis ne-

bežiūrėjo į ją, žvelgė į savo batų nosis. – Tikrai velniškai skubėjote grįžti į motelį.

– Tiesiog norėjau išeiti iš klubo, ir viskas. Prastai jaučiausi.

– Nelabai tiko kepta mėsytė, ką? O gal publika? Nuo kai kurių iš jų mane taip pat pykina.

– Ne dėl maisto ir ne dėl žmonių. Na, tiesą sakant, dėl vieno žmogaus – Steisės Voles... Minton. – Aleksa atidžiai stebėjo Rido reakciją. Jo veidas buvo abejingas. – Kodėl man niekas nepasakė, kad Steisė buvo ištekėjusi už Džunijoro?

– Jūs neklausėte.

Jai nežinia kaip pavyko suvaldyti įniršį.

– Nejau niekam nešovė į galvą, kad jų skubotos vedybos gali būti reikšmingos bylai?

– Jos nebuvo reikšmingos.

– Pasilieku sau teisę spręsti apie jų reikšmingumą.

– Prašom. Manote, jos reikšmingos?

– Taip, manau. Man atrodo, kad pirmosios Džunijoro vestuvės įvyko keistu laiku. Dar keisčiau, kad nuotaka, pasirodo, buvo teisėjo duktė.

– Visiškai nieko keista.

– Be abejo, sutapimas.

– Net ne sutapimas. Steisė Voles buvo įsimylėjusi Džunijorą, geidė jo nuo pat tos dienos, kai pirmąkart išvydo. Visi tą žinojo, taip pat ir Džunijoras. Kai Selina mirė, Steisė suprato, kad atsirado proga, ir ja pasinaudojo.

– Steisė man nepasirodė esanti progų medžiotoja.

– Aleksa, nebūkite kvaila. Visi gaudome progas, kai ko nors labai norime. Ji mylėjo tą vaikiną, – nekantriai paaiškino Ridas, – jis sielvartavo dėl Selinos mirties. Ko gera, Steisė tikėjosi, kad jos meilė padės užgydyti žaizdą, kad jos pakaks.

– Nepakako.

– Ne. Negalėjo priversti Džunijoro ją pamilti. Aišku kaip dieną, kad negalėjo suvirinti jo kelnių užtrauktuko. – Jis su-

irzęs kramtė lūpos kamputį. – Kas apie tai išplepėjo? Džunijoras?

– Pati Steisė. Ji užsipuolė mane moterų tualete ir apkaltino, neva atnaujinusi šią bylą aš griaunu jos gyvenimą.

– Smarki moteriškė, – tarė jis pritariamai linksėdamas. – Visada ją mėgau.

– Ak štai kaip? Gal ir miegojote su ja? Ar jus pasotindavo sesutės Geil?

– Sesutės Geil, a? – Jis susijuokė. – Žinau, kad ne Steisė jums papasakojo apie gerai žinomas Perselio trynukes.

– Ko trūko, papildė Džunijoras.

– Turėjo būti neblogas vakarėlis.

– Teikiantis žinių.

– Nejaugi? – tęsiamai ištarė jis. – Ir ką gi jūs sužinojote?

Ji nekreipė dėmesio į jo taiklią užuominą.

– Ridai, kam reikėjo taip skubėti? Džunijoras nemylėjo Steisės. Tarkime, jis įsikalbėjo, kad reikia ją vesti. Kodėl jie susituokė kaip tik tada?

– Gal ji norėjo būti birželio nuotaka, kaip filme.

– Nesišaipykite iš manęs!

Ji pašoko nuo kėdės ir patraukė prie lango.

Jis tyliai ir pratisai sušvilpė.

– Oho! Ar jums kada sugenda ūpas?

– Ką tik palaidojau vienintelę gyvą giminaitę, pamiršote? – užsiplieskė ji.

Jis po nosimi nusikeikė ir pirštais perbraukė per plaukus.

– Akimirką buvau tikrai pamiršęs. Aleksa, atsiprašau. Prisimenu, kaip bjauriai jaučiausi palaidojęs savo senį. – Ji atsigręžė į Ridą, bet jis spoksojo nežinia į ką. – Angusas ir Džunijoras vieninteliai iš viso prakeikto miestelio atėjo jo palaidoti. Laidotuvės vyko ne bažnyčioje ir net ne laidojimo namuose – tiesiog prie kapo duobės. Angusas grįžo į darbą. Džunijoras – į mokyklą, kad nepraleistų biologijos kontrolinio. Aš grįžau namo. Tuoj po pietų į mano namus atėjo Seli-

na. Praleido pamokas vien tam, kad pabūtų su manim. Žinojo, kad prastai jausiuosi, nors nekenčiau to šunsnukio, kol jis buvo gyvas. Atsigulėme ant mano lovos ir gulėjome ten, kol sutemo. Ji žinojo, kad jei negrįš namo, mama nerimaus. Ji verkė už mane, nes aš negalėjau verkti.

Kai jis nutilo, kambaryje tvyrojo sunki tyla. Aleksa vis dar stovėjo prie lango nejudėdama, sustingusi dėl jo pasakojimo. Krūtinę maudė sielvartas dėl to, koks vienišas jis buvo jaunuolis.

– Ar tada pirmą kartą mylėjotės su Selina?

Jis pažvelgė tiesiai į ją, pakilo nuo kėdės ir priėjo arčiau.

– Kadangi prabilote apie lytinį gyvenimą, ar nepasakytumėte, kaip jis klostosi jums?

Įtampa sprogo, sprogo ir jos įniršis.

– Gal liaukitės kalbėjęs užuolankomis ir paklauskite tiesiai?

– Gerai, – nusišiepė jis. – Ar Džunijoras jau įlindo į jūsų kelnaites?

– Jūs – šunsnukis.

– Ar įlindo?

– Ne!

– Galiu lažintis, kad bandė. Jis visada bando. – Rido juokas buvo duslus ir jaudinantis. – Laimėjau! – Jis pakėlė delną ir atgalia ranka paglostė jai skruostą. – Raustate, prokurore.

Aleksa nubloškė jo ranką į šalį.

– Eikit po velnių.

Ji tūžo ant savęs, kad rausta prieš jį kaip mokinukė. Ne jo reikalas, su kuo ji miega. Bet labiausiai jai kėlė nerimą, kad jam, regis, nesvarbu. Jei būtų prireikę apibūdinti tą jo akių žybsnį, būtų pavadinusi jį linksmumu, gal panieka, bet tikrai ne pavydu.

Kad atsiteistų, ji staiga paklausė:

– Dėl ko judu su Selina susikivirčijote?

– Mudu su Selina? Kada?

– Pavasarį priešpaskutinėje klasėje. Kodėl ji tą vasarą išvyko į El Pasą ir pradėjo draugauti su mano tėvu?

– Gal jai reikėjo pakeisti aplinką, – nerūpestingai tarė jis.

– Ar žinojote, kaip stipriai ją myli jūsų geriausias draugas?

Jo siutinanti šypsena užgeso.

– Ar šitai jums sakė Džunijoras?

– Žinojau dar prieš jam pasakant. Ar tuo metu žinojote, kad jis ją myli?

Jis vos vos patraukė pečiais.

– Beveik visi mokyklos vaikinai...

– Aš kalbu ne apie susižavėjimą mėgstama mergina, Ridai. – Ji sugriebė jį už marškinių rankovės parodydama, kaip jai šitai svarbu. – Ar žinojote, ką Džunijoras jai jaučia?

– O ką, jei žinojau?

– Jis sakė, kad būtumėte užmušęs jį, jei būtų mėginęs ją prisivilioti. Sakė, būtumėt užmušęs juos abu, jei jie būtų jus išdavę.

– Vaizdingai šnekant.

– Džunijoras irgi taip sakė, bet aš taip nemanau, – ramiai tarė ji. – Aistros virė. Jūsų tarpusavio santykiai buvo nevienareikšmiai ir sudėtingi.

– Kieno santykiai?

– Jūs ir mano motina mylėjote vienas kitą, bet abu mylėjote ir Džunijorą. Ar tai ne pats tikriausias meilės trikampis?

– Apie ką, po velnių, čia kalbate? Ar manote, kad mudu su Džunijoru buvome porelė pedikų? – Netikėtai jis sugriebė jos ranką ir prispaudė sau prie kelnių praskiepo. – Jauti, mažyte? Kietas jis būdavo dažniau nei minkštas, bet nė karto nebuvo kietas dėl pediko.

Apstulbusi ir sukrėsta ji išplėšė savo ranką, nesąmoningai patrynė delną sau į šlaunį, tarsi jai būtų įspaustas įdagas.

– Jūs tikras prasčiokas, šerife Lambertai, – tarė ji nepaprastai susijaudinusi. – Manau, jūs ir Džunijoras mylite vienas kitą kaip indėnų kraujo broliai. Bet jūs ir varžotės tarpusavyje.

– Nesivaržau su Džunijoru.

– Gal sąmoningai nesivaržėte, bet kiti žmonės kiršindavo jus vieną prieš kitą. Ir spėkite, kuris nugalėdavo. Jūs. Tai kėlė jums nerimą. Ir tebekelia.

– Ar čia vėl jūsų psichologinės nesąmonės?

– Tai ne vien mano nuomonė. Aną vakarą tą patį sakė ir Steisė, mano neraginama. Ji sakė, kad visi žmonės judu lygindavo ir kad Džunijoras visada likdavo antras.

– Aš niekuo dėtas, kad žmonės taip mano.

– Labiau už viską varžėtės dėl Selinos, tiesa?

– Kodėl klausiate? Juk turite atsakymus į visus klausimus.

– Ir čia jūs turėjote pranašumą. Džunijoras norėjo būti Selinos meilužis, bet buvote jūs.

Įsiviešpatavo tyla. Ridas žvelgė į Aleksą susikaupęs kaip medžiotojas, nusitaikęs į laimikį. Pro žaliuzes srūvanti šviesa žybsėjo jo akyse, plaukuose, grėsmingai surauktuose antakiuose.

Jis labai tyliai tarė:

– Geras mėginimas, Aleksa, bet aš nieko neprisipažįstu.

Tada jis bandė nueiti šalin, bet ji stvėrė jam už rankų.

– Nagi, nejau nebuvote jos meilužis? Kas nuo to pasikeis, jei dabar pasakysite?

– Aš nepasakoju savo meilės nuotykių. – Jo akys nuslydo prie jos pulsuojančio kaklo, tada vėl prie veido. – Ir jūs dėl to turėtumėte džiaugtis.

Ją visą užliejo geismas, šiltas ir auksinis kaip ryto saulės spinduliai. Ji troško vėl savo lūpomis justi jo tvirtas lūpas, liežuvio viešpatavimą burnoje. Nuo geismo ji sudrėko, akys

prisipildė ašarų iš gailesčio, kad neturi to, ko taip pašėlusiai trokšta.

Įsmeigę akis vienas į kitą jie nepastebėjo, kad kitoje gatvės pusėje kai kas juos stebi. Saulė juos nutvieskė tarsi prožektorius.

Ji prisivertė iš neaiškios dabarties sugrįžti į neramią praeitį ir tarė:

– Džunijoras man sakė, kad tarp judviejų su Selina buvo daugiau nei vaikystės meilė. – Tai buvo blefas, bet ji rizikavo. – Jis man viską papasakojo apie judviejų santykius, taigi iš tiesų nesvarbu, prisipažįstate ar ne. Kada judu pirmą kartą... na, žinote?

– Pasibarškinome?

Nuo vulgarybės, ištartos žemu, gergždžiančiu balsu, ją perliejo karščiu. Niekada anksčiau tas žodis jai neskambėjo erotiškai. Ji nurijo seiles ir vos įžiūrimai linktelėjo.

Staiga jis ranka suėmė jos sprandą ir prisitraukė prie savęs. Jo akys kiaurai ją pervėrė.

– Nė velnio Džunijoras jums nesakė, prokurore, – sukuždėjo jis. – Nemėginkit manęs provokuoti išsigalvotais teismo salės triukais. Esu aštuoniolika metų už jus vyresnis, be to, iš prigimties nuovokus. Savo arsenale turiu tokių triukų, apie kokius nesate girdėjusi. Ir tikrai, velniai griebtų, nesu toks neišmanėlis, kad užkibčiau ant jūsų meškerės. – Jo kumštis tvirčiau sugniaužė jos plaukus. Aleksa veidu jautė vis karštesnį ir tankesnį jo kvėpavimą. – Daugiau nemėginkite supriešinti mudviejų su Džunijoru, girdite? Kovokite ar dulkinkitės su mumis abiem, bet nekiškite pirštų ten, kur nieko nesuprantate. – Jo akys grėsmingai susiaurėjo. – Jūsų mamulė, Aleksa, turėjo blogą įprotį kiršinti vienus su kitais, kad pati išpeštų naudos. Kažkam to pasirodė per daug, ir tas kažkas ją nudėjo, taip ir nepasimokiusią iš savo klaidų. Tad verčiau pasimokykite iš savųjų, kol kas nors panašaus nenutiko jums pačiai.

* * *

Šį rytą nepavyko išsiaiškinti nieko naujo. Niekas neatitraukė jos minčių nuo nerimą keliančio pokalbio su Ridu. Jei į duris nebūtų pasibeldęs ir jų pertraukęs pavaduotojas, nežinia, gal ji būtų iškabinusi Ridui akis, o gal pasidavusi stipresniam troškimui priglusti ir jį pabučiuoti.

Vidurdienį ji liovėsi mėginusi susikaupti ir perėjo į kitą gatvės pusę papietauti B&B viešbučio kavinėje. Jai, kaip ir daugumai mieste dirbančių žmonių, tai jau tapo įpročiu. Jai įėjus pokalbiai nebepritildavo. Retkarčiais Aleksa net pelnydavo Pito pasisveikinimą, jei tik jis nebūdavo per daug užsiėmęs virtuvėje.

Ji stengėsi kuo ilgiau užtrukti valgydama, stumdė po stalą pirmyn atgal geltoną keraminę šarvuočio formos peleninę ir vartė Pito išleistą brošiūrą, kaip tinkamai paruošti barškuolės mėsą.

Aleksa stūmė laiką nenorėdama grįžti į niūrų kabinetuką teismo pusrūsyje ir stebeilytis į vieną tašką narstant neramias mintis ir tikrinant hipotezes, kurios kas valandą atrodė vis dirbtinesnės. Bet viena jai nėjo iš galvos. Ar Selinos mirtis ir skubotos Džunijoro ir Steisės Voles vestuvės kaip nors susijusios?

Iš kavinės ji išėjo giliai nugrimzdusi į apmąstymus. Susigūžusi nuo šalto vėjo pasuko prie kampo. Vos jį priėjus, užsidegė vieno iš nedaugelio miesto šviesoforų žalia šviesa. Ji jau ketino žengti nuo sutrūkinėjusio ir aplūžusio betoninio šaligatvio, bet kažkas iš už nugaros stvėrė už rankos.

– Pastoriau Plametai, – nustebusi ištarė ji.

Pastarieji įvykiai greitai išstūmė jį ir jo baikščią žmonelę Aleksai iš galvos.

– Panele Geiter, – vaidingai tarė jis, – šį rytą mačiau jus su šerifu. – Jo akyse degė kaltinimas, kurio būtų užtekę nesu-

skaičiuojamai daugybei mirtinų nuodėmių pasmerkti. – Jūs mane nuvylėte.

– Nesuprantu kuo...

– Be to, – pertraukė jis dainingu gatvės evangelisto balsu, – jūs nuvylėte Visagalį. – Jis išpūtė akis, tada prisimerkė, liko tik siauri plyšeliai. – Perspėju jus, Viešpats nepakęs, kad iš jo būtų tyčiojamasi.

Ji nervingai apsilaižė lūpas ir apsidairė vildamasi rasti kokį nors būdą išsigelbėti, nors neišmanė kaip.

– Nenorėjau užgauti jūsų nei nusižengti Dievui, – tarė ji, jausdamasi kvailai jau vien dėl to, kad tenka šitaip sakyti.

– Vis dar nepatupdėte nusidėjėlių už grotų.

– Kol kas neradau dėl ko. Mano tyrimas dar nebaigtas. O kad nekiltų nesusipratimų, pastoriau Plametai, norėčiau pareikšti, jog atvykau čia ne tam, kad patupdyčiau ką nors už grotų.

– Jūs per daug nuolaidi velnio tarnams.

– Jei tuo norite pasakyti, kad šį tyrimą atlieku nešališkai, tada taip, jūs teisus.

– Mačiau šį rytą jus broliaujantis su tuo velnio išpera.

Jo beprotiškos akys būtų buvusios įspūdingos, jei nebūtų kėlusios pasibjaurėjimo. Aleksa susivokė į jas spoksanti.

– Turite omenyje Ridą?

Jis sušnypštė, tarsi vien minint vardą būtų galima iškviesti piktąją dvasią, nuo kurios reikia gintis.

– Nepasiduokite jo klastingiems kėslams.

– Galiu jus patikinti, kad nepasiduosiu.

Jis žengė žingsnį arčiau.

– Velnias nutuokia apie moterų silpnąsias vietas. Jis naudojasi jų švelniais, silpnais kūnais blogio jėgoms nukreipti. Jos suteptos ir privalo apsivalyti reguliariai kraujuodamos.

Jis ne tik pakvaišęs, jis – ligonis, su siaubu pamanė Aleksa.

Pastorius taip pliaukštelėjo delnu per savo Bibliją, kad Aleksa net pašoko. Pakėlęs smilių į dangų sušuko:

– Priešinkis bet kokiai pagundai, dukra! Tegu tavo širdį, protą ir kūną palieka visos geidulingos paskatos. Tuojau pat, – subliuvo jis.

Jis suglebo, tarsi šis egzorcizmo seansas būtų visiškai išsekinęs jo jėgas. Aleksa stovėjo nustėrusi iš netikėtumo. Atsipeikėjusi nejaukiai apsižvalgė vildamasi, kad nebuvo šitos beprotystės liudininkų ir niekas nematė, kaip ji prieš savo valią buvo į ją įtraukta.

– Kiek žinau, neturiu jokių geidulingų paskatų. Dabar turiu eiti. Vėluoju.

Ji žengė nuo šaligatvio nepaisydama, kad šviesoforas blykčioja drausdamas eiti.

– Dievas pasitiki tavimi. Jam baigiasi kantrybė. Jei nepateisinsi jo vilčių...

– Ką gi, gerai, labiau pasistengsiu. Sudie.

Jis puolė nuo šaligatvio ir stvėrė jai už pečių.

– Telaimina tave Dievas, mano dukra. Telaimina tave ir tavo šventą misiją.

Spausdamas jai ranką įbruko pigią spausdintą brošiūrą.

– Dėkui.

Aleksa išlaisvino ranką ir perbėgo gatvę. Ją ir pamokslininką netrukus skyrė dvi eismo juostos. Ji užbėgo laipteliais ir įlėkė pro teismo rūmų duris.

Atsigręžusi per petį pažiūrėti, ar Plametas jos neseka, atsitrenkė tiesiai į Ridą.

– Po paraliais, kas jums atsitiko? Kur buvote?

Jai norėjosi į jį atsiremti, justi jo jėgą, kol širdis liausis smarkiai plakusi, bet neleido sau tokios prabangos.

– Niekur. Tai yra buvau išėjusi. Pietauti. B&B, a... ach... kavinėje. Vaikščiojau.

Jis įdėmiai į ją žiūrėjo. Pastebėjo vėjo sutaršytus plaukus ir raudonus skruostus.

– Kas čia?

Linktelėjo galvą į brošiūrą, kurią ji spaudė kumštyje pabalusiais krumpliais.

– Nieko.

Ji mėgino įsikišti brošiūrą į apsiausto kišenę.

Ridas išplėšė ją iš rankos. Peržvelgė viršelį, atvertė ir perskaitė žinią, skelbiančią paskutinio teismo dieną.

– Domitės šitais dalykais?

– Žinoma, ne. Man ją įkišo gatvės pamokslininkas. Turėtumėte pašalinti elgetas iš miesto gatvių, šerife, – išdidžiai tarė ji. – Jie įkyrūs.

Ji žengė pro Ridą ir nulipo laiptais.

Dvidešimt antras

Nora Geil atsisėdo ir susirado permatomą drabužėlį, kurį vilkėjo įeidama į kambarį.

– Dėkui, – tarė jai Ridas.

Ji priekaištingai dirstelėjo į jį per pieno baltumo petį. Aikštingai pajuokavo:

– Kaip romantiška.

Įkišusi rankas į rauktinukais papuoštas peniuaro rankoves, išlipo iš lovos ir žengė prie durų.

– Turiu eiti pažiūrėti, kaip klostosi reikalai, bet grįšiu ir galėsime pasikalbėti.

Pasitaisiusi aukštą šukuoseną ji išėjo iš kambario.

Ridas stebėjo ją išeinančią. Dabar jos kūnas standus, bet po kelerių metų aptuks. Didžiulės krūtys nutįs. Milžiniški speneliai atrodys groteskiški, kai suglebs raumenys. Švelnus, šiek tiek iškilus jos pilvas taps korėtas. Ant šlaunų ir užpakalio atsiras duobučių.

Nors juodu buvo draugai, šią akimirką jis jos neapkentė. Dar labiau neapkentė savęs. Neapkentė fizinės būtinybės, verčiančios dalyvauti lytinio akto su moterimi parodijoje.

Jie poravosi gal net mažiau sąmoningai ir jausmingai nei kai kurios gyvūnų rūšys. Palengvėjimas turėjo būti apvalantis ir suteikiantis katarsį. Turėjo būti nepaprastai gera. Bet nebuvo. Retai kada taip pasitaikydavo, o pastaruoju metu visai nebūdavo.

– Šūdas, – sumurmėjo jis.

Tikriausiai mylėsis su ja ir tada, kai juodu pasens. Šitaip patogu ir nesudėtinga. Abu žino, ką kitas gali duoti, ir daugiau nieko nereikalauja. Rido aistra buvo iš poreikio, ne iš geismo ir tuo labiau ne iš meilės.

Jis pasitenkindavo. Taip pat ir ji. Dažnai jam sakydavo, kad jis esąs vienas iš nedaugelio vyrų, su kuriais ji patirianti orgazmą. Dėl to jis per daug nesididžiavo, nes tai galėjo būti ir tikriausiai buvo melas.

Pasibjaurėjęs nuleido kojas nuo lovos krašto. Ant stalelio gulėjo pakelis cigarečių – šių namų paslauga. Rūpestingai susuktos cigaretės su marihuana, už kurias reikia mokėti. Jis prisidegė cigaretę – tą dabar retokai darydavo – ir įtraukė giliai į plaučius. Labiausiai cigaretės užsinorėdavo po lytinio akto, gal todėl, kad tabakas bausdavo ir teršdavo kūną, kuris savo sveiku poreikiu mylėtis nuolat jį išduodavo.

Iš butelio nuo naktinio stalelio įsipylė gėrimo – šis taip pat bus įtrauktas į jo sąskaitą, nesvarbu, kad dulkino pačią madam, – ir išmaukė vienu gurkšniu. Jo stemplė maištaudama susitraukė. Akys priplūdo ašarų. Viskis palengva užliejo šiluma pilvą ir kirkšnis. Jis pasijuto truputėlį geriau.

Vėl atsigulė ir įsistebeilijo į lubas gailėdamasis, kad negali užmigti, bet džiaugdamasis šia trokštama atvanga, kai nereikia kalbėti, judėti ar galvoti.

Užsimerkė. Prieš užmerktas akis iškilo veidas, nutviekstas saulės ir gaubiamas palaidų tamsių kaštoninių plaukų. Jo penis, turėjęs būti nuvargintas ir suglebęs, pritvinko ir išsitiesė su didesniu malonumu nei tas, kurį šį vakarą kiek anksčiau patyrė.

Ridas nenuvijo vaizdo kaip paprastai. Šįkart leido jam išryškėti. Laukė fantazijų ir troško mėgautis jomis. Stebėjo, kaip mėlynos jos akys mirksi nustebusios dėl savo pačios erotiškumo, kaip liežuviu nervingai aplaižo apatinę lūpą.

Jautė ją prigludusią prie jo, jos širdį, besidaužančią kartu su jo širdimi, jos plaukus, susiraizgiusius tarp jo pirštų.

Vėl pajuto jos burnos skonį, jautė liežuvį, droviai flirtuojantį su jo liežuviu.

Nesuvokė, kad tyliai sudejavo nei kad penis nevalingai sutrūkčiojo. Ant galelio sužibo lašelis skysčio. Jį spaudė dusinantis geismas.

– Ridai!

Kambario durys staiga atsivėrė ir į vidų įsiveržė madam. Jau nebeatrodė nei rami, nei elegantiška.

– Ridai, – pakartojo ji uždususi.

– Kas, po velnių?

Jis akimirksniu nuleido kojas nuo lovos krašto ir atsistojo. Nė nemanė drovėtis savo akivaizdaus susijaudinimo. Nutiko kažkas baisaus.

Kiek ją pažinojo, nebuvo matęs išsigandusios, o dabar Noros Geil akys buvo išpūstos iš baimės. Dar jai neprabilus Ridas movėsi trumpikes.

– Ką tik skambino.

– Kas?

– Iš tavo biuro. Atsitiko nelaimė.

– Kur?

Jau stovėdamas su džinsais ir nesusagstytais marškiniais grūdo kojas į batus.

– Rančoje.

Jis nustėro ir pasuko į ją galvą.

– Mintonų rančoje?

Ji linktelėjo.

– Kokia nelaimė?

– Pavaduotojas nesakė. Prisiekiu Dievu, jis nesakė, – skubiai pridūrė pamačiusi, kad Ridas ketina tuo suabejoti.

– Šeimoje ar darbe?

– Nežinau, Ridai. Turbūt ir šeimoje, ir darbe. Jis tik pasakė, kad esi ten reikalingas. Ar galėčiau kuo nors padėti?

– Paskambink ir pasakyk, kad jau važiuoju. – Stvėręs apsiaustą ir skrybėlę, jis nustūmė ją į šalį ir išbėgo į koridorių. – Ačiū.

– Pranešk man, kas atsitiko! – persilenkusi per turėklą šūktelėjo pavymui, kai jis bildėjo žemyn.

– Kai galėsiu.

Dar po kelių akimirkų jis užtrenkė duris, liuoktelėjo per prieangio turėklą ir nubėgo.

Aleksa giliai miegojo, štai kodėl beldimo į duris nepalaikė tikrove. Pasąmoningai nusprendė, kad tas triukšmas – jos sapno tąsa. Pagaliau ją prikėlė balsas.

– Kelkitės ir atidarykite duris.

Svirduliuodama ji atsisėdo ir siekė šalia lovos stovinčios lempos jungiklio, kuris, regis, vis kažkur prapuldavo. Uždegusi lempą, sumirksėjo nuo staigios šviesos.

– Aleksa, po velnių! Kelkitės!

Nuo kiekvieno kumščio trinktelėjimo durys suvirpėdavo.

– Ridai? – sugargė ji.

– Jei per dešimt sekundžių neatsikelsite...

Ji žvilgtelėjo į skaitmeninį laikrodį ant naktinio stalelio. Buvo beveik antra valanda nakties. Šerifas arba girtas, arba pakvaišęs. Šiaip ar taip, ji neketino atverti jam durų, kai jis šitaip nusiteikęs.

– Ko norite?

Iš garso Aleksa suprato, kad jis ėmė trankyti stipriau, paskui medis pradėjo skilti ir lūžti. Ridas spyriu atidarė duris ir įėjo.

– Ką, po velnių, sau manote? – užriko ji sugriebdama apklotus sau prie krūtinės ir atsisėsdama visiškai tiesiai.

– Atėjau jūsų paimti.

Jis stvėrė ją su visais apklotais, pakėlė iš lovos ir pastatė ant kojų, tada išplėšė antklodę iš jos sugniaužtų rankų. Ji stovėjo drebėdama, vienomis kelnaitėmis ir sportiniais marškinėliais – įprasta savo naktine apranga. Sunku pasakyti, kuris iš jųdviejų buvo labiau įtūžęs ar nustėręs.

Aleksa pirma atgavo amą.

– Tikiuosi, turite rimtą priežastį išspirti mano duris, šerife.

– Turiu.

Jis priėjo prie komodos, atplėšė stalčių ir pradėjo versti drabužius.

– Norėčiau ją išgirsti.

– Išgirsite.

Dar vienas stalčius tapo jo rankų auka. Aleksa priėjo prie Rido ir stumtelėdama klubu uždarė stalčių vos nepriverdama jam pirštų.

– Ko ieškote?

– Drabužių. Nebent norėtumėte eiti šitaip.

Jis parodė į jos kelnaites aukštai iškirptais šonais. Vieta, kur permatomi nėriniai tarp jos šlaunų siaurėjo, keletą ilgų sekundžių patraukė jo dėmesį, tada jis nukreipė žvilgsnį į nišą, kurioje kabėjo jos drabužiai.

– Kur jūsų džinsai? – paklausė kimiu balsu.

– Niekur aš neisiu. Ar žinote, kiek dabar valandų?

Jis nutraukė jos džinsus nuo pakabo. Šis pasiūbavo ant skersinio, tada, nė vienam neatkreipus dėmesio, nukrito ant grindų.

– Žinau. – Taip pat šiurkščiai sviedė jai džinsus. – Apsimaukite. Ir šituos. – Metė jai prie kojų kasdienius aulinukus, tada įsisprendęs sustojo priešais piktai žiūrėdamas. – Na? Norite, kad jus aprengčiau?

Ji neįsivaizdavo, ką padarė, kad šitaip jį išprovokavo. Bet buvo matyti, kad jis dėl kažko niršta. Jei nori žaisti šį urvinio žmogaus žaidimą, tegu. Ji žais kartu, bet nebus maloninga.

Nusigręžusi įkišo kojas į džinsus ir rangydamasi užsitempė ant klubų. Iš nusiaubto komodos stalčiaus pasiėmė kojinaites, pakratė, tada užsimovė. Paskui ėmėsi batų. Pagaliau atsigręžė ir rūsčiai pažvelgė į jį.

– Štai, apsirengiau. Ar dabar pasakysite, kas darosi?

– Pasakysiu važiuojant.

Jis nutraukė nuo pakabo megztinį ir artindamasis suėmė jį iš šonų iki pat atlenkiamos apykaklės. Užtraukė jį jai per

galvą, tada įbruko rankas į rankoves ir timptelėjo apačią iki klubų. Siaura apykaklė prispaudė jai plaukus. Jis juos ištraukė.

Užuot atitraukęs rankas, pirštus tvirtai sunėrė jai už galvos, tada šiurkščiai užvertė galvą. Jis drebėjo iš įsiūčio.

– Turiu nusukti jums sprandą.

Bet nenusuko. Pabučiavo ją – stipriai.

Prispausdamas lūpas prie jos lūpų užgavo dantis. Nė negalvodamas apie švelnumą sugrūdo jai į burną liežuvį. Tai buvo piktas bučinys, sužadintas piktos aistros.

Atsitraukė staiga. Jos apsiaustas buvo numestas ant kėdės. Metė jį jai.

– Še.

Aleksa buvo per daug sukrėsta, kad imtų ginčytis. Ji apsivilko apsiaustą. Jis stumtelėjo ją per slenkstį.

– O kaipgi durys? – kvailai paklausė ji.

– Liepsiu kam nors sutaisyti.

– Naktį?

– Pamirškite prakeiktas duris, – suriaumojo jis.

Paėmęs jai už sėdynės, kilstelėjo į bleizerį, variklį buvo palikęs įjungtą. Ant stogo pritvirtintas šviečiantis plafonas žybčiojo trispalviu avariniu signalu.

– Ar dar ilgai reikės laukti paaiškinimo? – paklausė Aleksa bleizeriui sukant į greitkelį.

Automobilis pasviro, ir saugos diržas menkai tegelbėjo. Pamėtėta ji atsitrenkė į Ridą ir įsitvėrė jo šlaunies, kad nenukristų ant grindų.

– Dėl Dievo meilės, Ridai, pasakykite, kas nutiko!

– Padegta Mintonų ranča.

Dvidešimt trečias

– Padegta? – suspigo ji.

– Ar nesiliausite vaidinusi nekaltą?

– Nežinau, apie ką kalbate.

Jis trenkė kumščiu per vairą.

– Kaip galėjote pramiegoti?

Ji spoksojo į jį apimta siaubo.

– Norite pasakyti, kad aš su tuo kaip nors susijusi?

Ridas vėl nukreipė dėmesį į kelią. Žalsvos prietaisų skydo šviesos nutviekstas jo veidas atrodė įtemptas ir griežtas. Traškėjo policijos radijas. Jo signalai buvo garsūs ir įkyrūs. Kelyje kitų mašinų nesimatė, tad sirenos nereikėjo, bet šviesos virš galvos tebesisuko ir blykčiojo, todėl Aleksa jautėsi lyg pakliuvusi į keistą kaleidoskopą.

– Tikriausiai turite labai daug bendra, jūs ir jūsų artimas draugužis, bendražygis. – Regis, dėl jos sumišimo Ridas dar labiau siuto. – Pastorius Fergusas Plametas! – sušuko jis. – Tas pamokslininkas – geras jūsų draugas, tiesa?

– Plametas?

– „Plametas?“ – pagiežingai pamėgdžiojo jis. – Kada judviem kilo šis sumanymas: tą vakarą, kai jis jus aplankė motelio kambaryje, ar kitą dieną, ant šaligatvio priešais B&B?

Ji keliskart įkvėpė.

– Iš kur žinote?

– Žinau, ir to pakaks. Kuris kurį susirado pirmas?

– Tai jis su žmona atėjo į mano kambarį. Lig tol apie jį nieko nebuvau girdėjusi. Tas žmogus – maniakas.

– Bet dėl to jūs neatsisakėte minties panaudoti jį savo kėslams.

– Nieko panašaus.

Keikdamasis panosėje Ridas pakėlė prie burnos radijo siųstuvą ir perspėjo savo pavaduotoją, esantį įvykio vietoje, kad atvažiuos po kelių minučių.

– Dešimt keturi, Ridai. Kai atvažiuosite, sukite prie antros arklidės.

– Kodėl?

– Nežinau. Kažkas liepė jums pasakyti.

– Dešimt keturi. Dabar esu prie vartų.

Jie išsuko iš greitkelio ir važiavo privačiu keliu. Aleksai pasidarė bloga pamačius iš vienos arklidės kylantį dūmų stulpą. Liepsnos nebesimatė, bet ant stogo ir gretimų pastatų stogų vis dar buvo liejamas vanduo iš gaisrininkų žarnų. Gaisrininkai neperšlampamais kostiumais ir guminiais batais kaip įmanydami stengėsi sutramdyti ugnį.

– Jie atskubėjo čionai, kol ugnis dar nebuvo pridariusi per daug žalos, – pasakė Ridas Aleksai.

Gaisrininkų mašinos stovėjo prie rūkstančios arklidės ir priešais gyvenamąjį namą. Beveik visi pirmo aukšto langai buvo išdaužti. Visos išorinės sienos aprašinėtos baisiais perspėjimais apie armagedoną.

– Jų buvo trys pilnos mašinos. Matyt, keletą kartų apvažiavo aplinkui pastatus mėtydami pro langus akmenis, bet tik tada, kai atliko savo bjaurų darbą. Matote, kiek šį vakarą *K-Mart* prekybos centras uždirbo iš purškiamų dažų. – Jo lūpos pašaipiai persikreipė. – Į girdykles primesta mėšlo. Turite čia klasiškų draugelių, prokurore.

– Ar niekas nesužeistas?

Vaizdas buvo siaubingas. Aleksai pasidarė sunku kvėpuoti.

– Vienas prajodinėtojas.

Aleksa atsigręžė, kad jis daugiau paaiškintų.

– Jis išgirdo triukšmą, išbėgo iš barako, užkliuvo, parvirto ir susilaužė ranką.

Antrosios arklidės stogas smilko. Ridas sustabdė bleizerį prie jos, paliko Aleksą sėdėti automobilyje, o pats įėjo vidun. Jausdamasi taip, lyg visos jos galūnės svertų po tūkstantį svarų, Aleksa atidarė dureles ir nusekė paskui jį pro plačias duris, pečiais skindamasi kelią pro lakstančius gaisrininkus.

– Kas atsitiko? – išgirdo klausiant Ridą, bėgantį pagrindiniu arklidės taku.

Veriamai sužvengė žirgas, matyt, iš skausmo. Tai buvo pats baisiausias Aleksos girdėtas garsas. Ridas ėmė bėgti sparčiau.

Prie vieno gardo stovėjo niaurūs Mintonai su pižamomis. Garsiai raudojo Sara Džo. Angusas švelniai plekšnojo jai per nugarą, bet veltui. Džunijoras laikė jos ranką, kita žiovaudamas prisidengė burną. Ridas nustūmė juos į šalį, bet prie įėjimo į gardą staiga sustojo.

– Jėzau Kristau.

Jis paleido seriją baisių keiksmažodžių, paskui sustaugė lyg kankinamas, ir Aleksa susigūžusi pasitraukė į šešėlį.

Ji išvydo pilvotą akiniuotą vyriškį. Iš visko buvo matyti, kad jis čia atsidūrė tiesiai iš lovos. Jo velvetinis švarkas buvo užtemptas ant pižamos. Dėdamas delną Ridui ant rankos jis liūdnai papurtė galvą.

– Negaliu jam padėti, Ridai. Turėsime užmigdyti.

Netaręs nė žodžio, Ridas dėbtelėjo į vyrą tuščiomis akimis. Jo krūtinė kilnojosi, atrodė, tuoj išvems vakarienę.

Sara Džo pravirko dar garsiau. Užsidengė veidą rankomis.

– Mama, prašau, leisk palydėti tave namo.

Džunijoras apkabino ją per juosmenį ir apgręžė. Anguso ranka nusviro prie šono. Motina ir sūnus lėtai žengė pagrindiniu taku.

Aleksą jie pastebėjo tik prisiartinę. Sara Džo ją pamačiusi suspiegė aukštu, rypuojančiu balsu ir kaltindama bedė pirštu.

– Tu. Tai tu mums šitai padarei.

Aleksa atsitraukė.

– Aš...

– Tai tavo kaltė, tu pikta, į ne savo reikalus nosį kaišiojanti kale!

– Mama, – tarė Džunijoras ne tildydamas, bet užjausdamas.

Atlėgusi nuo pykčio proveržio, Sara Džo suglebo. Džunijoras veriamai nužvelgė Aleksą, bet labiau suglumęs nei kaltindamas. Daugiau nieko nesakęs jis nuėjo su Sara Džo, kurios galva dabar buvo sielvartingai nulenkta sūnui prie krūtinės.

– Kas atsitiko, Eli? – paklausė Ridas, regis, nepastebėdamas tolėliau vykstančios dramos.

– Tikriausiai krisdama sija užgriuvo tiesiai ant jo. Parvertė ir sulaužė petį, – tyliai atsakė Eliu pavadintas vyras. Matyt, tai buvo veterinaras.

– Duok jam ko nors nuo skausmo, dėl Dievo meilės.

– Jau daviau. Vaistai stiprūs, bet negali numaldyti tokio skausmo. – Jis žvelgė į kenčiantį gyvulį. – Jam ir šlaunikaulis sužalotas. Galiu tik spėlioti, kas viduje. Net jei galėčiau jį sulopyti, tikriausiai nuo šiol jis būtų ligotas, ir iš jo, kaip veislinio žirgo, neturėtum jokios naudos.

Jie patylėjo klausydami gyvulio dejonių. Pagaliau Angusas tarė:

– Dėkui tau, Eli. Padarei, ką galėjai.

– Gaila, – nuoširdžiai pasakė veterinaras. – Visi eikite lauk. Man reikia greitai nuvažiuoti į savo kabinetą ir pasiimti vaistų, tada grįšiu ir suleisiu.

– Ne, – pasigirdo kimus Rido balsas, – aš pats.

– Nereikėtų, Ridai. Injekcija...

– Negaliu leisti jam taip ilgai kankintis.

– Užtruksiu dešimt minučių.

– Pasakiau, ne, – nekantriai užriko Ridas.

Tvirtai plekšnodamas veterinarui per petį ginčą nutraukė Angusas.

– Eik namo, Eli. Atleisk, kad ištempėme tave dėl šito.

– Man perkūniškai gaila. Gydžiau Spartuolį nuo pirmos dienos.

Aleksa ranka užsidengė burną. Spartuolis buvo Rido dievinamas lenktyninis žirgas. Veterinaras išėjo pro kitas duris. Jis nematė Aleksos.

Lauke vienas kitam šūkčiojo gaisrininkai. Kiti žirgai baimingai prunkštė ir neramiai trypė savo gardų grindis. Tie garsai atrodė tolimi ir niekuo nesusiję su tyla, tvyrančia tame viename garde.

– Ridai, tu susitvarkysi?

– Taip. Eik pažiūrėti, kaip laikosi Sara Džo. Aš pasirūpinsiu žirgu.

Atrodė, lyg Angusas norėjo ginčytis, bet galiausiai nusigręžė. Eidamas pro šalį įsmeigė į Aleksą griežtą skvarbų žvilgsnį, bet nieko nepasakė.

Jai norėjosi verkti matant Ridą besiklaupiantį ant šieno. Jis patrynė sužeistam žirgui šnerves.

– Buvai geras, pats geriausias, – tyliai kuždėjo jis, – atidavei viską, ką galėjai, ir dar daugiau.

Žirgas sužvengė tarsi maldaudamas.

Ridas lėtai atsistojo siekdamas pistoleto. Išsiėmė jį iš dėklo, patikrino šovinio lizdą ir nusitaikė į žirgą.

– Ne! – Aleksa metėsi iš šešėlio ir stvėrė jo ranką. – Ridai, ne, nereikia. Tegu kas nors kitas.

Jai buvo tekę regėti, kaip nuteisti mirti užkietėję nusikaltėliai atsigręžia į prokurorus, teisėją, prisiekusiuosius ir plūsdami prisiekia keršyti net ir iš kapo duobės.

Bet nebuvo mačiusi veide tokio ryžto, kaip tada, kai į ją pažvelgė Ridas. Jo akyse žvilgėjo ašaros ir neapykanta. Šiurpiai greitai jis stvėrė ją per juosmenį ir prisitraukė prie krū-

tinės. Ji priešinosi. Jis nusikeikė ir tvirčiau suspaudė ties diafragma.

Paėmė jos dešinę ranką savo kairiąja ir jėga sugniaužė besipriešinančius pirštus ant pistoleto, todėl kai nutaikė vamzdį žirgui į tarpuakį ir paspaudė gaiduką, pistoletą iš tikrųjų laikė ji.

– Ne!

Ji sukliko tą akimirką, kai jos rankoje iššovė pistoletas. Mirtinas šūvis, regis, atsimušė rikošetu į akmenines arklidės sienas ir be galo aidėjo. Žirgai prunkštė ir trypė iš baimės. Kažkas lauke suriko, ir keletas gaisrininkų įpuolė pro duris pažiūrėti, kas čia šaudo.

Ridas nustūmė Aleksą nuo savęs. Iš įniršio virpančiu balsu tarė:

– Verčiau jau būtumėte iš karto taip garbingai pasielgusi, kam reikėjo jį kankinti.

– Ugnis visiškai užgesinta, pone Mintonai, – raportavo gaisrininkų vadas. – Patikrinome visus laidus, izoliaciją, viską ant stogo. Žala tik išorinė. Bet velniškai apmaudu dėl Rido Lamberto grynaveislio.

– Dėkui už viską, ką padarėte. Visuomet sakau, kad mūsų ugniagesių departamentas – pats šauniausias vakarų Teksase.

Angusas atgavo šiek tiek savo širdingumo, nors veidas buvo pavargęs. Jis dėjosi drąsus, regis, buvo pasiryžęs nelaikyti šios nelaimės pralaimėjimu. Aleksa žavėjosi jo ištverme ir optimizmu.

Jis sėdėjo prie virtuvės stalo su Džunijoru ir atrodė, kad per naktį lošė pokerį, o ne budėjo prie sužaloto žirgo ir vandalų nuniokoto turto.

– Tai mes važiuosime. – Gaisrininkas pasiėmė šalmą ir patraukė prie užpakalinių durų. – Rytoj kas nors ateis paieškoti įkalčių. Tai aiškus padegimas.

– Padėsime, kuo galėsime. Džiaugiuosi, kad taip greitai atsiliepėte ir neleidote ugniai išplisti.

– Iki pasimatymo.

Eidamas pro užpakalines duris gaisrininkas sutiko Ridą. Ridas nekreipė dėmesio į Aleksą, droviai stovinčią prie sienos, iš kavinuko įsipylė puodelį Lupės išvirtos kavos.

– Girdyklės vėl švarios. Žirgai nebeapsinuodys savo pačių išmatomis, – bejausmiu balsu tarė jis. – Lentomis užkalėme visus langus, taigi šiąnakt nesušalsite. Bet dar daug reikia išvalyti.

– Ką gi, – stodamasis atsiduso Angusas, – negalime imtis darbo, kol neišauš, tad einu gulti. Dėkui, Ridai. Kaip šerifas, padarei daugiau, nei liepia tavo pareigos.

Ridas greitai linktelėjo pritardamas.

– Kaip Sara Džo?

– Džunijoras sugirdė jai raminamųjų.

– Ji miega. – Džunijoras irgi atsistojo. – Aleksa, gal nuvežti tave atgal į miestą? Tokiu metu tau nėra reikalo čia būti.

– Norėjau, kad pamatytų savo darbelius, – tarė Ridas.

– Neturiu su tuo nieko bendra! – suriko ji.

– Gal ne tiesiogiai, – griežtai tarė Angusas, – bet šis jūsų kvailas tyrimas išjudino procesą. Daugybę metų kovojame su tuo rėksniu, pragaro ugnimi ir prakeiksmais grasinančiu pamokslininku. Jis ieškojo preteksto iškrėsti tokį piktavališką pokštą. Jūs jam suteikėte puikią progą.

– Gaila, jei jums taip atrodo, Angusai.

Ore tvyrojo įtampa. Niekas nepajudėjo. Net šeimininkė liovėsi plovusi tuščius kavos puodukus. Pagaliau Džunijoras žengė į priekį ir paėmė Aleksai už rankos.

– Eime. Jau vėlu.

– Aš ją parvešiu, – trumpai nukirto Ridas.

– Galiu ir aš.

– Vis tiek važiuoju į tą pusę.

– Tu tik dejuosi dėl to, kas čia nutiko.

– Po paraliais, kas tau darbo, ką jai sakysiu?

– Gerai, tada parvežk ją namo, – irzliai tarė Džunijoras. – Juk tu ją ir atsivežei, tiesa?

Tai pasakęs apsigręžė ir išėjo iš kambario.

– Labanakt, Ridai, Aleksa.

Angusas nenusišypsojęs išėjo paskui sūnų.

Ridas iškratė kavos tirščius į plautuvę.

– Eime, – įsakė jai.

Paėmusi apsiaustą Aleksa išėjo su juo į lauką ir prislėgta įsiropštė į automobilį. Norėjo ką nors pasakyti, kad suardytų mirtiną tylą, tačiau neprisivertė ištarti nė žodžio. Regis, Ridas nebuvo linkęs kalbėtis. Jo akys buvo įsmeigtos į vidurinę kelio liniją.

Galiausiai didėjantis gumulas gerklėje pasidarė nepakeliamas ir ji išpyškino:

– Neturiu nieko bendra su tuo, kas šią naktį įvyko.

Jis tik atsigręžė ir pažiūrėjo. Nė kiek ja netikėjo.

– Manau, Džunijoras manimi tiki! – teisindamasi sušuko ji.

– Po velnių, ką jis išmano? Jūs jį apakinote. Žvilgtelėjo kartelį į tas jūsų mėlynas kūdikio akeles ir nuskendo kaip akmuo. Jis iki subinės įklimpęs, mat jūs Selinos duktė, kokie sentimentai. Prisimena, kaip jus mylėjo, ir vėl nori mylėti – tik visiškai kitaip. Žaisliukas, kurį dabar nori įduoti jums pažaisti, nebarška.

– Esate šlykštus.

– Jums tikriausiai buvo smagu matyti, kad dėl jūsų vos nesusimušėme.

Ji sugriežė dantimis.

– Manykite, ką norite, apie mano ketinimus dėl Džunijoro ir jo dėl manęs, bet nedrįskite sakyti, kad esu atsakinga už šią naktį rančai padarytą žalą.

– Esate atsakinga. Jūs sukurstėte Plametą.

– Netyčia. Plametas įsikalė į galvą, kad esu atsakas į jo maldas – kad Dievas atsiuntė mane išnaikinti Perselio nusidėjė-

lių, Mintonų, visų susijusiųjų su lošimu ir totalizatoriais arba jų šalininkų.

– Jis didesnis pamišėlis, nei maniau.

Ji pasitrynė žastus, tarsi prisiminimai apie Plametą keltų šiurpą.

– Nežinote nė pusės. Jis sako, esą Dievas pyksta, kad visų jūsų nepatupdžiau. Apkaltino mane broliavimusi su velniu, turėdamas omenyje jus.

Ji susilaikė nepapasakojusi apie Plameto nubrėžtas seksualines lygiagretes.

Ridas sustabdė automobilį prie motelio. Durys vis dar buvo sulaužytos ir kėpsojo atviros.

– Atrodo, sakėte, kad pasirūpinsite.

– Iki ryto po durų rankena pakiškite kėdę. Nieko jums neatsitiks.

Jis neišjungė bleizerio variklio. Policijos radijas monotoniškai traškėjo, bet pranešimų daugiau nebuvo. Tas garsas gręžė jai nervus.

– Gaila Spartuolio, Ridai. Žinau, kaip buvote prie jo prisirišęs.

Jam abejingai gūžtelint pečiais liesdamasi prie sėdynės apmušalo sugirgždėjo odinė striukė.

– Jis buvo apdraustas.

Iš sielvarto ir pykčio Aleksa tyliai aiktelėjo. Jis neleido jai atsiprašyti. Neleido jai liūdėti nei apgailestauti, nes pats sau neleido tokių jausmų. Ji matė, kaip Ridui skaudėjo širdį prieš paleidžiant žirgui į smegenis kulką. Girdėjo jį kalbant apie liūdnas savo tėvo laidotuves.

Šito Ridas ir negalėjo jai atleisti. Ne kartą praradęs budrumą pasirodė vis dėlto esąs žmogus.

Ji sugniaužė kumščius, suglaudė riešus ir atkišo jam rankas. Jis klausiamai pažvelgė į ją niūriai raukydamasis.

– Ką tai reiškia?

– Uždėkite man antrankius, – tarė ji. – Suimkite mane. Areštuokite. Apkaltinkite nusikaltimu. Sakėte, kad esu už tai atsakinga.

– Esate, – išspaudė jis, vėl apimtas įsiūčio. – Angusas buvo teisus. Jei nebūtumėte atvykusi čia šniukštinėti, nieko nebūtų atsitikę.

– Atmetu jūsų kaltinimą dėl to, kas šiąnakt atsitiko. Tai buvo iš pusiausvyros išmušto žmogaus ir jo suklaidintų šalininkų poelgis. Jei aš nevykdyčiau tyrimo, katalizatoriumi būtų tapę kas nors kita. Atsiprašiau dėl žirgo. Ko dar iš manęs norite?

Jis veriamai ją nužvelgė. Ji skubiai atitraukė rankas, lyg būtų prikišusi jas per arti siaubingo žvėries nasrų ir pačiu laiku susigriebusi.

Burnoje jautė jo bučinio skonį – atsiduodantį viskiu ir tabaku. Tarsi vėl viskas vyktų iš naujo, ji pajuto svaiginančius jo liežuvio judesius, savininkiškus pirštus, spaudžiančius jos galvą, tvirtas šlaunis, prigludusias prie jos šlaunų.

– Verčiau eikite į vidų, prokurore. – Jo balsas buvo tylus ir duslus.

Jis įjungė atbulinę pavarą. Aleksa paklausė jo patarimo ir išlipo.

Dvidešimt ketvirtas

Aleksa apgraibomis ieškojo skambančio telefono. Pakėlė jį po penkto skambučio ir užsimiegojusi atsiliepė:

– Alio.

– Panelė Geiter? Juk nepažadinau jūsų, tiesa? Jei taip, baisiausiai atsiprašau.

Aleksa nusibraukė nuo akių plaukus, apsilaižė sausas lūpas, sumirksėjo paburkusiomis akimis ir atsisėdo.

– Ne, aš tik, e... šį tą veikiau.

Laikrodis ant naktinio stalelio rodė dešimtą valandą. Ji nė nenutuokė, kad taip ilgai miega, kita vertus, kai gulėsi, jau beveik brėško rytas.

– Atleiskite, nežinau...

– Sara Džo Minton.

Ji nesusilaikė ir šūktelėjo iš nuostabos. Būtų galėjusi išvardyti kokį šimtą žmonių, galinčių jai skambinti, bet Saros Džo Minton tikrai nebūtų paminėjusi.

– Ar jūs... Ar kas nutiko?

– Ne, nieko, tik siaubingai gėda, kad vakar prikalbėjau jums baisių dalykų.

Aleksa apstulbo išgirdusi ją atgailaujant.

– Suprantama, buvote sutrikusi.

– Gal malonėtumėte šiandien po pietų išgerti su manimi arbatos?

Gal vis dėlto ji dar miega ir sapnuoja. Šiais laikais žmonės sako: „Papietaukime" arba „Gal alaus?", arba „Eime išgerti". Niekas nesako: „Gal malonėtumėte arbatos?"

– Būtų... malonu.

– Gerai. Trečią valandą.

– Kur?

– Nagi čia, rančoje, kurgi daugiau. Tai lauksiu jūsų, panele Geiter. Sudie.

Kelias sekundes Aleksa spoksojo į ragelį, tada lėtai jį padėjo. Kas gi paskatino Sarą Džo Minton pasikviesti ją arbatos?

Daktaro Elio Kolinso kabinetas tikriausiai buvo labiausiai užgriozdintas kambarys iš visų, kuriuose Aleksai teko lankytis. Jis buvo švarus, bet netvarkingas, ir toks pat paprastas kaip pats veterinaras.

– Dėkui, kad sutikote mane priimti, daktare Kolinsai.

– Nėr už ką. Šią popietę aš laisvas. Eikite vidun. Sėskitės. – Nuo medinės kėdės jis nukėlė šūsnį profesinių žurnalų ir pasiūlė ją Aleksai. Pats atsisėdo prie rašomojo stalo, užversto kalnais popierių. – Visai nenustebau, kad paskambinote, – pasakė atvirai.

– Kodėl?

– Skambino Patas Častenas ir sakė, kad tikriausiai užeisite užduoti man keleto klausimų.

– Maniau, jis išvykęs iš miesto.

– Skambino prieš porą savaičių, iškart jums atvykus.

– Suprantu.

Per laiką, likusį iki susitikimo su Sara Džo, Aleksa nutarė apklausti veterinarą. Paskambinus jis mielai sutiko ją priimti.

– Ar jums kas nors žinoma apie Selinos Geiter nužudymą? – pradėjo ji, tyčia nutylėdama asmenines sąsajas.

– Žinoma. Ji buvo miela mergina. Visi buvo pasibaisėję.

– Tą pačią dieną, kiek anksčiau, jūsų tėvas Mintonų rančoje padėjo kumelei kumeliuotis, tiesa?

– Tiesa. Po jo mirties aš perėmiau jo praktiką.

– Norėčiau sužinoti kai kurias detales. Ar dirbate tik Mintonams?

– Ne, nesu rančos gydytojas. Turiu savo praktiką. Bet privalau būti sąžiningas ir pasakyti, jog Mintonai duoda man tiek darbo, kad beveik galėčiau dirbti vien jiems. Lankausi pas juos beveik kasdien.

– Ar taip pat dirbo ir jūsų tėvas?

– Taip, bet jei norite tuo pasakyti, kad neliudyčiau prieš Mintonus baimindamasis nukirsti maitinančią ranką, tada klystate.

– Nenorėjau to pasakyti.

– Čia žirgų ir galvijų kraštas. Iškvietimų gaunu daugiau, nei galiu priimti. Esu doras žmogus. Toks buvo ir mano tėvukas.

Aleksa dar kartą jo atsiprašė, nors jai buvo toptelėjusi mintis, kad jis gal nenorės atskleisti informacijos, galinčios pakenkti gerai atlyginantiems klientams.

– Ar jūsų tėvas kalbėjo apie Selinos nužudymą?

– Jis verkė kaip kūdikis, išgirdęs, kad ji buvo nužudyta jo instrumentu.

– Daktaras Kolinsas patvirtino, kad nužudymo įrankis buvo jo skalpelis?

– Net nereikėjo klausti. Mama padovanojo jam tą sidabrinių instrumentų rinkinį dvidešimt penktųjų vestuvių metinių proga. Ant rankenėlių buvo išgraviruoti jo inicialai. Tas skalpelis tikrai buvo jo. Dėl vieno niekaip negalėjo atsigauti – kad buvo toks neatidus ir jį pametė.

Aleksa pasislinko arčiau kėdės krašto.

– Juk vargu ar galėjo neatsargiai elgtis su tuo skalpeliu, jei jis buvo dovanotas žmonos ir su išgraviruotais inicialais?

Jis pasikasė skruostą.

– Tėvukas brangino tuos instrumentus, laikė aksomu išklotoje dėžutėje. Niekad nesupratau, kaip tas skalpelis iškrito

iš jo krepšio. Nebent dėl to, kad tą dieną visų dėmesys buvo sutelktas į kumelę. Ko gera, tiesiog nusimetė toj sumaišty.

– Ar buvote tenai?

– Maniau, jūs jau žinote. Atėjau kartu, kad galėčiau stebėti ir padėti, jei tėvukui manęs prireiktų. Žinoma, ten buvo ir Ridas. Jis ir anksčiau padėdavo kumelėms.

– Ridas ten buvo?

– Visą dieną.

– Ar jūsų tėvas buvo palikęs jį vieną su savo juoduoju krepšiu?

Elis Kolinsas prikando žandą. Ji matė, kad jis nenori atsakyti.

– Galėjo palikti, dėl to nebūtų nė mirktelėjęs, – pagaliau tarė, – bet nemanykite, kad kaltinu Ridą.

– Ne, žinoma, ne. Kas dar tą dieną buvo arklidėje?

– Ką gi, pagalvokime. – Prisimindamas jis prikando apatinę lūpą. – Beveik visi vienu ar kitu metu: Angusas, Džunijoras, Ridas, visi arklidžių darbininkai ir prajodinėtojai.

– Lipnius Hikamas.

– Žinoma. Visa ranča ėjo iš galvos dėl tos kumelės. Net Steisė Voles stabtelėjo važiuodama pro šalį. Kiek pamenu, ji buvo ką tik grįžusi iš kelionės prie vandenyno pakrantės.

Aleksai viduje viskas apmirė. Didelėmis pastangomis jai pavyko išlaikyti veidą ramų.

– Ar ilgai?

– Kas, Steisė? Ne. Sakė turinti važiuoti namo išsikrauti daiktų.

– O Kvaišelis Badis? Ar jis sukiojosi aplinkui?

– Jis visur sukiodavosi. Neprisimenu jį matęs, bet tai nereiškia, kad jo nebuvo.

– Jei jo nematėte, ar nenustebote, kai jis buvo sučiuptas su Selinos krauju išteptu skalpeliu?

– Beveik ne. Tėvukas nebuvo pastebėjęs, kad skalpelio nėra, o paskui tas įrankis buvo aptiktas pas Kvaišelį Badį.

Tikėjome tuo, kas buvo pasakyta: kad jis iškritęs iš tėvuko krepšio, kad Kvaišelis Badis jį pamatęs, paėmęs ir juo nužudęs jūsų motiną.

– Bet gali būti, kad kas nors pasinaudodamas visa ta sumaištim ir nerimu dėl kumelės ir kumeliuko nudžiovė skalpelį iš jūsų tėvo krepšio.

– Žinoma, gali būti.

Veterinaras su tuo sutiko nenoriai, visai netroško į nusikaltimą įvelti žmonių, kuriems dirbo. Aleksa prisiminė, kaip jis praėjusią naktį rūpinosi Rido žirgu. Elis Kolinsas buvo visų trijų įtariamųjų draugas. Aleksa privertė jį rinktis: būti ištikimam savo sąžinei ar žmonėms, kurių palankumas leido avėti rankų darbo itališkus batus. Užduotis buvo nemaloni, bet ją atlikti reikėjo.

Ji atsistojo ir ištiesė daktarui ranką. Jis ją paspaudė, ir Aleksa atsisveikino.

– Ak, dar vienas dalykas, daktare Kolinsai. Ar neprieštarautumėte, jei žvilgtelėčiau į skalpelį?

Jis nustebo.

– Tikrai neprieštaraučiau, jei jį turėčiau.

– Neturite?

– Ne.

– O motina?

– Jai jis taip ir nebuvo grąžintas.

– Net įkalinus Kvaišelį Badį?

– Žinodami, kas buvo su juo padaryta, nei ji, nei tėvukas per daug nereikalavo jo grąžinti.

– Norite pasakyti, skalpelis vis dar kažkur kitur?

– Nežinau, kas jam nutiko.

Mintonų ranča dūzgė kaip avilys. Valymo komandos rūšiavo nuolaužas ir vežė lauk. Priešgaisrinės apsaugos inspektoriai rausėsi tarp suanglėjusių sienojų ir izoliacijos medžiagų ieškodami, dėl ko kilo gaisras.

Grupelė darbininkų smėlio srove valė apokaliptinius lozungus, dažais užpurkštus ant akmeninių sienų. Buvo matuojami langų rėmai naujiems stiklams.

Ridas sukosi kaip vijurkas vienu metu eidamas keletą pareigų. Jis buvo nesiskutęs ir išsitepliojęs, lyg būtų pats sijojęs suodžius ir pelenus ieškodamas įkalčių. Marškiniai atsagstyti, jų apačia išsipešusi, rankovės atraitotos. Buvo be skrybėlės, bet mūvėjo odines darbo pirštines.

Jis pastebėjo Aleksą lipančią iš automobilio, bet nespėjo prasižioti, nes jį pakvietė priešgaisrinės apsaugos inspektorius.

– Gal žvilgtelėtumėte čionai, šerife.

Ridas apsisuko ir nuėjo prie antrosios arklidės. Aleksa nusekė jam iš paskos.

– Akmuo? Po galais, ką bendra akmuo turi su gaisru? – besiartindama nugirdo klausiant Ridą.

Inspektorius pasikrapštė galvą po *Houston Astros* beisbolo kepuraite.

– Man atrodo, kad gaisras kilo atsitiktinai. Noriu pasakyti, kad tas, kuris šitai padarė, langams ir kitkam daužyti naudojo kažką panašaus į laidynę.

– Kaip Dovydas prieš Galijotą, – sumurmėjo Aleksa.

Ridas sučiaupė lūpas ir linktelėjo pritardamas.

Inspektorius aiškino:

– Spėju, kad šis akmuo įkrito pro vėdinimo angą ant arklidės lubų, kliudė laidus ir įvyko trumpasis jungimas. Štai kas sukėlė gaisrą.

– Manote, tyčinio padegimo nebūta?

Tyrėjas susiraukė.

– Neee, tikrai nepasakyčiau, kad panašu į padegimą. Jei būčiau norėjęs sukelti gaisrą, būčiau metęs Molotovo kokteilį ar šovęs liepsnojančią strėlę. – Jo suraukti antakiai išsilygino, veide atsirado kvaila šypsena. – Nebūčiau sviedęs akmens.

Ridas ant delno kilnojo sunkų akmenį.

– Dėkui.

Kai inspektorius nuėjo šalin, Ridas tarė Aleksai:

– Tai tiek dėl Plameto sulaikymo kaltinant padegimu.

Kadangi diena buvo ne pagal metų laiką šilta, Ridas atsidavė druska ir prakaitu, bet kvapas nebuvo bjaurus. Tiesą sakant, tas kvapas jai patiko. Tankūs plaukeliai plačiai želė ant krūtinės, o apačioje siaura juostele subėgo už diržo. Iš arti ji matė, kad nuo prakaito plaukeliai drėgni ir susiraitę. Jie raitėsi virš raumenų ir apie spenelius, kurie nuo vėsaus vėjelio buvo susitraukę ir pastirę.

Tai pastebėjusi pajuto viduje šilumą. Pakėlusi akis pažiūrėjo į jo veidą. Po vėjo sutaršytais plaukais virš antakio nuvarvėjo prakaito lašas. Ji sutramdė pagundą sugauti jį piršto galiuku. Neskusta barzda gerai derėjo prie suodžių ant veido ir prakaito.

Prireikė pastangų, kad ji nukreiptų mintis į reikalus.

– Ar sulaikėte Plametą?

– Norėjome, – atsakė jis. – Jis dingo.

– O šeima?

– Visi namie, atrodo prasikaltę kaip kažin ką, bet neprasižioja, kur pamokslininkas. Dėl to nesijaudinu. Jis toli nepabėgs. Patikrinsime jo kongregacijos sąrašą. Kas nors jį slepia. Anksčiau ar vėliau išlįs į paviršių.

– Kai jis pasirodys, norėčiau dalyvauti apklausoje.

Jis numetė žemėn akmenį.

– Ką čia veikiate?

– Atvažiavau išgerti arbatos su Sara Džo. – Atsakydama į skeptišką jo išraišką pridūrė: – Jos sumanymas, ne mano.

– Ką gi, smagiai praleiskite laiką, – tarė jis pašaipiai.

Atgręžė jai nugarą ir neskubėdamas nuėjo arklidės link.

Angusas stovėjo namo prieangyje plačiai pražergęs kojas, prižiūrėdamas kieme verdančią veiklą. Eidama artyn Aleksa slėpė nuogąstaujanti. Nežinojo, kaip ją sutiks.

– Atvykai pačiu laiku, – tarė jis.

Taigi jis žino, kad Aleksa laukiama.

– Laba diena, Angusai.

– Punktualumas – dorybė. Taip pat ir drąsa. Turi jos, mažoji panelyte. – Jis pritariamai linktelėjo. – Reikėjo sukaupti drąsos, kad šiandien čia ateitum. – Šnairomis ją įvertino. – Šiuo atžvilgiu esi labai panaši į savo mamą. Ji nebuvo kuklumo įsikūnijimas.

– Nebuvo?

Jis sukikeno.

– Daugybę kartų mačiau, kaip ji nepasiduoda tiems dviem padaužoms – Ridui ir Džunijorui. – Jis liovėsi kikenti, dabar tik šypsojosi. Paniręs į mielus prisiminimus, susimąstęs žvelgė į horizontą. – Jei būtų gyvenusi, būtų tapusi nepaprasta moterimi. – Jo akys sugrįžo prie Aleksos. – Manau, ji būtų buvusi kaip tu. Jei būčiau turėjęs dukterį, būčiau norėjęs tokios kaip tu.

Sutrikdyta netikėto pareiškimo ji tarė:

– Angusai, atsiprašau, kad esu, nors ir netiesiogiai, su šituo susijusi. – Ji plačiai mostelėjo norėdama aprėpti visą žalą. – Viliuosi, Ridas išsiaiškins, kas tai padarė. Viliuosi, nusikaltėliai bus patraukti baudžiamojon atsakomybėn ir nuteisti.

– Taip, ir aš viliuosi. Už daug ką galiu dovanoti, – jis žvilgtelėjo į stiklo duženas prieangyje, – bet prarastas baisiai geras žirgas. Velniškai nesmagu, kad Ridas jo neteko. Taip didžiavosi pakankamai sutaupęs ir jį nusipirkęs.

– Jis atrodė nepaprastai nuliūdęs, – tarė Aleksa atsigręždama pažiūrėti, kaip Ridas eina prie automobilio ir kažką perduoda radijo siųstuvu.

– Labiau įniršęs. Jei kyla grėsmė kam nors, kas jam priklauso, jis tampa pavydus kaip lokė su lokiukais. Suprantama. Turint omenyje, kaip jis užaugo. Neturėjo nei puodo nusišlapinti, nei jokio žmogaus, kuriam rūpėtų. Vilkėjo kieno nors atiduotus dėvėtus drabužius ir gyveno iš labdaros. Jei kam teko raustis šiukšlynuose, kad išgyventų, manau, to

įpročio sunku atsikratyti. Jis piktas ir ūmus, nes buvo laikai, kai nuo to priklausė jo gyvybė.

Tada pro lauko duris greitai išlėkė Džunijoras spinduliuodamas gerai pažįstama šypsena. Jis buvo nederamai linksmos nuotaikos. Priešingai nei Rido ir Anguso, jo drabužiai buvo be dėmelės. Gal kada ir buvo suprakaitavęs, bet dabar niekas taip nebūtų pasakęs.

Šiltai pasisveikinęs su Aleksa, jis tarė:

– Ak, su kuo aš ką tik kalbėjau telefonu. Paskambino viena savininkė paklausti, kaip laikosi jos kumelinga kumelė. Lenktyninių žirgų sluoksniuose blogos naujienos sklinda greitai, – paaiškino jis Aleksai. – Šiaip ar taip, ji kalbėjo aukštu falcetu ir sakė: „Mano mažylė tikriausiai mirtinai išsigando.“ Nuraminau ją, kad kumelė buvo kitoje arklidėje, bet ji pusę valandos nepaleido manęs nuo telefono ir privertė prisiekti, jog jos mažylė ir jos mažylės mažylis laikosi gerai.

Jis pamėgdžiojo dainingą moters sopraną. Angusas ir Aleksa nusijuokė. Staiga akies krašteliu Aleksa pamatė juos stebintį Ridą. Jis stovėjo visiškai nejudėdamas, ir nors buvo per toli, kad būtų galima įžiūrėti veidą, ji buvo tikra, kad jam nepatinka tai, ką mato. Regis, jo apmaudas atsklido oro bangomis ir trenkėsi į ją beveik juntama jėga.

– Verčiau eisiu vidun, kitaip pavėluosiu arbatos, – tarė ji vyrams.

Džunijoras uždėjo jai ant peties ranką.

– Mama nori atsiprašyti už vakarykštį protrūkį. Ji labai džiaugėsi, kai priėmei jos kvietimą. Laukia tavęs.

Dvidešimt penktas

Lupė paėmė jos apsiaustą ir nuvedė laiptais į viršų. Moteris stabtelėjo prie durų ir tyliai pabeldė.

– Įeikite.

Lupė atvėrė duris, bet į vidų nėjo. Suprasdama, kad šis kvietimas jai, Aleksa žengė per slenkstį į kambarį, kuris galėjo būti filmavimo aikštelė. Jos pastaba buvo spontaniška ir nuoširdi:

– Koks gražus kambarys!

– Dėkui. Man jis patinka. – Sara Džo žvelgė Aleksai per petį. – Lupe, prašau uždaryti duris. Žinai, kad nepakeliu skersvėjo, o tie darbininkai taip baisiai triukšmauja tiesiog baisus. Tuojau pat atnešk arbatos padėklą.

– Taip, ponia.

Šeimininkė nuėjo palikusi jas vienas.

Aleksa stovėjo prie durų drovėdamasi savo žemakulnių zomšos aulinukų ir ilgo vilnonio sijono. Jos juodas ansamblis buvo visai tinkamas, bet šiame itin moteriškame Viktorijos stiliaus kambaryje, kvepiančiame kaip parfumerijos parduotuvė, jis atrodė per daug šiuolaikiškas ir ne vietoje.

Šeimininkė taip tiko tarp šių dekoracijų, kaip besisukanti balerina muzikinėje papuošalų dėžutėje. Rauktinukai aplink baltos palaidinės iškirptę, tokie patys rauktinukai aplink liaunus riešus. Ji segėjo minkštą rusvai gelsvą sijoną, kuris

kaip vėduoklė skleidėsi aplink ją, sėdinčią ant žydru damastu apmuštos kušetės prie lango. Nuo popiečio saulės aplink jos plaukus spindėjo aureolė.

– Įeikite ir sėskitės.

Ji pamojo į dailią kėdę.

Paprastai šaltakraujiška, šįkart žengdama kilimu išklotomis grindimis Aleksa jautėsi netašyta.

– Ačiū, kad mane pakvietėte. Puiki mintis.

– Privalėjau kuo greičiau atsiprašyti už tai, ką jums pasakiau vakar naktį.

– Nieko baisaus. Jau pamiršau.

Regis, Džunijoras ir Angusas jau atleido jai už tą vaidmenį, kurį ji netyčia atliko šiame vandalizmo spektaklyje. Mainais ji galėjo atleisti Sarai Džo.

Aleksa smalsiai dairėsi aplinkui.

– Išties mielas kambarys. Ar jūs pati jį įrengėte?

Saros Džo juokas buvo toks pat trapus kaip ir rankutė, kurią pakėlė sau prie kaklo ir ėmė žaisti rauktinukais.

– Vaje, žinoma. Neįsileisčiau į savo namus nė vieno iš tų baisių dekoruotojų. Tiesą sakant, sukūriau kuo tiksliausią savo buvusių namų kambario kopiją. Angusas sako, kad jis per daug išgražintas.

Aleksa slapta dairėsi ko nors vyriško, bent kokio įrodymo, kad į kambarį buvo užėjęs vyras. Nieko nebuvo. Tarsi skaitydama jos mintis Sara Džo tarė:

– Savo daiktus jis laiko kitame kambaryje. Įėjimas štai ten.

Aleksa nusekė jos žvilgsnį prie uždarytų durų.

– Įeik, Lupe, – tarė Sara Džo pasigirdus tyliam beldimui. – Štai mūsų arbata.

Kol Lupė dėliojo sidabrinius indus ant arbatos stalelio, Aleksa, palaikydama pokalbį, paklausė:

– Ponia Minton, minėjote savo namus. Kentukyje, tiesa?

– Taip, žirgų kraštas. Medžioklės kraštas. Aš taip jį myliu.

Jos ilgesingas žvilgsnis nuklydo lango link. Panorama buvo ne itin maloni akiai – vien mylių mylios pilkšvai rudos žemės, susiliejančios su horizontu. Jos stebėjo, kaip per akmenimis grįstą kiemelį vejasi muilinė guboja ir nusileidžia į plaukimo baseiną. Peizažas aplink jį buvo toks pat negyvas ir rudas kaip medvilnės laukas nuėmus derlių.

– Čia tokios dykvietės. Pasiilgstu žalumos. Žinoma, turime akrus drėkinamų ganyklų žirgams, bet vis tiek tai ne tas pats. – Ji lėtai pasuko galvą ir linktelėdama padėkojo tarnaitei. Lupė išėjo. – Kaip mėgstate gerti arbatą?

– Su citrina ir cukrumi, jei galima. Vienu gabaliuku.

Sara Džo atliko ritualą, kurį Aleksa manė išnykus jau prieš dvi kartas. Skrupulingai atliko. Blyškios, beveik permatomos rankos grakščiai judėjo. Aleksa suprato, kodėl šiuolaikinėje Amerikoje šis paprotys išnyko. Niekas neturėtų tiek laiko.

– Sumuštinį? Su agurku ir tepamu sūriu.

– Būtinai, – atsakė šypsodamasi Aleksa.

Prieš paduodama Aleksai mažą lėkštelę, Sara Džo ant jos dar padėjo dvi bandeles su razinomis. Aleksa ant kelių išskleidė nėriniuotą servetėlę.

– Dėkui.

Gurkštelėjo arbatos ir pagyrė. Sumuštinis buvo tik riekelė duonos apipjaustyta plutele, bet užtat aptepas vėsus ir purus. Aleksa vylėsi, kad skrandis neims nemandagiai urgzti, godžiai sunaikinęs per mažą porciją. Pusryčius ji pramigo; pietų, atrodė, bus per daug, kai taip arti arbatos metas.

Kąsdama bandelę ji paklausė:

– Ar dažnai parvažiuojate į Kentukį?

Šeimininkė paruošė sau arbatą ir tingiai ją maišė.

– Buvau grįžusi tik du kartus, į savo tėvų laidotuves.

– Nenorėjau liesti tokios liūdnos temos.

– Nebeturiu daugiau šeimos, liko tik Angusas ir Džunioras. Visi tvirto charakterio žmonės išmoksta susitaikyti su netektimi. – Ji padėjo puodelį su lėkštute ant stalo taip

atsargiai, kad porcelianas net neskambtelėjo. Vis dar nuleidusi galvą, iš padilbų pažvelgė į Aleksą: – O jūs neišmokote, ar ne?

Aleksa padėjo prakąstą cukruotą bandelę ant lėkštės, pajutusi, kad priartėta prie motyvo, dėl kurio ji buvo pakviesta arbatos.

– Ko neišmokau?

– Kad reikia palikti mirusiesiems laidoti savo numirėlius.

Buvo nubrėžta mūšio linija. Aleksa padėjo visus arbatos įrankius ant sidabrinio padėklo, net ir voratinklinę servetėlę nuo kelių.

– Kalbate apie mano motiną?

– Kaip tik apie ją. Tas jūsų tyrimas sutrikdė visą mano šeimyną, panele Geiter.

– Atleiskite, kad sukėliau nepatogumų. Tokiomis aplinkybėmis jie neišvengiami.

– Banditai nuniokojo mano turtą, sukėlė grėsmę visų mūsų laikomų žirgų sveikatai ir gyvybei, taigi ir mūsų pragyvenimo šaltiniui.

– Įvyko nelaimingas atsitikimas. Negaliu apsakyti, kaip dėl jo apgailestauju, – tarė Aleksa, maldaudama, kad moteris suprastų. – Aš dėl jo niekuo dėta. Turite patikėti.

Sara Džo giliai įkvėpė. Rauktinukai aplink jos kaklą suvirpėjo nuo tramdomo pasipiktinimo ir antipatijos. Jos priešiškumas buvo toks akivaizdus, kad Aleksa vėl paklausė savęs, dėl ko Sara Džo ją čia pasikvietė. Atsiprašymas tebuvo klasta. Matyt, Sara Džo norėjo išlieti ilgai nešiotą pagiežą.

– Ką žinote apie savo motiną ir jos santykius su Džunijoru ir Ridu Lambertu?

– Tik tiek, kiek man papasakojo senelė, ir dar tai, ką susirankiojau kalbėdama su žmonėmis čia, Perselyje.

– Jie buvo kaip vienas, – tarė ji tyliu, mąsliu balsu, ir Aleksa suvokė, kad ji nugrimzdo į savo pasaulį. – Nedidelis saviškių klubas. Retai pamatydavai kurį vieną be kitų dviejų.

– Pastebėjau tai nuotraukose jų mokyklos albumuose. Daugybėje nuotraukų jie visi trys.

Aleksa atidžiai apžiūrėjo tas fotografijas blizgiuose puslapiuose ieškodama įkalčių ar ko nors, kas padėtų jos tyrimui.

– Nenorėjau, kad Džunijoras su jais taip susipainiotų, – pasakė Sara Džo. – Įsivaizduojate, Ridas buvo chuliganas, miesto girtuoklio sūnus. O jūsų motina... na, buvo daug priežasčių, kodėl nenorėjau, kad jis prie jos prisirištų.

– Pasakykit bent vieną.

– Labiausiai dėl to, kas vyko tarp jos ir Rido. Žinojau, kad Džunijoras jai tik antras. Mane erzino net tai, kad ji gali rinktis. Ji nebuvo verta teisės rinktis, – piktai tarė ji. – Bet Džunijoras ją dievino, kad ir ką jam sakydavau. Kaip ir nuogąstavau, jis ją įsimylėjo. – Staiga jos akys nukrypo į viešnią. – O dabar kamuoja klaiki nuojauta, kad jis įsimylės ir jus.

– Klystate.

– Oi, esu tikra, kad taip ir bus. Tikriausiai ir Ridas. Vėl susidarys trikampis, ar ne? Argi nenorite jų sukiršinti, kaip kiršino ji?

– Ne!

Saros Džo akys iš pykčio prisimerkė.

– Jūsų motina buvo kekšė.

Lig šiol Aleksa rūpestingai valdė liežuvį. Bet kai šeimininkė ėmė šmeižti jos mirusią motiną, ji spjovė į geras manieras.

– Prieštarauju dėl tokios šmeižiamos pastabos, ponia Minton.

Sara Džo nerūpestingai mostelėjo ranka.

– Nesvarbu. Tai tiesa. Patį pirmą kartą ją sutikusi supratau, kad ji prasta ir vulgari. Taip, buvo daili – tokia sodri, akį rėžianti. Panašiai kaip jūs.

Jos akys kritiškai nužvelgė viešnią. Aleksai knietėjo atsistoti ir išeiti. Ant tos aukštos kėdės ją sulaikė tik viltis, kad Sara Džo gali neapdairiai ką prasitarti ir suteikti trupinėlį vertingos informacijos.

– Jūsų motina juokėsi per garsiai, žaidė per smarkiai, mylėjo per stipriai. Jai jausmai buvo tas pat, kas girtuokliui butelis. Ji per daug įsijausdavo ir nė kiek neslėpdavo savo jausmų.

– Atrodo, ji buvo labai nuoširdi, – su pasididžiavimu tarė Aleksa. – Gal pasaulis būtų geresnis, jei žmonės atvirai rodytų, ką jaučia.

Jos žodžiai atsimušė į kurčias ausis.

– Kad ir ko reikėjo vyrui, kad ir kokią norėjo ją matyti tą akimirką, – toliau varė savo Sara Džo, – ji tokia ir buvo. Selina visą laiką nesąmoningai flirtuodavo. Visi sutikti vyrai ją įsimylėdavo. Ji pasistengdavo, kad taip įvyktų. Padarydavo viską, kad taip būtų.

To jau buvo gana.

– Neleisiu jums nepagarbiai kalbėti apie moterį, kurios nebėra gyvos ir kuri negali apsiginti. Bjauru ir žiauru taip elgtis, ponia Minton. – Pirma gaivus tarsi oranžerija kambarys dabar, regis, dusino. Reikėjo eiti lauk. – Aš išeinu.

– Palaukit. – Atsistojus Aleksai, Sara Džo taip pat atsistojo. – Selina mylėjo Ridą tiek pat, kiek ir visus kitus, išskyrus save.

– Kodėl jums tai rūpėjo?

– Todėl, kad ji troško ir Džunijoro, ir jam tą parodė. Jūsų senelė, ta kvailė, svaigo nuo minties, kad mūsų vaikai galėtų susituokti. Tarsi būčiau leidusi Džunijorui vesti Seliną, – nusišaipė ji. – Merlė Greihem kartą net aplankė mane ir pasiūlė, kad mes, kaip būsimi giminės, susitiktume ir geriau susipažintume. Dieve, verčiau būčiau mirusi! Ji dirbo telefonų operatore, – tarė ji su panieka juokdamasi. – Selina Greihem nieku gyvu negalėjo tapti mano marčia. Labai aiškiai tą pasakiau jūsų senelei ir Džunijorui. Jis taip liūdėjo ir inkštė dėl tos merginos, kad man net norėjosi rėkti. – Ji pakėlė mažus kumštelius, tarsi vis dar galėtų užrikti. – Kodėl jis nematė, kokia ji iš tikrųjų: savanaudė, vyrais manipuliuojanti kalė? O dabar jūs.

Ji apėjo mažą arbatos stalelį ir atsistojo prieš Aleksą. Aleksa buvo aukštesnė, bet Sarai Džo stiprybės teikė ilgus metus puoselėtas pyktis. Jos gležnas kūnas virpėjo iš rūstybės.

– Pastaruoju metu jis kalba vien apie jus, visai taip pat, kaip būdavo su Selina.

– Aš nevilioju Džunijoro, ponia Minton. Tarp mūsų neįmanomi romantiški santykiai. Gal galėtume būti draugai, kai baigsis šis tyrimas.

– Nejau nesuprantate, – sušuko Sara Džo, – kad kaip tik šitaip buvo ir su ja? Ji piktnaudžiavo jo draugyste, nes jis laikėsi nusitvėręs tuščios vilties, kad ta draugystė išsiplėtos į ką nors rimtesnio. Jums jis – tik įtariamasis žmogžudystės byloje. Jūs juo pasinaudosite, visai kaip jūsų motina.

– Tai netiesa, ir viskas.

Sara Džo susvyravo, tarsi alptų.

– Ko jūs čia atvažiavot?

– Noriu žinoti, kodėl buvo nužudyta mano motina.

– Dėl jūsų! – tarė ji rodydama pirštu tiesiai Aleksai į širdį. – Selinos nesantuokinio kūdikio.

Aleksa žengė žingsnį atgal smarkiai įkvėpdama, net krūtinę suskaudo.

– Ką jūs pasakėte? – aiktelėjo ji.

Sara Džo susitvardė. Veido raudonis nuslūgo, vėl grįžo įprastas porceliano atspalvis.

– Jūs buvote nesantuokinis vaikas.

– Tai melas, – dusdama paneigė Aleksa. – Mano motina buvo ištekėjusi už Elo Geiterio. Mačiau santuokos liudijimą. Senelė Greihem jį išsaugojo.

– Jie susituokė, bet tik tada, kai ji grįžo iš El Paso ir išsiaiškino, kad yra nėščia.

– Jūs melagė! – Aleksa stvėrėsi kėdės atkaltės. – Kodėl man meluojate?

– Tai ne melas. Turėtų būti aišku, dėl ko jums tai sakau. Mėginu apsaugoti savo šeimą nuo jūsų keršto. Esu turtin-

giausia moteris šiame baisiame, šlykščiame mieste ir tik dėl to galiu jį pakęsti. Man patinka būti įtakingiausio apygardos vyro žmona. Ir neleisiu jums sugriauti visko, ką Angusas dėl manęs sukūrė. Neleisiu jums skaldyti savo šeimos. Selina skaldė. Šį kartą neleisiu to daryti.

– Damos, damos, – į kambarį atlaidžiai juokdamasis įėjo Džunijoras. – Dėl ko šis riksmas? Pamatėte vorą?

Džunijoro elgesys pajutus tarp jų sukilusį priešiškumą kaipmat pasikeitė. Jis atsidavė siera, buvo tikras tarsi ozonas ore, netoliese trenkus žaibui.

– Mama? Aleksa? Kas atsitiko?

Aleksa stebeilijosi į Sarą Džo, kurios veidas buvo ramus ir giedras. Paskui nusigręžė parversdama kėdę. Išskubėjo iš kambario ir nudundėjo laiptais žemyn.

Džunijoras tiriamai pažvelgė į motiną. Ji jam atgręžė nugarą ir grįžo prie kušetės, paėmė savo arbatos puodelį ir gurkštelėjo.

Džunijoras pasileido laiptais paskui Aleksą ir pasivijo prie laukujų durų, kur ji kišo ranką į apsiausto rankovę, bet vis nepataikydavo.

Jis stvėrė ją už žastų.

– Kas, po velnių, dedasi?

Aleksa nusuko galvą, kad jis nepamatytų ašarų. Mėgino ištrūkti iš jo rankų.

– Nieko.

– Neatrodo, kad smagiai gėrei arbatą.

– Arbatą? Cha! – Aleksa atmetė galvą. – Ji mane pakvietė čionai ne arbatos gerti. – Ji šnirpštelėjo ir sumirksėjo mėgindama sulaikyti ašaras. – Ko gera, turėčiau jai padėkoti, kad man pasakė.

– Ką pasakė?

– Kad buvau biologinis atsitiktinumas. – Džunijoro veidas nuo netikėtumo suglumo. – Vadinasi, tai tiesa? – Džunijoras atitraukė nuo jos rankas ir mėgino nusigręžti. Dabar jau

Aleksa stvėrė jo ranką ir privertė atsisukti. – Juk taip? – Pagaliau iš akių pasipylė ašaros. – Pasakyk ką nors, Džunijorai!

Buvo matyti, kad jam nepatogu pripažinti tiesą. Aleksa pati ėmė lipdyti įvykių seką:

– Selina grįžo iš El Paso. Buvo patyrusi trumpą meilės romaną su kareiviu ir norėjo susitaikyti su Ridu. Tikriausiai juodu ir būtų susitaikę, jei ne aš, ar ne? – Ji užsidengė veidą rankomis. – Ak, Dieve, nenuostabu, kad jis manęs taip nekenčia.

Džunijoras atitraukė jos rankas nuo veido ir pažvelgė nuoširdžiomis mėlynomis akimis.

– Ridas nejaučia tau neapykantos, Aleksa. Niekas iš mūsų nejautė tau neapykantos nei tada, nei dabar.

Ji trumpai, piktai susijuokė.

– Kertu lažybų, Albertas Geiteris nepakentė net minties apie mane. Jis buvo priverstas vesti. – Aleksos akys išsiplėtė, ir ji prabilo greitai, glaustai, kapodama žodžius: – Dabar daug kas aiškiau. Labai daug. Kodėl senelė Greihem taip griežtai žiūrėjo į mano pasimatymus: su kuo išeidavau, kuriuo laiku grįždavau, kur buvau. Piktinausi, kad ji tokia nepalenkiama, nes niekada nedaviau pagrindo manimi nepasitikėti. Ko gera, jos perdėta globa buvo pateisinama, ar ne? – Jos balsas dabar skambėjo beveik isteriškai. – Jos duktė pasigavo vaiką, o prieš dvidešimt penkerius metus tai vis dar buvo neabejotina nuodėmė.

– Aleksa, baik.

– Dabar aišku, kodėl senelė manęs nemylėjo. Aš sugrioviau Selinai gyvenimą, ir ji man to neatleido. Selina negalėjo būti su Ridu, negalėjo būti su tavimi, ji nebeturėjo ateities. Ir viskas dėl manęs. Dieve mano! – suaimanavo Aleksa, tada nusigręžė nuo Džunijoro ir atplėšė duris. Nubėgo per prieangį ir laiptais žemyn prie automobilio.

– Aleksa!

Jis puolė iš paskos.

– Po velnių, kas čia dedasi? – paklausė Angusas, kai pro jį link savo automobilio nuskubėjo Aleksa.

– Nagi, vyručiai, palikite ją vieną.

Laiptų viršuje stovėjo Sara Džo. Ji viską iš ten stebėjo ir girdėjo.

Džunijoras atsigręžė.

– Mama, kaip tu galėjai? Kaip galėjai šitaip įskaudinti Aleksą?

– Pasakiau ne tam, kad ją įskaudinčiau.

– Ką jai pasakei? – paklausė Angusas.

Jis stovėjo tarpduryje, nekantrus ir suglumęs, kad niekas neatsako į jo klausimus.

– Žinoma, jai buvo skaudu, – tarė Džunijoras. – Žinojai, kad taip bus. Kodėl apskritai jai pasakojai?

– Todėl, kad ji turėjo sužinoti. Aleksa pati save skaudina. Ji vaikosi iliuzijos. Selina Geiter nebuvo tokia motina, kokios ji ieško. Merlė prikimšo jai į galvą daugybę nesąmonių, kokia Selina buvusi nuostabi. Ji pamiršo mergaitei pasakyti, kokia paklydėlė buvo jos motina. Atėjo laikas Aleksai tą sužinoti.

– Mėšlas! – nusikeikė Angusas. – Ar kas nors pasakys man, kas, po velnių, dedasi?

Dvidešimt šeštas

Įėjęs Angusas tyliai uždarė miegamojo duris. Lovoje į pagalves atsirėmusi Sara Džo padėjo į šalį knygą ir per akinių, nusmukusių ant nosies galo, viršų įsmeigė į jį akis.

– Taip anksti ateini į lovą?

Atrodė nekalta kaip drugelis, bet Angusas žinojo, kad jos trapi išvaizda slepia geležinę valią. Jei kada nors ir pasiduodavo, tai tik dėl to, kad jai būdavo vis tiek, o ne todėl, kad būtų nugalėta.

– Noriu su tavimi pasikalbėti.

– Apie ką?

– Apie tai, kas nutiko šiandien po pietų.

Ji pirštais suspaudė smilkinius.

– Man nuo to įsiskaudėjo galvą. Dėl to nenusileidau vakarienės.

– Ko nors išgėrei?

– Taip. Dabar jau geriau.

Beveik kasdien nuo santuokos pradžios juodu pasikeisdavo tomis pačiomis frazėmis apie jos galvos skausmus.

– Nesėsk ant lovatiesės, – subarė ji, jam prisėdus ant lovos krašto. Jis palaukė, kol ji palenkė dygsniuotos atlaso lovatiesės kraštą, tada atsisėdo. – Vaje, šiandien atrodai toks prislėgtas, Angusai, – susirūpinusi tarė ji. – Kas atsitiko? Tikiuosi, maniakai nebesikėsina į mūsų turtą.

– Ne.

– Dėkui Dievui, vienintelis sužeistas žirgas priklausė Ridui.

Angusas nieko neatsakė. Sara Džo piktinosi Ridu, ir Angusas žinojo kodėl. Jos jausmai jam nepasikeis, tad priekaištauti dėl užgaulios pastabos nebuvo prasmės.

Jis atėjo aptarti subtilaus reikalo. Luktelėjo rūpestingai rinkdamas žodžius.

– Sara Džo, dėl šios popietės...

– Mane ji gerokai sutrikdė, – tarė ji dailiai suraukdama lūpas.

– Tave sutrikdė? – Angusas prisivertė suvaldyti nekantrumą. Privalėjo išklausyti jos versiją prieš darydamas išvadas. – O Aleksos jausmai?

– Savaime suprantama, ji taip pat nusiminė. Nejau nesikrimstum sužinojęs, jog esi pavainikis?

– Ne, – tarė jis šiurkščiai, nelinksmai nusijuokdamas. – Nenustebčiau, jei sužinočiau, kad toks esu. Niekada netikrinau, ar mano tėvai turėjo santuokos liudijimą, ir man būtų nesvarbu, jei ir neturėjo. – Jo antakiai susiraukė. – Bet aš esu užsispyręs senis, o Aleksa – jautri jauna moteris.

– Jaučiau, kad ji pakankamai stipri tą priimti.

– Matyt, ne tokia jau stipri. Prabėgo pro šalį manęs net nematydama. Tiesą sakant, išlėkė beveik apimta isterijos.

Saros Džo šypsena išnyko.

– Kaltini mane, kad jai pasakiau? Manai, tai negerai?

Kai ji pažvelgė į jį tuo būgštaujančios mažos mergytės žvilgsniu, jo širdis sutirpo. Visada sutirpdavo. Angusas paėmė jos ranką. Būtų galėjęs sutraiškyti ją kaip gėlelę tarp savo šiurkščių delnų, bet per tuos metus išmoko glamonėdamas per daug nespausti.

– Brangioji, nekaltinu tavęs, kad jai pasakei. Tik svarstau, ar išmintingai pasielgei. Gaila, kad prieš sakydama nepasitarei su Džunijoru ir manimi. Būtų galėjusi nugyventi gyvenimą ir šito nesužinojusi.

– Nesutinku, – aikštingai paprieštaravo Sara Džo.

– Koks dabar skirtumas, kad mamytė ir tėvelis susituokė tik pašovę ją į krosnį? Velniai rautų, dabar tai taip įprasta, kad net nebelaikoma nuodėme.

– Ji kitaip vertins Seliną. Lig šiol laikė užkėlusi ją ant pjedestalo.

– Na ir kas?

– Vargu ar Selina verta pjedestalo, – atkirto Sara Džo. – Pamaniau, jau pats laikas liautis visiems tupinėti aplink Aleksą ir atvirai pasakyti jai apie jos motiną.

– Kodėl?

– Kodėl? Nes ji mėgina mus sužlugdyti, štai kodėl. Nutariau liautis jai pataikauti ir pasipriešinti. Pasinaudojau vieninteliu savo ginklu. – Kaip paprastai tokiomis aplinkybėmis Sara Džo pernelyg susijaudino. – Aš tik bandžiau apginti tave ir Džunijorą.

Tiesą sakant, Angusas manė, jog Sarai Džo teko sukaupti milžinišką drąsą, kad stotų priešais tokią pasitikėjimo kupiną moterį kaip Aleksa. Vis dar manė, kad Sarai Džo derėjo susilaikyti ir nepasakoti Aleksai apie jos tėvus, bet Saros Džo motyvas buvo nesavanaudiškas. Ji gynė savo šeimą. Savo karžygiškomis pastangomis ji nusipelnė daugiau nei būti kritikuojama. Angusas pasilenkė prie žmonos ir pabučiavo į kaktą.

– Vertinu tavo kovingą dvasią, bet nė vienam iš mūsų nereikia tavo globos, brangioji. – Jis nusijuokė iš tos minties. – Kaip gali tokia mažutė moteris kaip tu apginti mus, didelius, stiprius bernus? Turiu užtektinai pinigų ir žinau daug būdų, kad sutvarkyčiau bet kokią problemėlę. Vos penkių pėdų ir šešių colių raudonplaukė vargu ar verta, kad dėl jos bent akimirką nerimautume.

– Jei galėtum iš mirusiųjų prikelti tą nepakenčiamą Lipnių Hikamą, esu tikra, kad jis paprieštarautų, – tarė ji. – Žiūrėk, kas jam nutiko. Esu atspari tos merginos kerams, ne taip,

kaip judu su Džunijoru ir tikriausiai visi kiti vyrai. – Jos balse suskambo neviltis. – Angusai, nejau nematai? Džunijoras baigia ją įsimylėti.

– Nesuprantu, kodėl tai būtų taip jau blogai? – tarė jis spindulingai šypsodamasis.

– Būtų nelaimė, – tyliai riktelėjo Sara Džo. – Jos motina sudaužė jam širdį. Nejau tau tai nerūpi?

Susiraukęs Angusas priminė:

– Tai buvo seniai. O Aleksa nėra tokia kaip jos motina.

– Kažin.

Sara Džo įsistebeilijo į erdvę.

– Aleksa nėra permaininga ir vėjavaikiška, kokia buvo Selina, – tarė jis. – Ji truputį per daug mėgsta įsakinėti, bet gal Džunijorui to reikia. Jis lipo savo kitoms žmonoms per galvas, o tos tysojo ir nieko nedarė. Gal jam reikia žmonos, kuri pasakytų, kas yra kas.

– Beje, kur jis? Ar vis dar ant manęs pyksta? – susirūpinusi paklausė ji.

– Jis sielojasi, bet viskas praeis, kaip visada praeina. Sakė, eina pasigerti.

Abu susijuokė. Sara Džo pirmoji vėl surimtėjo.

– Tikiuosi, vairuos atsargiai.

– Jis, e... tikriausiai negrįš nakvoti.

– Tikrai?

– Nesistebėčiau, – tarė Angusas. – Aleksai reikia laiko, kad susivoktų. Džunijoras gal ir įsimylėjęs, bet nuo juosmens žemyn jis nėra lavonas. Susiras moterį, kad jį šią naktį paguostų.

Jo žvilgsnis nuslydo į žmonos iškirptę, glotnią ir švytinčią nuo pudros, kuria ji naudodavosi po vonios.

– Jo apetitas vyriškas, kaip ir tėtušio.

– Ak, Angusai, – atsiduso ji nuvargusiu balsu, jo rankai po nėrinių klostėmis ryžtingai ieškant krūties.

– Man pačiam būtų ne pro šalį truputėlis paguodos.

– Ak, jūs, vyrai! Ar tik apie tai galvojate? Tu mane...

– Tu mane kaitini.

– Nekalbėk taip tiesmukai. Tai storžieviška. Be to, šįvakar šito nenoriu. Man vėl pradeda skaudėti galvą.

Jo bučinys nutraukė visus prieštaravimus. Ji pasidavė, kaip jis ir tikėjosi. Sara Džo dėdavosi, jog priešinasi, bet niekada jo neatstumdavo. Nuo lopšio buvo mokoma susitaikyti su vedybų pareigomis, visai taip pat, kaip buvo mokoma tinkamai patiekti arbatą.

Dėl to, kad ji atsakydavo į jo glamones daugiau iš pareigos nei jausdama aistrą, Angusas jos geidė nė kiek ne mažiau. Gal tai net sustiprindavo jo geismą. Angusui patikdavo iššūkiai.

Jis greitai nusirengė ir palinko virš jos. Grabaliojo chalato sagutes ir pagaliau jam pavyko jį praskleisti be jos pagalbos. Krūtys buvo tokios pat stangrios ir dailios kaip jų vestuvių naktį, kai pirmą kartą jas pamatė ir palietė.

Dabar jis jas bučiavo pagarbiai, valdydamasis. Speneliai buvo nedideli. Laižomi jie retai kada sustandėdavo. Abejojo, ar ji žino, kad jie turėtų sustandėti, nebent kai kuriuose iš jos skaitomų romanų apie seksą būtų rašoma atviriau, nei jis manė.

Jam įsiskverbiant, ji susiraukė. Jis dėjosi nematąs jos grimasos. Mėgino neprakaituoti, neskleisti garsų ir nedaryti nieko, kas jai atrodytų nepadoru ir atgrasu.

Visą savo pasiutimą jis palikdavo vienai savo remiamai našlaujančiai damai, gyvenančiai gretimoje apygardoje. Ji neprieštaraudavo dėl jo storžieviškos kalbos. Tiesą sakant, prapliupdavo kvatotis išgirdusi kai kuriuos spalvingesnius jo pasakymus.

Ji buvo tokia pat aistringa meilužė kaip ir jis. Jos speneliai buvo dideli, tamsūs, turėjo pieno skonį, ir ji leisdavo žaisti su jais valandų valandas, jei tik jis norėdavo. Ji net užsiimdavo oraliniu ir leisdavo tą patį daryti jam. Kas kartą jam ant jos užsiropštus jos apvalios šlaunys sugniauždavo jo užpakalį

kaip spaustuvas. Pasiekusi orgazmą, triukšmingai reikšdavo jausmus, ir buvo vienintelė iš visų jo sutiktų moterų, galinti juoktis apimta absoliutaus džiaugsmo, kai juodu mylėdavosi.

Daugiau kaip dvidešimt metų juodu buvo kartu. Ji niekada neprašė jokio didesnio įsipareigojimo; ji jo nesitikėjo. Kartu jie velnioniškai puikiai leido laiką, ir Angusas nežinojo, ką darytų, jei jos nebūtų, bet jis jos nemylėjo.

Jis mylėjo Sarą Džo. Arba bent tai, kokia ji buvo: žavi, tyra, rafinuota ir graži. Angusas mylėjo ją, kaip meno kolekcionierius mylėtų neįkainojamą alebastro skulptūrą, kurią paliesti galima tik ypatingomis progomis ir su didžiausiu atsargumu.

Kadangi ji taip reikalavo, jis visuomet mūvėdavo sargį. Baigęs atsargiai jį nusimovė, kad neišteptų šilkinės paklodės. Darydamas tai šįvakar jis stebėjo, kaip Sara Džo nuleidžia naktinių marškinių kraštą, užsisega sagutes ir išlygina apklotus.

Angusas vėl įlipo į lovą, pabučiavo jai skruostą ir apglėbė. Jam patiko laikyti priglaudus jos smulkutį kūną, patiko justi jos glotnią, kvapnią odą. Jam norėjosi ją saugoti. Jo nusivylimui, ji nukėlė jo ranką ir tarė:

– Dabar miegok, Angusai. Noriu baigti skyrių.

Ji atsivertė savo romaną, kuris, be jokios abejonės, buvo toks pat sausas ir negyvas kaip ir jos mylėjimasis. Angusas susigėdo šios išdavikiškos minties ir apsivertė ant kito šono nusigręždamas nuo jos lempelės.

Jam niekada nešovė į galvą gėdytis, kad sukaria trisdešimt mylių važinėdamas į meilužės namus – ten pat ketino važiuoti ir rytoj vakare.

Steisė išmetė keraminį puodelį. Jis nukrito ir sudužo ant plytelėmis išklotų virtuvės grindų.

– Viešpatie švenčiausias, – tyliai ištarė spausdama pūkuoto chalato atlapus.

– Steise, tai aš.

Beldimas į užpakalines duris ją taip išgąsdino, kad iš rankų išsprūdo puodelis. Balsas, pašaukęs ją vardu, nė kiek nepadėjo širdžiai imti plakti taip, kaip reikia. Kelias akimirkas ji stovėjo spoksodama į duris, tada nuskubėjo per virtuvę ir atitraukė standžią krakmolytą užuolaidą.

– Džunijorai?!

Pritrūko kvapo garsiai pasakyti jo vardą. Lūpos ištarė jį be garso. Radusi spyną ji greitai atrakino duris ir atvėrė tarsi nuogąstaudama, kad jis išnyks nespėjus atidaryti.

– Sveika. – Jo šypsena buvo paprasta ir atvira, tarsi kasnakt panašiu laiku belstųsi į jos užpakalines duris. – Ar man pasigirdo, kad kažkas sudužo?

Ji ištiesė ranką, palietė jo veidą, įsitikino, kad čia tikrai jis, tada droviai ją nuleido.

– Ko atėjai?

– Atėjau tavęs aplankyti.

Steisė žvilgtelėjo jam už nugaros, kiemelyje dairydamasi kokios įtikinamos priežasties, dėl kurios jos buvęs vyras stovi ant laiptelių.

Jis nusijuokė.

– Atėjau vienas. Tiesiog nenorėjau spausti skambučio, jei teisėjas jau būtų nuėjęs miegoti.

– Jis jau lovoje. Jis... ak, eikš į vidų.

Prisiminusi geras manieras ji pasitraukė į šalį. Džunijoras įžengė vidun. Juodu stovėjo vienas prieš kitą nemalonioje virtuvės šviesoje, ir Steisė joje neatrodė itin patraukliai, nes jau buvo nusivaliusi veidą ir pasiruošusi gulti.

Ji fantazuodavo, kaip jis vieną naktį ateis jos aplankyti, bet dabar, kai tai įvyko, iš netikėtumo negalėjo pajudėti ir neteko žado. Jos mintyse šmėkštelėjo nesuskaitoma daugybė meilės ir atsidavimo prisipažinimų, bet žinojo, kad jis jų nenorės girdėti. Ji griebėsi saugių temų:

– Tėvelis anksti nuėjo gulti. Jo skrandis sutrikęs. Pašildžiau jam pieno. Iš likusio nusprendžiau išsivirti kakavos.

Neatitraukdama nuo jo akių ji nervingai mostelėjo į viryklę, nes iš kaistuvo tuoj galėjo išbėgti pienas.

Džunijoras priėjo prie viryklės ir išjungė degiklį.

– Sakai, kakavos? Tavo kakavos? Geresnės nebūna. Ar turėsi dviem puodeliams?

– Ži...žinoma. Nori pasakyti, kad pabūsi?

– Trumpai. Jei priimsi.

– Taip, – tarė ji iškvėpdama, – taip.

Paprastai puikiai besisukanti virtuvėje Steisė nevikriai įpylė du puodelius kakavos. Nė nenumanė, kodėl jis šįvakar nusprendė ją aplankyti. Jai buvo nesvarbu. Pakako to, kad jis čia.

Gavęs kakavos jis nusišypsojo nuginkluojančia šypsena ir paklausė:

– Ar turi ko išgerti?

Nusekė paskui ją į svetainę, kur spintelėje buvo laikomi keli buteliai gėrimų, išimami tik ypatingomis progomis.

– Šį vakarą jau geri ne pirmą taurelę, tiesa? – paklausė ji nulenkdama brendžio butelio kaklelį prie jo puodelio su kakava.

– Taip, ne pirmą. – Ir pritildęs balsą sukuždėjo: – Ir dar rūkiau marihuanos.

Ji nepritardama griežtai papūtė lūpas.

– Žinai, ką manau apie kvaišalus, Džunijorai.

– Marihuana – ne kvaišalai.

– Kvaišalai.

– Ak, Steise, – suinkštė jis pasilenkdamas pabučiuoti jai ausies, – buvusi žmona neturi teisės bartis.

Nuo jo lūpų prisilietimo jai suplazdėjo viduriuose. Nepritarimas tirpo, kaip rugpjūtį tirpsta ledai.

– Nenorėjau bartis. Man tik įdomu, kodėl po šitiek laiko šį vakarą atėjai pas mane.

– Panorau ateiti.

Ji žinojo, kad, Džunijoro požiūriu, tokios priežasties pakanka. Jis išsitiesė ant sofos ir pasisodino ją šalia.

– Ne, nedek šviesos, – paliepė, kai ji siekė jungiklio, – pasėdėkime čia ir kartu išgerkime kakavos.

– Girdėjau apie nelaimę rančoje, – tarė ji kiek patylėjus.

– Viskas jau išvalyta. Nepasakytum, kad ko nors būta. Galėjo būti daug blogiau.

Ji nedrąsiai jį palietė.

– Galėjo tave sužeisti.

Jis padėjo ant stalelio savo tuščią puodelį ir atsiduso.

– Vis dar rūpiniesi, kad man ko neatsitiktų?

– Visada rūpinuosi.

– Niekas niekada nebuvo su manimi toks lipšnus, kaip tu, Steise. Man tavęs trūko.

Jis paėmė jos ranką ir suspaudė tarp savųjų.

– Atrodai pavargęs ir sunerimęs.

– Toks ir esu.

– Dėl to vandalizmo?

– Ne. – Jis giliau susmuko tarp sofos pagalvių ir padėjo galvą ant atkaltės. – Ta nemaloni padėtis dėl Selinos nužudymo. Ji velniškai slegia. – Jis lenkė galvą, kol ši atsidūrė Steisei ant peties. – Mmm, tu skaniai kvepi. Man trūko šito kvapo. Toks gaivus. – Jis nosimi pasitrynė jai į kaklą.

– Kodėl tas tyrimas tave taip trikdo?

– Nieko ypatinga. Tai Aleksa. Juodvi su mama šiandien susikivirčijo. Mama prasitarė, kad Selina pasigavo vaiką ir turėjo ištekėti už savo kareivio. Reginys nebuvo gražus.

Jo ranka apsivijo jai aplink liemenį. Steisė negalvodama pakėlė ranką, priglaudė delną prie jo skruosto ir prispaudė jo galvą sau prie krūtų.

– Pamelavau jai, – prisipažino silpnu balseliu. – Pamelavau kai ko nepasakydama.

Džunijoras nesusidomėjęs kažką sumurmėjo.

– Nepasakiau jai, kad tą dieną, kai buvo nužudyta Selina, buvau arklidėje.

– Kodėl?

– Nenorėjau, kad ji persekiotų mane klausimais. Nekenčiu jos, Džunijorai, nes ji vėl kelia tau nemalonumų.

– Aleksa čia niekuo dėta. Tai ne jos kaltė.

Pažįstamas priedainis, kuris erzindavo Steisę. Džunijoras dažnai šitaip kalbėdavo apie Seliną. Kad ir kaip niekšiškai ji su juo elgdavosi, nepasakė apie ją nė vieno šiurkštaus, kritiško žodžio.

– Nekenčiu šitos Selinos dukters taip pat, kaip nekenčiau Selinos, – sukuždėjo Steisė.

Dėl alkoholio ir stiprios meksikietiškos žolės Džunijoro mąstymas atbuko.

– Dabar visa tai nesvarbu. Juk šitaip gera, ar ne? – sumurmėjo jis lūpomis sekdamas paskui ranką po jos chalatu, prie krūties. Drėgnas liežuvis slystelėjo per spenelį. – Tau patikdavo, kai šitaip darydavau.

– Vis dar patinka.

– Tikrai? O šitaip? Ar tau vis dar šitaip patinka? – paklausė jis siurbdamas spenelį į burną, o ranką sprausdamas į švelnią drėgną šilumą tarp šlaunų.

Ji suaimanavo tardama jo vardą.

– Suprasiu, jei nenori, kad taip daryčiau.

Jis šiek tiek atsitraukė.

– Ne, – paskubomis tarė ji vėl lenkdama prie savęs jo galvą ir šlaunimis spausdama jo ranką. – Noriu, kad taip darytum. Prašau.

– Steise, Steise, tavo švelni meilė ir rūpestis – kaip tik tai, ko man šią naktį reikia. Jei norėdavau pasijusti geriau, visuomet galėdavau pasikliauti tavimi. – Jis pakėlė galvą nuo jos krūtų ir ilgai, lėtai ją bučiavo. – Prisimeni, kada jausdavausi nuostabiausiai? – paklausė jis priglaudęs lūpas prie jos lūpų.

– Taip.

Ji rimtai į jį pažvelgė. Džunijoras kaip angelas palaimingai nusišypsojo. Kai jis šitaip į ją žiūrėdavo, ji nieko negalėdavo jam atsakyti – nei tada, kai juodu buvo paaugliai, nei kai buvo susituokę, nei dabar, nei kada nors.

Steisė Voles Minton, padori, puritoniška teisėjo duktė, negaišdama suklupo prieš jį ant kelių, skubėdama atsegė kelnių praskiepą ir apžiojo savo alkstančia burna.

– Panele Geiter? Panele Geiter! Ar jūs čia?

Aleksa buvo užsnūdusi. Pažadinta beldimo į sutaisytas duris, ji apsižiūrėjo, kad tyso ant lovatiesės sustirusi nuo šalčio. Akys nuo verksmo buvo paburkusios.

– Ko norit? – Jos balsas beveik gargė. – Eikit šalin.

– Panele, ar jūsų telefono ragelis nukeltas?

– Po velnių.

Aleksa nuleido kojas nuo lovos krašto. Drabužiai buvo susiglamžę ir susibrukę aplinkui. Eidama prie lango ji juos papurtė, tada atitraukė užuolaidas. Prie durų stovėjo naktinis motelio budėtojas.

– Nukėliau ragelį, kad niekas netrukdytų, – tarė ji jam per langą.

Jis žvelgė į ją akivaizdžiai patenkintas, kad ji dar gyva.

– Tada atleiskite, kad trukdau, bet su jumis bando susisiekti šitas vyriškis. Jis ginčijosi su manimi, kad negalite taip ilgai kalbėti telefonu.

– Koks vyriškis?

– Haperis ar Haris, ar kažkas panašaus, – sumurmėjo jis žiūrėdamas į atsineštą popieriaus skiautę. Prikišo ją arčiau lempelės virš durų. – Neįskaitau, ką pats parašiau... raštas ne iš geriausių.

– Harperis? Gregas Harperis?

– Tikriausiai taip, panele.

Aleksa paleido užuolaidą, nukabino grandinėlę ir atidarė duris.

– Ar sakė, ko norėjo?

– Žinoma, sakė. Liepė jums pasakyti, kad rytoj rytą, dešimtą valandą, būtumėte Ostine, susirinkime.

Aleksa apstulbusi spoksojo į tarnautoją.

– Tikriausiai blogai supratote. Rytoj rytą, dešimtą valandą?

– Taip jis sakė, ir aš teisingai supratau, nes viską čia užsirašiau. – Jis parodė jai popierėlį su pieštuku iškeverzotu pranešimu. – Tas vyras jums skambino visą popietę ir buvo baisiai įsiutęs, nes jūsų nerado. Galiausiai pasakė, kad išeina ir jo šį vakarą nebus namie, o man liepė eiti į jūsų kambarį ir perduoti į rankas šitą žinutę, tai aš tą ir padariau. Taigi labos nakties.

– Palaukit!

– Klausykite, aš turiu budėti prie telefono.

– Ar jis sakė, koks ten bus susirinkimas ir kodėl jis taip skubiai šaukiamas?

– Ne, sakė tik tiek, kad turite ten būti.

Jis stovėjo ir laukė. Suvapėjusi padėką Aleksa įspraudė jam į ranką dolerio banknotą, ir jis nuliuoksėjo į vestibiulį.

Aleksa susimąsčiusi uždarė duris ir dar kartą perskaitė žinutę. Kažkokia nesąmonė. Gregas nebūdavo toks paslaptingas. Jis nešaukdavo susirinkimų, į kuriuos negalima nuvykti.

Kai suglumimas praėjo, iškilo rimta dilema. Iki dešimtos ryto reikėjo atsidurti Ostine. Buvo jau tamsu. Jei išvyktų dabar, važiuotų naktį ir Ostine būtų kelios valandos po vidurnakčio.

Jei lauktų iki ryto, turėtų išvažiuoti siaubingai anksti ir būgštauti, ar spės nuvykti laiku. Abu variantai buvo niekam tikę, be to, ir psichinė, ir emocinė Aleksos būsena buvo netinkama sprendimui priimti.

Tada jai šovė mintis. Kol pati savęs neatkalbėjo, surinko telefono numerį.

– Šerifo biuras.

– Norėčiau kalbėti su šerifu Lambertu.

– Jo nėra. Gal gali padėti kas nors kitas?

– Ne, dėkui. Man reikia pasikalbėti su juo pačiu.

– Atleiskite, jūs panelė Geiter?

– Taip, tai aš.

– Kur esate?

– Savo kambaryje, motelyje. Kodėl klausiate?

– Kaip tik ten išvažiavo Ridas. Dabar jau turėtų būti. – Balsas nutilo, tada paklausė: – Sakykite, ar jums nieko nenutiko?

– Ne, man nieko nenutiko. Man regis, girdžiu privažiuojant šerifą. Dėkui.

Aleksa padėjo ragelį ir priėjo prie lango kaip tik laiku – Ridas išlipo iš automobilio ir atskubėjo prie jos durų.

Ji plačiai jas atvėrė. Jis staiga stabtelėjo beveik netekęs pusiausvyros.

– Tik prašyčiau jų vėl neišspirti.

– Nejuokaukite su manimi, – rūsčiai žiūrėdamas tarė jis. – Po velnių, kas jums darosi?

– Nieko.

– Velniai rautų. – Jis mostelėjo į telefoną prie lovos. Dėl to, kad jis stovėjo lyg niekur nieko, Ridas, regis, dar labiau įsiuto. Kaltinamai parodė į jį pirštu. – Skambinau valandų valandas, ir visą laiką buvo užimta.

– Buvau nukėlusi ragelį. Kas taip svarbaus įvyko?

– Girdėjau, kas šią popietę įvyko tarp judviejų su Sara Džo.

Aleksos pečiai liūdnai nusviro ir ji giliai atsiduso. Apie tai buvo beveik pamiršusi sukdama galvą dėl Grego kvietimo.

Ji niekada netikrino datos, kada išduotas tėvų santuokos liudijimas. Vis tiek tai nebūtų galutinis įrodymas. Būdama teisininkė žinojo, kad net vadinamųjų teisinių dokumentų išdavimo datos gali būti suklastotos. Bet iš to, kaip visi reagavo išgirdę, jog Sara Džo atskleidė žinią, Aleksa suprato, kad tai tiesa. Ji buvo pradėta neteisėtai.

– Gaila, kad jūsų ten nebuvo, šerife. Apsijuokiau. Jums tikrai būtų labai patikę.

Jos sąmojis nepataisė jam nuotaikos.

– Kodėl nukėlėte telefono ragelį?

– Kad bent kiek pailsėčiau. O ką, manėte, išgėriau mirtiną dozę migdomųjų ar persipjoviau venas?

Jis kandų Aleksos klausimą priėmė už gryną pinigą.

– Galbūt.

– Tuomet gerai manęs nepažįstate, – tarė jam piktai. – Aš taip lengvai nepasiduodu. Ir nesigėdiju, kad mano tėvams teko tuoktis.

– Nesakau, kad gėdijatės ar kad turėtumėte gėdytis.

– Tai buvo jų klaida. Kaip žmogus aš su tuo nesusijusi, supratote?

– Supratau.

– Tad liaukitės mãnęs... Ak, velniop, man vis tiek, ką jūs manote, – tarė Aleksa trindama smilkinius. Ji labiau pyko ant savęs nei ant jo. Pratrūkdama tik parodė, kokia iš tiesų yra prislėgta. – Man reikia jūsų pagalbos, Ridai.

– Kokios pagalbos?

– Ar galite nuskraidinti mane į Ostiną?

Jis nustebo dėl tokio prašymo. Pirma stovėjo ramus, atsišliejęs į neseniai sutaisytą durų staktą, o dabar išsitiesė.

– Nuskraidinti į Ostiną? Kam?

– Turiu reikalų su Gregu Harperiu. Privalau būti ten dešimtą valandą ryto, kad spėčiau į susirinkimą.

Dvidešimt septintas

Greičiau nei po valandos jie jau buvo ore, skrido pietryčių kryptimi į valstijos sostinę. Ketvirtį valandos Aleksa sugaišo, kad vėl atrodytų panaši į žmogų. Nusiprausė veidą šaltu vandeniu, iš naujo pasidažė, susišukavo plaukus ir apsirengė laisvas vilnones kelnes bei megztinį. Drabužius susirinkimui galės išsirinkti iš spintos namie.

Važiuojant į Perselio municipalinį oro uostą Ridas stabtelėjo prie sumuštinių užkandinės ir pasiėmė, ką anksčiau buvo užsakęs telefonu. Atvažiavus prie nusileidimo tako, ant gudronuotos dangos jų laukė vieno variklio *Cessna*. Šerifas išmanė, kaip traukyti virveles.

Kai Perselis mirgėjo apačioje kaip mažas žiburių lopinėlis ant juodo nakties kilimo, Aleksa sumojo paklausti:

– Ar šis lėktuvas priklauso jums?

– Mintonų įmonėms. Angusas leido man juo naudotis. Paduokite man sūrainį.

Beveik pusę savojo ji prarijo dar jiems nepakilus į orą – Saros Džo sumuštinio su agurkais neilgai pakako.

– Kada išmokote skraidyti?

Ridas traškino keptas bulvytes.

– Kokių aštuonerių.

– Aštuonerių!

– Tarp metalo laužo susiradau seną apdaužytą dviratį ir susitaisiau. Kai tik pasitaikydavo proga, mindavau į aerodromą.

– Jis nuo miesto maždaug už trijų mylių, – nusistebėjo ji.

– Man buvo nesvarbu. Būčiau važiavęs ir dukart toliau. Mane domino lėktuvai. Seniokas, prižiūrintis tą vietą, buvo ūmus kaip barškuolė, tikras vienišius, bet jo senovinėje ledo dėžėje manęs laukdavo braškių limonadas. Ko gera, įgrisdavau jam iki gyvo kaulo, bet, regis, jis nepykdavo, kad nesiliauju klausinėjęs. Vieną dieną pasižiūrėjo į mane ir tarė: „Man reikia išbandyti lėktuvą. Nori paskraidyti kartu?" Vos neprileidau į kelnes.

Ridas tikriausiai nesuvokė, kad šypsosi paniręs į malonius prisiminimus. Aleksa tylėjo nenorėdama priminti esanti čia. Jai patiko jo šypsena. Ji patraukliai paryškino smulkias raukšleles išoriniuose akių kampučiuose ir aplink burną.

– Dieve, tai buvo nuostabu, – tarė jis tarsi vėl jusdamas užplūstantį malonumą. – Dar nebuvau atradęs sekso, tad skraidyti buvo už viską geriau. Iš aukštai viskas atrodė taip ramu, taip švaru.

Pabėgimas nuo siaubingų vaikystės realijų, užjausdama pamanė Aleksa. Norėjo jį paliesti, bet nedrįso. Reikėjo žengti uolėtu pavojingu taku. Vienas netinkamas žodis ar frazė reikštų galą, tad ji labai atsargiai rinkosi kelią.

Tyliai paklausė:

– Ridai, kodėl nepasakėte man, kad sugrįžusi iš El Paso mama laukėsi?

– Nes nėra jokio skirtumo.

– Dabar ne, bet prieš dvidešimt penkerius metus skirtumas buvo. Ji nenorėjo tekėti už mano tėvo. Jai teko.

– Dabar, kai žinote, kas nors keičiasi? Nė velnio.

– Galbūt, – pasakė ji abejodama. Kiek patylėjusi tarė: – Buvau dingstis susivaidyti, tiesa?

Jis staiga į ją pažiūrėjo.

– Ką?

Ji atrėmė galvą į atlošą ir atsiduso.

– Stebėjausi, kodėl judu nepasibučiavote ir nesusitaikėte, kai ji tą vasarą grįžo. Žinodama, kaip nuoširdžiai ir ilgai jūs draugavote, klausiau savęs, kas neleido judviem po kvailo įsimylėjėlių kivirčo vėl būti kartu. Dabar žinau. Tai nebuvo kvaila. Tai buvo daugiau nei kivirčas. Tai buvau aš. Aš laikiau jus išskyrusi. Buvau dingstis susivaidyti.

– Ne, ne jūs.

– Aš.

Senelė Greihem buvo išrėžusi, kad dėl Selinos nužudymo kalta ji. Viskas, ką Aleksa atskleidė, tai patvirtino. Ar Selina pagimdydama kito vyro vaiką paskatino savo aistringą, pavydų, egoistišką mylimąjį ją nužudyti?

– Ridai, ar mano motiną nužudėte dėl manęs?

– Po velnių, – piktai nusikeikė jis, – galėčiau pasmaugti Sarą Džo, kad jums tai pasakė. Mano kivirčas su Selina kilo ne dėl jūsų – šiaip ar taip, bent iš pradžių.

– Tada dėl ko?

– Dėl sekso! – Atgręžęs galvą veriamai ją nužvelgė. – Aišku?

– Sekso?

– Taip, sekso.

– Jūs ją vertėte, o ji nenorėjo?

Jo skruostai įsitempė.

– Buvo priešingai, prokurore.

– Ką?! – sušuko Aleksa. – Manote, patikėsiu...

– Man nei šilta, nei šalta, kuo jūs tikite. Tai tiesa. Selina norėjo padaryti gerą pradžią mudviejų ateičiai, o aš nesutikau.

– Dar pasakysite, kad turėjote nesavanaudišką kilnią priežastį, – ironiškai tarė Aleksa. – Teisingai?

– Mano paties tėvai... – tarė jis nekeisdamas intonacijos, – tėvukas užtaisė mano motinai vaiką, kai jai buvo vos penkiolika. Jiems teko susituokti. Pažiūrėkite, kaip puikiai viskas

susiklostė. Nė už ką nenorėjau, kad taip nutiktų mudviem su Selina.

Aleksos širdis dunksėjo iš džiaugsmo, netikėtumo ir per daug sudėtingų išnagrinėti jausmų.

– Norite pasakyti, judu niekada...

– Ne. Niekada.

Ji juo tikėjo. Jo veidas nemelavo, jame atsispindėjo tik kartėlis ir gal šioks toks apmaudas.

– Nebuvote girdėję apie priemones nuo nėštumo?

– Su kitomis merginomis naudodavau gumytes, bet...

– Tai buvo kitų?

– Dėl Dievo meilės, aš ne vienuolis. Sesutės Geil, – tarė jis gūžtelėdamas pečiais, – daugybė kitų. Visada būdavo laisvų norinčių merginų.

– Ypač jums. – Jis piktai į ją dėbtelėjo. – Kodėl nesirūpinote, kad pastos kuri nors iš jų?

– Jos gulinėdavo su visais. Būčiau buvęs vienas iš daugelio.

– Bet Selina būtų miegojusi tik su jumis.

– Taip, tai tiesa.

– Bet nuvažiavo į El Pasą ir sutiko Elą Geiterį, – garsiai mąstė Aleksa. – Jis buvo tik priemonė priversti jus pavyduliauti, ar ne? – Nelinksmai nusijuokusi pridūrė: – Ji kiek persūdė ir sumeistravo mane.

Juodu nutilo. Aleksa net nepastebėjo. Ji paniro į savo neramias mintis apie motiną, Ridą ir jų nebaigtą meilės romaną.

– Naktį čia, aukštai, išties gražu? – svajingai tarė ji, nė nenumanydama, kad beveik pusvalandį juodu nesikalbėjo.

– Maniau, užmigote.

– Ne. – Ji stebėjo debesų virtinę, lėtai slenkančią tarp jų ir mėnulio. – Ar kada nors pasiimdavote mano mamą paskraidyti?

– Keletą kartų buvau pasiėmęs.

– Naktį?

Jis dvejojo.

– Vieną kartą.

– Ar jai patiko?

– Ji buvo išsigandusi, kiek pamenu.

– Jai gerokai kliuvo, ar ne?

– Nuo ko?

– Nuo visų. Kai iškilo aikštėn, kad Selina Greihem nėščia, kertu lažybų, kalbos sklido žaibo greitumu.

– Žinote, kaip būna mažame miestelyje.

– Dėl to ji negalėjo baigti vidurinės.

– Klausykit, Aleksa, jos nuo nieko nebuvo galima sulaikyti, – piktai paprieštaravo jis. – Gerai, ji suklydo. Pernelyg įsiaistrino su tuo kareivuku, o gal jis ja pasinaudojo. Kad ir kaip ta velniava įvyko, taip atsitiko. – Ranka jis perkirto orą tarp jųdviejų tarsi baigdamas. – Jūs niekaip nesusijusi nei su tuo poelgiu, nei su jo padariniais. Pati prieš keletą valandų taip sakėte. Prisimenate?

– Nesmerkiu savo motinos ir nevainoju savęs, Ridai. Man jos gaila. Negalėjo lankyti mokyklos, nors buvo teisėtai ištekėjusi.

Aleksa rankomis apsivijo šonus.

– Manau, ji buvo ypatinga moteris. Galėjo atiduoti mane įvaikinti, bet neatidavė. Net kai žuvo tėvas, neatidavė. Mylėjo mane ir buvo pasiryžusi dėl manęs kažin ką paaukoti. Turėjo drąsos nešioti mane miestelyje, kuriame visi ją apkalbinėjo. Nesivarginkite ir neneikite. Žinau, kad apkalbinėjo. Buvo visų mėgstama, o paskui prarado garbę. Visiems, kurie jautė jai pagiežą, buvo malonu. Tokia žmonių prigimtis.

– Jei ir jautė, nedrįso to parodyti.

– Nes jūs vis dar buvote jos riteris, tiesa?

– Mudu su Džunijoru.

– Suglaudėte gretas aplink ją.

– Būtų galima ir taip pasakyti.

– Tikriausiai jūsų draugystė tada jai reiškė daugiau nei bet kada.

Ridas nieko netaręs gūžtelėjo pečiais.

Aleksa žiūrėjo į jo profilį. Uolėtas takas atvedė prie skardžio, ir ji ketino šokti.

– Ridai, jei Selina nebūtų mirusi, ar judu būtumėte susituokę?

– Ne.

Jis atsakė nė kiek nedvejodamas. Aleksa nustebo. Nenorėjo juo patikėti.

– Kodėl gi ne?

– Dėl daugybės priežasčių, bet labiausiai dėl Džunijoro.

Šito ji nesitikėjo.

– O kuo čia dėtas jis?

– Kai Selina laukėsi, juodu tapo labai artimi. Jis jau buvo beveik įkalbėjęs ją tekėti už jo, bet ji... mirė.

– Ar manote, kad ji galiausiai būtų ištekėjusi už jo?

– Nežinau. – Jis pašaipiai dėbtelėjo į Aleksą. – Džunijoras moka žavėti moteris. Moka labai įtikinamai kalbėti.

– Klausykite, Ridai, pasakiau Sarai Džo, o dabar sakau jums, kad...

– Ša! Mes perduodami Ostino radarui.

Jis ėmė kalbėti į ausinių mikrofoną. Kai buvo atlikti formalumai, jis kažką, dirbantį oro uosto bokšte, įtikino parūpinti jam nuomojamą automobilį. Kai baigė šią procedūrą, jie artėjo prie apšviesto nusileidimo tako.

– Užsisegusi diržą?

– Taip.

Jis nepriekaištingai nusileido. Vėliau Aleksa pamanė, kad tikriausiai buvo apsvaigusi, nes vargiai prisiminė, kaip lipo iš lėktuvo ir sėdo į išnuomotą automobilį. Išsiblaškiusi nurodė Ridui, kaip važiuoti į jos butą.

Ji buvo įsikūrusi madingame jaunų perspektyvių žmonių rajone, kur pirmenybė atiduodama mineraliniam vandeniui *Evian*, kiekvienoje virtuvėje yra keptuvė išgaubtu dugnu, o priklausyti kokiam nors sveikatos klubui taip pat privalu kaip turėti vairuotojo pažymėjimą.

Audra su perkūnija nesutrukdė skrydžiui, bet priartėjo prie miesto kaip tik tada, kai juodu įvažiavo į jos gatvę. Ant priekinio stiklo ėmė tikšti lietaus lašai. Nugriaudėjo perkūnas.

– Ten, kur kieme mėtosi laikraščiai, – pasakė jam Aleksa.

– Esate prokurorė. Ar nežinote, kaip aiškiau vagims parodyti, kad esate išvykusi iš miesto? O gal taip ieškote klientų?

– Pamiršau perspėti, kad neneštų laikraščių.

Jis sustojo prie šaligatvio krašto, bet variklio neišjungė. Prieš keletą dienų Aleksa būtų džiūgavusi nuo minties, kad grįžta namo nors laikinai atsikvėpti nuo „Vakariečio" motelio, bet dabar, žvelgdama į lauko duris, nejuto jokio noro eiti vidun. Ašaros, temdančios jai akis, buvo ne džiaugsmo ašaros.

– Buvau išvykusi beveik tris savaites.

– Tad bus geriau, jei eisiu kartu su jumis.

Jis išjungė variklį ir išlipo nekreipdamas dėmesio į lietų. Paėjėjo su ja šaligatviu, pakeliui surinko pasenusius laikraščius. Sumetė juos į dengto prieangio kampą, kol ji rakino duris.

– Nepamirškite rytoj tų laikraščių išmesti, – pasakė.

– Ne, nepamiršiu. – Aleksa ištiesė ranką vidun ir išjungė signalizaciją, pradėjusią gausti tą pačią akimirką, kai ji atidarė duris. – Vadinasi, viduje saugu.

– Norite, kad rytoj susitiktume oro uoste?

– Ak... – Ji galvojo tik apie tai, kad jis nuvažiuos ir paliks ją vieną bute. – Apie tai dar nepagalvojau.

– Apie vidurdienį užsuksiu į apygardos prokuratūrą ir pasiteirausiu jūsų. Tinka?

– Gerai. Iki to laiko jau turėčiau būti apsisukusi.

– Puiku, tada iki.

Jis pasisuko ir jau buvo beeinąs.

– Ridai. – Ji nevalingai ištiesė ranką, bet kai jis atsigręžė, atitraukė. – Gal norėtumėte prieš važiuodamas išgerti kavos?

– Ne, ačiū.

– Kur dabar važiuosite?

– Nežinosiu, kol nenuvažiuosiu.

– Ką tuo norite pasakyti?

– Kvailioju.

– Ak, ką gi...

– Verčiau eikite vidun.

– Dar jums nesumokėjau.

– Už ką?

– Už lėktuvą, už jūsų laiką.

– Nemokamai.

– Primygtinai reikalauju.

Jis nusikeikė.

– Dėl vieno neketinu su jumis ginčytis – dėl pinigų. Supratot? Dabar labanakt.

Jis nusigręžė ir žengė du didelius žingsnius, bet ji vėl pašaukė jį vardu. Atsigręžęs pervėrė akimis.

– Nenoriu šią naktį būti viena, – skubiai prisipažino ji. Net visą popietę verkus ašarų atsargos neišseko. Jos ėmė nepaliaujamai riedėti skruostais kaip lietus. – Ridai, prašau, neišeikite. Pabūkite su manim.

Jis vėl sugrįžo po stogu, bet plaukai ir pečiai jau buvo permirkę. Įsisprendęs paklausė:

– Kodėl?

– Ką tik pasakiau kodėl.

– Turite turėti rimtesnę priežastį nei ši, kitaip nebūtumėte prašiusi.

– Gerai, – riktelėjo ji jam, – jaučiuosi kaip šlamštas. Ar to pakanka?

– Ne.

– Man skaudu dėl to, ką motina turėjo iškęsti dėl manęs, – tarė ji braukdama per ašarojančias akis.

– Aš ne daktaras.

– Man reikia paramos.

– Atsiprašau. Turiu kitų planų.

– Ar jums nerūpi, kad prašau jūsų pagalbos?

– Tiesą sakant, ne.

Ji neapkentė jo, kad verčia maldauti. Vis dėlto nusimetė paskutinius savo išdidumo likučius ir tarė:

– Senelė Greihem mirė niekindama mane, kad sugrioviau Selinai gyvenimą. Ji norėjo, kad Selina ištekėtų už Džunijoro, o kai tai neįvyko, kaltino mane gimus netinkamu laiku. Dabar, velniai rautų, man reikia žinoti, ar jūs mane taip pat niekinate. Ar įsivaizduojate, kaip siaubingai jaučiuosi žinodama, kad dėl manęs motina ištekėjo už kito vyro, nors mylėjo jus? Jei ne aš, būtumėte ją vedęs, būtumėte susilaukę vaikų, mylėję vienas kitą iki gyvenimo pabaigos. Ridai, prašau, likite šią naktį su manimi.

Jis priėjo prie pat jos, prirėmė prie sienos ir stipriai papurtė.

– Norite, kad jus apglėbčiau ir sakyčiau, kad viskas puiku, kad rytoj patekės saulė ir viskas atrodys gražiau?

– Taip!

– Ką gi, prokurore, žinokit, kad aš neseku pasakų prie lovytės. Jei praleidžiu naktį su moterimi, tai darau ne dėl to, kad noriu ją paguosti, jei jai skaudu, ar pralinksminti, jei jai liūdna. – Jis žengė žingsnį arčiau. Jo akys merkėsi, kol liko tik plyšeliai. – Ir, po šimts velnių, tikrai ne todėl, kad noriu vaidinti tėvelį.

Dvidešimt aštuntas

Gregoris Harperis, Teksaso Trevio apygardos prokuroras, buvo aiškiai įniršęs. Traukė jau trečią cigaretę per penkias minutes. Jo pyktis buvo nukreiptas į padėjėją, kuri sėdėjo kitoje stalo pusėje su didžiuliais juodais ratilais apie akis, lyg jai būtų stipriai vožta.

– Su kuo miegojai – su Drakula? Atrodai, lyg būtum visiškai išsunkta, – įprastai kandžiai rėžė Gregas.

– Gal galėtum apsiriboti vienu triuškinamu smūgiu? Nepainiok reikalo.

– Triuškinamu smūgiu? Turi omenyje, kad pasakiau, jog tyrimas baigtas ir tu nedelsdama grįžti į Ostiną, neši savo subinę labai greitai, strimgalviais, neišlaikiusi susitarimo, nepasiimdama dviejų šimtų dolerių?

– Taip, tai triuškinamas smūgis. – Aleksa padėjo delnus ant stalo krašto. – Gregai, kaip gali prašyti, kad dabar viską mesčiau?

– Neprašau – liepiu. – Jis pakilo nuo sukamosios kėdės ir nuėjo prie lango. – Ką, po paraliais, tu ten veikei, Aleksa? Vakar man paskambino baisiai įsiutęs gubernatorius. Noriu pasakyti – į-siu-tęs.

– Jis visada ant tavęs siunta.

– Ne apie tai kalbame.

– Kažin. Gregai, viskas, ką darai, yra politiškai motyvuota. Neapsimetinėk, kad yra kitaip. Dėl to tavęs nekaltinu, bet prieš mane nevaidink nekaltučio vien todėl, kad tau uždrožė per nagus.

– Gubernatorius mano, kad jo lenktynių komisija neklysta. Pripažinti, kad komisija suklydo pasirinkdama Mintonų įmones ir išduodama joms licenciją, tolygu pripažinti, kad klaidą padarė ir gubernatorius.

– Mintonų įmonės žirgų lenktynių verslo požiūriu yra be priekaištų.

– Štai kaip, suprantu. Vienintelė kliūtis – kad vieną iš Mintonų įtari žmogžudyste, o jei ne juos, tada šerifą. Tai bent, o jau maniau, kad turime keblumų.

– Nebūk toks kandus.

Jis pasitrynė sprandą.

– Pasak gubernatoriaus, Angusas Mintonas yra fėjos, kuriai paliekamas pirmas iškritęs dantukas, ir Bafalo Bilo Kodžio* hibridas.

Aleksa nusišypsojo išgirdusi palyginimą, kuris, kad ir keista, buvo taiklus.

– Gerai pasakyta, bet tai nereiškia, kad jis negali nužudyti.

– Kas tą naktį įvyko jo arklidėje?

– Iš kur apie tai žinai?

– Sakyk, kas ten įvyko.

Nenoromis ji papasakojo jam apie Fergusą Plametą ir vandalizmo išpuolį Mintonų rančoje. Kai nutilo, Gregas delnu perbraukė sau per veidą.

– Tu tikrai suardei kažkieno planus – apvertei didžiulį vežimą, pilną spindinčių gražių obuolių. – Jis išsitraukė kitą cigaretę ir kalbėjo su ja burnoje. Su kiekvienu žodžiu ji šokinėjo, todėl buvo sunku prisidegti. – Man nuo pat pradžių nepatiko šita byla.

---

* *Buffalo Bill Cody* (1846–1917) – JAV pramoginių renginių vedėjas, išgarsėjęs savo Laukinių Vakarų šou *(vert.)*.

– Net labai patiko. – Aleksai nervai jau buvo pakrikę, ji dar labiau irzo, kad kaltę jis verčia jai. – Manei, galėsi pridaryti keblumų gubernatoriui, ir gardžiavaisi ta mintimi.

Jis atsirėmė rankomis į stalą ir palinko virš jo.

– Sakei, važiuoji ten atnaujinti savo motinos nužudymo bylos. Nežinojau, kad įsiutinsi pamišėlį pamokslininką, bus beveik sudeginta žmogaus arklidė, į galvą nušautas vertingas lenktynių žirgas ir įžeistas gerbiamas teisėjas, kurio reputacija tokia pat nepriekaištinga kaip paties Dievo.

– Volesas?

– Volesas. Matyt, jis paskambino mūsų gerbiamam gubernatoriui ir pasiskundė dėl tavo neprofesionalaus elgesio, tavo bylos tvarkymo ir nepagrįstų kaltinimų. – Gregas įtraukė dūmą į plaučius ir stipriai išpūtė. – Tęsti?

– Prašom, – tarė ji pavargusiu balsu, žinodama, kad jis vis tiek toliau kalbės.

– Gerai. Častenas taip bijo Voleso, kad krauna į kelnes.

– Častenas krauna į kelnes nuo savo šešėlio. Jis man net neatskambina.

– Jis išsižadėjo tavęs, nusiplovė rankas švariau, nei būtų nuplovęs *Ivory* muilas. Jis sako, kad matė tave švenčiančią su savo įtariamaisiais.

– „Švenčiančią“? Susitikau su jais keliose viešose vietose.

– Pavojingas reikalas, Aleksa. Turime tris įtariamuosius ir vieną prokurorę, kurių tarpusavio ryšiai siekia tolimą praeitį. Visa tai drumzlina kaip mėsos troškinys.

Ji stengėsi nesusigūžti nuo jo veriamo žvilgsnio.

– Nauja taktika. – Aleksa atsistojusi apsuko savo kėdę. – Tai nebaigta žmogžudystės byla. Ją galima ištirti, kad ir kas vadovautų tyrimui.

– Gerai, – tarė jis nurimęs, susidėjo rankas už galvos ir atsilošė su visa kėde. – Dalyvausiu žaidime. Ką turi? Nėra lavono, kurį būtų galima iškasti. Nėra žmogžudystės įrankio. Nėra...

– Jis buvo nukniauktas iš veterinaro krepšio.

– Ką?

– Žmogžudystės įrankis. – Ji papasakojo, ką girdėjo iš daktaro Elio Kolinso. – Kolinsui vyresniajam skalpelis taip ir nebuvo grąžintas. Ketinau patikrinti įkalčių saugyklą, gal yra nedidelė galimybė, kad jis vis dar ten, bet abejoju.

– Ir aš. Svarbiausia, kad vis dar neturi ginklo. Ar atsirado koks nors tiesioginis liudininkas?

Ji atsiduso.

– Ar kalbėdamas telefonu gubernatorius neminėjo rančos darbininko Lipniaus Hikamo?

– Vadinasi, tai tiesa.

– Taip, tai tiesa. Ir prašau neįžeidinėti manęs šitaip gaudant. Ketinau tau papasakoti.

– Kada? Kada ketinai paminėti, kad šios prokuratūros atstovė buvo susipainiojusi su kaubojumi, kuris paskui buvo rastas negyvas?

– Ar norėtum išklausyti mano versiją?

Aleksa papasakojo apie Lipnių. Kai nutilo, Gregas dar labiau susiraukė.

– Jei sakai tiesą, tęsti šį tyrimą ne tik kvaila ir politiškai neapgalvota – tai pavojinga. Tikriausiai niekas neprisipažino.

Ji padarė grimasą.

– Ne. Bet vienas iš jų nužudė Seliną ir galbūt Hikamą.

Keiksnodamas jis užgesino cigaretę.

– Eikime prie žmogžudysčių po vieną. Jei rytoj turėtum vieną iš jų suimti dėl motinos nužudymo, kurį suimtum?

– Nežinau.

– Dėl ko ją galėjo žudyti senis?

– Angusas yra vaidingas ir gudrus. Jo rankose daug valdžios, ir akivaizdu, kad jam patinka būti viršininku.

– Tu šypsaisi.

– Pripažįstu, kad jis – nepaprastai patrauklus. – Aleksa nutylėjo Anguso pasakymą, kad norėtų tokios dukters kaip ji. – Jis pernelyg šiurkštus Džunijorui. Bet žudikas? – reto-

riškai ištarė purtydama galvą. – Vargu. Tai ne jo stilius. Be to, Angusas neturėjo motyvo.

– O Džunijoras?

– Yra tam tikra galimybė. Jis gražiakalbis ir labai žavus. Esu tikra, kad viskas, ką man sako, yra tiesa, tiesiog jis man ne viską pasakoja. Žinau, kad jis mylėjo Seliną. Norėjo ją vesti, kai žuvo mano tėvas. Gal ji per daug kartų pasakė „ne".

– Vien spėlionės. Tad lieka Lambertas. O kaip jis?

Aleksa nuleido galvą ir įsistebeilijo į savo išbalusius pirštus.

– Jį, ko gera, labiausiai verta įtarti.

Grego kėdė pašoko į priekį.

– Kodėl taip sakai?

– Buvo motyvas ir galimybė. Gal jautė, kad geriausias draugas užima jo vietą, ir nužudė ją, kad taip neatsitiktų.

– Motyvas gana įtikimas. O kokia galimybė?

– Tą vakarą buvo rančoje, bet išėjo.

– Esi tuo tikra? Ar jis turi alibi?

– Sako, kad buvo su moterimi.

– Tiki juo?

Ji trumpai, karčiai nusijuokė.

– Taip, tikiu. Nesunku tuo patikėti. Nei jam, nei Džunijorui dėl moterų keblumų nekyla.

– Išskyrus tavo motiną.

– Taip, – pripažino ji tyliai.

– Ką sako Lamberto alibi?

– Nieko. Jis nesako jos vardo. Jei ji yra, tikriausiai vis dar kur nors netoliese. Kitaip koks būtų skirtumas? Grįžusi pasistengsiu ją surasti.

– Kas sako, kad grįši?

Lig šiol Aleksa žingsniavo po kambarį. Vėl atsisėdusi ant kėdės, kreipėsi į jį:

– Privalau grįžti, Gregai. Negaliu visko šitaip palikti. Man nerūpi, jei žudikas – pats gubernatorius, man reikia viską privesti iki galo.

Jis linktelėjo į telefoną ant stalo.

– Šiandien po pietų jis man skambins ir klaus, ar esi nušalinta nuo tyrimo. Tikisi, kad atsakysiu jam teigiamai.

– Net jei tai reikštų, kad žmogžudystė liks neištirta?

– Teisėjas Volesas įtikino jį, kad tau į užpakalį gelia bitė ir kad tai – asmeninis kraujo kerštas.

– Ką gi, jis klysta.

– Aš taip nemanau.

Jos širdis liovėsi plakusi.

– Ir tu taip manai?

– Taip, ir aš. – Jis kalbėjo tyliai, labiau kaip draugas nei viršininkas. – Nutrauk tyrimą, Aleksa, kol vis dar kalbamės vienas su kitu ir kol man uodegos kaip reikiant neprižnybo gubernatorius.

– Davei man trisdešimt dienų.

– Galiu jas atšaukti.

– Man liko vos savaitė su trupučiu.

– Per tiek laiko gali pridaryti daug žalos.

– Taip pat galiu sužinoti tiesą.

Jis nepatikliai pažiūrėjo.

– Sėkmė abejotina. Čia turiu bylų, kurioms reikia tavo rankos.

– Pati apsimokėsiu išlaidas, – tarė ji. – Tebūnie tai mano atostogos.

– Tuomet negalėčiau tvirtinti nieko, ką ten padarysi. Prokuratūra tavęs nebesaugotų.

– Gerai, puiku.

Jis užsispyręs purtė galvą.

– Neleisčiau tau to padaryti, kaip neleisčiau savo paauglei dukteriai eiti į pasimatymą be prezervatyvo rankinėje.

– Gregai, prašau.

– Jėzau, kokia užsispyrusi merga. – Jis išsitraukė iš pakelio cigaretę, bet neprisidegė. – Žinai, kas mane domina šitoje

byloje? Teisėjas. Jei paaiškėtų, kad tas šunsnukis suktas kaip lapė, gubernatorius tikrai imtų bliauti kaip ožys kopūstuose.

– Painioji metaforas.

– Ką apie jį žinai?

– Nedaug, tik jaučiu antipatiją. Jis skrupulingas žmogelis, nervingas ir sukantis akis į šalį. – Ji kiek pagalvojo. – Bet vienas dalykas man pasirodė keistas.

– Kas gi? – paklausė jis palinkdamas į priekį.

– Jo duktė Steisė ištekėjo už Džunijoro Mintono kelios savaitės po Selinos mirties.

– Jei jie ne brolis ir sesuo, tai nebuvo neteisėta.

Aleksa dirstelėjo į Gregą.

– Steisė nėra... na, ji ne Džunijoro skonio, supranti? Ji vis dar jį myli. – Aleksa smulkiai atpasakojo susidūrimą „Žirgo ir šautuvo“ klubo moterų tualete. – Džunijoras labai patrauklus. Steisė ne tokia moteris, kad tiktų jam į žmonas.

– Gal jos skylutė auksinė.

– Prisipažinsiu, niekada apie tai nepagalvojau, – abejingai atsakė Aleksa. – Jam nereikėjo jos vesti, jei norėjo su ja miegoti. Tad kodėl jis ją vedė, jei nebuvo rimtos priežasties? Be to, Steisė man sumelavo. Sakė buvusi namie ir tvarkiusi daiktus po kelionės į Galvestoną, bet nesakė, kad tą dieną buvo užsukusi į arklidę.

Gregas pakramtė apatinę lūpą, tada įsidėjo į burną cigaretę ir spragtelėjo žiebtuvėliu.

– Vis tiek per mažai, Aleksa. – Jis išpūtė dūmus. – Privalau klausyti nuojautos ir nutraukti tavo tyrimą.

Jie kurį laiką žiūrėjo vienas į kitą, tada ji ramiai atsegė savo rankinę ir ištraukė du paprastus baltus vokus. Pastūmė jam.

– Kas čia?

– Mano atsistatydinimo prašymas ir civilinio ieškinio Mintonams ir Ridui Lambertui pareiškimas.

Jis vos neprarijo cigaretės.

– Ką? Tu negali.

– Galiu. Pakanka įrodymų iškelti jiems civilinį ieškinį dėl mano motinos nužudymo. Žalai atlyginti reikalausiu tokių pinigų, kad apie hipodromo atidarymą nebus nė kalbos. Rido Lamberto karjera taip pat nueis velniop. Jie nesės į kalėjimą, bet bus sužlugdyti.

– Jei laimėsi.

– Nesvarbu, laimėsiu ar ne. Jei ieškinys civilinis, negalima remtis penktąja pataisa ir išvengti kaltinimo. Kad ir ką jie sakytų, visi manys, jog meluoja. Lenktynių komisijai nebus kitos išeities, tik pakeisti savo sprendimą ir atšaukti lošimo licenciją.

– Tai negi visko esmė – pinigai? – sušuko jis. – Ar tu šito siekei?

Jos blyškius skruostus išmušė dėmės.

– Net tau per žema man taip sakyti. Reikalauju atsiprašyti.

Gregas sumurmėjo nežinia kiek keiksmų.

– Gerai jau, atsiprašau. Bet tu rimtai, ar ne?

– Taip, mano ketinimai rimti.

Jis dar visą minutę pagalvojo, tada suniurnėjo:

– Man reikia pasitikrinti galvą. – Griežtai besdamas į Aleksą pirštu tarė: – Po paraliais, laikykis atokiau nuo bėdos. Įsitikink, kad abu vamzdžiai užtaisyti, prieš ką nors vaikydamasi, ypač Volesą. Jei susimausi ir klius mano subinei, pareikšiu, kad buvai bloga mergaitė ir kad aš dėl tavo veiksmų niekuo dėtas. O galutinis terminas tau lieka tas pats. Supratai?

– Supratau, – tarė ji stodamasi, – kai tik ką nors sužinosiu, pranešiu.

– Aleksa! – Ji jau buvo prie durų. Kai atsigręžė, jis paklausė: – Kas tau darosi?

– Ką nori pasakyti?

– Ar yra kokia nors priežastis, kodėl atrodai kaip Kalėdų vaiduoklis, užmirštas ir palaidotas?

– Tiesiog esu pavargusi.

Viršininkas ja nepatikėjo, bet leido eiti. Jai išėjus paėmė du vokus, jos pastumtus ant stalo. Pirmiausia atplėšė vieną, tada paskubomis kitą.

Gregas Harperis vos neperšoko per stalą ir metėsi prie kabineto durų.

– Aleksa, kale tu! – suriaumojo tuščiame koridoriuje.

– Ji ką tik išėjo, – pranešė nusigandusi sekretorė. – Su vyriškiu.

– Su kuo?

– Su kaubojumi, vilkinčiu kailiu pamuštą odinę striukę.

Gregas grįžo prie savo stalo, sugniaužė į gumulą abu tuščius vokus ir sviedė juos į šiukšlių dėžę.

Saulė beveik leidosi, kai Ridas įvairavo savo bleizerį į „Vakariečio“ motelio automobilių aikštelę.

– Prašau išleisti mane prie vestibiulio, – tarė jam Aleksa. – Man reikia pažiūrėti, ar nepalikta laiškų.

Ridas be žodžių padarė, ko prašomas. Nuo tada, kai susitiko prie prokuratūros, juodu neturėjo ką vienas kitam pasakyti. Skrydis namo buvo be nuotykių. Aleksa beveik visą kelią snaudė.

Ridas stebėjo snaudžiančią Aleksą.

Tą naktį ne mažiau kaip tūkstantį kartų jis baudėsi grįžti į jos butą. Žiūrėdamas į juodus ratilus po miegančios Aleksos akimis, nesuprato, kaip galėjo išeiti ją palikęs. Vakar jai reikėjo, kad kas nors pabūtų drauge. Jis vienintelis galėjo.

Bet jam niekas nebuvo įteikęs prizo už gerą elgesį kaip kokiam skautui. Jei būtų likęs, nebūtų nulaikęs rankų, lūpų ar penio. Štai kodėl išėjo. Jų poreikiai būtų buvę nesuderinami.

Dabar lipdama iš automobilio ji dvejojo.

– Ką gi, dėkui.

– Nėr už ką.

– Ar tikrai neleisite jums sumokėti?

Jis nesiteikė atsakyti. Pats uždavė klausimą:

– Dėl ko kilo tas baisus reikalas tartis?

– Dėl bylos, su kuria dirbau prieš išvažiuodama. Kitam prokurorui prireikė išsiaiškinti kai kuriuos faktus.

– Ir jų nebuvo galima išsiaiškinti telefonu?

– Sudėtinga.

Ridas suprato, kad ji meluoja, bet nematė reikalo klausinėti toliau.

– Iki pasimatymo.

Ji nuleido kojas ant žemės ir, užsitraukusi ant peties savo sunkaus krepšio diržą, įėjo į motelio vestibiulį, čia tarnautojas pasisveikino ir padavė pluoštą laiškų. Ridas apsukęs automobilį jau ketino nuvažiuoti, bet pastebėjo, kad Aleksa sulėtinusi žingsnį skaito vieną žinutę. Jos veidas dar labiau išblyško. Jis išjungė pavarą ir išlipo.

– Kas atsitiko?

Ji šnairomis žvilgtelėjo į jį, tada skubiai sulankstė laišką ir įgrūdo į voką.

– Gavau laišką.

– Parodykite.

– Norite pamatyti, kas rašoma man?

Jis greitai triskart spragtelėjo pirštais ir atvertė delną. Ji suirzusi tėškė voką jam į ranką. Ridas greitai perskaitė laišką. Šis buvo trumpas ir iškalbingas. Jam susiraukus, virš nosies susiglaudė gelsvai rusvi antakiai.

– Dievo papiktinimas?

– Taip jis mane vadina.

– Plametas, be jokios abejonės. Nieko prieš, jei pasiliksiu jį sau?

– Prašom, – virpančiu balsu tarė Aleksa. – Aš jį išmokau atmintinai.

– Būtinai užsirakinkite duris.

– Juk nemanote, kad šis grasinimas rimtas?

Jis norėjo stipriai ją papurtyti. Ji arba kvaila, arba naivi, ir abiem atvejais gali nukentėti.

– Velniai rautų, manau, kad rimtas, – tarė jis. – Ir jūs turėtumėte taip manyti. Jei jis pamėgins su jumis susisiekti, paskambinkite man. Supratote?

Regis, Aleksa ketino ginčytis, bet galiausiai linktelėjo. Buvo matyti, kad ji išsekusi. Automobilių aikštelėje atrodė, kad tuoj pargrius. Ridas žinojo, kad dėl to iš dalies kaltas ir jis, bet, užuot džiūgavęs, pasijuto siaubingai.

Nuvijęs šią mintį, grįžo prie savo automobilio. Bet nuo motelio nuvažiavo tik kai Aleksa saugiai užsirakino kambaryje.

Dvidešimt devintas

Kai tarškėdamos atsivėrė angaro durys iš gofruotos skardos, Ridas pasuko galvą. Jai už nugaros leidosi saulė, tad Aleksos veidas buvo šešėlyje, tačiau jam nereikėjo matyti veido, kad suprastų, jog ji įtūžusi. Atrodė įsitempusi kaip pakinklio sausgyslė. Nuo ryškios šviesos jos plaukai, regis, liepsnote liepsnojo.

Jis ramiai nusiplovė rankas darbinėje metalinėje plautuvėje, perskalavo švariu vandeniu ir siekė popierinio rankšluosčio ant sienos kabančiame dėkle.

– Kam turėčiau būti dėkingas už netikėtą malonumą? smagiai paklausė.

– Jūs melagis, gal apgavikas, galbūt žudikas.

– Tokia jūsų nuomonė apie mane buvo nuo pat pradžių. Pasakykite ką nors, ko dar nežinočiau.

Jis sudribo ant taburetės ir batų kulnais užsikabino už žemiausio skersinio. Išsiblaškęs braukė rankomis sau per šlaunis. Gyvenime dar nebuvo taip troškęs paliesti moterį.

Ji karingai artinosi prie jo – virpančios energijos kamuolys. Atrodė švelni, bet tokia velnioniškai gyva ir kunkuliuojanti, kad Ridas beveik juto jos odą savo delnais. Norėjo suimti jos plaukus ir apiberti dailią burną bučinių kruša.

Ji vilkėjo kailinį apsiaustą, kuris jam kažkur giliai slėpsnose visuomet sukeldavo geismo sūkurį. Siauri jos džinsai

aptempė šlaunis, kurioms jis galėjo sugalvoti tinkamesnį panaudojimą nei nešti moterį, vos sulaikančią įniršį.

Kai tarp jų teliko keli coliai, ji pamojavo popieriumi. Jis atpažino laišką, kurį parašė susirūpinę miestiečiai vos jai atvykus į Perselį. Ką gi, tuoj kils audra. Jis jos laukė. Kortos turėjo būti atverstos, vos tik ji jas perpras.

– Žinojau, kad kažkas čia ne taip, – pro sukąstus dantis iškošė ji, – o šiandien gilinausi į savo surinktą medžiagą ieškodama įkalčių ir pagaliau suvokiau, kas nesutampa.

Apsimesdamas, kad neužuodžia svaiginančio jos aromato, kuris varė jį iš proto, Ridas sunėrė rankas ant krūtinės.

– Na?

– Laiško apačioje nurodyta viena įmone daugiau, nei yra parašų. Mojaus Bleiklio aerodromas, – tarė ji pirštu baksnodama į spausdintą pastraipą. – Bet Mojus Bleiklis jo nepasirašė.

– Būtų buvę sunku tą parašą gauti, nes jis mirė maždaug prieš septynerius metus.

– Mojus Bleiklis buvo tas senukas, apie kurį man pasakojote, tiesa? Tas, kuris išmokė jus skraidyti ir vaišindavo braškių limonadu.

– Pataikėte į dešimtuką.

– Jūs – aerodromo savininkas, pone Lambertai.

– Su visomis gubojomis ir tarantulais. Mojus paliko jį man. Nustebote?

– Esu pritrenkta.

– Kaip ir dauguma žmonių aplinkui. Kai kuriuos tai įsiutino – tuos, kuriems būtų patikę susigriebti tą nuosavybę. Tai buvo tada, kai žemėje buvo gręžiojamos skylės po kiekvienu akmeniu ieškant naftos.

– Mes jau buvome išsamiai aptarę šį laišką, bet jūs pamiršote paminėti, kad įrašytas ir jūsų verslas.

– Žmonės, kurie surašė šį laišką, su manimi nesitarė. Jei būtų manęs paklausę, būčiau liepęs manęs neįtraukti.

– Kodėl? Jūsų visiškai tokia pat nuomonė.

– Taip, tiesa, nuomonės sutampa, bet migloti grasinimai – ne man. Aš jums tiesiai liepiau nešdintis į Ostiną. Be to, nesu visuomeniškas žmogus, niekada toks nebuvau. Grupiniai projektai – ne man.

– Bet vis tiek neaišku, kodėl man nepasakėte, kad aerodromas – jūsų, nors pasakyti turėjote tiek daug progų.

– Nepasakiau, nes žinojau, kad išpūsite jo reikšmę.

Ji išsitiesė.

– Aš neperdedu. Jūs nevaržomai ir tvirtai valdote šį aerodromą ir turite didelių planų jį išplėsti ir patobulinti.

Jis lėtai pakilo nuo taburetės ir grėsmingai priartėjo prie jos daugiau nebesišypsodamas. Akys buvo ledinės.

– Iš kur apie tai žinote?

– Šią popietę padariau namų darbus. Paskambinau trejoms vietinėms oro linijoms ir prisistačiusi jūsų sekretore paklausiau, ar nėra atsakymo į mūsų prašymą teikti paslaugas. Jei apie jus nebūtų girdėję, būčiau supratusi, kad mano įtarimai nepasitvirtino. – Ji sausai nusijuokė. – Jie tikrai buvo apie jus girdėję. Labai norėjo perduoti jums sveikinimus, kad Mintonų įmonėms suteikta lenktynių licencija. Visi džiaugėsi jūsų sumanymu teikti užsakomąsias paslaugas ir dabar rengia pasiūlymus. Susisieks su jumis, kai tik ištirs rinką. Beje, jūs man skolingas dešimt dolerių už tarpmiestinius pokalbius.

Jis stvėrė jai už rankos.

– Neturėjote teisės kištis į mano verslo reikalus. Tai nė kiek nesusiję su jūsų tiriama žmogžudystės byla.

– Turiu visas teises vykdyti šį tyrimą, kaip man atrodo tinkama.

– Vien tai, kad turiu aerodromą, kuris suklestės, jei bus pastatytas hipodromas, nereiškia, jog smeigiau skalpelį į Seliną.

– Tai gali reikšti, kad ginate tai padariusį! – sušuko ji.

– Ką? Angusą? Džunijorą? Tai nesąmonė, ir jūs tą žinote.

Ji išplėšė ranką iš jo gniaužtų.

– Jūs tyrimui kliudėte kiekviename žingsnyje. Turite ženklelį, tad turėtumėte elgtis kaip teisėsaugos pareigūnas. Cha! Štai šitai yra nesąmonė! Nenorite, kad rasčiau žudiką, kad ir kas jis toks, nes bet kokia kaltinamoji išvada reikštų „sudie" hipodromui ir jūsų planams susikrauti turtus. Nesistebiu, kodėl jūsų ištikimybė Mintonams tokia tvirta, – niekinamai tarė Aleksa. – Ji neturi nieko bendra su draugyste ar atlygiu už praeities malones. Jūs savanaudiškai ginate savo finansinius interesus. – Jos krūtys po megztiniu suvirpėjo, kai ji trūkčiojamai įkvėpė ir pridūrė: – Galėčiau dar pasakyti, kad manau, jog tai jūs.

– Kas – žudikas? – grėsmingai sušnypštė Ridas.

Traukdamasi nuo jo Aleksa atsirėmė į lėktuvo, prie kurio jis krapštėsi prieš jai ateinant, fiuzeliažą.

– Taip. Manau, ją nužudėte jūs. Manau, žinau kodėl.

– Klausau išplėtęs ausis.

– Jūs beprotiškai mylėjote Seliną, bet ji išdavė jūsų meilę. Aš nuolat primindavau jos išdavystę, dar net negimusi. Jūs negalėjote atleisti ir pamiršti, o Džunijoras galėjo. Jis džiaugėsi galimybe užimti jūsų vietą. Pradėjo ją merginti, ir jo pastangos nenuėjo veltui. Kai pastebėjote, jog Selina ima jį įsimylėti, nepakėlėte minties, kad ji atiteks geriausiam draugui ir pagrindiniam varžovui, tad ją nužudėte. Nusprendėte, kad jei ji negali priklausyti jums, tai tikrai nepriklausys niekam, ypač Džunijorui.

Jis sveikindamas lėtai pamerkė akį.

– Labai gerai, prokurore. Bet šita mėšlo krūva jums kelia daug bjaurių keblumų. – Jis žengė žingsnį arčiau ir palenkė galvą prie jos. – Negalite to įrodyti, neturit nė kruopelės. Viskas vien spėlionės. Neturite nieko prieš mane nei prieš ką kitą. Tai kodėl jums nepalengvinus mums visiems gyvenimo ir nepasidavus?

– Negaliu.

Jis išgirdo neviltį ir suprato, kad ji tuoj palūš.

– Kodėl gi negalite? – įgėlė.

– Noriu nubausti tą, kuris ją nužudė.

– Aha, – tarė jis purtydamas galvą, – darote tai ne dėl Selinos. Darote dėl savęs.

– Ne!

– Jūsų akyse senelė sukūrė labai įspūdingą Selinos paveikslą, ir negalite sau atleisti, kad atėjote į jos gyvenimą netinkamu laiku ir jį sujaukėte.

– Nagi, kas dabar tauškia psichologinius niekus? – piktai paklausė ji. – Pakankamai žinau apie jus, kad suprasčiau, jog esate savanaudis, Ridai Lambertai. Mintis, kad kitas vyras palies tai, ką laikote savo nuosavybe, jums būtų nepakenčiama. – Ji žvelgė triumfuodama, provokuodama. – Ko labiausiai negalėjote atleisti, Ridai? Kad Selina sugulė su kitu vyriškiu? Ar negalėjote atleisti sau, kad nepaėmėte jos, kai turėjote tokią progą?

– Kodėl taip jaudinatės dėl to, ką aš paėmiau ir ko nepaėmiau? – Jis stumtelėjo ją kūnu, tada sviro į priekį, kol juosmeniu palietė jos juosmenį. – Kartą jus perspėjau, kad nepasiduotumėte smalsumui, – sukuždėjo jis. – Argi ne tą darėte su Džunijoru – iš smalsumo aiškinotės, kodėl mamytei jis pasirodė toks patrauklus? – Jis iškrypėliškai mėgavosi stebėdamas, kaip blykšta jos veidas.

– Ne, – kimiai paprieštaravo ji.

– Manau, taip.

– Jūs nesveikas.

– Anaiptol, vaikuti. – Jo kvėpavimas dvelktelėjo jai į lūpas. – Tai tu labai smalsi.

Jis palenkė galvą ir ją pabučiavo. Ji užsispyrusi priešinosi jo lūpoms, bet Ridui pagaliau pavyko praverti jos burną. Liežuviu brūkštelėjo per dantis ir vidinę lūpų pusę.

Ji jam atsivėrė. Jis pajuto, kaip Alëksa nuvargusi atsidu-so. Drėgnai, šiltai ir saldžiai iškvėpė jam į burną. Jo erekci-

ja sustiprėjo, penis skausmingai rėmėsi į kelnių praskiepą, taip pat ir į jos. Jis įkišo ranką jai po apsiaustu ir suėmė krūtį. Po jo ratu sukamu nykščiu sustandėjo spenelis, o kai Ridas per jį švelniai brūkštelėjo, Aleksai iš gerklės išsiveržė tyli dejonė.

Jis pakėlė jos galvą ir pažvelgė į veidą. Galva buvo atremta į lėktuvo korpusą, kaklas išlenktas ir atviras. Ji tankiai kvėpavo. Krūtinė greitai kilnojosi. Juto jos širdį kaip mažą išsigandusį žvėrelį, pakliuvusį į jo delno spąstus. Lūpos šiek tiek pravertos, drėgnos ir žvilgančios. Akys užmerktos. Jos lėtai atsimerkė. Juodu atsargiai ir sumišę žvelgė vienas į kitą.

O Dieve – tokia buvo paskutinė aiški Rido mintis. Jo burna vėl nusileido prie jos lūpų, šįkart labiau ištroškusi, bet daug santūresnė. Įspraudė liežuvį jai į burną duodamas, o ne imdamas. Subtiliau glamonėjo jos krūtis.

Galiausiai, netekęs kantrybės dėl jos drabužių, nuleido ranką ties juosmeniu. Pakėlė megztinį, žemyn nutraukė liemenėlės kaušelį, ir jos šiltas švelnus kūnas pripildė delną. Aleksa nevalingai išsirietė spausdama savo krūtį prie jo sudiržusių pirštų ir delno. Jis glamonėjo krūtį ir nykščio pagalvėle nesiliovė jaudinęs standaus, karšto jos vidurio.

Bučiuodamas ją taip, tarsi tai būtų pirmasis arba paskutinis jam dovanojamas bučinys, jis keliu praskyrė jos kojas ir nukreipė klubus į tarpą tarp jų. Padūmavusiu protu užfiksavo, kad ji tyliai aiktelėjo ir pakėlusi rankas apkabino jo kaklą, bet negalėjo sutelkti dėmesio į nieką kita, tik į jos burną, savo skverbimąsi į ją ir kaip trokšta jaukiai įsitaisyti joje.

Rido laisvoji ranka nuslydo jos užpakaliu, šlaunimi žemyn ir sugriebė už pakinklio. Pakėlė koją, užsimetė sau ant klubo ir sukamuoju judesiu įsirėmė į ją. Įspraudė savo standų kūną į tarpą tarp šlaunų ir ėmė judėti vis greičiau, kol užėmė kvapą. Staiga Aleksa ištarė jo vardą, kvėptelėjo patraukdama jo dėmesį, ir jo aistra dar labiau įsiliepsnojo.

Po kelių akimirkų jis vėl išgirdo savo vardą, neaiškiai atsklindantį iš tolo. Sutrikęs nusistebėjo, kaip ji sugebėjo prabilti, kai jos liežuvis taip užsiėmęs jo liežuviu.

Dar kartą išgirdo šaukiant savo vardą ir suvokė, kad balsas ne Aleksos.

– Ridai? Kur tu, vaikine?

Jis staiga pakėlė galvą. Aleksa sumirksėjo, mėgindama sutelkti žvilgsnį. Jis skubiai ištraukė ranką iš po jos megztinio. Ji trūktelėdama susisiautė apsiaustą.

– Čia.

Jo balsas nuskambėjo taip, lyg ką tik būtų skalavęs gerklę vinimis.

Pro Aleksos paliktas praviras duris įžengė Angusas.

Ridas pastebėjo, kad saulė jau nusileidusi.

Trisdešimtas

Reikia pripažinti, kad Aleksa atsitokėjo nepaprastai greitai, pagalvojo Angusas. Išskyrus svaigulį akyse ir kiek pabrinkusias lūpas, ji atrodė visiškai susikaupusi.

– Labas vakaras, Angusai.

– Sveika, Aleksa. Susitvarkei reikalus Ostine?

– Taip. Dėkui, kad paskolinote lėktuvą.

– Nėra už ką.

– Aš, e... ruošiausi eiti. – Ridui ji tarė: – Vėliau apie tai pakalbėsime.

Ji paskubomis išėjo. Ridas paėmė veržliaraktį ir įkišo galvą į atidengtą nedidelio lėktuvo variklį.

– Ką ji dabar sumanė? – paklausė Angusas, sėsdamas ant taburetės, kur prieš tai sėdėjo Ridas.

– Išsiaiškino, kad ši vieta mano. Niekada to neslėpiau, bet ir nereklamavau. Ji mano, kad daug prarasčiau, jei ji perduotų bylą didžiajai žiuri, nesvarbu, ar aš žudikas.

– Ji teisi, – pareiškė Angusas. Ridas gūžtelėjo pečiais, numetė veržliaraktį ant darbastalio ir užvožė variklio dangtį. – Elis man sakė, kad ji buvo atėjusi į jo kabinetą, klausinėjo apie tėvo skalpelį ir žmogžudystės dieną.

– Sakai, skalpelį?

– Taip. Ką nors žinai apie tai?

– Po velnių, ne, o tu?

– Velniai rautų, ne.

Ridas nuėjo prie spintelės, kurioje laikė gėrimų ir alaus atsargas. Įsipylė didoką stiklą viskio *Jack Daniels* ir visą maktelėjo. Atkišo butelį Angusui.

– Nori?

– Taip, dėkui.

Siurbčiodamas viskį Angusas stebėjo, kaip Ridas išlenkė dar vieną. Sugavęs smalsų Mintono žvilgsnį Ridas tarė:

– Tokia jau diena.

– Aleksa?

Ridas perbraukė ranka per plaukus kaip žmogus, kamuojamas demonų.

– Taip. Po perkūnais, ji atkakli.

– Ką ir kalbėti, Merlė Greihem prikimšo jos galvelę visokio mėšlo.

– Nenuostabu, kad ji kerštinga, – neramiai atsiduso. – Jei MĮ nepastatys to hipodromo, žlugs visi mano planai.

– Tau tai labai svarbu, a?

– Ką, manai, visą likusį gyvenimą noriu būti sumautas šerifas?

– Per daug nerimauji, vaikine! – širdingai tarė Angusas. – Hipodromą pastatysime, o tavo ateitis, be jokios abejonės, atrodo šviesi. Apie tai ir atėjau pasikalbėti.

Ridas susidomėjęs jį nužvelgė.

– Apie mano ateitį?

Angusas vienu dideliu gurkšniu išmaukė viskį ir kumštyje sumaigė popierinį puodelį. Ant pakaušio atsmaukė kaubojišką skrybėlę ir šėtoniškai šypsodamasis pažvelgė į Ridą.

– Noriu, kad grįžtum ir vėl iš peties darbuotumeisi Mintonų įmonėse.

Ridas iš nuostabos prarado žadą. Žengtelėjo atbulas, nusijuokė ir tarė:

– Maustai mane?

– Ne. – Angusas pakėlė sudiržusią ranką. – Nieko nesakyk, kol manęs neišklausysi.

Jau buvo apmetęs, ką ketina pasakyti. Sulaukęs nerimą keliančių skambučių iš dviejų susirūpinusių lenktynių komisijos narių, kurie Ostino laikraštyje buvo skaitę apie Aleksos tyrimą, Angusas nutarė, jog verta veikti agresyviau ir tyrimą sustabdyti. Šis reikalas nebus užmirštas, kaip iš pradžių vylėsi.

Tarpmiestiniai pokalbiai baigėsi optimistine gaida. Jis suniekino Aleksos įtarimus, papasakojo jiems porą nešvankių anekdotų ir padėdami ragelį jie jau kvatojosi. Jis dar nebuvo labai rimtai susirūpinęs, bet matė, jog MĮ turi tvirtai suremti pečius prieš Aleksą. Į korporaciją vėl įsiliejus Ridui, būtų padaryta nemaža pažanga.

Dabar sklandžiai liejosi surepetuoti žodžiai:

– Apie lenktyninius žirgus išmanai beveik tiek pat, kiek ir aš, ir daugiau, nei kada nors stengėsi išmanyti Džunijoras. Grįžtum į įmonę kaip vadovaujantis darbuotojas. Atsakomybę tarp jūsų su Džunijoru padalyčiau po lygiai, nors judu turėtumėte skirtingas pareigas. Žinau, kiek daug tau reiškia šis aerodromas. Esi prie jo jausmingai prisirišęs, bet kartu matai ir galimybių susikrauti turto. Ir aš matau. Įjungčiau jį į Mintonų įmones. Korporacija galėtų finansuoti jo rekonstrukciją ir plėtrą, kaip esi sumanęs. Oro linijos suteiktų mums daug didesnio svorio. – Jo šypsena praplatėjo. – Velniai rautų, kaip paskatinimą net mestelėčiau kelias MĮ akcijas. Negali atsisakyti tokio sandorio, vaikine.

Rido reakcija jį nuvylė. Tikėjosi, kad jis maloniai nustebs. Bet jo nustebimą, regis, lydėjo įtarimas.

– Ką tai iš tiesų reiškia?

Angusas, įsikūnijusi ramybė, tarė:

– Esi vienas iš mūsų – visada toks buvai. Aš galiu padėti tau verstis. Būtum kvailys, jei nepasinaudotum mano pasiūlymu.

– Nesu berniukas, kuriam vis dar reikia tavo labdaros, Angusai.

– Niekada tavęs tokiu nelaikiau.

– Žinau, – ramiai tarė Ridas, – tačiau kad ir kokiais gražiais žodžiais apipintume, aš toks buvau. – Jis įdėmiai įsižiūrėjo į senojo vyriškio akis. – Nemanyk, kad esu nedėkingas už viską, ką dėl manęs padarei.

– Niekada neprašiau tavo dėkingumo. Sąžiningai padarydavai darbą, kad ir ką tau patikėdavau.

– Būčiau neturėjęs jokių galimybių, jei ne tu. – Ridas nutilo, paskui vėl prašneko: – Bet viską grąžinau, manau, keleriopai daugiau. Išėjau iš tavo bendrovės todėl, kad man reikėjo būti nepriklausomam. Man vis dar to reikia, Angusai.

Angusas sunerimo ir to neslėpė.

– Nori, kad maldaučiau, ar ne? Gerai. – Jis giliai įkvėpė. – Artėja tas laikas, kai išeisiu į pensiją. Kai kas manys, jog esu per senas. Kad verslas išliktų, reikia tavo gebėjimo vadovauti. – Jis plačiai išskėtė rankas. – Štai. Ar tavo prakeikta savimeilė patenkinta?

– Manęs nereikia glostyti, Angusai, ir tu tą velniškai gerai žinai. Aš galvoju apie kito savimeilę.

– Džunijoro?

– Džunijoro. Ar sakei jam šitai?

– Ne. Nemaniau esant reikalinga, kol...

– Kol jis nebegalės nieko pakeisti.

Anguso tylėjimas reiškė pritarimą.

Ridas ėmė žingsniuoti.

– Angusai, tavo paveldėtojas – Džunijoras, ne aš. Tai jį turėtum rengti perimti verslą. Jam reikia būti pasirengusiam, kai ateis laikas.

Angusas taip pat žingsniavo mėgindamas susikaupti.

– Bijai, kad Džunijoras nepasirengs, kol tu būsi šalia, viską už jį darysi ir pridengsi jo pėdsakus, kai jis prisidirbs.

– Angusai, neturėjau omenyje...

– Nieko, – tarė jis pakeldamas ranką ir taip tarsi atremdamas Rido prieštaravimus. – Aš jo tėtušis. Tu jo geriausias draugas. Turėtume įstengti atvirai kalbėtis apie jį neklampodami po mėšlyną. Džunijoras nėra toks stiprus kaip tu.

Ridas nusuko akis į šalį. Išgirdus tiesą, jį užliejo šiluma. Žinojo, kaip Angusui sunku tą pasakyti.

– Visada norėjau, kad Džunijoras būtų panašus į tave: agresyvus, atkaklus, ambicingas, bet... – Angusas iškalbingai gūžtelėjo pečiais. – Jam reikia tavęs, Ridai. Po šimts pypkių, man taip pat tavęs reikia. Ne tam tiek metų plėšiausi, kad žiūrėčiau, kaip žlunga viskas, ką sukūriau. Turiu savigarbos, bet esu praktiškas verslininkas. Drąsiai priimu faktus, kad ir kokie blogi jie kartais būna. Reikalas tas, kad tu atitinki reikalavimus, o Džunijoras – ne.

– Tą ir noriu pasakyti, Angusai. Jis gali toks būti. Duok jam daugiau įgaliojimų. Skirk jam daugiau atsakomybės.

– O kai susimaus, žinai, kas nutiks? Neteksiu kantrybės ir pradėsiu ant jo rėkti. Jis susirauks ir bėgs pas mamytę, ta jį užtars.

– Gal pradžioje taip ir bus, bet neilgai. Neilgai truks, ir Džunijoras ims rėkti pats. Supras, kad vienintelis būdas tvarkytis su tavimi – elgtis lygiai taip pat. Aš tą supratau.

– Ar dabar kaip tik tą ir darai – keršiji už kokią nors nepagarbą, apie kurią nė nenutuokiu?

– Velniai rautų, ne, – piktai atsakė Ridas. – Ar kada nors bijojau išbarti tave ar ką kitą, jei man kas nepatikdavo?

– Gerai, pasakysiu, kada viskas prasidėjo, – atšovė Angusas. – Tada, kai buvo nužudyta Selina. Tada viskas pasikeitė, ar ne? – Jis prisiartino prie Rido. – Vargu ar nuo to ryto esame nuoširdžiai vienas su kitu pasikalbėję. Labiausiai nuogąstavau, kad ji supriešino judu su Džunijoru. – Jis pagiežingai nusijuokė. – Šiaip ar taip, ji jus supriešino. Net mirusi ardė jūsų draugystę.

– Selina niekuo dėta dėl mano sprendimo ištarti „ne“. Noriu jausti, kad tai, kas man priklauso, yra mano. Visiškai. Ne tavo konglomerato dalis.

– Tai sprendimas grynai ekonominis?

– Taip.

Anguso smegenų ratukai sukosi ieškodami naujų argumentų.

– O ką, jei pats nuspręsčiau statyti aerodromą?

– Tada būtume konkurentai, – ramiai atsakė Ridas. – Bet veiklos nėra tiek daug, kad pakaktų abiem, ir abu pralošume.

– Bet aš galiu pralošti. Tu – negali.

– Privertęs mane bankrutuoti nepatirsi jokio malonumo, Angusai.

Angusas nusileido ir šnirpštelėdamas nusijuokė.

– Tu teisus. Po perkūnais, drauguži, esi kaip šeimos narys.

– Kaip šeimos narys, bet ne šeima. Tavo sūnus – Džunijoras, ne aš.

– Atsisakai šitos progos jo labui, ar ne?

Tai buvo įžvalgus spėjimas, ir iš Rido reakcijos Angusas suprato, kad teisingas.

Ridas visai be reikalo žvilgtelėjo į laikrodį.

– Klausyk, man reikia bėgti.

– Ridai, – tarė Angusas griebdamas jo ranką, – manai, Džunijoras kada nors supras, koks geras esi jo draugas?

Ridas mėgino pajuokauti:

– Nesakykime jam. Jis ir be to ganėtinai išpuikęs.

Angusas užuodė pralaimėjimą ir pasijuto šlykščiai.

– Negaliu leisti, kad taip pasielgtum, drauguži.

– Neturi iš ko rinktis.

– Neleisiu tau pasakyti „ne“. Neatstosiu nuo tavęs, – pažadėjo jis žybtelėdamas gudriomis mėlynomis akimis.

– Tave trikdo ne tai, kad tau manęs trūks. Esi sutrikęs, nes nepasiekei savo.

– Ne šį kartą, Ridai. Man reikia tavęs. Džunijorui reikia tavęs. Tavęs reikia Mintonų įmonėms.

– Kodėl dabar? Kodėl po šitiek metų Mintonų įmonių ateitis priklauso nuo mano sugrįžimo? – Rido bruožai paaštrėjo supratus priežastį. – Tu bijai.

– Bijau? – pakartojo Angusas dėdamasis nustebęs. – Ko?

– Aleksos. Bijai, kad ji gali ištraukti saldainiuką tiesiai tau iš rankos. Mėgini savo užnugaryje sutelkti kuo daugiau galios.

– Nejau nebūtume visi prieš ją stipresni, jei susitelktume?

– Mes susitelkę.

– Ar tikrai? – šaute iššovė Angusas.

– Esu tau lojalus, Angusai, taip, kaip ir tu man.

Angusas žengė arčiau Rido.

– Velniai rautų, tikiuosi, kad taip yra. Bet prisimenu tavo veidą, kai neseniai įėjau pro tas duris, – kuždėjo jis. – Atrodei, lyg būtum gavęs į pautus, drauguži. O ji buvo visa išraudusi ir drėgnomis lūpomis.

Ridas nieko neatsakė. Angusas nieko ir nesitikėjo. Kvailą neigimą arba atsiprašinėjimą jis laikytų silpnumu. Rido stiprumas buvo viena iš priežasčių, kodėl jis visuomet juo žavėjosi.

Angusas kiek atsipalaidavo.

– Man pačiam patinka ta mergina. Ji akiplėša ir daili kaip sagutė. Bet savo pačios labui galėtų būti ne tokia sumani. – Jis griežtai parodė pirštu į Ridą. – Žiūrėk, kad pimpalas nepasistotų toks didelis, kad pro jį nebematysi jos kėslų. Ji nori visus mus parklupdyti, priversti atkentėti už Selinos nužudymą. Ar gali leisti sau prarasti viską, dėl ko dirbai? Aš negaliu. Ir neprarasiu.

Baigęs pokalbį šiuo niūriu pažadu, Angusas žengė iš angaro lauk.

– Kur mano sūnus? – karščiuodamasis paklausė barmeno, praėjus beveik valandai, kai paliko Ridą. Per tą laiką apsuko mėgstamas Džunijoro vietas.

– Viduje, – atsakė barmenas rodydamas į užvertas duris smuklės gilumoje.

Tai buvo aptriušusi girdykla, bet turėjo didžiausią pokerio banką mieste. Bet kada, dieną ar naktį, užpakaliniame kambaryje būdavo lošiama. Angusas stumtelėdamas atidarė duris

ir vos nepargriovė padavėjos, ant peties nešančios padėklą su aukštomis kokteilių taurėmis. Prasiyrė pro tabako dūmus prie šviesos pluošto, apšviečiančio apskritą pokerio stalą.

– Man reikia pasikalbėti su Džunijoru! – suriaumojo.

Džunijoras su burnos kampe styrančiu cigaru nusišypsojo tėvui.

– Ar negalima palaukti, kol baigsime šį lošimą? Turiu pastatęs penkis šimtus, ir man sekasi.

– Tavo subinė pastatyta ant to, ką turiu tau pasakyti, o tavo sėkmė ką tik pabėgo.

Kiti lošėjai, kurių dauguma dirbo Angusui vienokius ar kitokius darbus, greitai susižėrė savo pastatytas sumas ir išskubėjo lauk. Vos tik paskutinis dingo už durų, Angusas su trenksmu jas uždarė.

– Kas, po velnių, darosi? – paklausė Džunijoras.

– Tuoj pasakysiu, kas darosi. Tavo draugas Ridas vėl ketina tave aplenkti, kol tu čia, šitoje skylėje, tuščiai leidi laiką.

Džunijoras nuolankiai užgesino cigarą.

– Nesuprantu, apie ką kalbi.

– Todėl, kad tavo galva sukišta į subinę, o ne į verslą, kaip turėtų būti.

Sukaupęs valią Angusas nusiramino. Jei jis šauks, Džunijoras tik raukysis. Šaukdamas nieko nepasiekdavo. Bet buvo labai sunku neparodyti nusivylimo ir pykčio.

– Šiandien po pietų Aleksa su Ridu buvo aerodrome.

– Na ir kas?

– Tas, kad jei būčiau atėjęs dešimt sekundžių vėliau, būčiau nutvėręs juos besibarškinančius prie lėktuvo šono! – suriaumojo jis pamiršęs pasiryžimą valdytis.

Džunijoras pašoko nuo kėdės.

– Po šimts velnių, negali būti!

– Matau, kada gyvuliai rujoja, drauguži. Iš dalies užsidirbu pragyvenimui juos veisdamas, nepamiršai? Galiu užuosti, kai jie vienas kito geidžia, – pareiškė jis liesdamas sau nosį. – Jis

darė tą, ką tu privalėjai daryti, užuot pralošinėjęs pinigus, kurių net neužsidirbai.

Džunijoras krūptelėjo. Teisindamasis tarė:

– Paskutinėmis žiniomis, Aleksos nebuvo mieste.

– Na, ji jau grįžusi.

– Gerai, šį vakarą jai paskambinsiu.

– Padaryk geriau. Paskirk pasimatymą ir susitik su ja.

– Gerai.

– Kalbu rimtai!

– Sakiau, gerai! – riktelėjo Džunijoras.

– Ir dar kai kas, vien tam, kad pirmiausia apie tai išgirstum iš manęs. Pakviečiau Ridą grįžti į MĮ.

– Ką?

– Girdėjai.

– Ką... ką jis atsakė?

– Jis pasakė „ne", bet nemanau, kad čia galutinis atsakymas. – Angusas priėjo prie pat sūnaus, jų nosys beveik susilietė. – Pasakysiu dar kai ką. Dar nenusprendžiau, kas kam dirbs, jei jis priimtų pasiūlymą.

Džunijoro akyse atsispindėjo skausmas ir pyktis.

Angusas stipriai niuktelėjo jam į krūtinę.

– Verčiau kibk į darbą ir daryk, ką liepiau, nes gali atsitikti viena iš dviejų. Arba Ridas sėdės prie tavo stalo skirdamas tau darbus, pavyzdžiui, mėžti arklides, arba mes visi Hantsvilio kalėjime gaminsime automobilių numerius. Ir nė vienu atveju negalėsi po pietų dykinėti lošdamas pokerį.

Angusas žengtelėjo atgal ir piktai spyrė į stalo kraštą smailu driežų odos bato galu. Stalas apvirto, kortos, pokerio žetonai, peleninės ir alaus buteliai su trenksmu nuskriejo ant grindų.

Tada Angusas išžygiavo palikdamas Džunijorui viską sutvarkyti.

Trisdešimt pirmas

Padavėja padėjo dvejas vištienos salotas, patiektas šviežiuose išskobtuose ananasuose ir papuoštas mėtų šakelėmis. Ji paklausė Džunijoro Mintono, ar jis ir jo viešnia pageidautų dar arbatos su ledu.

– Kol kas viskas puiku, dėkui, – tarė jis blykstelėdamas savo šimto vatų šypsena.

Vietos klubo kavinės langai atsivėrė į golfo aikštyną. Tai buvo vienas iš nedaugelio kambarių Perselio apygardoje, kurie neatsidavė Teksasu. Raminamos pastelinės spalvos būtų tikusios bet kur. Džunijoras ir Aleksa buvo vieni iš kelių pietaujančių svečių.

Ji šakute pasmeigė gabalėlį migdolo.

– Beveik per gražu, kad būtų galima valgyti. O B&B kavinėje pagrindinis patiekalas susmulkinamas į šipulius, – tarė ji kramtydama riešutą. – Esu tikra, jei pamatyčiau virtuvę, daugiau ten nevalgyčiau. Joje tikriausiai knibždėte knibžda tarakonų.

– Ne, jie apkepina juos riebaluose ir patiekia kaip užkandį, – nusišypsojo Džunijoras. – Ar dažnai ten valgai?

– Gana dažnai. To padažo, kuris pilamas ant visko, ir aštraus pupelių troškinio man jau iki soties.

– Nors vakar atsisakei eiti su manim vakarieniauti, džiaugiuosi, kad šiandien pavyko prisišnekinti kartu papietauti.

Man dažnai tekdavo gelbėti damas, dirbančias miesto centre, nuo kaloringų B&B spąstų. Jų valgiaraštis pavojingas moterų liemens linijai.

– Nepasakyčiau, kad šis patiekalas labai lieknintų, – tarė ji ragaudama tirštą, riebų salotų uždarą.

– Tau nereikia dėl to nerimauti. Esi liekna kaip ir tavo motina.

Aleksa padėjo šakutę ant lėkštės krašto.

– Buvo liekna net ir tada, kai susilaukė manęs?

Džunijoro šviesiaplaukė galva palinko virš lėkštės. Paskui jis atsitiesė, pastebėjo nuoširdų Aleksos susidomėjimą ir, prieš atsakydamas, standžia linine servetėle nusišluostė burną.

– Iš nugaros jus būtų galima palaikyti dvynėmis, tik tavo plaukai tamsesni ir raudonesni.

– Tą patį sakė ir Ridas.

– Tikrai? Kada?

Jo šypsena trūktelėjo. Klausimas buvo užduotas kasdieniškai, prie jo nederėjo tokia reakcija. Tarp antakių įsirėžė išdavikiška raukšlė.

– Netrukus po to, kai susitikome.

– Ak.

Raukšlė tarp antakių išsilygino.

Aleksa nenorėjo galvoti apie Ridą. Būnant su juo, praktiškas, metodiškas, profesinis nešališkumas, kuriuo ji taip didžiavosi, dingdavo. Pragmatiškumas užleisdavo vietą jausmams.

Vieną akimirką ji kaltino jį pirmojo laipsnio žmogžudyste, kitą pašėlusiai bučiavo ir troško daugiau. Jis buvo jai pavojingas ne tik kaip prokurorei, bet ir kaip moteriai. Abu jos asmenybės aspektai, kiekvienas toks pat pažeidžiamas kaip ir kitas, nukentėdavo jo puolami.

– Džunijorai, – pavalgius tarė ji, – kodėl Ridas negalėjo Selinai atleisti, kad ji susilaukė manęs? Nejau taip skaudžiai buvo įžeista savigarba?

Jis žvelgė pro langą į golfo aikštės žalumą. Pajutęs įsmeigtas jos akis, liūdnai pažiūrėjo.

– Esu nusivylęs.

– Dėl ko?

– Maniau... vyliausi, kad priėmei mano kvietimą papietauti, nes norėjai susitikti su manimi. – Jis nusiminęs atsiduso. – Bet tu nori kalbėti tik apie Ridą.

– Ne apie Ridą, o apie Seliną. Savo motiną.

Jis ištiesė per stalą ranką ir suspaudė jos delną.

– Gerai. Esu prie to tpripratęs. Selina paskambindavo man ir visą laiką kalbėdavo apie Ridą.

– Ką sakydavo, kai paskambindavo ir apie jį kalbėdavo?

Džunijoras petimi atsirėmė į langą ir pradėjo žaisti su savo kaklaraiščiu tingiai traukydamas jį tarp pirštų.

– Dažniausiai girdėdavau, koks jis nuostabus. Žinai, Ridas toks, Ridas anoks. Kai kare žuvo tavo tėvas ir ji vėl tapo laisva, nuogąstavo, kad nebesusigrąžins Rido.

– Ir nesusigrąžino.

– Ne.

– Žinoma, ji nesitikėjo, kad jis apsidžiaugs dėl Elo Geiterio ir manęs.

– Ne, ji puikiai žinojo, kad jis neapsidžiaugs. Nė vienas iš mūsų nenorėjo, kad ji vasarai išvažiuotų, bet nedaug ką galėdavome pakeisti, kai ji ką nors nuspręsdavo, – atsakė Džunijoras. – Ji išvažiavo. Buvo ten. O mes čia, už daugiau kaip trijų šimtų mylių. Vieną naktį Ridas nutarė pasiskolinti lėktuvą, mus ten nuskraidinti ir parsivežti ją. Tas šunsnukis įtikino mane, kad galim saugiai ten nusigauti, ir niekas nesupras, jog lėktuvo nebuvo aerodrome. Vienintelis pastebėjęs žmogus bus Mojus Bleiklis, o jo akimis, Ridas neklysta.

– Dieve mano, bet juk neskridote?

– Ne, tada ne. Vienas iš arklidžių darbininkų – tiesą sakant, Lipnius Hikamas – nugirdo mūsų planą ir pasakė tėčiui. Jis užkūrė mums pirtį ir vos ne mirtinai prigrasino nė nemėginti

krėsti tokių kvailysčių. Jis suprato, kad Selina nori priversti Ridą pavyduliauti, ir patarė leisti jai pasidžiaugti. Patikino mus, kad galiausiai jai tai nusibos, ji grįš namo ir viskas bus taip, kaip anksčiau.

– Bet Angusas klydo. Grįžusi į Perselį mama jau laukėsi manęs. Nebebuvo taip, kaip anksčiau.

Aleksa nutilo ir ilgai žaidė su arbatos šaukšteliu.

– Ką žinai apie mano tėvą, Džunijorai?

– Nedaug. O tu?

Ji vos vos gūžtelėjo pečiais.

– Tik tiek, kad jo vardas – Albertas Geiteris, kad jis kilęs iš angliakasių miestelio Vakarų Virdžinijoje, kad buvo išsiųstas į Vietnamą praėjus kelioms savaitėms po vestuvių, kad užmynė ant sausumos minos ir žuvo keli mėnesiai prieš man gimstant.

– Net nežinojau, iš kur jis kilęs, – apgailestaudamas tarė Džunijoras.

– Kai pakankamai paaugau, ketinau nuvykti į Vakarų Virdžiniją ir susirasti jo šeimą, bet nusprendžiau to nedaryti. Jie niekada manęs neieškojo, tad jaučiau, kad geriausia palikti juos ramybėje. Jo palaikai buvo pervežti jiems ir ten palaidoti. Net nežinau, ar mama dalyvavo laidotuvėse.

– Ne, nedalyvavo. Norėjo, bet ponia Greihem atsisakė duoti jai pinigų kelionei. Tėtis pasisiūlė apmokėti, bet ponia Greihem apie tai nenorėjo girdėti.

– Ji leido Angusui apmokėti mamos laidotuves.

– Ko gera, kažkodėl manė, kad tai kas kita.

– Elas Geiteris nebuvo nė kiek kaltesnis už motiną dėl jų skubotų vedybų.

– Gal ir buvo, – paprieštaravo Džunijoras. – Į karą išeinantis kareivis, štai kas. Selina buvo daili mergina, norinti įrodyti savo žavesį.

– Nes Ridas atsisakė su ja mylėtis.

– Jis papasakojo tau, tiesa?

Aleksa linktelėjo.

– Taip, ką gi, kai kurios merginos, su kuriomis jis mylėdavosi, puikavosi tuo prieš Seliną. Ji išvažiavo įrodyti, kad yra pakankamai moteriška ir gali paspęsti vyrui spąstus. Be jokios abejonės, Geiteris tuo pasinaudojo. Tavo senelei jo vardas buvo keiksmažodis. Dėl jo kaltės tavo mama nelankė paskutinės klasės. Šitai taip pat ne ypač patiko tavo senelei. Ne, ji tikrai griežė dantį ant pono Geiterio.

– Gaila, kad ji neišsaugojo net jo nuotraukos. Turėjo tūkstančius Selinos nuotraukų, o tėvo – nė vienos.

– Poniai Greihem jis tikriausiai įkūnijo blogį, žinai, tą, kuris amžiams pakeitė Selinos gyvenimą. Ir į bloga.

– Taip, – tarė ji galvodama, kad Džunijoro žodžiai tiktų ir senelės požiūriui į anūkę apibūdinti. – Nėra net veido, kuris asocijuotųsi su vardu. Nieko.

– Ak, Aleksa, turėtų būti sunku.

– Kartais man atrodo, kad išdygau iš žemės, – mėgindama praskaidrinti nuotaiką tarė ji. – Gal buvau pirmas vaikas, rastas kopūstuose.

– Ne, – tarė Džunijoras vėl siekdamas jos rankos, – tu turėjai motiną, ir ji buvo graži.

– Tikrai?

– Bet ko paklausk.

– Ar jos vidus buvo toks pat gražus kaip ir išorė?

Jo antakiai šiek tiek susiraukė.

– Tiek pat, kiek ir bet kurio kito. Ji buvo žmogus. Turėjo ir ydų, ir dorybių.

– Ar ji mane mylėjo, Džunijorai?

– Mylėjo tave? Po perkūnais, žinoma. Ji laikė tave pačia nuostabiausia iš visų kūdikių.

Šildoma Džunijoro žodžių Aleksa išėjo iš klubo kartu su juo. Laikydamas atvertas savo jaguaro keleivio dureles, jis žengtelėjo arčiau ir delnu palietė jai skruostą.

– Ar tau reikia šiandien popiet grįžti į tuos tvankius teismo rūmus?

– Ko gera, taip. Turiu darbo.

– Šiandien puiki diena.

Ji parodė į dangų.

– Melagis. Regis, tuoj pradės lyti – arba snigti.

Jis palenkė galvą ir greitai ją pabučiavo. Neatitraukdamas lūpų sukuždėjo:

– Tuomet kyla minčių dar maloniau praleisti laiką viduje.

Pabučiavo stipriau ir meistriškai pravėrė jos lūpas. Bet Aleksa, liežuviu pajutusi jo liežuvį, atsitraukė.

– Džunijorai, ne.

Ji supyko dėl bučinio ir nustebo, kad jis nesužadino jai geismo.

Bučinys nepriverte kraujagyslių plėstis ir kraujo plūstelėti kitokiais, karštligiškais tvinksniais. Nepriverte įsčių susitraukti iš geismo, tokio stipraus, kad vargu ar kada galėtų būti numalšintas. Nepriverte jos manyti, kad, dievaži, ji mirsianti, jei jis netaps jos dalimi.

Džunijoro bučinys buvo tik įspėjimas, kad jis neteisingai suprato jų draugystę. Jei ji šito dabar nesustabdys, gali būti paklotas pavojingas pamatas, tikras neramios praeities priminimas.

Ji atsitraukė.

– Man reikia dirbti, Džunijorai. Esu tikra, kad tu irgi turi darbo.

Jis kažką nepagarbiai sumurmėjo, bet geranoriškai nusileido.

Tik tada, kai jis žengtelėjo atgal, kad ji galėtų įsėsti į automobilį, juodu pamatė bleizerį. Jis prišliaužė prie jų ir dabar buvo už kelių jardų nuo jaguaro variklio dangčio.

Vairuotojas, kurį jie įžiūrėjo pro priekinį stiklą, rankas buvo sunėręs ant vairo ir stebėjo juos pro tamsius lakūno akinius. Sėdėjo pavojingai ramus ir nesišypsodamas.

Ridas atidarė dureles ir žengė ant grindinio.

– Ieškojau jūsų, Aleksa. Kažkas man sakė, kad iš teismo rūmų išėjote su Džunijoru, tad pasikliovіau nuojauta ir atvažiavau čia.

– Dėl ko? – beveik įsižeidęs paklausė Džunijoras ir ranka apglėbė Aleksai pečius.

– Suradome Fergusą Plametą. Dabar pavaduotojas gabena jį čionai.

– Ir tai suteikia tau teisę trukdyti mums per pasimatymą?

– Nusispjaut man į jūsų pasimatymą, – tarė Ridas vos krutindamas lūpas. – Ji sakė norėsianti dalyvauti, kai apklausiu Plametą.

– Gal judu abu malonėtumėte liautis kalbėję apie mane, lyg manęs čia nebūtų? – Dėl jos tarp jų kilusi įtampa buvo nepagrįsta. Ji per daug priminė trikampį tarp jų ir jos motinos. Trūktelėdama pečiais nusimetė Džunijoro ranką. – Jis teisus, Džunijorai. Noriu girdėti, ką Plametas turi apie save pasakyti.

– Dabar? – suinkštė jis.

– Man labai gaila.

– Eisiu su tavimi, – gyvai tarė jis.

– Tai oficialu. Tai mano pareiga, o man moka valstybė. Dėkui už pietus.

– Nėra už ką. – Jis švelniai pakštelėjo jai į skruostą ir pakankamai garsiai, kad girdėtų Ridas, tarė: – Paskambinsiu tau vėliau.

– Sudie.

Ji nuskubėjo prie bleizerio ir įsiropštė vidun, nors aukšti kulnai ir siauras sijonas kėlė šiokių tokių keblumų. Ridas dėjosi nematąs, kad jai sunku. Sėdėjo prie vairo rūsčiai žiūrėdamas į Džunijorą, o Džunijoras lygiai taip pat rūsčiai žvelgė į jį. Tą akimirką, kai jos užpakalis nusileido ant sėdynės, Ridas iki galo nuspaudė akceleratorių. Pasiekęs greitkelį pasuko su tokia jėga, kad Aleksa buvo priklijuota prie keleivio durelių.

Ji sukando dantis ir laikėsi įsitvėrusi, kol automobilis ėmė važiuoti tiesiai, tada jie nudūmė išilgai vidurinės juostos.

– Maloniai papietavote?

– Labai, – trumpai atsakė ji.

– Gerai.

– Ar pykstate, nes matėte, kaip Džunijoras mane pabučiavo?

– Po velnių, ne. Kodėl turėčiau?

– Taigi.

Slapta Aleksa džiaugėsi, kad Ridas pasirodė kaip tik laiku. Sutrukdydamas išvadavo ją nuo būtinybės atvirai atstumti Džunijorą. Jausdamasi šiek tiek dėl to kalta ir mėgindama bendravimą su Ridu vėl nukreipti profesionalia vaga ji paklausė:

– Kur buvo Plametas?

– Ten, kur ir įtariau. Slėpėsi vieno savo diakono namuose. Išėjo pakvėpuoti grynu oru, ir mano pavaduotojas jį sučiupo.

– Ar jis nesipriešino?

– Jis ne kvailys. Jis tik apklausiamas. Kol kas tikrai negalime jo oficialiai suimti. Į teismo rūmus turėtų atvažiuoti vos keliomis minutėmis anksčiau už mus.

Džunijoras jautėsi taip, lyg būtų patekęs į kokį sumautą kalėjimą. Niekur negalėjo rasti ramybės, nors ją vaikydamasis jaguaras lėkė miesto gatvėmis nepaisydamas greičio apribojimų.

Jį spaudė Angusas. Taip pat ir motina, nes taip darė Angusas. Vakar vakare ji griežtai liepė jam pakelti subinę – ne visai tiksliai tokiais žodžiais – ir padaryti ką nors, kuo tėvas galėtų didžiuotis.

Mintis susigrąžinti Ridą Lambertą į MĮ Sarai Džo pasirodė netinkama ir ji, kalbėdama su sūnumi griežčiau nei kada nors anksčiau, pasakė, kad to niekaip negalima leisti.

– Angusas nori, kad dirbtum tu, o ne Ridas.

– Tai kodėl pasiūlė jam darbą?

– Kad pabudintų tave, brangusis. Ridas tėra sumanus grasinimas.

Džunijoras pažadėjo pasistengti. Bet kai paskambino Aleksai ir pakvietė pavakarieniauti, ji atsisakė teisindamasi, kad skauda galvą. Sutiko šiandien su juo papietauti. O tada, kai viskas ėjo kuo puikiausiai, pasirodė Ridas ir vėl nudžiovė ją iš panosės.

– Reikalai, kad juos kur! – sumurmėjo jis įsukdamas į platų žiedinį įvažiavimą prie teisėjo namų ir staiga sustabdė automobilį. Peršoko per gėlių lysvę ir smarkiai kumščiu pabeldė į lauko duris.

Steisė neatidarė durų taip greitai, kaip norėjosi. Kai ji atsiliepė, jis beveik putojo.

– Džunijorai! – pamačiusi jį patenkinta šūktelėjo. – Tai bent siur...

– Patylėk. Tik patylėk.

Jis įėjęs užtrenkė duris sužvangindamas visais name esančiais porceliano ir stiklo indais. Suėmęs Steisę abiem rankomis, prirėmė prieškambaryje prie sienos ir lūpomis uždengė jos nustebusią, pravirą burną.

Bučiavo ją šiurkščiai, o rankos atakavo palaidinės sagutes. Netekęs kantrybės narstyti jas iš skylučių trūktelėjo, ir jos pažiro ant marmurinių grindų kaip rutulinio guolio šratukai.

– Džunijorai, – aiktelėjo ji, – ką...

– Man reikia tavęs, Steise, – sumurmėjo jis panardindamas veidą jai tarp krūtų. – Prašau, nebark manęs dėl to. Visi mane dėl visko bara. Nutilk ir leisk man tave išdulkinti.

Jis pakėlė jos sijoną ir apatinuką, nusmaukė žemyn pėdkelnes, tada atsisegė kelnes. Sausai įsiskverbė, ji riktelėjo.

Džunijoras kėlė jai skausmą. Žinojo tai ir nekentė savęs, kad skaudina ją, nors ji to nenusipelnė, bet kartu tamsi jo

sielos kertelė džiaugėsi, jog, be jo, kenčia dar kažkas kitas. Kodėl jis turėtų būti vienintelis nelaimingas žmogus visame pakvaišusiame pasaulyje?

Visi prie jo kabinėjasi. Atėjo laikas prie ko nors prikibti pačiam. Steisė buvo prieinama... ir jis žinojo, kad jam pavyks.

Jos nusiminimas, nusižeminimas leido Džunijorui jaustis galingam. Orgazmą sukėlė ne pats seksas, o jos pavergimas. Kai viskas baigėsi, jis sukniubo atsiremdamas į sieną, prispausdamas ją prie gėlėtų sienų apmušalų.

Palengva atgavo kvapą ir protą. Atsitraukė nuo Steisės ir paglostė jai skruostą.

– Steise.

Ji lėtai atsimerkė. Džunijoras nusišypsojo nuginkluojančia šypsena ir švelniai pabučiavo. Matydamas, kad ji pasipuošusi, paklausė:

– Ar sutrukdžiau tau kur nors eiti?

– Į susirinkimą bažnyčioje.

Duobutė jo skruoste pagilėjo, šypsena išsiplėtė. Žaismingai gnybtelėjo apnuogintą krūtį.

– Dabar tu nelabai panaši į išsiruošusią į susirinkimą bažnyčioje.

Kaip ir žinojo, ji atsakė į jo glamones, kurios darėsi drąsesnės.

– Džunijorai, – suinkštė uždususi, kai jis nusmaukė palaidinę jai nuo pečių, trūktelėjo žemyn liemenėlę ir burna įsisiurbė į jos pakeltą spenelį. Ji kartojo jo vardą įterpdama meilės prisipažinimus. Jo galva slinko jos kūnu žemyn, pakeliui stumdama į šalį drabužius.

– Džunijorai? – baugiai paklausė Steisė jam suklupus ant kelių.

Pakėlęs galvą jis kerinčiai nusišypsojo, suleido nykščius tarp jos lytinių lūpų ir jas praskleidė.

– Džunijorai! Nedaryk. Ne. Negaliu. Tu... negali.

– Ne, galiu, brangioji. Negana to, ir tu tiesiog miršti, kaip trokšti manęs. – Jis lengvai ją lyžtelėjo gardžiuodamasis savo paties skoniu ant jos kūno, sužadintos moters muskuso kvapu, jos sumišimu. – Vis dar nori eiti į bažnyčią? – sukuždėjo liesdamas ją burna. – Ką, Steise?

Kai tarp tuščio namo sienų nuaidėjo jos orgazmo aimanos, jis patraukė ją žemyn, kad jį apžergtų, o pats aukštielninkas išsitiesė ant šaltų marmuro grindų. Jis dar kartą joje išliejo savo sėklą. Tada, kai Steisė gulėjo susirietusi šalia jo kaip skudurinė lėlė, Džunijorui pasidarė geriau, nei buvo daugybę savaičių.

Krustelėjo ketindamas atsisėsti, bet Steisė prigludo prie jo.

– Neišeik.

– Klausyk, Steise, – erzindamas tarė jis, – pažiūrėk, kokį jovalą padariau iš tavęs. Tau teks susitvarkyti, kitaip teisėjas supras, kaip išdykavai, kol jis šiandien dirbo.

Jis atsistojo, susitvarkė drabužius, suglostė plaukus.

– Be to, pats turiu kai ką padaryti. Jei liksiu bent minutę ilgiau, nutempsiu tave į lovą ir ten praleisiu visą popietę. Žinoma, veltui laiko negaištume.

– Ar sugrįši? – gailiai paklausė ji lydėdama jį iki durų ir kaip galėdama dangstydama savo nuogumą.

– Žinoma.

– Kada?

Jis susiraukė, bet veidą nuo jos nuslėpė nusisukdamas atidaryti lauko durų.

– Nežinau. Bet po anos nakties ir šios dienos juk nemanai, kad galėčiau neateiti, ar ne?

– Ak, Džunijorai, taip tave myliu.

Jis suėmė jos veidą ir pabučiavo į lūpas.

– Ir aš tave myliu.

Steisė užvėrė paskui jį duris. Mechaniškai pasuko laiptais į viršų, ten kvapnioje burbulinėje vonioje šiltu vandeniu nu-

prausė savo skaudantį kūną. Rytoj ji tikriausiai bus visa nusėta mėlynėmis. Brangins kiekvieną skaudamą vietelę.

Džunijoras ją myli! Jis taip pasakė. Gal pagaliau jis suaugs. Gal atėjo į protą ir suvokė, kas jam gerai. Gal galų gale ištrynė Seliną iš savo širdies.

Bet tada Steisė prisiminė Aleksą ir kokiomis veršiuko akimis į ją žiūrėjo Džunijoras „Žirgo ir šautuvo“ klube. Prisiminė, kaip arti jis ją glaudė, kai sukosi šokių aikštelėje, ir kaip kartu juokėsi. Iš pavydo Steisei sutraukė vidurius.

Aleksa, visai kaip jos motina, stovėjo tarp Steisės ir visiškos laimės su vyru, kurį ji mylėjo.

Trisdešimt antras

Vos atvažiavę į teismo rūmus, lydimi teismo referento, Ridas ir Aleksa nuėjo į apklausų kambarį. Fergusas Plametas sėdėjo prie kvadratinio medinio stalo. Jo galva buvo nulenkta meldžiantis virš atverstos Biblijos, rankos tvirtai suglaustos.

Čia buvo ir ponia Plamet. Jos galva taip pat buvo nulenkta, bet jiems įėjus ji pašoko ir pažvelgė kaip išgąsdintas elnias. Kaip ir anksčiau, jos veidas buvo be jokio makiažo, plaukai sušukuoti atgal ir susegti į kietą mazgą pakaušyje. Vilkėjo pilkais, beformiais drabužiais.

– Laba diena, ponia Plamet, – mandagiai tarė Ridas.

– Laba diena, šerife.

Jei Aleksa nebūtų mačiusi judančių jos lūpų, būtų nesupratusi, ar moteris prabilo. Ji atrodė išsigandusi ir sutrikusi. Pirštai sunerti ant kelių. Ji juos taip stipriai spaudė, kad buvo net pamėlę.

– Ar gerai jaučiatės? – paklausė jos Ridas tuo pačiu maloniu balsu. Ji linktelėjo galvą ir baugiai dirstelėjo į savo vyrą, kuris vis dar karštligiškai meldėsi. – Turite teisę reikalauti, kad mudviem su panele Geiter jus apklausiant dalyvautų jūsų advokatas.

Nespėjus poniai Plamet atsakyti, Fergusas baigė melstis skardžiu „aa-men“ ir pakėlė galvą. Įsmeigė fanatišką žvilgsnį į Ridą.

– Mūsų pusėje – pats geriausias advokatas. Man patars Viešpats Dievas dabar ir per amžius.

– Puiku, – su šypsena tarė Ridas, – bet rašau protokole, kad atsisakėte teisės būti apklausiami dalyvaujant advokatui.

Plameto akys kryptelėjo į Aleksą.

– Ką čia veikia šita ištvirkėlė? Neleisiu jai būti mano šventos žmonos akivaizdoje.

– Tai nei jūsų, nei jūsų šventos žmonos reikalas. Sėskite, Aleksa.

Rido paliepta ji atsisėdo į artimiausią kėdę. Buvo dėkinga už leidimą prisėsti. Fergusas Plametas buvo pragaištingas, prastai informuotas fanatikas. Turėtų būti komiškas, bet jai kėlė šiurpą.

Ridas apžergė atkalte į priekį atgręžtą kėdę ir įsistebeilijo į pamokslininką, sėdintį kitoje stalo pusėje. Atsivertė pavaduotojo paruoštą bylą.

– Ką veikėte praėjusio trečiadienio naktį?

Plametas užsimerkė ir pakreipė galvą, tarsi klausytų paslaptingo balso.

– Galiu atsakyti, – tarė po kelių akimirkų atsimerkęs. – Savo bažnyčioje laikiau trečiadienio vakarines pamaldas. Meldėmės už šio miesto išgelbėjimą, už sielas tų, kurie bus suvedžioti, ir už tuos, kurie nepaisydami Viešpaties valios ves iš kelio nekaltuosius.

Ridas dėjosi abejingas.

– Prašau atsakinėti paprastai. Nenoriu, kad apklausa truktų visą popietę. Kuriuo laiku vyksta pamaldos?

Plametas vėl pasiklausė.

– Nesvarbu.

– Labai svarbu, – lėtai pratarė Ridas. – Gal norėsiu kada nors apsilankyti.

Ponia Plamet sukikeno. Ir pati labiausiai iš visų nustebo taip spontaniškai pratrūkusi. Nustėrusi dirstelėjo į savo vyrą, šis priekaištingai ją nužvelgė.

– Kada baigėsi pamaldos? – pakartojo Ridas balsu, kuris bylojo, kad jam nusibodo šis žaidimas ir kad jis daugiau neketina būti geras.

Plametas toliau smerkiamai spoksojo į žmoną. Ji susigėdusi nuleido galvą. Ridas ištiesė ranką per stalą ir atgręžė Plameto smakrą į save.

– Baikit žiūrėti į ją kaip į šūdą punšo ąsotyje. Atsakykite man. Ir daugiau nepūskite miglos į akis.

Lengvai suvirpėjęs Plametas užmerkė akis ir apsimetė labai pasipiktinęs.

– Dieve, užkimšk mano ausis nuo nešvankybių, kurias kalba tavo priešininkas, ir išvaduok iš šių piktų žmonių draugijos.

– Verčiau jau jis tegu kuo greičiau atsiunčia visą pulką angelų tau gelbėti, brolau. Jei nepradėsi atsakinėti į mano klausimus, įkišiu tavo subinę į kalėjimą.

Plameto veidmainiškas kiautas subyrėjo. Jo akys išsipūtė.

– Kuo mane apkaltinsite?

– Federalai norėtų pradėti nuo padegimo.

Aleksa greitai žvilgtelėjo į Ridą. Jis blefavo. Lenktyniniai žirgai priklauso valstijų prekybos santykiams ir dėl to būtų Finansų ministerijos jurisdikcijoje. Bet vyriausybės agentai paprastai nesiveldavo į padegimo bylas, nebent padaryta žala viršytų penkiasdešimt tūkstančių dolerių. Plametas taip pat neužkibo ant meškerės.

– Tai juokinga. Padegimas? Vienintelė liepsna, kurią esu įžiebęs, dega mano tikinčiųjų širdyse.

– Jei taip, tada paaiškinkite, kur buvote nuo praėjusio trečiadienio nakties iki šios dienos, kai pavaduotojas Kepelas pastebėjo jus išslenkantį pro užpakalines to namo duris. Kur ėjote, kai baigėsi pamaldos?

Plametas parėmė pirštu skruostą dėdamasis, kad įtemptai galvoja.

– Manau, tą vakarą aplankiau vieną mūsų sergantį brolį.

– Ar jis gali tai patvirtinti?

– Deja, ne.

– Bandysiu atspėti: jis mirė?

Nuo Rido pašaipos Plametas susiraukė.

– Ne, bet kai jį lankiau, vargšelis karščiuodamas kliedėjo. Jis nieko neprisimins. – Plametas caktelėjo liežuviu. – Labai sirgo. Žinoma, jo šeima galėtų paliudyti, kad buvau prie jo lovos. Visą naktį už jį meldėmės.

Skvarbios Rido akys nuklydo Vandos Plamet link. Ji kaltai nugręžė galvą. Tada Ridas apsisuko aplinkui ir pažvelgė į Aleksą. Jo veidas bylojo, kad jis pasiekė beveik viską, ko tikėjosi. Vėl nusigręžęs šiurkščiai paklausė:

– Žinote, kur yra Mintonų ranča?

– Žinoma.

– Ar praėjusio trečiadienio naktį buvote ten nuvažiavęs?

– Ne.

– Ar trečiadienio naktį ką nors ten siuntėte?

– Ne.

– Kongregacijos narius? Tikinčiuosius, kurių širdyse per pamaldas įžiebėte liepsną?

– Tikrai ne.

– Ar nenuvažiavote ten ir nenuniokojote tos vietos tepliodami sienas, versdami mėšlą į girdykles, daužydami langus?

– Mano advokatas sako, kad neprivalau daugiau atsakyti nė į vieną klausimą.

Plametas sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Nes galite apkaltinti pats save?

– Ne!

– Meluojate, pone Plametai.

– Su manimi – Dievas. – Jis išplėtė, paskui primerkė akis, tarsi nustatytų fotoaparato objektyvą. – Jei Dievas su mumis, – teatrališkai pacitavo jis, – kas gali būti prieš mus?

– Jis neilgai bus su jumis, – grėsmingai sukuždėjo Ridas. Atsistojo, apėjo apie stalą ir palinko virš Plameto. – Dievui nepatinka melagiai.

– Tėve mūsų, kuris esi danguje...

– Prisipažinkite, Plametai.

– ...šventas tavo vardas. Teateinie...

– Ką pasiuntėte nusiaubti Mintonų rančos?

– ...karalystė, tebūnie...

– Juk nusiuntėte savo kongregacijos narius, tiesa? Esate per daug ištižęs bailys, kad važiuotumėte ten pats.

Malda staiga liovėsi. Pamokslininko kvėpavimas ėmė trūkčioti, tapo paviršutiniškas. Ridas užgavo stygą. Supratęs mygo toliau:

– Ar vedėte ten savo žiurkių armiją, ar tik aprūpinote ją purškiamais dažais?

Anksčiau Ridas Aleksai buvo sakęs, kad apvažiavo parduotuves, prekiaujančias purškiamais dažais. Lig šiol nė vienas prekiautojas neprisiminė, kad kurią dieną būtų kilęs didelis jų poreikis.

Plametas tikriausiai buvo užtektinai gudrus ir nepirko jų visų vienoje parduotuvėje, gal parsivežė iš kitur. Ridas negalėjo sulaikyti jo be aiškios priežasties, nes neturėjo jokių įrodymų, bet Plametą galima buvo apdumti ir priversti manyti, kad yra palikęs kokį įkaltį.

Bet ir antrą kartą Ridui blefuojant jis nepasidavė. Susikaupęs žvelgė tiesiai prieš save ir tarė:

– Nė neįsivaizduoju, apie ką kalbate, šerife Lambertai.

– Pamėginkime dar kartą, – sunkiai atsidusęs tarė Ridas. – Klausykit, Plametai, mes – panelė Geiter ir aš – žinome, kad esate kaltas kaip kaži kas. Juk liepėte jai prigriebti nusidėjėlius, arba bus blogai. Argi vandalizmas Mintonų rančoje ne tas žadėtas blogis?

Plametas nieko neatsakė.

Ridas griebėsi kitos taktikos:

– Argi išpažintis neturėtų palengvinti sielos? Leiskite savo sielai atsipūsti, Plametai. Prisipažinkite. Jūsų žmona gali eiti namo pas vaikus, ir aš galėsiu šiandien anksčiau baigti darbą.

Pamokslininkas tylėjo.

Ridas pradėjo nuo pradžių ir iš eilės pakartojo visus klausimus iš savo sąrašo vildamasis sugauti Plametą meluojant. Keletą kartų Ridas paklausė Aleksos, ar ji nenorinti užduoti pamokslininkui klausimo, bet ji atsisakė. Ji neturėjo nieko daugiau nei Ridas, kuo galėtų susieti jį su nusikaltimu.

Jis nieko nepasiekė. Pamokslininkas laikėsi savo. Ridui nepavyko jam pakišti kojos. Baigus dar vieną sekinančio kamantinėjimo sesiją, Plametas atviraširdiškai jam nusiviepė ir tarė:

– Artėja vakarienė. Gal jau galėtume eiti?

Ridas suirzęs persibraukė ranka plaukus.

– Žinau, kad tai padarei tu, šventeiviškas šunsnuki. Net jei pats ten nebuvai, viską suplanavai. Tu užmušei mano žirgą.

Plametas akivaizdžiai sureagavo.

– Užmušiau žirgą? Netiesa. Tu pats jį užmušei. Skaičiau laikraštyje.

Ridas suurzgė ir šoko prie jo.

– Tu kaltas. – Jis vėl pasilenkė prie pat Plameto priversdamas jį atsilošti kėdėje. – Skaitydamas tikrai džiaugeisi, ar ne, tu, niekše? Sumokėsi man už tą gyvulį, net jei prisipažinimą tektų plėšte išplėšti iš tavo sudžiūvusio sprando.

Šitaip tęsėsi dar mažiausiai valandą.

Aleksai užpakalis įskaudo nuo sėdėjimo nepatogioje kėdėje. Ji atsistojo ir pavaikščiojo išilgai kambario, kad suaktyvėtų kraujotaka. Bet Plameto fanatiškos akys ją sekiojo ir taip trikdė, kad ji grįžo į savo vietą.

– Ponia Plamet.

Pamokslininko žmona krūptelėjo, kai šerifas staiga ištarė jos vardą. Iš nuovargio ji buvo susikūprinusi, galvą laikė kiek nuleidusi. Ji išsitiesė ir pažvelgė į Ridą su baime ir pagarba.

– Klausau, pone.

– Ar sutinkate su viskuo, ką jis man pasakė?

Ji sviedė į Plametą greitą šnairą žvilgsnį, sunkiai nurijo seiles ir nervingai apsilaižė lūpas. Tada nuleido akis ir palinksėjo.

– Taip.

Plameto veidas buvo abejingas, nors lūpose norėdama išsiskleisti trūkčiojo savimi patenkinto žmogaus šypsena. Tada Ridas pažvelgė į Aleksą. Ji vos pastebimai patraukė pečiais.

Jis kurį laiką svarstė stebeilydamasis į grindis, paskui šūktelėjo pavaduotojo vardą. Pareigūnas atsirado tarpdury, tarsi būtų laukęs savo viršininko trumpo, bet griežto kvietimo.

– Paleisk jį.

Plametas garsiai užvertė Bibliją ir atsistojo. Nužygiavo prie durų kaip kryžiuotis su visais kovos šarvais. Nekreipė dėmesio į žmoną, kuri nuolankiai nusekė jam įkandin.

Rido suniurnėti nurodymai pavaduotojui nuskambėjo bjauriai ir užgauliai:

– Tegu kas nors stebi jo namą. Praneškite man, jei kas nors pasirodys įtartina ar nors truputį abejotina. Po velnių, nenoriu išleisti to šunsnukio iš čia.

– Nekaltinkit savęs, – užjaučiamai tarė Aleksa. – Jūs nuodugniai jį apklausėte, Ridai. Jau įeidamas žinojote, kad neturite jokių tikrų įrodymų.

Jis kaip viesulas atsisuko į ją žaibuodamas akimis.

– Na, velniai rautų, jūsų tokia priežastis tikrai nesustabdytų, tiesa?

Jis išėjo palikdamas ją netekusią žado iš pasipiktinimo.

Aleksa grįžo prie savo kambariuko, rankinės dugne sugrabaliojo raktą ir pasilenkė atrakinti durų. Ant sprando pajuto šiurpstant odą ir apie pavojų buvo perspėta vienu širdies tvinksiu anksčiau, nei ausis pasiekė grėsmingas kuždesys:

– Tave papirko bedieviai. Susidėjai su šėtonu, gėdos turi ne daugiau nei parsidavinėjanti kekšė.

Ji atsigręžė. Plameto akys buvo atgavusios aistringą žioravimą. Aplink burnos kampučius kaupėsi seilės ir nusėdo balta puta. Jis sunkiai kvėpavo.

– Išdavei mano pasitikėjimą.

– Neprašiau jūsų manimi pasitikėti, – pasipriešino Aleksa dusliu iš išgąsčio balsu.

– Tavo širdis ir protas suterštas bedievių. Tavo kūną savo prisilietimu sutepė pats velnias. Tu...

Kažkas jį stvėrė iš užpakalio ir trenkė į sieną.

– Plametai, aš tave perspėjau. – Rido veidas buvo įniršęs. – Dink man iš akių, arba atsidursi kalėjime.

– Už ką? – sukvykė pamokslininkas. – Neturite kuo mane apkaltinti.

– Už kabinėjimąsi prie panelės Geiter.

– Aš Dievo pasiuntinys.

– Jei Dievas nori ką nors pasakyti panelei Geiter, pasakys pats. Supratai? Supratai? – Jis vėl papurtė Plametą, tada paleido. Atsisuko į ponią Plamet, kuri pašiurpusi ir nutilusi spaudėsi prie sienos. – Vanda, perspėju tave, vesk jį namo. Tučtuojau! – suriaumojo šerifas.

Parodydama daugiau narsos, nei Aleksa iš jos tikėjosi, Vanda stvėrė savo vyro ranką ir tempte nutempė prie laiptų. Kartu juodu klupinėdami užlipo viršun ir dingo už posūkio laiptų aikštelėje.

Aleksa nesuvokė, kokia ji sukrėsta, kol Rido akys nenuslydo prie rankos, kurią ji spaudė prie besidaužančios širdies.

– Ar jis jus palietė, sužeidė?

– Ne. – Tada purtydama galvą pakartojo: – Ne.

– Šį kartą man nemeluokit. Ar jis grasino? Sakė ką nors, kuo remdamasis galėčiau prigriebti jo liesą subinę?

– Ne, tik nesąmones, kad parsidaviau nedorėliams. Jis mano, kad išdaviau jo stovyklą.

– Pasiimkite daiktus. Važiuojate namo.

– Dukart prašyti nereikės.

Jis nukabino jos apsiaustą nuo kabyklos prie durų. Nepadėjo apsivilkti, tiesą sakant, beveik sviedė drabužį į ją, bet Aleksą sujaudino rūpestis dėl jos saugumo. Lipant laiptais į viršų ir einant prie lauko durų jis užsitempė savo odinę kailiu pamuštą striukę ir užsivožė kaubojaus skrybėlę.

Plametai tikriausiai paklausė patarimo ir išėjo. Jų niekur nesimatė. Jau buvo tamsu. Beveik visa aikštė buvo tuščia. Net B&B kavinė buvo uždaryta nakčiai. Ji aptarnavo tuos, kurie valgo pusryčius ir pietus.

Aleksa atsisėdo prie vairo. Automobilyje buvo šalta.

– Įjunkite variklį, kad jis sušiltų, bet nejudėkite iš vietos, kol neprivažiuosiu savo automobiliu. Palydėsiu jus iki motelio.

– Nebūtina, Ridai. Kaip ir sakėte, jis tikriausiai bailys. Grasinantys žmonės retai įvykdo savo grasinimus.

– Taip. Retai, – tarė jis pabrėždamas antrą žodį.

– Galiu pati savimi pasirūpinti. Jums nereikia dėl manęs jaudintis.

– Aš nesijaudinu dėl jūsų. Jaudinuosi dėl savęs. Atvažiavote čia ieškoti bėdos ir dabar sulaukėte. Bet mano apygardoje jokia apygardos prokuroro padėjėja nebus išprievartauta, sužalota ar nužudyta. Supratote?

Jis užtrenkė automobilio dureles. Aleksa stebėjo jį nueinantį tamsiu šaligatviu, gailėdamasi, kad apskritai išgirdo apie jį ir jo prakeiktą apygardą. Ji priskyrė jį liepsnojančiam pragarui, apie kurį dažnai aiškino Plametas.

Pamačiusi artėjančius priekinius bleizerio žibintus, atbula išvažiavo į gatvę ir pasuko link motelio, kuris gerokai per ilgai buvo jos namai. Piktinosi, kad yra lydima namo.

Įėjo į kambarį ir užrakino duris net nepamojavusi ir nepadėkojusi Ridui. Vakarienės suvalgė beskonį patiekalą, užsisakytą iš kambarių tarnybos valgiaraščio. Dar kartą pervertė mokyklinius nuotraukų albumus, bet dabar jau žinojo viską kiaurai, tad žvilgsnis beveik neužkliuvo už nuotraukų. Buvo pavargusi, bet per daug sudirgusi, kad užmigtų.

Ją persekiojo Džunijoro bučinys. Ne todėl, kad būtų įžiebęs jos juslinę vaizduotę, o todėl, kad to nepadarė. Jai nedavė ramybės Rido bučiniai, nes jis be jokių pastangų pasiekė tai, ko norėjo Džunijoras.

Angusui nereikėjo aiškinti, į kokį epizodą pakliuvo ateidamas į angarą ir užklupdamas ją su Ridu. Jo veide atsispindėjo nustebimo, nepritarimo ir dar kažko sunkiai įvardijamo mišinys. Gal tai buvo pasidavimas?

Ji blaškėsi lovoje iš nuovargio, nusivylimo ir – turėjo pripažinti – baimės. Kad ir kiek kartų ji tai neigė, Plametas ją sutrikdė. Jis buvo trenktas, bet jo žodžiai skambėjo panašiai į tiesą.

Aleksai pasidarė svarbu, ką apie ją mano kiekvienas iš įtariamųjų. Laimėti jų pritarimą jau tapo beveik taip pat reikšminga, kaip būti pripažintai senelės. Tai buvo keista tiesa, jai pačiai nesinorėjo jos pripažinti.

Ji nepasitikėjo Ridu, bet geidė jo ir norėjo, kad jis atsakytų tokiu pat geismu. Džunijoras, kad ir koks buvo tinginys, patiko jai ir ji jo gailėjosi. Angusas atitiko jos vaikystės fantazijas – griežtas, bet mylintis tėvas. Kuo labiau Aleksa artėjo prie tiesos, kaip jie susiję su motinos mirtimi, tuo mažiau troško ją sužinoti.

Dar buvo Lipniaus Hikamo nužudymas, kybantis tarsi debesis horizonte. Rido įtariamas asmuo, Lailas Terneris, vis dar buvo laisvėje. Kol neįsitikino, kad jis nužudė buvusį Mintonų rančos darbininką, Aleksa manys, jog Lipnius buvo pašalintas kaip tiesioginis Selinos nužudymo liudininkas. Jo žudikas taip pat laikė ją pavojinga.

Tad vidury nakties išgirdus lėtai pro jos duris pravažiuojantį automobilį, pamačius jo šviesas, slystančias per lovą, jos širdis suplazdėjo iš baimės.

Nusimetusi apklotus ji prisėlino prie lango ir dirstelėjo pro sunkių užuolaidų plyšelį. Jai palengvėjo, visas kūnas atsipalaidavo, ji tyliai džiaugsmingai aiktelėjo.

Šerifo bleizeris apsuko didelį ratą automobilių aikštelėje ir išvažiuodamas dar kartą pravažiavo pro jos kambarį.

* * *

Ridas svarstė, gal apsigręžti ir važiuoti ten, kur žinojo rasiantis stipraus gėrimo, malonią šypseną ir šiltą moterį, bet ginė savo automobilį namų link.

Jis sirgo nesuprantama liga. Negalėjo jos nusikratyti, kad ir kaip stengėsi. Jį draskė vidinis troškimas, teko kęsti nuolatinę maišatį viduriuose.

Pravėrus girgždančias duris su tinkleliu, jo namas, kurį visada mėgo dėl teikiamos vienumos, pasirodė labai jau vienišas. Kada jis pagaliau prisimins sutepti tuos vyrius? Svetainėje uždegta šviesa menkai padėjo. Ji tik pabrėžė tiesą, kad namie jo niekas nelaukia.

Nebuvo net šuns, kuris atbėgtų pasitikti, palaižytų jo ranką ir džiugiai vizgintų uodegą. Neturėjo nei žuvelės, nei papūgėlės, nei katės – nieko, kas galėtų nusibaigti ir dar padidinti tuštumą jo gyvenime.

Žirgai buvo kas kita. Tai buvo verslo investicijos. Bet retkarčiais vienas kuris iš jų tapdavo ypatingas, kaip Spartuolis. Tai kėlė skausmą. Ridas stengėsi apie jį negalvoti.

Bado nuniokotų kraštų pabėgėlių stovyklose būdavo daugiau maisto nei jo virtuvėje. Ridas retai valgydavo namie. O kai valgydavo, kaip dabar, jam pakakdavo alaus ir kelių sūrių traškučių, apteptų žemės riešutų sviestu.

Eidamas koridoriumi jis pareguliavo termostatą, kad ligi ryto negyvai nesušaltų. Lova buvo nepaklota; neprisiminė, kas jį taip staiga pakėlė, kai paskutinį kartą joje gulėjo.

Nusivilko drabužius ir sumetė juos į skalbinių pintinę vonioje, kurią ištuštins kitą kartą atėjusi Lupės dukterėčia. Ridas tikriausiai turėjo daugiau apatinių ir kojinių nei bet kuris pažįstamas vyras. Jis nebuvo išlaidus, tiesiog šitaip nereikėdavo dažnai skalbti. Dažniausiai vilkėdavo džinsus ir marškinius. Kas savaitę kelerius iš jų atiduodavo į valyklą ir šitaip įstengdavo atrodyti visai padoriai.

Kol valėsi dantis prie vonios praustuvės, veidrodyje tyrinėjo savo atvaizdą. Reikia kirptis. Paprastai jam reikėdavo kirptis. Žandenose buvo keliais žilais plaukais daugiau nei tada, kai žiūrėjo paskutinį kartą. Kada jie atsirado?

Staiga suvokė, koks raukšlėtas tapo jo veidas. Į burnos kampą įspraudęs dantų šepetėlį, pasilenkė virš praustuvės ir iš arti pažvelgė į savo atvaizdą. Apstu raukšlių ir raukšlelių.

Paprastai šnekant, jis atrodo senas.

Per senas? Kam? Tiksliau, per senas kam tokiai?

Susinervino dėl vardo, atėjusio į galvą.

Jis išspjovė ir išsiskalavo burną, bet vengė dar kartą žvilgtelėti į save, kol išjungė negailestingai apnuoginančią šviesą virš galvos. Žadintuvo nustatyti nereikėjo. Jis visada pabusdavo su aušra. Niekada nepramiegodavo.

Lovos baltiniai buvo lediniai. Jis iki smakro užsitraukė apklotą ir laukė, kol šiluma aptiks jo nuogą kūną. Tokiu metu, kai naktys būdavo tamsiausios, šalčiausios ir vienišiausios, Ridas gailėdavosi po Selinos nebetinkąs santykiams su kitomis moterimis. Visais kitais kartais džiaugdavosi, kad jam nereikia jausmų.

Tokiomis valandėlėmis kaip ši jis slapta apgailestaudavo, kad nevedė. Miegoti šalia šilto kūno moters, kurios per daug nemyli ar kuri būtų išstorėjusi praėjus vos keliems mėnesiams nuo vestuvių, arba kuri būtų nuvylusi, arba kuri nuolat dejuotų, kad trūksta pinigų ir kad jis per ilgai užtrunka darbe, vis tiek būtų geriau nei miegoti vienam.

O gal ir nebūtų geriau. Kas žino? Jis niekada nesužinos, ir dėl to kalta Selina. Kai ji mirė, jis jos nemylėjo, bent jau mylėjo ne taip, kaip beveik visą gyvenimą ligi tol.

Klausė savęs, ar jų meilė būtų trukusi ilgiau nei jaunystė, ar buvo tikra ir tvirta, o gal ji tik geriausiai pakeitė tai, ko jiems abiem trūko gyvenime. Jis būtų ją mylėjęs kaip draugę, bet abejojo, ar jų abipusė priklausomybė buvo sveikas pagrindas bendram gyvenimui.

Gal Selina pajuto jo dvejones, ir tai buvo viena iš priežasčių, kodėl nusprendė kuriam laikui išvažiuoti. Jie niekada apie tai nesikalbėjo. Ridas to nesužinos, bet įtarė, kad taip buvo.

Ne vieną mėnesį iki jos išvykimo į El Pasą tą vasarą jis abejojo jų vaikystės meilės romano patvarumu. Jei bręstant keistųsi jo jausmai jai, kaip jis susidorotų su išsiskyrimu? Kai Selina mirė, Ridui tai vis dar buvo neaišku, jis netikėjo būsimais santykiais.

Jis neleis sau taip susipainioti su kitu žmogumi. Šitaip susitelkti į kitą žmogų, ypač į moterį, – baisu.

Prieš daug metų jis prisiekė, kad ims, ką praktiškai gali duoti moterys, daugiausia seksą, bet jokiai moteriai nepuoselės švelnumo. Ir, žinoma, nė iš tolo nepamils nė vienos iš jų.

Bet trumpalaikiai meilės romanai tapo per daug sudėtingi. Visos be išimties moterys pajusdavo emocinį ryšį, į kurį Ridas negalėdavo atsakyti tuo pačiu. Štai tada, kai prireikdavo fiziškai pasitenkinti, jis ėmė pasikliauti Nora Geil. Dabar tai apkarto. Seksas su ja tapo įprastas ir beprasmiškas, o pastaruoju metu jam būdavo sunku neparodyti, kad nuobodžiauja.

Palaikant santykius su moterimi reikėjo daug daugiau, nei jis norėjo duoti.

Vis dėlto gulėdamas ir mintyse kartodamas amžino atsiskyrėlio *credo* sugavo save galvojantį apie ją.

Būdamas toli gražu nebejaunas, jis ėmė svajoti kaip koks mulkis. Aleksa jo galvoje užėmė daugiau vietos, nei jam norėjosi. Tos mintys ribojosi su jausmu, labai panašiu į švelnumą, ir jis brovėsi į Rido sąmonę.

Bet visą laiką ant kulnų lipo skausmas: skausmas žinant, kas ji tokia ir kaip negrįžtamai pakeitė jo gyvenimą ateidama į šį pasaulį, žinant, koks nusenęs jis turėtų atrodyti jos amžiaus moteriai, matant ją bučiuojamą Džunijoro.

– Po velnių.

Jis sunkiai atsiduso tamsoje ir užsidengė akis ranka, o mintys vėl iškrėtė jam pokštą ir sugrąžino prie to epizodo. Jam buvo kilęs toks pavydas, kad net nusigando. Įniršis buvo nesuvaldomas kaip vulkanas. Keista, kad jis neišsiveržė pro bleizerio stogą.

Velniai rautų, kaip tai atsitiko? Kodėl jis ją prisileido, nors tai visiškai niekur negali nuvesti, nebent tik praplatinti prarają tarp jo ir Džunijoro, kurią išrausė jos motina?

Apie romaną – jis šiurpo vien nuo to žodžio – tarp jo ir Aleksos negali būti nė kalbos, tai kodėl nerimauja žinodamas, kad tokiai sumaniai, nuovokiai karjeros moteriai kaip Aleksa jis tikriausiai atrodo stuobrys ir dar senas?

Tarp jų su Selina viskas buvo bendra, bet ji buvo nepasiekiama, tai kodėl, po šimts pypkių, jis įsivaizduoja, kad gali būti kas nors, dėl ko juodu su Aleksa galėtų sueiti?

Ir dar viena smulkmena, pašaipiai pagalvojo. Selinos nužudymas. Aleksa niekada to nesupras.

Bet nė vienas iš šių protingų argumentų nepadėjo, ir Ridas jos troško. Dabar jo kūną perliejo šiluma, o kartu su ja ir geismas. Jis norėjo ją užuosti. Norėjo skruostu, krūtine, pilvu justi jos plaukus. Įsivaizdavo jos lūpas ir liežuvį, liečiančius jo odą, ir jam užėmė kvapą, bet vaizdinys buvo to vertas. Norėjo vėl justi jos skonį ir burna apžioti spenelį.

Tamsoje sukuždėjo jos vardą ir sutelkė dėmesį į tą akimirką, kai jo ranka įslydo į jos liemenėlę ir glamonėjo draudžiamą kūną. Jį prarijo jo vaizduotės liepsna. Ji degė ryškiai ir stipriai.

Galiausiai ji ėmė blaustis. O kai nublanko, jis jautėsi tuščias ir vienas šaltame, tamsiame, vienišame name.

Trisdešimt trečias

– Labas rytas, Vanda Geil.

Ferguso Plameto žmona žengtelėjo atbula.

– Kaip jūs mane pavadinote?

– Vanda Geil, – švelniai šypsodama pakartojo Aleksa. – Toks jūsų vardas, ar ne? Jūs – viena iš Bertonų trynukių, neoficialiai vadinamų sesutėmis Geil.

Ponia Plamet atidarė duris su indų pašluoste rankose. Apstulbusi, kad Aleksa žino apie jos praeitį, greitai, trumpai atsiduso. Jos akys lakstė po kiemą tarsi dairydamosi artilerijos, iš užnugario palaikančios Aleksą.

– Ar galiu įeiti?

Aleksa nelaukė leidimo. Ji pasinaudojo moteriškės suglumimu, žengė vidun ir uždarė lauko duris. Ponios Plamet tapatybę ji nustatė visai atsitiktinai, rytą gerdama kavą ir tingiai sklaidydama mokyklinio albumo lapus. Peržiūrėjus jį šimtąjį kartą, staiga nuo puslapio atsiklijavo klasės nuotrauka. Ji nenorėjo tikėti savo akimis, bet paraštėje perskaitė vardą ir pavardę. Vanda Geil Berton.

Vos tvardydamasi iš susijaudinimo telefonų knygoje susirado adresą ir nuvažiavo tiesiai pas šią personą. Automobilį sustabdė gerokai toliau ir nesiartino prie namo, kol Fergusas kažkur išvažiavo.

Moterys stovėjo viena prieš kitą blausiame koridoriuje. Aleksą atvedė smalsumas. Buvo matyti, Vanda Geil Plamet bijo.

– Neturėčiau su jumis kalbėtis, – nervingai sukuždėjo ji.

– Kodėl? Nes jūsų vyras jus dėl to perspėjo? – švelniai paklausė Aleksa. – Neketinu pridaryti jums jokių nemalonumų. Sėskime.

Imdamasi šeimininkės vaidmens Aleksa nusivedė Vandą Geil į pilkiausią, patį nepatraukliausią kambarį, kokiame jai teko būti. Jame nebuvo jokio spalvos taškelio, jokio linksmumo. Nebuvo kambarinių gėlių, paveikslų, išskyrus vieną, vaizduojantį krauju paplūdusį nukryžiuotą Kristų, jokių knygų nei žurnalų. Nebuvo nieko, kas paįvairintų namuose tvyrančią niūrią atmosferą. Aleksa matė, kaip trys liesi, prislėgti vaikai išėjo su tėvu. Jos su Vanda Geil buvo vienos.

Sėdėjo greta ant senos nutrintos sofos – bendro namų nepritekliaus atspindžio. Vanda Geil glamžė drėgną pašluostę. Veidas buvo susirūpinęs. Buvo matyti, kad ji mirtinai bijo arba Aleksos, arba savo vyro atsakomojo smūgio, jei jis sužinotų, jog Aleksos būta jų namuose.

Aleksa pamėgino ją nuraminti tyliai pareikšdama:

– Aš tik noriu su jumis pasikalbėti. Atsitiktinai aptikau, kad jūsų vardas buvo Vanda Geil Berton.

– Jau nebe. Nuo tada, kai suradau Jėzų.

– Papasakokite man. Kada tai įvyko?

– Tą vasarą, kai baigėme mokyklą. Mūsų kompanija...

– Jūsų seserys?

Ji linktelėjo.

– Ir keletas draugų. Visi susigrūdome į kažkieno automobilį ir nuvažiavome į Midlandą. Ieškojome linksmybių, – nudurdama akis tarė ji. – Miesto pakraštyje, karvių ganykloje, pamatėme ištemptą tą didelę palapinę. Joje vyko atgimimas. Pamanėm, eisim, pažiūrėsim, kas ten vyksta. Ėjome pašėlti, žinote, pasijuokti iš žmonių ir jų įsitikinimų. – Jos veidas iš

atgailos persikreipė. – Viskas atrodė išties juokinga, nes gėrėme ir rūkėme marihuaną, kurios kažkas parvežė iš Igl Paso.

Ji sudėjo rankas ir sukalbėjo trumpą atgailos maldą.

– Kas atsitiko? Ar tą naktį patyrėte kokį religinį išgyvenimą?

Ji patvirtino Aleksos spėjimą gyvai linktelėdama.

– Ten buvo jaunas pamokslininkas. Pagiedojus ir pasimeldus jis paėmė mikrofoną. – Nugrimzdus į praeitį, jos akys tapo svajingos. – Net nepamenu, ką jis kalbėjo. Vien nuo jo balso mane apėmė ekstazė. Prisimenu, jaučiau jo energiją, srūvančią per mane. Negalėjau atitraukti nuo jo akių. – Jos žvilgsnis praskaidrėjo.

– Kitiems jau buvo gana ir jie norėjo išeiti. Pasakiau, kad eitų, o mane pasiimtų vėliau. Norėjau likti. Kai jis baigė pamokslą, priėjau prie altoriaus su dešimtimis kitų. Jis uždėjo man ant galvos rankas ir meldėsi, kad būčiau išvaduota iš nuodėmės. – Ji paslaptingai pareiškė: – Tą pačią naktį atidaviau savo širdį Jėzui ir Fergusui Plametui.

– Ar greitai po to judu susituokėte?

– Po dviejų dienų.

Aleksa nežinojo, kaip delikačiai užduoti kitą klausimą. Iš pagarbos moters krikščioniškam atsivertimui kreipėsi į ją vyro pavarde:

– Ponia Plamet, jūs ir jūsų seserys... – Ji nutilo, apsilaižė lūpas. – Girdėjau...

– Žinau, ką jūs girdėjote. Mes buvome ištvirkėlės.

Aleksa nepritarė tokiam šiurkščiam, smerkiamam savęs vertinimui ir pamėgino jį sušvelninti:

– Žinau, kad susitikinėjote su daug vyrų.

Vanda vėl pradėjo sukioti pašluostę.

– Visas savo nuodėmes išpažinau Fergusui. Jis man atleido, kaip ir Dievas. Jis apgaubė mane meile nepaisydamas mano nedorumo.

Aleksos nuomonė apie pamokslininko kilniaširdiškumą buvo skeptiškesnė. Jis tikriausiai norėjo žmonos, kuri jaustųsi ypač pagerbta, jam taip nesavanaudiškai atleidus, tokios, kuri jo malonę prilygintų Dievo malonei.

Dievas pamiršo nuodėmes, bet Aleksa abejojo, ar jas pamiršo Fergusas Plametas. Jis tikriausiai kruopščiai skaičiavo prasižengimus ir Vandos Geil praeitimi naudojosi kaip priemone laikyti ją po padu. Be jokios abejonės, jis kartino žmonai gyvenimą nuolat primindamas, kaip jai pasisekė, kad jis jai atleidęs.

Bet buvo akivaizdu: kad ir kas atsitiko Vandai Geil toje atgimimo palapinėje, pokyčiai buvo esminiai ir nepanaikinami. Jos sprendimas tą naktį pakeisti savo gyvenimą atlaikė dvidešimt penkerių metų išbandymą. Tuo ji pelnė Aleksos susižavėjimą.

– Du iš vaikinų, su kuriais susitikinėjote vidurinėje, buvo Ridas Lambertas ir Džunijoras Mintonas.

– Taip, – mąsliai šypsodamasi atsakė Vanda, – juodu buvo patraukliausi, mėgstamiausi mokyklos vaikinai. Visos mergaitės norėjo su jais draugauti.

– Tarp jų ir Steisė Voles?

– Vienintelis vaikinas, su kuriuo ji galėjo susitikinėti, buvo Džunijoras Mintonas. Tam tikra prasme tai atrodė apgailėtinai, nes Steisė buvo pametusi dėl jo galvą, o jis – iki ausų įsimylėjęs Seliną.

– O Selina priklausė Ridui.

– Na, taip, žinoma. Ridas buvo ir tebėra iš esmės geras. Manęs ir mano seserų jis nelaikė šiukšlėmis, nors mes tokios buvome. Visada buvo malonus dėl... na, žinote, kai mus kur nors išsivesdavo. Po visko padėkodavo.

Aleksa vos šyptelėjo.

– Taip sakant, vos neišsikraustė iš proto, kai Selina ištekėjo. Paskui, kai ji mirė... – Ji užjaučiamai atsiduso. – Dabar jis kartais vaizduoja piktą, bet giliai širdyje tebėra geras. – Ji nu-

sigręžė. – Žinau, jam nepatinka Fergusas, bet vis tiek vakar su manimi jis elgėsi maloniai.

Ši moteris ir Ridas yra buvę meilužiai. Aleksa gerai į ją įsižiūrėjo. Vandos Geil buvo neįmanoma įsivaizduoti apimtos ekstazės su jokiu vyru, o ypač – su Ridu.

Jos veide dar buvo likę dailumo, kitaip Aleksa nebūtų pažinusi jos nuotraukoje, bet oda atrodė suglebusi, kaklas suvytęs. Išpūsta velta šukuosena, kuria puikavosi klasės nuotraukoje, buvo pakeista paprastu ir jos nepuošiančiu plaukų mazgu. Akys, fotografuojantis dramatiškai paryškintos kosmetika, dabar buvo be jokio makiažo. Juosmuo suapvalėjo iki tokios pat apimties kaip krūtinė ir klubai – tos kūno dalys, kurios paauglystės metais tikriausiai kėlė geidulį.

Vanda Geil atrodė bent dešimčia metų vyresnė nei jos klasės draugai Ridas ir Džunijoras, net Steisė. Aleksa klausė savęs, ar senėjimas paspartėjo dėl pašėlusios jaunystės, ar dėl santuokinio gyvenimo su Plametu. Būtų kirtusi lažybų, kad dėl pastarojo. Su juo negalėjo būti smagu gyventi. Kad ir koks buvo dievobaimingas, artimiems žmonėms jis neteikė nei džiaugsmo, nei meilės. O juk tokia turėtų būti tikėjimo esmė, manė Aleksa. Ji žavėjosi šia moterimi, bet šiek tiek ir gailėjosi jos.

Dar labiau jos pagailo, kai Vanda Geil pažvelgė į viešnią ir droviai tarė:

– Jūs man taip pat buvote maloni. Nesitikėjau to, nes esate tokia prašmatni ir turite tokių dailių daiktų.

Ji ilgesingai nužvelgė Aleksos kailinius ir ungurių odos rankinę.

– Dėkui, – atsakė Aleksa. Tada, kadangi Vanda atrodė labai susidrovėjusi, vėl ėmė klausinėti: – Kaip seserys reagavo į jūsų vedybas?

– Oi, esu tikra, kad joms nepatiko.

– Nežinote?

– Fergusas manė, kad bus geriau, jei daugiau su jomis nebendrausiu.

– Jis atskyrė jus nuo šeimos?

– Taip geriau, – atsakė Vanda tučtuojau kildama jo ginti. – Palikau savo senąjį gyvenimą. Jos buvo jo dalis. Privalėjau atgręžti joms nugarą, kad įrodyčiau Jėzui, jog atsižadu nuodėmės.

Aleksai atsirado dar viena priežastis niekinti pamokslininką. Jis nuteikė savo žmoną prieš jos šeimą ir naudojosi jos nemirtinga siela kaip svertu.

– Kur dabar jūsų seserys?

– Pegė Geil prieš keletą metų mirė. Skaičiau apie tai laikraštyje. Ji sirgo vėžiu, – tarė ji liūdnu veidu.

– O kita? Nora Geil?

Vanda rūsčiai, nepritariamai sučiaupė lūpas.

– Ji vis dar gyvena nuodėmingai.

– Čia, mieste?

– Na, taip. – Ji vėl sudėjo rankas po smakru ir greitai sukalbėjo maldelę. – Meldžiu Dievą, kad ji išvystų šviesą, kol dar nevėlu.

– Ji neištekėjo?

– Ne, jai per daug patinka vyrai, visi vyrai. Jai nė vieno konkretaus nereikėjo. Gal Rido Lamberto, bet jis nenorėjo nieko pastovaus.

– Jai jis patiko?

– Labai. Jie džiaugdavosi vienas kitu, bet tai nevirto meile. Gal jie per daug panašūs. Užsispyrę. Ir abu turi piktumo.

Aleksa pasistengė kitą klausimą užduoti lyg niekur nieko:

– Nežinote, ar jis vis dar susitikinėja su ja?

– Manau, taip, – atsakė ji sukryžiuodama rankas ant krūtinės ir teisuoliškai šnirpštelėdama. – Jis mėgo mus visas, bet Norą Geil rinkdavosi pirmą. Nežinau, ar jie vis dar miega kartu, bet turėtų būti likę draugai, nes per daug vienas apie kitą žino. Nuo pat tos nakties, kai buvo nužudyta Selina...

– Kas dėl to? – nutraukė Aleksa.

– Kas dėl ko?

– Dėl tos nakties, kai buvo nužudyta Selina.

– Ridas buvo su Nora Geil.

Aleksos širdis suspurdėjo.

– Tą naktį jis buvo su jūsų seserimi? Esate tuo tikra?

Vanda suglumusi pažvelgė į ją.

– Maniau, visi tą žino.

Visi, išskyrus mane, karčiai pamanė Aleksa.

Ji paklausė Vandos, kur gyvena Nora Geil. Vanda nenoriai paaiškino, kaip rasti jos namą.

– Niekada ten nebuvau, bet žinau, kur jis yra. Vargu ar galėtumėte apsirikti.

Aleksa padėkojo jai už informaciją ir pakilo eiti. Prie durų Vanda vėl sunerimo.

– Fergusui tikriausiai nepatiktų, kad kalbėjausi su jumis.

– Jis iš manęs to nesužinos. – Vanda Geil atrodė įtikinta. Aleksa pridūrė: – Patarčiau jam daugiau nesiimti vandalizmo ir būčiau dėkinga, jei negaučiau dar vieno smerkiamo laiško.

– Laiško?

Regis, ji nieko nenutuokė apie laišką, laukusį Aleksos, grįžtančios iš Ostino, bet Aleksa buvo tikra, kad ji turi žinoti.

– Nenoriu, kad jums tektų meluoti savo vyrui, ponia Plamet, bet turiu jus perspėti, kad tas laiškas perduotas Ridui, ir jis mano, jog tai policijos reikalas. Esu tikra, kad jei gausiu dar vieną laišką, jūsų vyras bus suimtas.

Aleksa vylėsi, kad subtilus grasinimas pasieks tikslą. Bet kai priėjo prie savo automobilio, jos mintys jau sukosi apie pokalbį su moterimi, galinčia patvirtinti Rido alibi.

Dviejų aukštų karkasinis pastatas priminė Aleksai prohibicijos laikų pakelių smukles, matytas filmuose apie gangsterius. Ant jo nebuvo jokios iškabos, jo nesimatė nuo plento, bet automobilių aikštelėje stovėjo keletas prekybinių sunkvežimių, taip pat keli pikapai ir net naujausio modelio kadilakas.

Akmenimis grįsto šaligatvio pakraščiai buvo apsodinti narsiomis dulkėtomis našlaitėmis. Keli laipteliai vedė į didelę verandą. Šalia lauko durų kabėjo senovinis patraukiamas varpelis. Pro sienas sklido prislopinta tranki muzika, bet langai, regis, buvo užtemdyti; pro juos Aleksa nieko negalėjo įžiūrėti.

Duris atidarė į lokį panašus vyras pražilusia barzda, dengiančia du trečdalius raudono kaip jautienos žlėgtainis veido. Jis vilkėjo baltus prie smokingo dėvimus marškinius ir ryšėjo juodo atlaso peteliškę virš baltos prikyštės. Be to, jis buvo baisiai, bauginamai susiraukęs.

– Aš... – prašneko Aleksa.

– Pasiklydote?

– Ieškau Noros Geil Berton.

– Ko iš jos norite?

– Noriu su ja pasikalbėti.

– Apie ką?

– Asmeniniu klausimu.

Jis įtariai prisimerkė.

– Ką nors parduodate?

– Ne.

– Esate susitarusi?

– Ne.

– Ji užsiėmusi.

Jis pradėjo verti duris, bet prie jų prisiartino išeinantis vyriškis. Jis prasispraudė tarp jų kilstelėdamas Aleksai kepurę su snapeliu ir murmėdamas padėkojo durininkui. Aleksa pasinaudojo šiuo kliuviniu ir žengė per slenkstį į oficialiai įrengtą vestibiulį.

– Norėčiau pamatyti panelę Berton. Pažadu ilgai jos negaišinti.

– Jei ieškote darbo, panele, jums reikės užpildyti prašymą ir pristatyti nuotraukas. Ji nesusitinka su mergina neperžiūrėjusi nuotraukų.

– Aš neieškau darbo.

Jis dar kartą ilgokai ją apžiūrėjo, paskui, matyt, priėjo prie palankios išvados.

– Pavardė?

– Aleksandra Geiter.

– Palaukite čia, girdite?

– Taip, pone.

– Niekur neikite.

– Pažadu.

Jis pasitraukė į namo gilumą, nuėjo pro laiptus tokio dydžio žmogui neįprastais grakščiais ir lengvais žingsniais. Jo nurodymas likti vietoje buvo toks įsakmus, kad batai tarsi prikalti prilipo prie grindų. Niekas nebūtų jos nuo ten atplėšęs.

Bet po kelių akimirkų ją patraukė sklindanti muzika. Tylus pokalbis ir švelnus juokas masino prieiti prie violetinių brokato užuolaidų, skiriančių koridorių nuo kambario. Užuolaidų kraštai užėjo vienas ant kito, tad ji nieko nematė. Nedrąsiai pakėlusi ranką juos praskleidė ir žvilgtelėjo pro plyšelį.

– Panele Geiter.

Ji pašoko ir greitai atsigręžė kaltai nuleisdama ranką. Prie jos grėsmingai artėjo barzdotas milžinas, bet jo švelnios rausvos lūpos linksmai trūkčiojo.

– Prašom čionai, – tarė mamutas.

Jis nusivedė ją už laiptų ir sustojo prie uždarų durų. Tris kartus smarkiai pabeldęs, stumtelėdamas jas atidarė ir pasitraukė į šalį leisdamas Aleksai įeiti. Tada užvėrė paskui ją duris.

Aleksa tikėjosi, kad madam gulės atsilošusi ant atlaso paklodžių. Bet ji sėdėjo prie didelio praktiško rašomojo stalo, kurio abiejuose kraštuose buvo metalinės spintelės su stalčiais. Sprendžiant iš sąskaitų knygų bei aplankų skaičiaus ir šūsnių korespondencijos, paskleistos po visą stalą, atrodė, kad čia tvarkomas ne mažesnis verslas nei buduare.

Jos drabužiai taip pat nebuvo tokie, kokių Aleksa tikėjosi. Užuot vilkėjusi kūną vos dengiančius apatinius, ji dėvėjo pagal užsakymą pasiūtą vilnonį kostiumėlį. Bet papuošalai buvo įmantrūs – visi tikri ir rinktiniai.

Jos plaukai buvo sniego baltumo ir atrodė kaip kalnas, nulipdytas iš cukraus vatos. Bet tas pasenęs stilius jai kažkodėl tiko. Kaip ir sesers Vandos, jos figūra kiek papilnėjo, bet ir šiuo požiūriu ji laikėsi gerai. Veido spalva buvo geriausia jos ypatybė. Nepriekaištinga, glotni ir balta kaip pienas. Aleksa abejojo, ar ji kada nors buvo atidengta pražūtingai vakarų Teksaso saulei.

Mėlynos akys, kuriomis ji įvertino Aleksą, buvo tokios pat suktos kaip ir katės, tupinčios ant stalo kampo, arčiausiai dešinės rankos.

– Turite geresnį skonį nei jūsų motina, – tarė ji be jokios įžangos, lėtai nuo kojų iki galvos nužvelgdama Aleksą. – Selina buvo dailių bruožų, bet nejautė stiliaus. O jūs jaučiate. Sėskite, panele Geiter.

– Dėkui. – Aleksa atsisėdo ant kėdės prie stalo. Nusijuokė ir susigraužusi papurtė galvą. – Atleiskite, kad spoksau.

– Neimu į galvą. Neabejoju, kad pirmą kartą matote madam.

– Tiesą sakant, ne. Palaikiau kaltinimą vienai moteriai Ostine, kurios modelių agentūra, kaip vėliau buvo įrodyta, buvo prostitucijos tinklas.

– Ji buvo neatsargi.

– Padariau savo namų darbus. Iškėlėme jai bylą be galimybės išsisukti.

– Ar turėčiau laikyti tai perspėjimu?

– Jūsų veikla nepatenka į mano jurisdikciją.

– Kaip ir jūsų motinos nužudymo byla. – Plonytę juodą cigaretę ji prisidegė kaip vyras, taupiais judesiais, vieną pasiūlė ir Aleksai, bet ši atsisakė. – Gersite? Atleiskite, kad siūlau, bet atrodote taip, lyg jums būtų ne pro šalį.

Ji mostelėjo į lakuotą gėrimų spintelę, inkrustuotą perlamutru.

– Ne, dėkui. Nieko.

– Piteris sakė, kad atsisakėte užpildyti prašymą, tad spėju, jog esate čia ne todėl, kad ieškote darbo.

– Ne, neieškau.

– Gaila. Puikiausiai tiktumėte. Gražus kūnas, geros kojos, neįprasti plaukai. Ar jie natūralios spalvos?

– Taip.

Madam nepadoriai nusiviepė.

– Net keli nuolatiniai klientai jumis labai džiaugtųsi.

– Dėkui, – šaltai tarė Aleksa. Po tokio komplimento jai norėjosi nusiprausti.

– Spėju, kad esate čia su reikalu. Savo reikalu, – tarė ji tingiai šypsodamasi, – ne mano.

– Norėčiau užduoti kelis klausimus.

– Pirmiausia norėčiau užduoti savo klausimą.

– Gerai.

– Ar jus čia pasiuntė Ridas?

– Ne.

– Gerai. Būčiau nusivylusi.

– Susiradau jus per jūsų seserį.

Vienas antakis pakilo coliu aukščiau.

– Vandą Geil? Maniau, ji įsitikinusi, kad garsiai ištarusi mano vardą pavirstų druskos stulpu ar dar kokia nors panašia nesąmone. Kaip ji laikosi? Tiek to, – tarė ji pajutusi, kad Aleksa dvejoja. – Mačiau Vandą Geil iš tolo. Ji atrodo siaubingai. Tas niekšelis, kuris skelbiasi esąs Dievo žmogus, beveik sugadino jai sveikatą ir sudarkė išvaizdą. Vaikai vaikšto kaip nudriskėliai. Jei ji nori taip gyventi, puiku, bet kodėl reikia užkarti skurdą jiems? – Ji buvo nuoširdžiai pasipiktinusi. – Būti vargšu – joks teisuoliškumas. Norėčiau jai padėti pinigais, tačiau esu tikra, kad ji verčiau badaus, nei paims iš manęs kokį centą, net jei vyras ir leistų. Ar ji taip tiesiai ir išpyškino, kad jos sesuo – kekšė?

– Ne. Ji man tik nurodė kelią. Ko gera, ji manė, kad aš jau žinau jūsų... užsiėmimą.

– Nežinojote?

– Ne.

– Mano verslas buvo pelningas, bet aš ketinu užsiimti nauja veikla. Dulkindavau vyrus, panele Geiter, nes man būdavo smagu. Vis dar juos dulkinu, bet dabar tą dažniausiai darau už pinigus. Ir žinote ką? Pinigai suteikia dar daugiau smagumo.

Jos juokas buvo gerklinis ir pernelyg ramus.

Ji nė per nago juodymą neturėjo Vandos Geil drovumo. Aleksai susidarė įspūdis, kad Nora Geil nebijo nė paties šėtono – galėtų prieiti prie jo ir spjauti į akis nė nesuvirpėjusi. O paskui tikriausiai jį sugundytų.

– Tiesą sakant, – vėl prašneko ji, – jums pavyko, kad mane radote. Ką tik grįžau iš susitikimo su savo bankininku. Kad ir kaip būtų užsiėmęs, randa laiko mane priimti.

Ji mostelėjo į atverstą aplanką ant stalo. Net skaitydama iš priešingos pusės Aleksa atpažino logotipą ant firminio blanko.

– NGB korporacija, – vien lūpomis ištarė ji. Kai jos akys vėl susitiko su madam akimis, Nora Geil džiūgavo. – Jūs esate NGB korporacija? Nora Geil Berton, – tarė ji tyliai.

– Taip, teisingai.

– Jūs pasirašėte laišką, kurį man atsiuntė verslininkai.

– Padėjau jį parengti. – Jos ilgi, išpuoselėti nagai paniro į puikų katės kailį kasydami paausius. – Man nepatinka, ką čia mėginate padaryti, panele Geiter. Visai nepatinka. Ketinate suduoti prakeiktą smūgį visiems mano rūpestingai suorkestruotiems plėtros planams.

– Kiek pamenu, NGB korporacija siūlo netoli „Perselio aukštumų“ statyti viešbutį atostogaujantiems.

– Visiškai teisingai. Viešbutį, kuriame būtų golfo aikštynas, žaidimų vejos, teniso kortai, baseinas. Kad ir ką pasakytumėte, viską padarysiu.

– Ar kiekvienam kambariui priklausys ir kekšė?

Nora Geil dar kartą nešvankiai nusijuokė, visai neįsižeidusi.

– Ne. Bet kas geriau moka parodyti žmonėms, kaip puikiai leisti laiką, jei ne sena kekšė? Planą rengia geriausi šalies poilsiaviečių architektai. Jis bus įspūdingas, velniškai įmantrus, kokius, mano manymu, mėgsta turizmo verslas. Visi atvykstantieji į Teksasą iš kitų valstijų, ypač toliau iš rytų, tikisi pamatyti mus rėksmingus, triukšmingus ir neturinčius skonio. Nenoriu, kad mano klientai nusiviltų.

– Ar turite pinigų tokiam viešbučiui pastatyti? – paklausė Aleksa. Piktumas užleido vietą smalsumui.

– Turiu pakankamai pasidėjusi į šalį, kad galėčiau pasiskolinti. Brangute, šitais laiptais lipo daugiau kaubojų, sunkvežimių vairuotojų, naftos verslovių darbininkų, įstaigų tarnautojų, esamų ir būsimų valstybės vyrų, nei galima suskaičiuoti, – tarė ji rodydama į laiptus. – Tiesą sakant, galėčiau tiksliai pasakyti, kiek jų buvo, kiek kiekvienas užtruko, ką darė, ką gėrė, ką rūkė, – ką tik norėtum sužinoti. Mano apskaita tiksli. Esu kekšė, bet velniškai nuovoki. Imiesi šio verslo žinodama ne tik ką padaryti, kad vyras nuleistų. Imiesi žinodama, kaip tą padaryti greitai, kad galėtum pereiti prie kito kliento. Taip pat privalai žinoti, kaip priversti jį išmesti keliais doleriais daugiau, nei ketino. – Ji atsilošė ir paglostė katę. – Taip, aš turiu pinigų. Bet dar svarbiau, kad aš turiu smegenų ir žinau, ką daryti, kad jie sukrautų turto. Su tuo viešbučiu aš galiu dirbti teisėtai. Nebereikės čiulpti kieto pimpalo, nebent pati to norėčiau, arba klausytis dar vienos nesėkmės istorijos, kaip kokio vyro žmona jo nesupranta. Gyvenu laukdama tos dienos, kai galėsiu išsikraustyti iš šitos vietos į miestą, iškelti galvą ir pasakyti „pabučiuokit man į subinę“ visiems, kuriems nepatinka, kad atsikrausčiau į jų kaimynystę. – Ji dūrė cigarete Aleksos pusėn. – Man nereikia štai tokios aistruolių kapitonės kaip jūs, kad ateitų čia ir viską suknistų.

Tai bent kalba. Aleksa netikėtai susižavėjo, bet nepabūgo.

– Nedarau nieko kito, tik bandau ištirti žmogžudystės bylą.

– Jūs tai darote ne dėl įstatymo ir ne dėl tvarkos. Valstijai nusispjaut, kas nužudė Seliną Geiter, kitaip byla būtų buvusi išnagrinėta jau prieš daugybę metų.

– Ką tik pripažinote, kad atnaujinamas bylos tyrimas.

Nora Geil elegantiškai gūžtelėjo pečiais.

– Gal teisiniu požiūriu, bet ne asmeniniu. Žinai, brangute, paklausyk mano patarimo. Dabar kalbu su tavimi taip, kaip kalbėčiau su viena iš savo mergaičių, jei jai nesisektų. – Ji palinko į priekį. – Važiuok namo. Palik čia viską taip, kaip buvo. Visi bus laimingesni, ypač tu.

– Panele Berton, ar žinote, kas nužudė mano motiną?

– Ne.

– Ar tikite, kad ją nužudė Kvaišelis Badis?

– Tas niekuo dėtas kvailelis? Ne.

– Tad jūs įtariate kažką kitą. Ką?

– Niekada jums to nepasakysiu.

– Net davusi priesaiką liudytojo kėdėje?

Ji papurtė galvą su nuostabiais baltais plaukais.

– Neapkaltinčiau savo draugų.

– Tokių kaip Ridas Lambertas?

– Kaip Ridas Lambertas, – tvirtai pakartojo Nora Geil. – Mes seni draugai.

– Girdėjau.

Kimus Noros Geil kikenimas privertė Aleksą pakelti galvą.

– Ar tau įdomu, kad mudu su Ridu dulkindavomės kaip pakvaišę?

– Kodėl turėtų būti įdomu?

Nenuleisdama akių nuo Aleksos Nora Geil išpūtė į lubas kamuolį dūmų ir krištolo peleninėje užgesino cigaretę.

– Tai tu man pasakyk, brangute.

Aleksa pasitempė į viršų mėgindama atgauti griežtos prokurorės įvaizdį.

– Ar jis praleido su jumis tą naktį, kai buvo nužudyta mano motina?

– Taip, – atsakė ji nedvejodama.

– Kur?

– Tikriausiai mano automobilyje.

– Dulkinotės kaip pakvaišę?

– Kas tau darbo?

– Domiuosi grynai profesiškai, – atšovė Aleksa. – Mėginu nustatyti Rido Lamberto alibi. Man reikia žinoti, kur buvote, ką darėte ir kaip ilgai.

– Nematau tiesioginio ryšio.

– Leiskite man spręsti apie tiesioginį ryšį. Be to, koks bus skirtumas, jei man dabar pasakysite? Esu tikra, kad šiuos atsakymus pateikėte jus anksčiau apklaususiems pareigūnams.

– Niekas manęs neklausinėjo.

– Ką? – riktelėjo Aleksa.

– Niekas niekada manęs neklausinėjo. Ko gera, Ridas pasakė, kad buvo su manim, ir jie juo patikėjo.

– Ar jis su jumis praleido visą naktį?

– Galiu prisiekti teisme.

Aleksa ilgai ir ramiai į ją žvelgė.

– Bet ar jis buvo su jumis?

– Davusi priesaiką, teisme patvirtinčiau, kad buvo, – tarė ji žiūrėdama provokuojančiomis akimis.

Buvo prieitas aklagatvis. Aleksa nutarė liautis daužiusi galvą į sieną. Nuo to skaudėjo.

– Ar gerai pažinojote mano motiną?

– Pakankamai gerai, kad neverkčiau, kai ji mirė. – Ji buvo tiesmuka, kaip ir Steisė Voles. Aleksa jau turėjo prie to priprasti, bet nepriprato. – Klausyk, meilute, nesinori kloti taip tiesiai, bet man nepatiko tavo motina. Ji žinojo, kad ir Ridas, ir Džunijoras ją myli. Pagunda buvo tiesiog per didelė.

– Kokia pagunda?

– Žaisti su jais, supriešinti, pažiūrėti, kaip toli ji gali nueiti. Kai žuvo tavo tėtis, ji vėl ėmė su jais meilikauti. Ridas negalėjo greitai atleisti, kad ji pastojo, užtat Džunijoras atleido. Manau, jis matė, kad turi progą, ir ją stvėrė. Šiaip ar taip, jis ėmė rimtai ją merginti. Jo namiškiams tas nepatiko. Steisė Voles dėl to vos nesprogo. Bet atrodė, kad galų gale Džunijoras gaus Seliną. Jis visiems, kurie tik norėjo klausytis, skelbė, kad vos baigęs mokyklą ją ves. Mirtinai glostė tavo senelės savimeilę. Ji bodėjosi Ridu ir norėjo, kad Džunijoras Mintonas taptų jos žentu.

Ji nutilo prisidegti kitos cigaretės. Aleksa nekantriai laukė, jai krūtinę sprogdino standus mazgas. Kai Nora Geil prisidegė cigaretę, ji paklausė:

– Ką Ridas manė apie Selinos ir Džunijoro vedybas?

– Jis vis dar siuto ant Selinos, bet ji jam rūpėjo, velniškai rūpėjo. Štai kodėl tą naktį atėjo pas mane. Selina buvo išėjusi į rančą vakarienės. Ridas tikėjosi, kad Džunijoras jai pasipirš. Jis manė, kad iki ryto jie jau bus susižadėję.

– Bet rytą Selina buvo negyva.

– Visai teisingai, brangute, – šaltakraujiškai atsakė Nora Geil. – Ir, mano nuomone, tai buvo geriausias jų problemos sprendimas.

Tarsi pabrėždamas stulbinamą jos pareiškimą nuaidėjo šūvis.

Trisdešimt ketvirtas

– Gerasis Dieve, kas tai?

Aleksa pašoko ant kojų.

– Manau, šūvis. – Nora Geil liko pasigėrėtinai rami, bet nelaukdama, kol duris plačiai pravers Aleksą įleidęs vyriškis, atsidūrė prie jų. – Ar yra sužeistų, Piteri?

– Taip, ponia. Šauta į vieną klientą.

– Skambink Ridui.

– Taip, ponia.

Piteris palinko prie telefono ant rašomojo stalo. Nora Geil išėjo iš kabineto. Aleksa išsekė iš paskos. Madam teatrališku mostu plačiai praskleidė užuolaidas ir vienu žvilgsniu įvertino įvykio vietą. Blogos nuojautos ir smalsumo genama Aleksa žvilgtelėjo Norai Geil per petį.

Du vyrai, Aleksos manymu, apsaugininkai, laikė kitą vyriškį prispaustą prie puošnaus baro. Keletas pusnuogių jaunų moterų gūžėsi ant tamsiai violetiniu aksomu apmuštų baldų. Dar vienas vyras tysojo ant grindų. Po juo telkėsi kraujo klanas, sunkėsi į pastelinį rytietišką kilimą.

– Kas atsitiko?

Nesulaukusi atsakymo, Nora Geil pakartojo klausimą, tik gerokai griežčiau.

– Jie susipešė, – pagaliau atsakė viena prostitutė. – Nespėjome nė mirktelėti, ir pasigirdo šūvis.

Ji parodė žemyn. Ant grindų, prie tysančio vyriškio kojų, gulėjo revolveris.

– Dėl ko jie susipešė?

Po ilgokos tylos viena mergina baimingai pakėlė ranką.

– Eik į mano kabinetą ir būk tenai. – Noros Geil balsas buvo šaltas kaip traškantis ledas. Vadinasi, merginos turėjo žinoti, kaip išvengti tokio incidento. – Kitos eikite į viršų ir būkite ten, kol pasakysiu, ką daryti toliau.

Nė viena nesiginčijo. Nora Geil puikiai vadovavo savo verslui. Jaunosios moterys šmėkštelėjo pro Aleksą kaip pulkas drugelių. Lipdamos laiptais į viršų sutiko keletą vyrų, paniškai lekiančių žemyn. Bėgdami jie vilkosi drabužius. Nė vienas nesidairė į šalis ir išmovė pro lauko duris.

Vaizdas atrodė juokingas, bet kikenti nesinorėjo. Aleksa apmirė. Anksčiau jai teko iš tolo susidurti su smurtu, bet skaityti apie nusikalstamą veiką policijos ataskaitoje buvo visai kas kita nei patirti ją tiesiogiai. Ką tik pralieto žmogaus kraujo vaizdas ir kvapas gąsdino ir buvo labai tikras.

Kai prie jų priėjo Piteris, Nora Geil mostelėjo į kraujuojančio vyriškio pusę. Piteris priklaupė ir prispaudė pirštus prie vyro miego arterijos.

– Jis gyvas.

Aleksa pamatė, kad Nora Geil šiek tiek atsipalaidavo. Padėtį ji valdė labai ryžtingai, bet vis tiek nebuvo akmeninė. Dėl susiklosčiusių aplinkybių nerimavo labiau, nei parodė.

Išgirdusi sirenos gausmą, Nora Geil pasuko durų link ir prie slenksčio pasisveikino su vidun įsiveržusiu Ridu.

– Kas atsitiko, Nora Geil?

– Dėl vienos merginos kilo konfliktas, – pranešė ji. – Šauta į vyrą, bet jis gyvas.

– Kur jis? Greitoji jau... – Pastebėjęs Aleksą ūmai Ridas nutilo. Iš pradžių vien spoksojo į ją nuoširdžiai nustebęs, paskui jo veidas nuo įtūžio apsiniaukė: – Po velnių, ką čia veikiate?

– Vykdau savo tyrimą.

– Tyrimą, po šimts pypkių! – suriaumojo jis. – Nešdinkitės iš čia po velnių.

Sužeistasis sudejavo atkreipdamas Rido dėmesį.

– Siūlau dirbti savo darbą, šerife Lambertai, – kandžiai atsakė Aleksa.

Jis nusikeikė ir priklaupė šalia vyriškio. Bet pamatęs, kaip plūsta kraujas, tučtuojau dėmesį nuo Aleksos nukreipė į auką.

– Kaip laikaisi, kaubojau? – Vyras sudejavo. – Kuo tu vardu?

Jo vokai suplazdėjo ir akys atsimerkė. Jis suprato klausimą, bet atsakyti, regis, nepajėgė. Ridas švelniai traukė jo drabužius, kol aptiko, iš kur plūsta kraujas. Kulka pervėrė jam šoną ties juosmeniu.

– Gyvensi, – pažadėjo jam, – tik pakentėk dar kelias minutes. Greitoji jau važiuoja.

Atsistojo ir priėjo prie vyro, vis dar laikomo apsaugininkų. Šis stovėjo nuleidęs galvą.

– O tu? Turi vardą? – paklausė Ridas kilstelėdamas vyro smakrą. – Nagi, sveikas, Luisai, – nutęsė. – Maniau, nebematysime tavo vargano kailio. Nepaklausei mano perspėjimo, ką? Negaliu apsakyti, kaip malonu bus vėl tave pasodinti.

– Nesulauksi, Lambertai, – akiplėšiškai nusišaipė vyras.

Ridas užsimojo kumščiu, smogė vyrui į juosmenį. Pusantros pėdos pilvo audinių prisispaudė prie nugarkaulio. Luisas susilenkė, bet taip išbuvo tik tol, kol Rido kumštis pasiekė jo smakrą ir galingu smūgiu pakėlė į viršų. Tada šerifas stvėrė už švarko atlapų ir smarkiai trenkė vyruką į sieną.

– Per daug plepi, Luisai, – truputį uždusęs ramiai tarė Ridas. – Pažiūrėsim, ką šnekėsi pasėdėjęs mėnesiuką ar du tokioje vietoje, kur nedori vyrukai privers tave kas dieną pusryčių žiaumoti jų pimpalus.

Vyriškis bejėgiškai suinkštė. Rido paleistas nuslydo siena žemyn ir kaip maišas susmuko ant grindų. Į kambarį įžengė du pavaduotojai kvailai dairydamiesi į ištaigingą aplinką.

– Jis priešinosi suimamas, – ramiai tarė Ridas rodydamas į Luisą, tada trumpai įsakė jį surakinti, pranešti jo teises ir suimti kaltinant mėginimu nužudyti. Jis pasitarė su greitosios medikais, įėjusiais paskui pavaduotojus ir besirūpinančiais sužeistuoju.

– Jis neteko daug kraujo, – pranešė Ridui vienas iš jų durdamas adata aukai į ranką. – Tai rimta, bet būklė nėra kritiška.

Patenkintas, kad viskas tvarkoma taip, kaip reikia, Ridas nukreipė dėmesį į Aleksą. Tvirtai suėmęs jos žastą, patraukė prie durų.

– Paleiskit.

– Jums čia nėra ko veikti, nebent Nora Geil jus pasamdė. Nora Geil, užsidaryk šiam vakarui.

– Šiandien penktadienis, Ridai.

– Blogai. Ir niekam neleisk išeiti. Netrukus kas nors atvažiuos ir pradės apklausą.

Jis šiurkščiai nusivedė Aleksą laiptais žemyn ir įsodino į savo bleizerį, beveik grūste įgrūdo ant sėdynės, tada užtrenkė dureles. Pats sėdo prie vairo.

– Mano automobilis štai ten, – nenorėjo nusileisti ji. – Galiu pati parvažiuoti į miestą.

– Vėliau liepsiu pavaduotojui jį paimti. – Pasuko raktelį ir įjungė variklį. – Dėl Dievo, ko čia atėjote?

– Nežinojau, kur einu, kol neatvažiavau.

– Na, kai supratote, kodėl neišvažiavote?

– Norėjau pasikalbėti su Nora Geil. Kaip suprantu, ji – labai sena ir brangi jūsų draugė, – apsimestinai saldžiai tarė Aleksa.

Plento sankryžoje jie sutiko įsukantį patrulių automobilį. Ridas davė ženklą pavaduotojui sustoti ir nuleido lango stiklą.

– Duokite man savo raktelius, – paliepė Aleksai.

Ji padavė, nes Ridas vis tiek būtų paėmęs, be to, nors apsimetė drąsi, visa virpėjo.

Ridas numetė raktelius pavaduotojui ir nurodė jo partneriui parvairuoti panelės Geiter automobilį prie „Vakariečio“ motelio, kai baigs pirminę susišaudymo vietos apžiūrą. Sutvarkęs šį reikalą, nuzvimbė plentu.

– Nejau nė kiek nesijaučiate kaltas? – paklausė Aleksa.

– Dėl ko?

– Kad užsimerkiate ir savo apygardoje leidžiate veikti viešnamiui?

– Nesijaučiu.

Ji žvelgė į jį visiškai apstulbusi.

– Kodėl ne? Todėl, kad madam – jūsų sena meilė?

– Ne visai. Noros Geil namuose potencialūs ramybės drumstėjai susitelkia vienoje vietoje. Jos apsaugininkai prižiūri, kad jie deramai elgtųsi.

– Šiandien nesužiūrėjo.

– Ši diena buvo išimtis. Tas šunkara, kad ir kur būtų, pridaro bėdos.

– Turėčiau pranešti apie jus dėl žiauraus elgesio.

– Jis pats prisiprašė, ir ne tik dėl to. Paskutinį kartą, pakliuvęs į mūsų sistemą, išsisuko dėl formalios smulkmenos. Šį kartą sės kaip didelis ir ilgai sėdės. Beje, – pridūrė jis, – Naujojoje Meksikoje sučiuptas Lailas Terneris. Jis prisipažino perrėžęs Lipniui gerklę dėl to, kad šis dulkino Rubę Fėją. Jūs jam buvot visiškai ne galvoj, tad galite liautis dairiusis per petį, ar netyko koks baubas.

– Dėkui, kad pasakėte. – Dėl žinios ji aprimo, bet galvoje dar sukosi pastarieji įvykiai. – Nemėginkite nukreipti kalbos į šalį. Neketinu šito nutylėti. Patui Častenui bus smagu sužinoti, kad tiesiai po jo nosimi veikia viešnamis.

Ridas nusijuokė. Nusivožė skrybėlę, ranka perbraukė sau plaukus ir papurtė galvą nusivylęs jos naivumu.

– Ar kada nors matėte ponią Časten?

– Kuo ji čia dėta...

– Ar matėte?

– Ne. Kalbėjau su ja telefonu.

– Ji vietos klubo ragana – įdegusi oda, užtempta ant vienų kaulų. Apsikarsčiusi auksiniais papuošalais labiau nei koks sąvadautojas, net kai žaidžia tenisą. Ji mano, kad jos šūdas nedvokia. Ar susidarėte vaizdą? Jai patinka būti apygardos prokuroro žmona, bet nepatinka pats prokuroras, ypač lovoje.

– Manęs nedomina...

– Anot jos, sekso preliudija yra tokia: „Paskubėk, tik nesugadink man šukuosenos“, ir ji tikriausiai verčiau numirtų, nei leistų jam pabaigti į burną.

– Esate šlykštus.

– Patas pas Norą Geil turi savo numylėtinę, kuri praris ir dar apsimes, jog jai patinka, tad jis nepajudins nė piršto, kad tą vietą uždarytų. Jei būtumėte nuovoki, – nors tuo aš pradedu rimtai abejoti, – netrikdytumėte jo ir net neužsimintumėte, kad žinote, jog čia yra Noros Geil namai. Ir nė nemanykite skųsti teisėjui Volesui. Jis pats niekada nedalyvauja, bet čia lankosi visi jo draugai. Teisėjas tikrų tikriausiai neketina nutraukti jų linksmybių.

– Dieve mano, nejau visi šioje apygardoje korumpuoti?

– Ak, dėl Dievo, Aleksa, suaukite. Visi visame prakeiktame pasaulyje yra korumpuoti. Gali būti, kad esate vienintelis asmuo, kuris baigė Teisės fakultetą tikėdamas, kad įstatymas vis dar paremtas moralumu. Visi dėl ko nors kalti. Kiekvienas turi savo paslaptį. Jei esate laimės kūdikis, kito žmogelio paslaptis bus begėdiškesnė nei jūsų. Ir ta paslaptimi pasinaudosite, kad jis neprasižiotų apie jūsiškę.

– Džiaugiuosi, kad iškėlėte šį klausimą. Tą naktį, kai buvo nužudyta Selina, jūs buvote su Nora Geil.

– Sveikinu. Pagaliau bent kartą atspėjote teisingai.

– Čia ne spėjimas. Man pasakė Vanda Plamet.

Jis išsišiepė.

– Kada supratote, kas ji tokia?

– Nesupratau, – kiek nenoriai prisipažino ji, – atpažinau ją nuotraukoje mokyklos albume. Galėjote man pasakyti, Ridai.

– Galėjau, bet tada būtumėte anksčiau pradėjusi ją kamuoti.

– Aš jos nekamavau. Ji buvo labai paslaugi.

– Buvo išsigandusi. Dabar į ją pažiūrėjęs niekaip nepasakytum, kokį triukšmą mokėdavo sukelti.

– Verčiau pakalbėčiau apie jos seserį, Norą Geil. Ar visą tą naktį, kai buvo nužudyta mano motina, praleidote su ja?

– Norėtumėte žinoti?

– Ką veikėte?

– Spėkite iš trijų kartų, o pirmi du nesiskaito.

– Mylėjotės?

– Dulkinomės.

– Kur?

– Jos namuose.

– Nora Geil sakė, kad automobilyje.

Jis greitai aplenkė pikapu važiuojantį fermerį.

– Gal ir ten. Automobilis, namai – koks skirtumas? Neprisimenu.

– Prieš tai buvote rančoje.

– Taip, o ką?

– Ten vakarieniavote.

– Jau buvome po vakarienės.

– Tai buvo ypatingas vakaras – vakarienės buvo pakviesta Selina.

– Nejau neprisimenate, kad apie tai kalbėjomės?

– Prisimenu. Sakėte, kad išėjote prieš patiekiant desertą, nes ne itin mėgote obuolių pyragą.

– Klystate. Vyšnių pyragą. Ir vis dar nelabai mėgstu.

– Jūs ne dėl to išėjote, Ridai.

– Ne?

Jis surizikavo nukreipti akis nuo kelio ir žvilgtelėti į ją.

– Ne. Išėjote, nes bijojote, kad Džunijoras tą vakarą pasipirš Selinai. Ir dar labiau nuogąstavote, kad ji priims jo pasiūlymą.

Prie jos motelio kambario jis staiga sustabdė automobilį ir šis sudrebėjo. Ridas išlipo, priėjo prie jos durelių ir atida-

rydamas beveik nuplėšė jas nuo vyrių. Vėl stvėrė Aleksą už rankos, nutempė nuo sėdynės ir pastūmė durų link. Ji priešindamasi atsigręžė į jį.

– Kol kas buvau teisi, ar ne?

– Taip, išėjau nuleisti garo su Nora Geil.

– Ar padėjo?

– Ne, tad slapta parslinkau į rančą ir aptikau Seliną kumelių arklidėje. Iš kur, po perkūnais, sužinojau, kad ji ten bus, jums dar teks išsiaiškinti, prokurore, – nusišaipė jis. – Išsitraukiau iš kišenės skalpelį. Kodėl nudžioviau jį iš veterinaro krepšio, jei galėjau pasmaugti ją plikomis rankomis, – dar kai kas, ką jums teks išpainioti. Kol tą darysite, pagalvokite, kur buvau jį paslėpęs, kai nusivilkęs visus drabužius barškinau Norą Geil. Ji neabejotinai būtų pastebėjusi skalpelį. Šiaip ar taip, kelis kartus smogiau Selinai skalpeliu. Tada lavoną palikau ten, vildamasis, kad pro šalį eidamas užklys Kvaišelis Badis, pamatys ją, mėgins jai padėti ir šitaip visas išsikruvins.

– Manau, viskas tiksliai taip ir buvo padaryta.

– Šnekate visiškas nesąmones, ir didžioji žiuri manys lygiai tą patį.

Jis dar kartą piktai stumtelėjo ją durų link. Virpančiu balsu Aleksa tarė:

– Jūsų rankos kruvinos.

Jis pažvelgė į jas.

– Jos ir anksčiau yra buvusios kruvinos.

– Tą naktį, kai nužudėte Seliną?

Jo akys vėl nukrypo į Aleksą. Jis prikišo veidą prie pat jos ir gergždžiančiu balsu tarė:

– Ne, tą naktį, kai ji mėgino nutraukti nėštumą.

Trisdešimt penktas

Keletą akimirkų Aleksa spoksojo į jį bereikšmiu žvilgsniu. Tada puolė. Nagais draskė veidą, batų nosimis spardė blauzdas. Jis sukriokė iš skausmo ir nuostabos, kai vienas smarkus spyris pataikė į kelio girnelę.

– Melagis! Meluoji! Meluoji!

Ji užsimojo jam į galvą. Ridui pavyko išsisukti.

– Liaukitės. – Jis sugriebė jos riešus, kad apsaugotų veidą. Ji bandė išplėšti rankas vis dar spardydama ir daužydama keliais. – Aleksa, aš jums nemeluoju.

– Meluoji! Tu, niekše. Žinau, kad meluoji. Mano motina to nebūtų dariusi. Ji mane mylėjo. Mylėjo!

Ji grūmėsi kaip laukinė katė. Įsiūtis ir adrenalinas pulsavo jos kūne suteikdami papildomos jėgos. Vis dėlto už jį stipresnė nebuvo. Kaire ranka laikydamas suimtus jos riešus, jis iškratė iš jos rankinės raktą ir atrakino duris. Į vidų jie įvirto drauge. Ridas kojos spyriu užtrenkė duris.

Ji spyriojosi šūkčiodama prieštaravimus. Mėgino išvaduoti rankas iš jo gniaužtų, tarsi išprotėjusi blaškė galvą į šalis.

– Aleksa, baikite, – nirtulingai įsakė jis.

– Nekenčiu tavęs.

– Žinau, bet aš nemeluoju.

– Meluoji!

Ji muistėsi ir blaškėsi vis mėgindama užminti jam ant kojų.

Jis jėga parvertė ją ant lovos ir prilaikė savo kūnu. Kietai sugniaužęs riešus, kita ranka uždengė jai burną. Ji mėgino įkąsti, tad jis prispaudė smarkiau, ir dabar ji nebeįstengė pajudinti žandikaulio, nebent būtų norėjusi susilaužyti kaulus.

Ji rūsčiai žvelgė į jį pro plaštaką krauju pasruvusiomis akimis. Su kiekvienu įkvėpimu krūtys kilnojosi. Jis palenkė virš jos galvą, plaukai užkrito jam ant kaktos, jis gaudė orą, kol atgavo kvapą.

Pagaliau, pakėlęs galvą, įsistebeilijo jai į akis.

– Nenorėjau, kad sužinotumėte, – tarė tyliu, virpančiu balsu, – bet jūs vis nesiliovėte mygusi. Netekau kantrybės. Žodis išskrido, aš jo nebesugausiu, ir tegu mane skradžiai, jei tai – netiesa.

Ji bandė papurtyti galvą, karštas neigimas degė jos akyse. Išsirietė mėgindama jį nusimesti, bet nepajėgė.

– Paklausykite, Aleksa, – tarė jis piktai košdamas pro dantis. – Iki tos nakties niekas net nežinojo, kad Selina nėščia. Jau kelios savaitės buvo grįžusi iš El Paso, bet dar nebuvau nuėjęs jos aplankyti, net nepaskambinau. Mano savigarba vis dar buvo įžeista. Vaikiškai leidau jai nervintis. – Jis užsimerkė ir liūdnai papurtė galvą. – Mudu vienas su kitu žaidėme žaidimus, vaikiškus, kvailus, berniuko ir mergaitės žaidimus. Pagaliau nutariau jai atleisti. – Jis nusišypsojo karčiai šaipydamasis iš savęs. – Trečiadienio vakarą nuėjau jos aplankyti, nes žinojau, kad jūsų senelė bus pamaldose baptistų bažnyčioje. Po pamaldų ji likdavo choro repeticijoje, tad žinojau, kad mudu su Selina porą valandų būsime vieni ir galėsime išsiaiškinti. Atėjęs prie jos namų, kelis kartus pabeldžiau, bet ji nepriėjo prie durų. Žinojau, kad ji viduje. Kitoje namo pusėje, ten, kur jos miegamasis, degė šviesa. Pamaniau, gal ji prausiasi po dušu arba taip garsiai klausosi radijo, kad negirdi mano beldimo, tad užėjau už namo.

Aleksa ramiai gulėjo po juo. Jos akys jau nebuvo susiaurėjusios iš pykčio, dabar jose blizgėjo nepralietos ašaros.

– Žvilgtelėjau pro miegamojo langą. Šviesa degė, bet Selinos ten nebuvo. Pabeldžiau į stiklą. Ji neatsiliepė, bet pastebėjau jos šešėlį, judantį ant vonios sienos. Mačiau jį pro duris. Jos buvo truputį pravertos. Pašaukiau ją vardu. Žinojau, kad mane girdi, bet ji vis tiek neišėjo. Tada... – Prieš pasakodamas toliau, jis stipriai užsimerkė. Veidas skausmingai persikreipė. – Ėjau iš proto, suprantate, nes maniau, jog ji tik vaidina, kad manęs vengia. Ji plačiau pravėrė vonios duris, ir pamačiau ją ten stovinčią. Kurį laiką tik žiūrėjau jai į veidą, nes buvau taip seniai jos nematęs. Ji spoksojo į mane. Atrodė suglumusi, tarsi klaustų: „O kas dabar?" Ir tada pastebėjau kraują. Ji vilkėjo naktinius marškinius, o jų priekiniu kraštu buvo nutįsęs raudonas dryžis.

Aleksa užsimerkė. Didelės drumzlinos ašaros ištryško iš po virpančių vokų ir nuriedėjo Ridui ant pirštų.

– Velniškai išsigandau, – kimiai tarė jis. – Įsiveržiau į namą. Net neprisimenu kaip. Tikriausiai pakėliau langą ir įlindau. Šiaip ar taip, netrukus buvau jos miegamajame ir laikiau ją apkabinęs. Po kurio laiko abu atsidūrėme ant grindų, ji kažkaip susmuko mano rankose. Nenorėjo pasakyti, kas nutiko. Šaukiau ant jos, purčiau ją. Po kurio laiko atgręžė man į krūtinę veidą ir sukuždėjo: „Vaikas." Tada suvokiau, ką reiškia tas kraujas ir iš kur jis plūsta. Paėmiau ją į glėbį, išbėgau laukan ir įkėliau į savo automobilį.

Jis susimąstęs nutilo. Kai vėl ėmė pasakoti, jausmas, draskęs jo balsą, buvo dingęs. Prabilo dalykiškai:

– Mieste buvo daktaras, slapta darantis abortus. Visi tą žinojo, bet niekas apie tai nekalbėdavo, nes tada Teksase abortai vis dar buvo neteisėti. Nuvežiau Seliną jam. Paskambinau Džunijorui ir liepiau atsivežti pinigų. Jis mus ten pasitiko. Mudu su juo sėdėjome laukiamajame, kol daktaras teikė jai pagalbą.

Jis ilgai žvelgė iš viršaus į Aleksą, tada atitraukė ranką. Delnas paliko visiškai baltą įspaudą ant skruostų ir smakro, nors veidas ir šiaip buvo blyškus kaip šmėklos. Dabar jos kūnas po juo buvo nuolankus ir ramus, tarsi negyvas. Nykščių galais jis nušluostė nuo skruostų ašaras.

– Būk prakeiktas, jei man meluoji, – sukuždėjo ji.

– Nemeluoju. Galite paklausti Džunijoro.

– Džunijoras tave palaikytų, net jei tvirtintum, kad dangus žalias. Pasiklausiu daktaro.

– Jis miręs.

– Taip ir maniau, – sausai nusijuokė ji. – Kuo ji naudojosi, kad mane nužudytų?

– Aleksa, nereikia.

– Pasakyk.

– Ne.

– Kas tai buvo?

– Nesvarbu.

– Pasakyk, po velnių!

– Tavo senelės mezgimo virbalas!

Ramus pasikeitimas frazėmis baigėsi riksmu. Ūmai stojusi tyla buvo kurtinanti.

– Dieve mano, – suinkštė Aleksa sukąsdama apatinę lūpą ir nusigręždama į pagalvę. – Dieve.

– Ša, neverkite. Selina jūsų nesužeidė, tik pati susižeidė.

– Bet norėjo sužeisti mane. Nenorėjo, kad gimčiau. – Rauda purtė visą jos kūną. Ridas ją sugėrė. – Kodėl daktaras manęs neišėmė, kol ją tvarkė?

Ridas neatsakė.

Aleksa atsigręžė ir įsistebeilijo į jį. Sugriebė jo marškinius.

– Ridai, kodėl?

– Jis siūlė taip padaryti.

– Tai kodėl nepadarė?

– Nes prisiekiau, kad jei jis taip padarys, aš jį užmušiu.

Tarp jų supleveno jausmas. Jis buvo toks stiprus, kad užgniaužė jai kvapą ir iki skausmo suspaudė krūtinę. Ji nevalingai, be žodžių suaimanavo. Pirštai akimirką paleido jo marškinių audinį, bet tik tam, kad galėtų sugriebti tvirčiau ir pritraukti arčiau. Jos nugara vėl išsirietė virš lovos, bet ne tam, kad jį nusimestų, – kad prisiglaustų prie jo.

Jis panardino pirštus jai į plaukus, pakreipė savo medaus spalvos galvą ir prispaudė burną prie jos lūpų. Jos buvo pravіros, drėgnos ir juslios. Jo liežuvis paniro giliai į jos burną.

Pašėlusiai skubėdama ji ištraukė rankas iš apsiausto rankovių ir apkabino jam sprandą. Jis staiga pakėlė galvą ir pažvelgė žemyn į ją. Nuo verksmo jai po akimis juodavo ratilai, bet mėlynos rainelės buvo tyros kaip krištolas ir ramiai žvelgė į jį. Ji puikiai suprato, ką daro. Jam tik tiek ir tereikėjo sužinoti.

Jis nykščiu perbraukė jai per lūpas – šios buvo drėgnos ir pabrinkusios nuo tvirto jo bučinio. Negalėjo galvoti apie nieką kita, tik vėl ją bučiuoti, dar tvirčiau. Ir jis bučiavo.

Jos kaklas buvo išriestas ir virpėjo prisilietus lūpomis. Jis švelniai įsisiurbė į odą, tada paglostė liežuviu. Nosimi prigludo prie ausies ir prie kaklo apačios, o kai ėmė trukdyti jos drabužiai, pasodino ją ir per galvą nutraukė megztinį.

Kai vėl abu atsigulė, kambaryje buvo girdėti tik garsus ir nelygus jų kvėpavimas. Jis atsegė jai liemenėlę ir nustūmė kaušelius į šalį.

Pirštai slydo jos kūnu, šiltu ir rausvu nuo susijaudinimo. Suėmė vieną krūtį, stumtelėjo aukštyn ir lūpomis sugavo spenelį. Čiulpė stipriai, sukeldamas dilgčiojimą įsčiose, bet kartu ir subtiliai erzindamas. Kai spenelis sustandėjo, šiurkščiai brūkštelėjo per jį liežuviu.

Sumišusi ir laiminga Aleksa riktelėjo jo vardą. Jis panardino veidą jai tarp krūtų, laikydamas prispaudęs ritino ją ant savęs ir tuo pat metu vadavosi iš striukės. Aleksa pradėjo plėšti jo marškinių sagas. Jis atsegė sijono užtrauktuką

ir sagutes, tada nustūmė klubais žemyn, kartu nuvilkdamas ir apatinį sijoną. Aleksa pirštais perbraukė per tankiai sužėlusius jo krūtinės plaukus, kur pakliuvo lūpomis pakštelėjo lanksčius raumenis ir skruostu pasitrynė į jo sustandėjusį spenelį.

Jie vėl apsikeitė vietomis. Jai pavyko nusispirti batus ir nusimauti kojines, kol Ridas išsitiesė virš jos. Priglaudė savo delną žemai ant pilvo ir įspraudė ranką į kelnaites.

Jo ranka savininkiškai apglėbė jos kauburį. Nykščiu praskleidė lūpas ir atidengė standų jautrų gumulėlį. Pirštai paniro į drėgmę ir sutepė tą mažutį gumbelį jos pačios geismo rasa.

Kai ji iš malonumo suvaitojo, jis palenkė galvą ir pabučiavo jai pilvą. Nutraukęs kelnaites nosimi pasitrynė į liepsningas tamsias garbanėles tarp šlaunų ir palietė ją pravira burna.

Nevikriai atsisegė savo praskiepą ir paėmęs jos ranką prispaudė prie savo sukietėjusio penio. Šnipštelėdamas susikeikė, kai jos kumštis tvirtai jį apgniaužė. Stumtelėdamas alkūne praskleidė jos šlaunis ir įsitaisė tarp jų.

Glotnus penio galiukas įslydo tarp jos kūno klosčių. Jis apglėbė krūtis plaštakomis ir delnais švelniai glamonėjo iškilumus viduryje. Ryžtingai, sklandžiai stumtelėjo klubus į priekį. Šiuo judesiu turėjo tvirtai įsitaisyti joje.

Bet taip neatsitiko.

Jis truputį pakreipė savo klubus ir pamėgino dar kartą, bet sutiko tą patį pasipriešinimą. Kilstelėjęs į viršų netikėdamas įsispoksojo į ją.

– Tai jūs...

Ji trūkčiojamai kvėpavo, akys sumirksėjo mėgindamos sutelkti žvilgsnį į jį. Iš gerklės sklido silpni, ilgesingi garsai. Rankos neramiai judėjo kažko ieškodamos ant jo krūtinės, kaklo, skruostų. Pirštų galai slystelėjo jo lūpomis.

Jį pražudė toks padėties seksualumas ir šilkinis karštis, taip tvirtai laikantis jį apglėbęs. Jis stumtelėjo stipriau ir vi-

siškai paniro į ją. Jos nelygus atodūsis, kuriame tilpo ir nustebimas, ir atradimas, buvo pats erotiškiausiais kada nors girdėtas garsas. Jis užsiliepsnojo.

– Jėzau, – sudejavo jis, – o Jėzau.

Poravimosi instinktai nugalėjo, ir jis judino savo klubus prie jos klubų jausdamas seną neįveikiamą poreikį valdyti ir užpildyti. Suspaudęs jos galvą tarp delnų, pašėlusiai geidulingai bučiavo jos lūpas. Orgazmas buvo tarsi pojūčių griūtis. Jis sukrėtė iki sielos gelmių. Regis, tęsėsi be galo... ir vis tiek truko nepakankamai ilgai.

Praėjo kelios minutės, kol jis atsitokėjo tiek, kad galėtų atsitraukti nuo jos. Nenorėjo to daryti, bet pažvelgus į ją išgaravo bet kokios mintys dar mylėtis.

Ji gulėjo nusukusi galvą į šalį, skruostu prigludusi prie pagalvės. Atrodė trapi ir susirūpinusi. Ridas pažvelgė žemiau į vos tvinkčiojančią gyslelę ant kaklo ir išvydęs nuo bučinio likusį paraudimą pasijuto kaip prievartautojas. Gailėdamasis ir bjaurėdamasis savimi išlaisvino pirštus iš jos plaukų kilpų.

Kai į duris pabeldė, abu sukruto. Aleksa greitai sugriebė suglamžytą lovatiesę ir užsitempė ant savęs. Rido pėdos sunkiai nusileido ant grindų. Jis paskubomis užsitempė ant klubų džinsus.

– Ridai, tu viduje?

– Taip! – šūktelėjo jis pro duris.

– Aš, e... turiu panelės Geiter raktelius. Prisimeni, liepei man...

Ridui atidarius duris pavaduotojas nutilo.

– Prisimenu. – Jis ištiesė ranką pro plyšį ir pavaduotojas įmetė į ją raktelius. – Dėkui, – trumpai tarstelėjo ir uždarė duris.

Numetė raktelius ant apskrito stalelio prie lango. Krisdami ant medžio faneros jie subarškėjo garsiai kaip mušamųjų lėkštės. Ridas pasilenkė paimti marškinių ir striukės, kuriuos kažkuriuo metu, dabar jau išnykusiu iš atminties,

numetė per lovos kraštą. Užsitempęs juos per petį pasakė Aleksai:

– Žinau, kad dabar savęs nekenčiate, bet gal pasijusite geriau, jei žinosite, kad aš taip pat gailiuosi, jog šitai atsitiko.

Ji atgręžė į jį galvą ir ilgai tiriamai žvelgė. Ieškojo užuojautos, švelnumo, meilės. Jo bruožai buvo abejingi, akys tarsi nepažįstamo žmogaus. Nutolusiame žvilgsnyje nebuvo šilumos nei jausmo. Atrodė nepaliestas ir nepaliečiamas.

Aleksa slėpdama nuoskaudą sunkiai nurijo seiles. Atsilygindama už jo abejingumą tarė:

– Ką gi, dabar esame atsiteisę, šerife. Išgelbėjote mano gyvybę man dar negimus. – Ji nutilo, tada dusliai pridūrė: – Tiesiog daviau jums tai, ko taip troškote, bet negavote iš mano motinos.

Ridas sugniaužė kumščius, tarsi norėtų jai smogti. Tada trūkčiojančiais padrikais judesiais baigė rengtis. Atidaręs duris atsigręžė.

– Kad ir dėl kokios priežasties taip pasielgėte, vis tiek dėkui. Kaip nekalta mergelė, visai neblogai dulkinotės.

Trisdešimt šeštas

Džunijoras atsisėdo ant oranžiniu vinilu aptraukto suolo „Vakariečio“ kavinėje. Jo žavi šypsena dingo tą pačią akimirką, kai išvydo Aleksos veidą.

– Brangioji, sergi?

Ji pavargusi nusišypsojo.

– Ne. Kavos? – paklausė modama padavėjai.

– Mielai, – atsakė jis išsiblaškęs. Padavėja norėjo paduoti didelį plastikinį valgiaraštį, bet jis numojo ranka. – Tik kavos.

Kai ši pripylė jo puodelį, jis persilenkė per stalą ir pritildė balsą iki kuždesio:

– Nepaprastai nudžiugau šį rytą sulaukęs tavo skambučio, bet matau, kad tau kažkas tikrai blogo nutiko. Esi išblyškusi kaip popierius.

– Pamatytum mane be tamsių akinių.

Ji greitai pakėlė juos į viršų, paskui nuleido mėgindama pajuokauti, bet jai nepavyko.

– Kas atsitiko?

Ji atsirėmė į ryškų vinilo atlošą ir nusukusi galvą pažvelgė pro paspalvintą langą. Lauke buvo šviesu, jos akiniai nuo saulės neatrodė ne vietoje. Daugiau dienos džiaugsmų tarsi ir nebuvo.

– Ridas papasakojo man apie Selinos bandymą nutraukti nėštumą.

Iš pradžių Džunijoras nieko nesakė. Tada sodriai nusikeikė sau po nosimi. Gurkštelėjo kavos, pradėjo kažką sakyti, paskui apsigalvojo ir galiausiai pasibjaurėjęs papurtė galvą.

– Kas jam, po velnių, negerai? Kodėl jis tau apie tai papasakojo?

– Vadinasi, tai tiesa?

Jis nuleido galvą ir įsistebeilijo į kavą.

– Jai buvo tik septyniolika, Aleksa, ir pastojo nuo vaikino, kurio net nemylėjo, vaikino, vykstančio į Saigoną. Ji buvo išsigandusi. Ji...

– Žinau su tuo susijusius faktus, Džunijorai, – nekantriai pertraukė ji. – Kodėl visą laiką ją gini?

– Tikriausiai toks įprotis.

Susigėdusi dėl protrūkio, Aleksa ramindama save patylėjo.

– Žinau, kodėl ji tai padarė. Man tik nesuvokiama, kad ji taip galėjo.

– Ir mums taip pat, – nenoriai pripažino jis.

– Mums?

– Ridui ir man. Jis davė jai tik dvi dienas atsigauti, o tada mudu nuskraidinome ją vėl į El Pasą sutvarkyti šito reikalo. – Jis gurkštelėjo kavos. – Susitikome pakilimo aikštelėje, iškart po saulėlydžio.

Aleksa buvo klaususi Rido, ar kada nors naktį skraidinęs Seliną. Jis jai atsakė: „Kartą." Sakė, kad Selina buvo išsigandusi.

– Jis pavogė lėktuvą?

– Sakė pasiskolinęs. Manau, Mojus suprato, ką Ridas ketina daryti, bet praleido nemačiom. Nutūpėme El Pase, išsinuomojome automobilį ir nuvažiavome į karinę bazę. Ridas papirko sargybinius sakydamas, kad Elo Geiterio laukia jo giminės, norėdami aplankyti. Regis, jis buvo ne tarnyboje. Šiaip ar taip, jis atėjo prie vartų ir mes, e... įkalbėjome jį sėsti su mumis į mašiną.

– Kas nutiko?

Džunijoras susigėdęs pažvelgė į ją.

– Nusivežėme jį į nuošalią vietą ir žiauriai prilupome. Bijojau, kad Ridas jį užmuš. Tikriausiai būtų ir užmušęs, jei ten nebūtų buvę Selinos. Ją buvo beveik apėmusi isterija.

– Privertėte Geiterį ją vesti?

– Tą pačią naktį. Nuvažiavome per sieną į Meksiką. – Prisiminęs jis kreivai nusišiepė ir papurtė galvą. – Geiteriui vos užteko sąmonės ištarti priesaiką. Per ceremoniją mudu su Ridu laikėme jį iš abiejų pusių, paskui išvertėme prie Bliso forto vartų.

– Mane glumina vienas dalykas. Kodėl Ridas primygtinai reikalavo, kad Selina ištekėtų?

– Jis vis kartojo neleisiąs, kad jos kūdikis gimtų pavainikis.

Aleksa įdėmiai įsižiūrėjo į jį pro tamsius akinius.

– Tai tada kodėl jis nevedė jos pats?

– Jis prašė už jo tekėti.

– Na, ir kas sukliudė?

– Aš. Paprašiau jos to paties. – Matydamas jos sutrikimą Džunijoras atsiduso. – Visa tai įvyko kitą dieną po... e...

– Suprantu. Pasakok toliau.

– Selina vis dar buvo labai sukrėsta ir sakė negalinti aiškiai mąstyti. Ji maldavo mus liautis ją kankinus. Bet Ridas pasakė, kad ji turinti skubiai ištekėti, kitaip visi sužinos, kas atsitiko.

– Vis tiek visi sužinojo, – tarė ji.

– Jis norėjo kuo ilgiau apsaugoti ją nuo apkalbų.

– Aš tikriausiai kvailė, bet vis tiek nesuvokiu. Selina turėjo du mylinčius vyrus, kurie maldavo už jų tekėti. Tai kodėl ji atsisakė?

– Ji atsisakė rinktis iš mudviejų. – Nuo įtampos jam tarp antakių įsirėžė raukšlė. – Žinai, Aleksa, tai buvo pirmas protingas Selinos sprendimas, priimtas kaip suaugusio žmogaus.

Mokėmės paskutinėje vidurinės klasėje. Dievas žino, Ridas neturėjo nė kiek pinigų. Aš turėjau, bet mano tėvukai būtų išėję iš proto, jei būčiau vedęs net nebaigęs mokyklos, ypač Seliną, nešiojančią kito vyro kūdikį. Vis dėlto ji turėjo dar vieną priežastį, dar svarbesnę nei pinigai ar tėvų sutikimas. Ji žinojo, kad jei pasirinktų vieną iš mudviejų, mūsų draugystė pasikeistų amžiams. Visada būtų vienas nereikalingas. Kai reikėjo priimti sprendimą, ji atsisakė suardyti mūsų trikampį. Juokinga, tiesa? Jis vis tiek suiro.

– Ką nori tuo pasakyti?

– Kai grįžome iš El Paso, mūsų trijulės santykiai nebebuvo tokie patys. Visą laiką kažko saugojomės, tuo tarpu anksčiau būdavome atviri iki siūlo galo. – Toliau jis kalbėjo liūdnu balsu: – Ridas matydavo ją rečiau nei aš, kai ji laukėsi, bet ir aš ne taip jau dažnai su ja susitikdavau. Buvome užsiėmę mokykloje, o ji laikėsi arčiau namų. Ak, apsimesdavome, kad vis dar esame geriausi draugužiai, bet būdami kartu pernelyg stengdavomės dėtis, kad viskas kaip įprastai. Tą naktį, kai ji mėgino nutraukti nėštumą, tu iškilai tarp mūsų kaip neįveikiama siena. Nė vienas negalėjo ant jos užkopti, jos perlipti, apeiti ar pro ją prasibrauti. Ji ten buvo. Pokalbiams reikėdavo pastangų. Juokas būdavo priverstinis.

– Bet jūs jos neapleidote.

– Ne. Tą dieną, kai gimei, Ridas ir aš nuskubėjome į ligoninę. Neskaitant tavo senelės, mudu buvome pirmieji žmonės, kuriems buvai pristatyta.

– Džiaugiuosi, – kimiai tarė ji.

– Aš taip pat.

– Jei būčiau buvusi Selinos vietoje, pasitaikius progai, būčiau pastvėrusi vieną iš judviejų.

Jo šypsena palengva išblėso.

– Ridas liovėsi prašęs.

– Kodėl?

Džunijoras davė ženklą padavėjai pripilti jo kavos puodelį. Tada suspaudęs jį rankomis įsižiūrėjo į tamsias gelmes.

– Jis niekada jai neatleido.

– Dėl Elo Geiterio?

– Dėl tavęs.

Pritrenkta Aleksa pakėlė delną prisidengti burnos. Kaltė, slėgusi visą gyvenimą, suspaudė kaip gniaužtuvas.

Pajutęs jos nerimą, Džunijoras suskubo pasakyti:

– Ne todėl, kad tave pradėjo. Negalėjo atleisti jai to bandymo darytis abortą.

– Nesuprantu.

– Matai, Aleksa, Ridas iš tų, kurie ištveria. Dievaži, jei kada nors kam nors buvo lemta nueiti velniop, tai tikrai Ridui. Ką nors pasiekti jis turėjo tiek pat šansų, kiek sniego gniūžtė pragare. Socialiniai darbuotojai, jei Perselyje tokių būtų buvę, būtų parodę į jį ir pasakę: „Štai eina beviltiškas atvejis. Nieko vertas gyvenimas. Jis nueis šuniui ant uodegos. Žiūrėkit ir pamatysit." Bet ne, Ridas kitoks. Jam sunkumai prie širdies. Jis peštukas. Jis stiprus. Jį parmuša, o jis vėl pašoka kovodamas. O aš, – tarė Džunijoras pašaipiai juokdamasis, – aš galiu nekreipti dėmesio į kitų žmonių silpnybes, nes pats jų begalę turiu. Supratau, kokią paniką ir baimę jautė Selina. Ji ėmėsi žūtbūtinių priemonių, nes bijojo vaikščioti atsikišusiu pilvu. Ridas nesupranta, kaip galima rinktis mažiausio pasipriešinimo kelią. Jis nepakentė tokios jos silpnybės. Jis tiek perkūniškai daug tikisi iš savęs ir primeta tuos pačius standartus visiems kitiems. Pagal tuos standartus beveik neįmanoma gyventi. Štai kodėl nuolat nusivilia žmonėmis. Pasirenka tokį požiūrį.

– Jis cinikas.

– Suprantu, kodėl gali taip pagalvoti, bet nesileisk apkvailinama tos kietuolio laikysenos. Kai žmonės jį nuvilia, – o jie tą daro nuolat, nes yra žmonės, – jam skaudu. Kai jam skauda, jis tampa piktas.

– Ar jis blogai elgėsi su mano motina?

– Ne, niekados. Esant tokiems jų santykiams, ji turėjo galios jį įžeisti ir nuvilti daugiau nei kas nors kitas. Bet jis nepyko ant Selinos, nes labai ją mylėjo. – Džunijoras ramiai pažvelgė į Aleksą. – Tik negalėjo jai atleisti.

– Štai todėl jis pasitraukė į šalį ir suteikė tau pranašumo.

– O aš juo nesidrovėdamas pasinaudojau, – trumpai nusijuokęs tarė jis. – Man įtikti ne taip sunku, kaip Ridui. Nereikalauju tobulumo nei iš savęs, nei iš kitų. Taip, Aleksa, nepaisydamas jos klaidų, aš mylėjau tavo motiną ir norėjau, kad bet kokiomis aplinkybėmis ji taptų mano žmona.

– Kodėl ji neištekėjo už tavęs, Džunijorai? – suglumusi paklausė Aleksa. – Ji tave mylėjo. Žinau, kad mylėjo.

– Ir aš žinau, kad mylėjo. Be to, aš velniškai gerai atrodau. – Jis mirktelėjo Aleksai ir nusišypsojo. – Turint galvoje, kaip dabar gyvenu, mažai kas patikėtų, bet būčiau buvęs ištikimas Selinai ir nepriekaištingas tėtis tau, Aleksa. Šiaip ar taip, norėjau pamėginti. – Jis sugniaužė ant stalo gulinčias rankas. – Bet Selina kartojo „ne“, kad ir kiek kartų jos prašiau.

– O tu vis prašei, iki pat tos nakties, kai ji mirė.

Jis dirstelėjo jai į akis.

– Taip. Tą vakarą pakviečiau ją į rančą ketindamas pasipiršti.

– Ar pasipiršai?

– Taip.

– Ir?

– Taip pat, kaip visada. Ji atsisakė.

– Ar žinai kodėl?

– Taip. – Jis nejaukiai pasimuistė. – Ji vis dar mylėjo Ridą. Ji amžinai troško Rido.

Aleksa nukreipė žvilgsnį, nes suprato, kaip jam sunku tą pripažinti.

– Džunijorai, kur buvai tą naktį?

– Rančoje.

– Turiu omenyje, kai parvežei Seliną namo.

– Neparvežiau jos namo. Maniau, kad nuveš tėtis.

– Angusas?

– Buvau prislėgtas, kad ji vėl mane atstūmė. Matai, buvau tėvams pasakęs, kad pratintųsi prie minties, jog netrukus namuose turės marčią ir anūkę. – Jis bejėgiškai skėstelėjo rankomis. – Įširdau ir išdūmiau – ėmiau ir pasprukau, palikęs Seliną ten.

– Kur buvai?

– Aplankiau visas vietas, kuriose parduodavo gėrimų nepilnamečiams. Pasigėriau.

– Vienas?

– Vienas.

– Jokio alibi?

– Džunijorui nereikia alibi. Jis nežudė tavo motinos.

Jie abu buvo taip panirę į pokalbį, kad nepastebėjo priėjusios Steisės Voles. Kai pakėlė akis, ji stovėjo prie stalo. Jos žvilgsnis buvo dar priešiškesnis nei pirmą kartą sutikus Aleksą.

– Labas rytas, Steise, – nesmagiai tarė Džunijoras. Regis, jis nė kiek neapsidžiaugė jos netikėtu pasirodymu. – Sėskis ir išgerk su mumis puodelį kavos.

Jis pasislinko padarydamas jai vietos ant suolo savo pusėje.

– Ne, dėkui. – Piktai žvelgdama į Aleksą ji tarė: – Liaukitės kvaršinti Džunijorui galvą savo nesibaigiančiais klausimais.

– Oi, Steise, man niekas nekvaršina galvos, – tarė jis mėgindamas sušvelninti padėtį.

– Kodėl nesiliaujate?

– Negaliu.

– Na, turėtumėte. Taip visiems būtų geriausia.

– Ypač žudikui, – tyliai tarė Aleksa.

Steisės liesas, tiesus kūnas suvirpėjo kaip timptelėta lanko templė.

– Nešdinkitės iš mūsų gyvenimo. Esate savanaudiška kerštinga kalė, kuri...

– Ne čia, Steise, – įsiterpė Džunijoras ir skubiai atsistojęs paėmė jos ranką. – Palydėsiu tave iki automobilio. Ką šį rytą veiki mieste? Ak, tavo bridžo grupė kartu pusryčiauja, – tarė jis, pastebėjęs prie stalo sėdinčias ir smalsiai žiūrinčias moteris. – Kaip malonu. – Jis joms nerūpestingai pamojavo.

Kaip ir Džunijoras jausdama visų smalsias akis, Aleksa pakišo penkių dolerių banknotą po savo lėkštele ir išėjo iš kavinės vos keliomis akimirkomis vėliau nei Džunijoras ir Steisė.

Ji iš tolo aplenkė Steisės automobilį, bet akies krašteliu stebėjo, kaip Džunijoras prisitraukia Steisę į glėbį ir guodžiamai patrina jai nugarą. Švelniai pabučiavo į lūpas. Ji prigludo prie jo, kažko maldaudama, kažkas kėlė jai siaubą. Jo atsakymas, regis, ją nuramino. Steisė suglebo Džunijorui prie krūtinės.

Džunijoras išsivadavo iš jos glėbio, bet tai padarė taip žaviai, kad pasodinta į vairuotojo sėdynę Steisė šypsojosi, o jis pamojavo jai nuvažiuojančiai.

Aleksa jau buvo savo kambaryje, kai jis pasibeldė į duris ir tarė:

– Tai aš.

Ji atvėrė duris.

– Kas ten buvo?

– Ji manė, kad naktį praleidau su tavimi, nes mudu kartu kavinėje pusryčiavome.

– Viešpatie, – sukuždėjo Aleksa. – Žmonės šiame mieste tikrai turi lakią vaizduotę. Verčiau išeik, kol dar kam nors nesusidarė toks įspūdis.

– Ar tau svarbu? Man nė kiek.

– Na, man svarbu.

Aleksa nesmagiai dirstelėjo į nepaklotą lovą. Kitais rytais kambarinė pasibelsdavo jai dar prausiantis po dušu. Šį rytą, kaip niekada, jos vis dar nebuvo. Aleksa nuogąstavo, kad lova

išduos jos paslaptį. Kambarys kvepėjo Ridu. Jo aromatas tvyrojo ant visų paviršių tarsi plonytis dulkių sluoksnis. Ji bijojo, kad Džunijoras jį užuos.

Jis švelniai nuėmė jos tamsius akinius ir pastebėjo šviesiai violetinius pusmėnulius po akimis.

– Prastai miegojai?

Per švelniai pasakyta, pamanė ji.

– Verčiau jau išgirsk iš manęs. Neabejoju, kad žinia greitai pasklis. Vakar pavakary aplankiau Norą Geil.

Jo burna iš nuostabos prasižiojo.

– Po šimts perkūnų.

– Man reikėjo su ja pasikalbėti. Regis, ji yra Rido alibi tai nakčiai, kai buvo nužudyta Selina. Šiaip ar taip, man ten bebūnant, buvo šauta į vieną vyrą. Pralieta kraujo, suimtas žmogus.

Džunijoras netikėdamas nusijuokė.

– Juokauji.

– Norėčiau, – tarė ji niūriai. – Štai, atstovauju apygardos prokuratūrai ir viešnamyje įsipainioju į dviejų kaubojų susišaudymą.

Staiga viskas užgriuvo ant jos. Užuot pravirkusi, ji ėmė juoktis. Pradėjusi juoktis, nebegalėjo sustoti. Juokėsi tol, kol ėmė skaudėti šonus ir skruostais pabiro ašaros.

– Ak, Dieve, ar gali patikėti? Jei Gregas Harperis kada nors apie tai išgirs, jis...

– Patas Častenas jam nesakys. Jis ten turi merginą...

– Žinau, – tarė ji, – Ridas man sakė. Jis atsiliepė į skambutį ir išgrūdo mane lauk. Neatrodė, kad manytų, jog bus kokių nors atgarsių.

Ji atsainiai gūžtelėjo pečiais vildamasi, kad gestas atrodys nuoširdesnis, nei buvo iš tikrųjų.

– Malonu girdėti tave juokiantis, dėl įvairumo, – šypsodamasis pareiškė Džunijoras. – Norėčiau dar kiek pabūti ir dar labiau tave pralinksminti.

Jis uždėjo rankas jai ant užpakalio ir ėmė glostyti. Aleksa jį nustūmė.

– Jei norėjai ką nors pralinksminti, reikėjo važiuoti su Steise. Atrodo, jai būtų buvę pravartu.

Jis kaltai nusuko akis į šalį.

– Daug nereikia, kad padaryčiau ją laimingą.

– Nes ji vis dar tave myli.

– Nesu jos vertas.

– Jai tas nesvarbu. Ji tau viską atleis. Jau atleido.

– Nori pasakyti, dėl nužudymo?

– Ne. Dėl to, kad mylėjai kitą – Seliną.

– Ne šį kartą, Aleksa, – sukuždėjo jis ir palenkė galvą jos pabučiuoti.

Ji išsisuko nuo jo tiksliai nutaikytų lūpų.

– Ne, Džunijorai.

– Kodėl ne?

– Žinai kodėl.

– Aš vis dar tik bičiulis?

– Draugas.

– Kodėl tik draugas?

– Aš vis painioju dabartį su praeitimi. Išgirdus tave kalbant, jog gailiesi netapęs man tėvu, prigeso mano romantiniai polinkiai.

– Kai dabar žiūriu į tave, negaliu sieti tavęs su tuo mažu kūdikėliu lopšy. Esi jaudinanti moteris. Noriu laikyti tave apkabinęs, mylėti tave, ir ne kaip tėtis.

– Ne. – Ji tvirtai papurtė galvą. – Tiesiog taip negerai, Džunijorai. Taip nedera.

Jai reikėjo šitaip kalbėti su Ridu. Kodėl nekalbėjo? Todėl, kad yra apsimetėlė, štai kodėl. Ir todėl, kad tos pačios taisyklės ne visuomet tinka panašiomis aplinkybėmis, net jei norėtum. Ir todėl, kad ji negalėjo įsakyti sau, ką įsimylėti. Abi su Selina turėjo tą patį bruožą.

– Niekada negalėsime būti meilužiai.

Jis nusišypsojo ir be apmaudo tarė:

– Esu atkaklus. Kai viskas baigsis, pasistengsiu, kad pažvelgtum į mane visiškai kitaip. Apsimesime, kad susitikome pirmą kartą, ir tu mane labai įsimylėsi.

Jei tai ramina jo ego, tegu taip sau mano, pagalvojo Aleksa.

Ji žinojo, kad to niekada nebus, kaip negalėjo būti tarp jo ir Selinos.

Ir abu kartus priežastis buvo Ridas.

Trisdešimt septintas

Anguso sekretorė palydėjo Aleksą į jo kabinetą pagrindiniame MĮ biure. Tai buvo nepretenzingas kompleksas tarp odontologo kabineto ir dviejų teisininkų kontoros. Jis žengė aplink stalą su ja pasisveikinti.

– Dėkui, kad užsukai, Aleksa.

– Džiaugiuosi, kad paskambinote. Man vis tiek reikia su jumis pasikalbėti.

– Gal norėtum ko nors išgerti?

– Ne, ačiū.

– Ar pastaruoju metu matei Džunijorą?

– Taip. Šį rytą kartu gėrėme kavą.

Angusas buvo patenkintas. Akivaizdu, kad jo pamokslas padėjo. Kaip paprastai, Džunijorą tik reikėjo paraginti, kad imtųsi darbo.

– Kol neperėjome prie mano reikalo, – tarė Angusas, – pasakyk, kas guli ant širdies.

– Būtent ta naktis, kai mirė mano motina, Angusai.

Jo nuoširdi šypsena išblėso.

– Sėskis. – Jis nusivedė ją prie nedidelės sofos. – Ką nori sužinoti?

– Kai šį rytą kalbėjausi su Džunijoru, jis patvirtino, ką jau buvau girdėjusi – kad tą vakarą jis pasipiršo Selinai. Žinau, kad jūs ir ponia Minton nepritarėte šiam sumanymui.

– Teisingai, Aleksa, nepritarėme. Nesinori tau to sakyti. Neketinu blogai kalbėti apie tavo motiną, nes aš nepaprastai ją mylėjau kaip Džunijoro draugę.

– Bet nenorėjote, kad ji būtų jo žmona.

– Ne. – Jis palinko į priekį ir pagrasino jai pirštu. – Nemanyk, kad tai buvo snobizmas. Tikrai ne. Klasė ir turto skirtumai galėjo turėti įtakos Saros Džo nuomonei, bet ne mano. Jam esant tokio amžiaus, būčiau prieštaravęs vedyboms su bet kuo.

– Tada kodėl pritarėte vedyboms su Steise Voles praslinkus vos kelioms savaitėms?

Ši mergina – ne vėpla, pamanė Angusas. Jis apsimetė niekuo dėtas.

– Iki to laiko pasikeitė aplinkybės. Selinos mirtis jį emociškai pribloškė. Steisė dievino žemę po jo kojomis. Maniau, bus jam tinkama. Kurį laiką taip ir buvo. Nesigailiu, kad palaiminau šias vedybas.

– Be to, įtakingo teisėjo duktė buvo gerokai tinkamesnė pora Anguso Mintono sūnui.

Jo mėlynos akys patamsėjo.

– Nuvili mane, Aleksa. Tai, ką sakai, – visiška atgyvena. Nejau manai, kad verčiau savo sūnų vesti be meilės?

– Nežinau. Ar verstumėt?

– Ne!

– Net jei nuo to priklausytų siaubingai daug?

– Klausyk, – tarė jis, pritildęs balsą, kad būtų reikšmingiau, – viskas, ką esu kada nors padaręs dėl savo berniuko, buvo jo labui.

– Ir Selinos nužudymas?

Angusas staiga išsitiesė.

– Esi akiplėša, panele.

– Atleiskite. Negaliu leisti sau būti švelni. Angusai, Džunijoras sako, kad jis tą naktį išvyko iš rančos piktas ir įsižeidęs, nes Selina atmetė jo prašymą tuoktis.

– Taip, tiesa.

– Jums teko parvežti ją namo.

– Taip. Užuot taip padaręs, pasiūliau jai savo automobilį ir daviau raktelius. Ji pasakė man „sudie“ ir išėjo iš namo. Maniau, pati parvažiavo namo.

– Ar dar kas nors girdėjo šį pokalbį?

– Jei ir girdėjo, aš apie tai nežinau.

– O jūsų žmona?

– Ji nuėjo gulti iškart po vakarienės.

– Nejau nesuprantate, Angusai? Jūs net neturite alibi. Nėra kam paliudyti, kas nutiko išėjus Džunijorui.

Jam buvo nepaprastai malonu, kad ji, regis, dėl to nerimavo. Jos veidas buvo susirūpinęs ir įtemptas. Pastaruoju metu jam buvo sunku apie šią merginą galvoti kaip apie savo priešę. Matyt, ir ją kamavo toks pat dviprasmiškumas.

– Tą naktį aš miegojau su Sara Džo, – tarė jis. – Ji tą patvirtins. Taip pat ir Ridas. Kai kitą rytą jis atbėgo pranešti, kad arklidėje aptiko Selinos kūną, mudu buvome lovoje.

– Ar mano senelė dėl jos nesijaudino? Argi ji, Selinai negrįžus namo, neskambino į rančą?

– Tiesą sakant, skambino. Selina jau buvo išėjusi. Ji gyrėsi, kad tu jau išmiegi neprabusdama visą naktį, tad spėju, jog ponia Greihem vėl atsigulė, manydama, kad Selina parvažiuoja. Iki kito ryto ji nesuprato, kad Selina nebuvo grįžusi namo.

– Kuriuo metu skambino senelė Greihem?

– Neprisimenu. Nebuvo labai vėlu, nes buvau dar neatsigulęs. Paprastai guluosi anksti. Buvau ypač pavargęs, nes dieną praleidome arklidėje su ta kumele.

Aleksa susikaupusi raukė kaktą. Jis nusiviepė:

– Skamba įtikimai?

Ji nenoromis atsakė jam šypsniu.

– Taip, bet pilna skylių, kaip rėtyje.

– Visiškai aišku, kad to nepakaks prašyti didžiąją žiuri apkaltinti mane žmogžudyste. Nepalyginsi su krauju permirkusiu Kvaišeliu Badžiu, nusitvėrusiu skalpelį.

Aleksa nieko neatsakė.

Angusas ištiesė ranką ir uždėjo jai ant plaštakos.

– Viliuosi, kad neužgavau tavo jausmų taip atvirai kalbėdamas apie motiną.

– Ne, neužgavote, – atsakė ji blankiai šypsodamasi. – Per pastarąsias keletą dienų sužinojau, kad jos būta toli gražu ne angelo.

– Niekada nebūčiau sutikęs, kad Džunijoras ją vestų. Mano nepritarimas nepriklausė nuo to, šventoji ji ar nusidėjėlė.

Jis stebėjo, kaip Aleksa nerimastingai apsilaižė lūpas. Tada ji paklausė:

– Dėl ko labiausiai prieštaravote, Angusai? Ar dėl to, kad turėjo mane?

Tai štai kas, pamanė jis. Dėl savo motinos likimo Aleksa kaltina save. Kaltė privertė ją prisikasti prie šios bylos dugno. Ji troško atleidimo už nuodėmę, kurią jai užkrovė Merlė Greihem. Kaip piktanoriškai tos senos kalės pasielgta su vaiku. Vis dėlto jam tai į naudą.

– Mano prieštaravimas niekuo nesusijęs su tavimi, Aleksa. Priežastis buvo Ridas ir Džunijoras. – Jis kukliai sunėrė rankas ir kalbėdamas jas apžiūrinėjo. – Džunijorui reikia žmogaus, kuris jį retkarčiais paragintų. Tvirto tėčio, stipraus draugo, smarkios moters. – Jis iš padilbų žvilgtelėjo į ją. – Būtum jam tobula partnerė.

– Partnerė?

Jis nusijuokė ir plačiai išskėtė rankas.

– Po perkūnais, galiu tiesiai prisipažinti. Norėčiau matyti judu su Džunijoru kaip porą.

– Ką?!

Angusas nesuprato, ar ji tikrai apstulbo, o gal yra velniškai gera aktorė. Kad ir kaip būtų, jis džiaugėsi, kad nusprendė šitą reikalą paskubinti pats. Paliktas vienas Džunijoras nepadarys darbo iki galo.

– Mūsų šeimai praverstų sumani teisininkė. Pagalvok, kiek daug galėtum prisidėti prie verslo, o ką jau kalbėti apie tuščius rančos miegamuosius. Labai greitai pripildytum juos anūkų. – Jis nudelbė akis į jos liemenį. – Esi tinkamo kūno sudėjimo ir į bandą įlietum šviežio kraujo.

– Negali būti, kad kalbate rimtai, Angusai.

– Niekada gyvenime nekalbėjau rimčiau. – Jis patapšnojo jai per nugarą. – Bet kol kas susitarkime taip: būčiau nepaprastai laimingas, jei tarp tavęs ir Džunijoro įsižiebtų kas nors romantiška.

Ji atsitraukė nuo jo prisilietimo.

– Angusai, nenoriu užgauti nei jūsų, nei Džunijoro, bet tai, ką siūlote, yra... – Ji ieškojo tinkamo žodžio, tada nusijuokė ir tarė: – Absurdiška.

– Kodėl?

– Prašote manęs atlikti vaidmenį, kuriam buvo skirta mano motina. Jūs ją pripažinote netinkama.

– Tu – tinkama šiam vaidmeniui. Ji netiko.

– Nesu įsimylėjusi Džunijoro ir nenoriu to vaidmens. – Ji atsistojo ir žengė durų link. – Atsiprašau, jei įvyko nesusipratimas ar aš ką nors suklaidinau leisdama manyti...

Jis niūriai, bauginamai susiraukė. Šis piktas žvilgsnis prieštaraujantiems paprastai sukeldavo siaubą. Aleksa jį puikiai atlaikė.

– Sudie, Angusai. Palaikysime ryšį.

Jai išėjus, Angusas įsipylė išgerti, kad nusiramintų. Pirštai taip tvirtai sugniaužė taurę, kad nuostabu, kaip jos nesutraiškė.

Anguso Mintono sumanymais retai kas abejodavo, o dar rečiau iš jų pasijuokdavo. Ir tikrų tikriausiai nevadindavo absurdiškais.

* * *

Aleksa išėjo labai sutrikusi. Nors ir neketino, užgavo jį. Dėl to gailėjosi. Tačiau labiausiai ją trikdė tai, ką įžvelgė po seno gero draugužio povyza.

Angusui Mintonui patikdavo, kai reikalai klostydavosi pagal jo norus. Jei judėdavo per lėtai, jis juos paskubindavo. Nebūdavo malonus tiems, kurie priešgyniaudavo.

Labiau nei kada nors anksčiau Aleksai buvo gaila Džunijoro, kurio tempas taip skyrėsi nuo tėvo. Jokios abejonės, dėl to tarp jų visada atsirasdavo trintis. Taip pat Aleksa suprato, kodėl toks nepriklausomas žmogus kaip Ridas paliko Mintonų įmones. Laikomas kietos Anguso rankos jis nebūtų gerai ėjęs pareigų.

Ji grįžo prie automobilio ir išvažiavo be tikslo, už miesto ribų, rinkdamasi nuošalius kelius. Reginys nebuvo iš tų, kuriais galima girtis. Ant spygliuotų tvorų, kurios, regis, driekėsi be galo, karojo apsivijusios muilinės gubojos. Naftos gręžiniai – juodi kontūrai bespalvės žemės fone – padrikai pulsavo.

Važiavimas gelbėjo; dabar ji vienumoje galėjo ramiai pagalvoti.

Kaip ir motina, ji susipainiojo su trimis vyrais, kurie visi jai patiko. Nenorėjo tikėti, kad vienas iš jų – žudikas.

Viešpatie, kokia painiava. Ji palengva lupo apgaulės sluoksnius. Jei turėtų pakankamai laiko, tikrai galiausiai prisikastų prie tiesos.

Bet jos laikas seko. Liko tik kelios dienos, ir Gregas pareikalaus pateikti kokius nors rezultatus. Jei ji negalės parodyti nieko apčiuopiamo, jis reikalaus, kad ji liautųsi.

Kai grįždama priartėjo prie miesto ribų, suvokė, kad iš paskos važiuojantis automobilis nuo jos nesitraukia.

– Bukagalvis, – sumurmėjo ji žvilgtelėjusi į užpakalinio vaizdo veidrodėlį.

Dar mylią pikapas važiavo prilipęs prie jos užpakalio kaip šešėlis. Saulė spigino tokiu kampu, kad ji negalėjo įžvelgti vairuotojo.

– Greičiau lenk, jei jau taip skubi.

Ji šiek tiek nuspaudė stabdžių pedalą, kad blykstelėtų užpakaliniai žibintai. Vairuotojas nesuprato užuominos. Užmiesčio plento žvyruotas kelkraštis buvo toks siauras, kad vargiai atitiko savo pavadinimą. Ji vis tiek priartėjo prie krašto vildamasi, kad pikapo vairuotojas ją aplenks.

– Širdingai dėkoju, – tarė ji, kai automobilis apžergė geltoną vidurio juostą ir padidino greitį, kad ją pralenktų.

Pikapas susilygino su jos automobiliu. Aleksa tą matė akies krašteliu. Nesuvokė, kad vairuotojas turi niekingesnių ketinimų nei negražūs pokštai kelyje, kol tasai neatsidūrė greta jos – rimtas pavojus važiuojant tokiu greičiu.

– Kvaily tu!

Ji greitai pasuko galvą ir dirstelėjo pro langą. Pikapas staiga padidino greitį ir tyčia kryptelėjo, užpakaliniu buferiu užgriebdamas jos priekinį kairėje pusėje. Aleksa nebegalėjo suvaldyti automobilio.

Ji įsikibo į vairą ir nuspaudė stabdžius, bet naudos nebuvo. Automobilis nušliaužė nuo puraus kelkraščio ir įsirėžė į gilų išdžiūvusį griovį. Aleksą sulaikė saugos diržas, bet stipriai pamėtėta į priekį ji galva trenkėsi į vairą. Nuo smūgio subyrėjo priekinis stiklas, ant galvos ir rankų pažiro šukės. Atrodė, ši liūtis niekada nesibaigs.

Jai neatrodė, kad buvo praradusi sąmonę, bet staiga išgirdo ją kalbinančius balsus – jie buvo švelnūs ir melodingi, tačiau Aleksa nesuprato, ką jie sako.

Šiaip taip pakėlė galvą. Judesys sukėlė stiprų galvos skausmą. Ji įveikė kylantį pykinimą ir pamėgino sutelkti žvilgsnį.

Automobilį apsupę ir su nerimu į ją žvelgiantys žmonės kalbėjo ispaniškai. Vienas atidarė dureles ir kažko švelniai paklausė.

– Ne, man nieko nenutiko, – mašinaliai atsakė ji.

Nesuprato, ko jie taip keistai į ją žiūri, bet paskui pajuto per skruostą kažką varvant. Pakėlė ranką ir palietė viršugalvį. Atitraukusi virpančius pirštus pamatė, kad jie raudoni.

– Verčiau naktį praleiskite čia, ligoninėje. Galiu liepti paruošti jums vietą, – tarė gydytojas.

– Ne, motelyje man bus gerai. Nuo poros šitų turėčiau miegoti iki ryto.

Ji pakratė rudą plastikinį piliulių buteliuką.

– Jums nėra smegenų sukrėtimo, bet porą dienų nepersistenkite. Jokio sporto ar ko nors panašaus.

Vien paminėjus fizines pastangas ji susiraukė.

– Pažadu.

– Po savaitės išimsime siūlus. Gerai, kad žaizda viršugalvyje, o ne veide.

– Taip, – neryžtingai atsakė Aleksa.

Teko nuskusti nedidelį lopinėlį galvos odos, bet sumaniai susišukavus plaukai jį paslėps.

– Ar priimsite lankytoją? Kažkas laukia norėdamas jus pamatyti. Kadangi šiokiadienio vakaras, reikalų gana nedaug, tad galite naudotis šiuo kambariu, kiek norite.

– Dėkui, daktare.

Jis išėjo iš procedūrinio. Aleksa pamėgino atsisėsti, bet paaiškėjo, kad jai vis dar per daug svaigsta galva. Pro duris įeinančio Pato Časteno vaizdas nepadėjo jai atgauti pusiausvyros.

– Ką gi, pone Častenai, seniai nesimatėme, – kandžiai tarė ji.

Jis priėjo prie apžiūros stalo ir susidrovėjęs paklausė:

– Kaip laikotės?

– Būdavo ir geriau, bet nieko.

– Ar galiu kuo nors padėti?

– Ne. Jums nereikėjo čia važiuoti. Beje, kaip sužinojote?

Jis prisitraukė vienintelę kabinete esančią kėdę ir atsisėdo.

– Tie meksikiečiai sustabdė pravažiuojantį automobilį. Vairuotojas nuvažiavo prie artimiausio telefono ir iškvietė greitąją pagalbą. Pavaduotojas, atskubėjęs tirti avarijos, kalba ispaniškai, tad jis iš jų išgirdo, kas atsitiko.

– Jie matė, kaip mane nuo kelio nustūmė pikapas?

– Taip. Ar galėtumėte jį atpažinti?

– Jis buvo baltas. – Jos akys susidūrė su apygardos prokuroro akimis. – O ant šono buvo Mintonų įmonių logotipas.

Jis atrodė sunerimęs ir susinervinęs.

– Tą patį sakė ir meksikiečiai. Pavaduotojas nerado Rido, tad paskambino man. – Jis linktelėjo į jos sutvarstytą galvą. – Ar pagysit?

– Po dviejų ar trijų dienų. Tvarstį galėsiu nusirišti rytoj. Reikėjo truputį susiūti. O šitie liks kaip priminimas.

Ji pakėlė rankas, nusėtas mažyčių įbrėžimų, likusių pincetu išrankiojus stiklo šukes.

– Aleksa, ar neatpažinote vairuotojo?

– Ne. – Apygardos prokuroras griežtai į ją pasižiūrėjo, tikrindamas, ar ji nemeluoja. – Ne, – pakartojo ji. – Patikėkite, jei būčiau atpažinusi, pati jį susirasčiau. Nemačiau net prabėgomis. Įžiūrėjau tik siluetą prieš saulę. Atrodo, jis buvo su kažkokia skrybėle.

– Ar manote, kad tai buvo atsitiktinumas?

Ji pasikėlė ant alkūnių.

– O jūs?

Jis pamosavo ranka ragindamas ją vėl atsigulti.

– Ne, spėju, kad ne atsitiktinumas.

– Tada nealinkite mano jėgų kvailais klausimais.

Jis ranka persibraukė plaukus ir nusikeikė.

– Sakydamas savo senam bičiuliui Gregui Harperiui, kad turėsite visišką veiksmų laisvę, nežinojau, jog ketinate nuniokoti mano apygardą.

Jos kantrybė trūko.

– Juk mano galva daužoma į akmenis, pone Častenai. Ko jūs verkšlenate?

– Na, velniai rautų, Aleksa. Teisėjas Volesas, kuris ir taip per daug manęs nemėgo, įkaitęs kaip parakas. Šiomis dienomis teismo salėje negaliu laimėti nė vienu klausimu. Tris iškiliausius apygardos žmones jūs beveik išvadinote žmogžudžiais. Lipnius Hikamas, senas miesto gyventojas, randamas negyvas, o šalia – jūs. Kai vyko susišaudymas, buvote Noros Geil viešnamyje. Po velnių, kam jums reikėjo užkliudyti visus širšių lizdus?

Ji prispaudė ranką prie tvinkčiojančios kaktos.

– Padariau tai ne savo noru. Mane nuvedė tyrimas. – Aleksa nuleidusi ranką reikšmingai jį nužvelgė. – Nesijaudinkite, jūsų slapti interesai, kurių turite pas Norą Geil, per mane neišaiškės.

Jis kaltai pasimuistė ant kėdės.

– Sakau jums, Aleksa, nutvėrėte jaučiui už ragų, ir jis jūsų šį vakarą vos neužmušė.

– Tai turėtų būti įrodymas, kad artėju prie tiesos. Kažkas mėgina mane nužudyti, kad apsaugotų save.

– Ko gera, – niūriai tarė jis. – Kokių turite įrodymų, kurių neturėjote atvažiuodama čionai?

– Pirmiausia tvirtai įvardytus motyvus.

– Ką dar?

– Trūksta konkrečių alibi. Ridas Lambertas sako, kad buvo su Nora Geil. Ji pripažino, jog melagingai liudytų, jei reikėtų tą patvirtinti, o tai verčia mane tikėti, kad jis nepraleido visos nakties su ja. Džunijoras nepateikė jokio alibi.

– O Angusas?

– Jis tvirtina buvęs rančoje, bet rančoje buvo ir Selina. Jei Angusas ten buvo visą naktį, turėjo pakankamai progų.

– Taip pat ir Kvaišelis Badis, jei nusekė ją ten, – tarė Patas, – o geras advokatas prisiekusiesiems tą ir pasakys. Nie-

kas negauna kalėjimo iki gyvos galvos remiantis tikėtinais motyvais. Jūs vis dar neturite nieko, kas įrodytų, kad vienas iš jų buvo toje arklidėje su skalpeliu rankoje.

– Šią popietę važiavau į jūsų biurą pasikalbėti su jumis, bet mane nustūmė nuo kelio.

– Apie ką su manimi pasikalbėti?

– Apie veterinaro skalpelį. Kas jam nutiko?

Jo veide atsirado nuostaba.

– Jūs jau antra šią savaitę to klausiate.

Sukaupusi jėgas Aleksa pasirėmė ant vienos alkūnės.

– Kas dar jūsų apie jį teiravosi?

– Aš, – iš tarpdurio atsiliepė Ridas Lambertas.

Trisdešimt aštuntas

Aleksa visa nutirpo. Ji baiminosi tos akimirkos, kai vėl jį pamatys. Žinoma, tai buvo neišvengiama, bet vylėsi, kad atrodys ne per daug sujaudinta to, kas tarp jųdviejų įvyko.

Gulinti ant ligoninės apžiūros stalo, kruvinais sulipusiais plaukais, moliūgų spalvos antiseptiku ištepliotomis rankomis, per daug silpna ir apsvaigusi, kad atsisėstų, – nepasakysi, kad tai darė trokštamo nenugalimumo įspūdį.

– Laba diena, šerife Lambertai. Jums bus malonu žinoti, kad pasinaudojau jūsų patarimu ir lioviausi per petį dairytis baubo.

Nekreipdamas į ją dėmesio Ridas tarė:

– Sveikas, Patai. Ką tik per radiją kalbėjausi su pavaduotoju.

– Tuomet girdėjai, kas nutiko.

– Pirmiausia šovė mintis, kad čia įsipainiojęs Plametas, bet pavaduotojas sakė, kad ją nustūmęs MĮ pikapas.

– Tiesa.

– MĮ sudaro daugybė įmonių. Bet kas apygardoje galėjo paimti vieną iš jų automobilių.

– Taip pat ir jūs, – pašaipiai užsiminė Aleksa.

Pagaliau Ridas įsmeigdamas atšiaurų žvilgsnį pripažino ją esant. Apygardos prokuroras nejaukiai žiūrėjo į juodu.

– Aha, Ridai, kur tu buvai? Niekas negalėjo tavęs rasti.

– Buvau pajodinėti. Bet kas rančoje galėjo tą pasakyti.

– Turėjau paklausti, – atsiprašydamas tarė Patas.

– Suprantu, bet turėtumėt žinoti, kad nustumti ką nors nuo kelio – ne visai mano būdui. Be manęs, kas dar, jūsų manymu, galėjo tą padaryti? – reikšmingai paklausė jis Aleksos.

Jai buvo sunku net apie tai galvoti, ne tik garsiai ištarti.

– Džunijoras, – sukuždėjo.

– Džunijoras? – Ridas nusijuokė. – Kurių velnių?

– Buvau šįryt su juo susitikusi. Tai nakčiai, kai buvo nužudyta Selina, jis neturi alibi. Pripažįsta, kad buvo baisiai supykęs. – Ji dirstelėjo žemyn. – Taip pat turiu pagrindo tikėti, kad gali pykti ir ant manęs.

– Kodėl?

Ji rūsčiai pažvelgė į jį sutelkusi visą narsą.

– Šį rytą jis atėjo į mano kambarį.

Tik tiek ketino jam atskleisti. Galės pats pasidaryti išvadas.

Rido akys vos susiaurėjo, bet jis nepaklausė, ką Džunijoras veikė jos kambaryje. Arba nenorėjo žinoti, arba jam buvo nesvarbu.

– Kas dar? – paklausė jis. – O gal įtariate tik mudu?

– Gal Angusas. Šią popietę su juo kalbėjausi, ir išsiskyrėme ne kaip patys geriausi draugai.

– Vėl mes trys, ką? Nejau manote, kad esame kalti dėl visko, kas šiose vietose nutinka?

– Aš nieko nemanau. Savo įtarimus grindžiu faktais. – Ją apėmė svaigulys ir užliejo pykinimo banga, ji užsimerkė, tada vėl prabilo: – Turiu dar vieną įtariamąjį.

– Ką tokį?

– Steisę Voles.

Patas Častenas sureagavo taip, lyg būtų pliaukštelėtas per užpakalį.

– Šaipotės iš manęs? – Jis dirstelėjo į duris tikrindamas, ar jos uždarytos. – Dėl Dievo, maldauju, pasakykite, kad sap-

nuoju. Juk neketinate viešai jos kuo nors apkaltinti, ar ne? Nes jei turite tokių minčių, privalau iš karto jums pasakyti, Aleksa, kad liksite visai viena. Daugiau nebeiškišiu galvos.

– Jūs dar dėl nieko nebuvote iškišęs galvos! – šūktelėjo Aleksa, ir jai smilkinius pervėrė skausmas.

– Iš kur Steisė būtų gavusi MĮ automobilį? – paklausė Ridas.

– Neturiu jokių tvirtų įrodymų, – nuvargusi atsakė Aleksa. – Tai tik įtarimas.

– Regis, tik jų visuomet ir teturite, – tarė Ridas.

Aleksa dėbtelėjo į jį grėsmingu žvilgsniu, tikėdamasi, kad jame yra daugiau jėgos, nei jai atrodo.

Įsiterpė Patas:

– Dėl Steisės – kuo grindžiate savo įtarimus?

– Ji man melavo, kur buvo žmogžudystės naktį. – Aleksa papasakojo, ką Steisė jai buvo sakiusi „Žirgo ir šautuvo" klubo moterų tualete. – Žinau, ji vis dar myli Džunijorą. Vargu ar man kas nors dėl to prieštarautų.

Vyrai pritariamai susižvalgė.

– Ji su savo tėvu elgiasi kaip višta perekšlė ir nenori, kad būtų sugriauta jo reputacija. Be to, – atsidususi pridūrė Aleksa, – ji nekenčia manęs dėl tos pačios priežasties, dėl kurios nekentė Selinos, – dėl Džunijoro. Ji mano, kad vagiu jo meilę jai lygiai taip pat, kaip mano motina.

Sūpuodamasis ant kojų pirmyn atgal, Patas sužvangino monetomis kišenėse.

– Kai šitaip dėstote, atrodo logiška, bet tiesiog neįsivaizduoju Steisės naudojančios fizinę jėgą.

– Be to, prokurore, pastaruoju metu jūsų spėjimai gerokai prašaudavo pro šalį.

Aleksa šiaip taip atsisėdo.

– Grįžkime prie skalpelio. – Jai taip svaigo galva, jog teko įsitverti į stalo kraštą, kad išsilaikytų tiesiai. – Patai, kada Ridas jūsų apie jį paklausė?

– Jei norite ko nors paklausti, klauskite manęs. – Ridas priartėjo ir dabar stovėjo tiesiai prieš ją. – Apie skalpelį teiravausi prieš keletą dienų.

– Kodėl?

– Lygiai kaip ir jūs, norėjau žinoti, kas jam nutiko.

– Jei būtumėte jį radęs anksčiau nei aš, būtumėte sunaikinęs ar pavertęs įkalčiu?

Jo skruoste trūktelėjo raumuo.

– Beprasmis klausimas. Jo jau nebėra įkalčių saugykloje.

– Patikrinote?

– Velniai rautų, taip. Neaptikau nė ženklo. Tikriausiai jo ten nėra jau daugybę metų. Matyt, buvo išmestas, nes išmesta ir byla.

– Ar iš pagarbos Kolinsų šeimai kas nors nebūtų pasiūlęs jį jiems grąžinti?

– Neturiu atsakymo į šį klausimą.

– Ar nuo jo kada nors buvo paimti pirštų atspaudai?

– Leidau sau šito paklausti teisėją Volesą.

– Neabejoju tuo, šerife. Ką jis pasakė?

– Jis pasakė, kad nebuvo.

– Kodėl ne?

– Rankenėlė buvo kruvina. Ant jos visos – Kvaišelio Badžio atspaudai. Nebuvo jokio reikalo imti pirštų atspaudus.

Jie žiūrėjo vienas į kitą taip priešiškai, kad Patą Časteną išpylė prakaitas.

– Ką gi, verčiau leiskime žmonėms naudotis procedūriniu kabinetu. Jūsų automobilis sudarkytas, Aleksa, todėl parvešiu jus į motelį. Nueisite iki automobilio ar paprašyti kėdės su ratukais?

– Aš nuvešiu ją į motelį, – tarė Ridas nespėjus Aleksai atsiliepti į Pato pasiūlymą.

– Ar tikrai? – Patas jautė pareigą pasidomėti, nors jam akivaizdžiai palengvėjo, kad Ridas perima iš jo šią atsakomybę.

– Kadangi šerifas pasisiūlė, – tarė ji Patui, – tegu jis mane ir nuveža.

Apygardos prokuroras išskubėjo, kol nė vienas iš jų neapsigalvojo. Aleksa pašaipiai žiūrėjo, kaip jis išskuodžia pro duris.

– Nieko nuostabaus, kad šioje apygardoje tiek daug nusikaltimų. Apygardos prokuroras bailus kaip viščiukas.

– O šerifas – korumpuotas.

– Jūsų žodžiai – tiesiai iš mano lūpų. – Ji nuslydo apžiūros stalo kraštu ir rėmėsi į jį tol, kol atgavo pusiausvyrą. Mėgino žengti, bet susiūbavo. – Gydytojas davė man nuskausminamųjų. Esu tokia apsvaigusi, kad gal jūs verčiau paprašykite kėdės su ratukais.

– Gal jums geriau nakčiai likti čia?

– Nenoriu.

– Kaip jums patogiau.

Aleksai nespėjus paprieštarauti Ridas paėmė ją ant rankų, ir išnešė iš procedūrinio kabineto.

– Mano rankinė, – silpnai mostelėjo ji registratūros link.

Ridas ją paėmė. Tada, žavėdamas visus priimamojo darbuotojus, išnešė ją į lauką ir pasodino ant priekinės savo bleizerio sėdynės.

Ji atrėmė galvą į sėdynės atlošą ir užsimerkė.

– Kur buvote šią popietę? – paklausė ji pradėjus važiuoti.

– Jau sakiau.

– Jodinėjote ir saulei nusileidus?

– Buvau kai kur pasiųstas.

– Jūs buvote nepasiekiamas radijo ryšiu. Kur lankėtės, Ridai?

– Daugybėje vietų.

– Kur būtent.

– Pas Norą Geil.

Aleksa nustebo, kad ją tai labai įskaudino.

– Ak.

– Turėjau apklausti liudininkus dėl to susišaudymo.

– Tai jūs dirbote?

– Tarp viso kito.

– Vis dar miegate su ja, tiesa?

– Kartais.

Ji meldė, kad jis mirtų lėta skausminga mirtimi.

– Gal Nora Geil pasiuntė vieną savo žaliūką, kad mane nudėtų, – tarė ji, – darydama paslaugą jums.

– Gal. Nenustebčiau. Jei jai kas nors nepatinka, ji nedvejodama tuo pasirūpina.

– Ji nemėgo Selinos, – tyliai tarė Aleksa.

– Ne, nemėgo. Bet aš buvau su Nora Geil tą naktį, kai Selina mirė, prisimenate?

– Man taip sakoma.

Taigi, ar Nora Geil – dar viena, įtariama Selinos nužudymu? Nuo šios minties Aleksai ėmė skaudėti galvą. Ji užsimerkė. Jiems privažiavus prie motelio, ji siekė durelių rankenos. Ridas įsakė palaukti ir apėjo aplinkui padėti išlipti. Kaire ranka prilaikė ją apkabinęs per liemenį. Krypuodami jie priėjo prie durų.

Ridas jas atrakino ir padėjo prieiti prie lovos. Ji dėkinga atsigulė.

– Čia labai šalta, – tarė jis trindamas rankas ir dairydamasis termostato.

– Visuomet taip būna, kai pareinu.

– Vakar vakąre nepastebėjau.

Jie greitai žvilgtelėjo vienas į kitą, tada nusuko akis į šalį. Vėl neįstengdama tvardytis Aleksa užmerkė akis. Kai atsimerkė, Ridas griozdė priešais lovą stovinčios komodos viršutinį stalčių.

– Ko šį kartą ieškote?

– Ko nors, ką apsivelkate miegodama.

– Bet kuriuos marškinėlius. Nesvarbu kuriuos.

Jis grįžo prie lovos, atsargiai atsisėdo ant krašto ir nuavė jai batus.

– Kojines palikite, – liepė ji. – Kojos šąla.

– Ar galite atsisėsti?

Sunkiai remdamasi jam į petį Aleksa atsisėdo, jis tuo tarpu negrabiai atseginėjo sagutes suknelės priekyje. Jos buvo mažutės, apvalios, ne didesnės už piliules ir aptrauktos ta pačia suknelės medžiaga. Jų eilė tęsėsi nuo kaklo iki kelių. Kol priartėjo prie juosmens, jis jas pagiežingai keikė.

Ridas padėjo jai atsilošti į pagalvę, ištraukė rankas iš ilgų siaurų rankovių ir per klubus ir kojas nutempė suknelę žemyn. Dėl apatinuko nė kiek nedvejojo, bet liemenėlė jį suglumino. Kai atrodė, kad dėl jos apsisprendė, dalykiškai atsegė ir padėjo nusmaukti nuo pečių petnešėles.

– Maniau, jums tik žaizda galvoje ir subraižytos rankos?

Matyt, jis konsultavosi su gydytoju.

– Taip, teisingai.

– Tai kodėl tada visas...

Staiga jis nutilo suvokęs, kad dėl subraižytos krūtinės kalti jo ūsai ir barzda. Jo burnos kamputis iš atgailos trūktelėjo. Aleksa norėjo priglausti savo delną jam prie skruosto ir nuraminti, jog buvo nieko prieš, kai jo aistringa, nekantri burna glaudėsi prie jos krūtų ir miklus liežuvis glamonėjo spenelius, kad jie sustandėtų.

Žinoma, ji to nepadarė. Jo niūrus piktas žvilgsnis užgniaužė viską, kad ir ką ketino pasakyti.

– Jums teks vėl atsisėsti, – tarė jai šiurkščiai.

Užkišęs už pečių rankas, Ridas vėl ją pasodino ir atrėmė į galvūgalio lentą. Rankose surinko marškinėlius ir mėgino užtraukti per galvą. Aleksa susiraukė vos jam prisilietus prie plaukų.

– Taip nieko nebus, – sumurmėjo jis. Tada vienu stipriu judesiu praplėšė marškinėlių apykaklę tiek, kad galėtų apmauti juos per galvą nesukeldamas skausmo.

Atsigulusi ji palietė ilgą medžiagos įplėšą.

– Dėkui. Šitie buvo vieni iš mano mėgstamiausių.

– Atsiprašau. – Jis užtraukė apklotus jai iki smakro ir atsistojo. – Ar susitvarkysite?

– Taip.

Regis, jis abejojo.

– Ar tikrai?

Ji silpnai linktelėjo.

– Ar reikia ko nors, kol dar neišėjau? Vandens?

– Gerai. Prašom pastatyti stiklinę vandens ant naktinio stalelio.

Kai jis grįžo prie jos lovos, nešinas stikline vandens, ji jau miegojo. Ridas stovėjo prie jos. Plaukai, išsiskleidę ant pagalvės, buvo sutepti krauju. Veido spalva nenatūraliai blyški. Pagalvojus, kaip smarkiai ji galėjo būti sužalota arba mirti, jam pasidarė šleikštu.

Jis pastatė vandens stiklinę ant stalelio ir atsargiai atsisėdo ant lovos krašto. Aleksa sujudėjo, nežinia ką sumurmėjo ir ištiesė ranką, tarsi ko siekdama. Atsiliepdamas į tą tylų nesąmoningą prašymą, Ridas rūpestingai uždengė jos subraižytas plaštakas savo tvirtomis, pūslėtomis rankomis.

Nebūtų nustebęs, jei akys staiga būtų atsimerkusios ir ji būtų ėmusi jam priekaištauti, kam atėmęs jos nekaltybę. Iš kur, po velnių, jis galėjo žinoti?

O jei ir būčiau žinojęs, pamanė, vis tiek būčiau taip padaręs.

Ji nepabudo. Tik tyliai sušnarpštė ir patikliai sunėrė pirštus jam virš krumplių. Jo viduje grūmėsi sveikas protas ir impulsas, bet grumtynės truko neilgai ir baigtis buvo nulemta sąžinei nespėjus pakelti galvos.

Jis įsitaisė ant lovos, paskui ir visai išsitiesė atsisukęs į ją, veidu jausdamas jos švelnų, vaistų paveiktą kvėpavimą.

Žavėjosi trapia jos veido kaulų struktūra, burnos forma, blakstienomis virš skruostų.

– Aleksa, – sukuždėjo jos vardą. Ne kad pažadintų – vien tam, kad pajustų malonumą jį ištardamas.

Ji giliai atsiduso, nukreipdama jo dėmesį į perplėštus marškinėlius. Pro įplėšą matė glotnų jos krūtų nuolydį. Blausioje lempos šviesoje tarpas tarp krūtų buvo tamsus, šešėliuotas ir aksominis, jam norėjosi ten prispausti savo pravirą burną.

Jis to nepadarė. Nepabučiavo ir jos jautrių lūpų, nors galvoje pašėlusiai sukosi mintys, kaip švelniai ir drėgnai ji bučiuojasi.

Ridas prisiminė, kaip glamonėjo gundančias jos krūtis. Pro minkštą marškinėlių medžiagą matė tamsius jų spenelius ir žinojo, kad nuo menkiausio liežuvio ar pirštų galiukų prisilietimo jie sustandėtų. Ir tie prakeikti sportiniai marškinėliai buvo daug labiau gundantys nei bet kuris Noros Geil kada nors vilkėtas pikantiškas chalatas ar korsetas.

Buvo pragariška gulėti taip arti jos ir neliesti, bet jis jautėsi kaip danguj galėdamas spoksoti iki soties. Kai malonumas ir skausmas tapo nebepakenčiami, jis nenoriai atitraukė savo ranką nuo jos ir išlipo iš lovos.

Įsitikinęs, kad ji gerai apklota ir kad vaistai ją visiškai nuramino, Ridas tyliai išsmuko iš kambario.

Trisdešimt devintas

– Leik. – Sėdėdamas lovoje Džunijoras žiūrėjo televizorių ir rūkė marihuanos suktinę. Į kambarį įėjo Ridas. – Sveikas. Kokie vėjai atpūtė?

Jis pasiūlė Ridui marihuanos.

– Ne, dėkui.

Ridas klestelėjo į krėslą ir užmetė auliniais apautas kojas ant otomanės.

Kambarys atrodė labai mažai pasikeitęs nuo to laiko, kai Ridas pirmą kartą buvo į jį pakviestas, nors Džunijoras atnaujino baldus, po paskutinių skyrybų nusprendęs grįžti namo. Tai buvo erdvus kambarys, suplanuotas taip, kad būtų patogus.

– Viešpatie, koks aš pavargęs, – pirštais braukdamas sau per plaukus tarė Ridas.

Džunijoras nugnybo suktinę ir padėjo į šalį.

– Toks ir atrodai.

– Dėkui. – Jis liūdnai nusiviepė. – Kaip čia yra, kad aš visada atrodau lyg nuvažiavęs keturiasdešimt mylių prastu keliu, o tu – visada nepriekaištingas?

– Genai. Pažiūrėk į mamą. Nesu matęs jos netvarkingos.

– Ko gera. Dievaži, mano tėvas niekada savimi nesirūpino.

– Nesitikėk iš manęs gailesčio. Pats žinai, kad damos negali atsispirti tavo atšiauriai išvaizdai. Mes skirtingi, ir tiek.

– Kartu būtume nuostabūs.

– Buvome tokie.

– Ką?

– Prisimeni tą naktį, kai dalijomės viena iš sesučių Geil už nacionalinės gvardijos ginklų sandėlio? Kuri iš jų ten buvo?

Ridas sukikeno.

– Tegu mane skradžiai, jei prisimenu. Esu per daug pavargęs galvoti ir juolab prisiminti.

– Dirbi daug viršvalandžių, ar ne?

– Teko, – jis reikšmingai nutilo, – tiesiog tam, kad nenuleisčiau akių nuo Aleksos ir ji nenukentėtų.

Ridas pastebėjo, kaip Džunijoro akyse įsižiebė susidomėjimo kibirkštėlė.

– Ji tikrai gyva bėda.

– Nejuokauju. Jos šią popietę vos neužmušė.

– Ką? – Per lovos kraštą Džunijoras nuleido kojas ant grindų. – Kas atsitiko? Ar ji sužeista?

Ridas papasakojo Džunijorui apie avariją plente.

– Verčiau jai paskambinsiu, – tarė jis, vos Ridas nutilo.

– Neskambink. Kai išėjau, ji miegojo. Ligoninėje jai davė nuskausminamųjų ir jie jau veikia.

Jis pajuto, kaip jį prislėgė klausiamas Džunijoro žvilgsnis, bet to nepripažino. Neketino aiškinti, kodėl jautė būtinybę apkamšyti Aleksą. Jam prireikė sukaupti visą valią, kad išeitų iš to kambario ir atsisakytų prabangos naktį praleisti gulint šalia.

– Viską matė keli meksikiečiai. Jie sakė, kad privažiavo MĮ pikapas ir tyčia nustūmė ją nuo kelio.

Džunijoras atrodė suglumęs.

– Pirmiausia būčiau spėjęs, kad tai tas pamokslininkas.

– Kur jis būtų gavęs jūsų bendrovės automobilį?

– Kuris nors darbuotojas gali būti atsidavęs jo grupės narys.

– Vienas iš mano vyrų tikrina tą galimybę, nors abejoju, ar kas nors išaiškės.

Abu draugai patylėjo. Pagaliau Ridas abejingai tarė:

– Girdėjau, šį rytą pusryčiavai su Aleksa.

– Ji paskambino ir paprašė su ja susitikti.

– Kodėl?

– Sakė, kad papasakojai jai apie Selinos bandymą nutraukti nėštumą.

Ridas nusigręžė.

– Taip.

– Nenorėčiau po laiko kritikuoti tavęs, drauguži, bet...

– Tai ir nekritikuok.

Ridas atsistojo nuo krėslo.

– Gerai, gerai. Tik niekaip nesuprantu, kam to reikėjo.

Jis visai neketino kalbėti apie praėjusią naktį.

– Ką dar aptarėte per pusryčius?

– Naktį, kai mirė Selina. Aleksa norėjo žinoti, ar aš pasipiršau.

Džunijoras smulkiai atpasakojo ryto pokalbį su Aleksa.

– Ar ji patikėjo tavimi, kai pasakei, kad išėjai ir vienas prisigėrei?

– Sakyčiau, taip. Atrodė, kad taip. Visi kiti paprastai manimi tiki.

Žvilgsnis, kuriuo juodu pasikeitė, truko kiek per ilgai, kad būtų abiem smagus.

– Taip, teisingai. – Ridas pažvelgė pro langą. – Aleksa sakė, kad priėjo Steisė ir elgėsi ne per daug draugiškai.

Džunijoras pasimuistė.

– Aš, e... pastaruoju metu aplankydavau Steisę.

Ridas nustebęs atsisuko.

– Aplankydavai ar dulkindavai? Ar tau šie žodžiai savaime reiškia tą patį?

– Kaltas pagal abu punktus.

Ridas nusikeikė.

– Kodėl kurstai tą ugnį?

– Patogu.

– Nora Geil patogi.

– Bet nelaisva – bent jau nė vienam, išskyrus tave.

Ridas patempė lūpą.

– Tu – apgailėtinas šunsnukis.

– Klausyk, tai niekam nekenkia. Steisei reikia dėmesio. Ji jo nori.

– Nes ji tave myli, bukagalvi tu.

– Oi. – Džunijoras nuvijo šią mintį rankos mostu. – Žinau tik viena. Ji smarkiai perdeda dėl Aleksos. Steisė nuogąstauja, kad Aleksa mus visus sužlugdys, o labiausiai – jos senuką.

– Ji gali taip padaryti. Pasiryžusi rasti kaltininką ir uždaryti jį į kalėjimą.

Džunijoras vėl atsilošė į galvūgalio atramą.

– Ar tai tikrai kelia tau nerimą?

– Taip, – tarė Ridas. – Aš daug prarasiu, jei MĮ negaus lenktynių licencijos. Kaip ir tu.

– Kur tu suki – kad aš nustūmiau Aleksą nuo kelio? Ar čia kvota, šerife? – paklausė jis tokiu balsu, kuris neliudijo palankumo Rido tarnybai.

– Na?

Gražus Džunijoro veidas paraudo iš pykčio.

– Gerasis Dieve, ar pakvaišai? – Jis išlipo iš lovos ir atsistojo prieš Ridą. – Neleisčiau nė plaukui nuo jos galvos nukristi.

– Ar buvai šį rytą jos kambaryje?

– Taip. O ką?

– Kokiu tikslu? – suriko Ridas.

– O kaip tu manai? – riktelėjo ir Džunijoras.

Rido galva loštelėjo atgal. Tai buvo nevalingas judesys, toks, kokio jis negalėjo sutureti ar paslėpti.

Praėjo kelios akimirkos, tada Džunijoras tarė:

– Ji pasakė „ne“.

– Juk neklausiau.

– Bet norėjai paklausti, – parodė įžvalgumą Džunijoras. – Ar Aleksa ir ta priežastis, dėl kurios ji čia, kaip nors susiję

su tavo atsisakymu grįžti į MĮ, kaip siūlė tėtis? – Jis grįžo prie lovos ir atsisėdo ant krašto klausiamai žvelgdamas į Ridą įskaudintojo žvilgsniu. – Ridai, nejau neketinai nė užsiminti apie tai?

– Neketinau.

– Kodėl?

– Nebuvo prasmės. Kai išėjau iš įmonės, palikau ją visam laikui. Nenoriu vėl tapti jos dalimi.

– Nori pasakyti, mūsų dalimi.

Ridas gūžtelėjo pečiais. Susimąstęs Džunijoras žvelgė į draugą.

– Dėl Selinos?

– Selinos? – sukuždėjo Ridas ir tyliai, liūdnai nusijuokė. – Selina mirusi ir palaidota.

– Ar tikrai?

Draugai atsikratę apsimetinėjimo atvirai stebeilijosi vienas į kitą. Po kurio laiko Ridas atsakė:

– Taip.

– Nuo tada, kai ji mirė, mudviejų santykiai nebebuvo tokie patys, tiesa?

– Nebegalėjo būti.

– Ko gera, ne, – niauriai tarė Džunijoras. – Man gaila.

– Ir man.

– O kaip Aleksa?

– Kuo ji čia dėta?

– Ar ji – ta priežastis, dėl kurios negrįši pas mus?

– Velniai griebtų, ne. Žinai priežastį, Džunijorai, ar bent turėtum žinoti. Ganėtinai dažnai girdėjai mane apie ją kalbant.

– Tas nesąmones apie nepriklausomybę? Tai ne priežastis. Tau daug geriau sekasi palenkti Angusą į savo pusę nei man. – Džunijoras greitai įkvėpė, staiga suvokęs, kad pataikė. – Tai štai kur šuo pakastas, tiesa? Vengi MĮ dėl manęs.

– Tu klysti, – truputį per greitai paneigė Ridas.

– Velniai rautų, jei aš klystu, – suriaumojo Džunijoras. – Save matai kaip grėsmę man – tikrajam paveldėtojui. Ką gi, labai dėkui, bet nedaryk man jokių paslaugų! – Džunijoro pyktis išgaravo taip pat greitai, kaip išsiveržė. – Po velnių, ką aš noriu apgauti? – Jis pašaipiai nusijuokė. – Tai jau tikriausiai ne save. – Pakėlęs galvą Džunijoras maldaujamai pažvelgė į Ridą. – Norėčiau, kad grįžtum. Tu mums reikalingas, ypač kai bus pastatytas hipodromas.

– Kas dabar šneka nesąmones?

– Žinai, kad aš teisus. Tėvukas įsuka reikalus, bet valdo kaip plėšikų vadas. Šiais laikais verslas taip netvarkomas. Aš turiu žavesio, bet veislinei rančai žavesio reikia tiek, kiek slidžių Jamaikoje. Jei nesi žigolas, – o aš dažnai pagalvodavau, ar nesiėmus tokios karjeros, – iš žavesio jokios naudos.

– Jis praverčia.

– Tėtis pakankamai nuovokus ir mato, kad tu galėtum mus suvienyti, Ridai. Galėtum būti slopintuvas tarp mudviejų. – Jis pažvelgė sau į rankas. – Jam labiau patiktų, kad šalia būtum tu, o ne aš.

– Džunijorai...

– Ne, nors kartą pakalbėkime apie tai atvirai, Ridai. Daromės per seni, kad meluotume sau ar vienas kitam. Tėtis prisiektų visa krūva biblijų, kad didžiuojasi, jog esu jo sūnus, bet aš žinau geriau. Ak, žinau, jis mane myli, bet aš vis susimaunu. Jis norėtų, kad verčiau būčiau toks kaip tu.

– Tai netiesa.

– Bijau, kad tiesa.

– Ne! – ryžtingai purtydamas galvą tarė Ridas. – Angusas žino, kad kai atsitinka bėda, kai visos kortos užverstos, tu padarai, ką reikia. Buvo atvejų...

– Kokių atvejų?

– Daugybė atvejų, – pabrėžė Ridas, – kai padarei tai, ką žinojai privaląs padaryti. Kartais reikalai turi pasiekti kraštutinę ribą, kad imtumeisi atsakomybės, bet kai žinai, jog viskas

priklauso nuo tavęs, imi ir padarai. – Jis uždėjo ranką Džunijorui ant peties. – Tik kartais kas nors turi įspirti tau į subinę, kad imtumeisi darbo.

Buvo laikas baigti pokalbį, kol šis netapo skystas ir jausmingas. Ridas pliaukštelėjo Džunijorui per petį, tada pasuko prie durų.

– Tik nepardavinėk tų kvaišalų mokinukams, kitaip turėsiu tave suimti.

Jis jau atidarė duris ir buvo beeinąs lauk, bet Džunijoras jį sustabdė.

– Buvau velniškai įsiutęs, kai aną dieną atvažiavai prie vietos klubo paimti Aleksos.

– Žinau. Kitaip negalėjau. Reikalai.

– Tikrai? O aerodrome? Ar ten irgi buvo reikalai? Tėčiui taip neatrodė.

Ridas tylėjo kaip akmuo nei pripažindamas, nei neigdamas.

– Jėzau, – atsikvėpė Džunijoras ranka persibraukdamas per veidą. – Nejau ir vėl? Ar mudu vėl įsimylime tą pačią moterį?

Ridas išėjo ir tyliai uždarė duris.

Keturiasdešimtas

Steisė Voles patraukė tėvo pusiau suvalgytas tuno salotas į šalį ir padėjo prieš jį taurę vaisių kokteilio.

– Nemanau, kad ji dar ilgai čia bus ir vers mus nerimauti, – ryžtingai tarė ji. Pokalbio tema buvo Aleksandra Geiter. – Girdėjai apie avariją?

– Kaip suprantu, tai nebuvo avarija.

– Tuo didesnis akstinas jai išvykti iš miesto.

– Angusas nemano, kad ji ketina išvykti, – tarė teisėjas žaisdamas su vyšnia, plūduriuojančia tirštame sirupe. – Sako, ji įsitikinusi, kad kažkas norėjęs ją įbauginti ir priversti išvažiuoti, kol ji neatskleidė žudiko.

– Ar viską, ką sako Angusas, priimi kaip iškaltą granite? – suirzusi paklausė Steisė. – Iš kur jis žino, ką ji ketina daryti?

– Remiasi tuo, ką ji sakė Džunijorui.

Steisė padėjo į šalį šakutę.

– Džunijorui?

– Hm. – Teisėjas Volesas gurkštelėjo arbatos su ledu. – Jis vakar ją lankė.

– Maniau, ji išėjo iš ligoninės ir grįžo į savo motelį.

– Kad ir kur ji būtų, Džunijoras buvo vienintelis jos ryšys su išoriniu pasauliu. – Teisėjas buvo taip užsigalvojęs apie savo paties rūpesčius, kad nepastebėjo, kaip Steisė staiga susirūpino. Jis pakilo nuo stalo. – Verčiau jau eisiu, kitaip pavė-

luosiu. Šįryt prisiekusiųjų atranka ir ikiteisminis posėdis dėl to veikėjo, aną vakarą šovusio į žmogų pas Norą Geil Berton. Tikiuosi kaltintojo ir gynybos susitarimo, bet Lambertas prirėmė Patą Časteną, kad šis kaltintų mėginimu nužudyti.

Steisė jo beveik nesiklausė. Jos protas piešė vaizdą, kaip gražioji Aleksa Geiter kamuojasi motelyje savo lovoje, o Džunijoras nuolankiai jai patarnauja.

– Beje, – vilkdamasis apsiaustą tarė teisėjas, – ar gavai tą žinutę, kurią vakar palikau?

– Paskambinti Fergusui Plametui?

– Taip. Ar jis – ne tas karštas pamokslininkas, kuris pernai pakėlė triukšmą dėl Visų šventųjų dienos išvakarėse surengto bingo lošimo? Ko jam iš tavęs reikia?

– Jis ieško paramos, kad Perselio apygardoje nebūtų totalizatoriaus.

Teisėjas prunkštelėjo.

– Ar jis žino, kad būtų lygiai tas pat, jei mėgintų sulaikyti artėjančią dulkių audrą?

– Tą ir pasakiau jam paskambinusi, – tarė Steisė. – Jis žino, jog priklausau kelioms moterų organizacijoms, ir norėjo, kad jų paprašyčiau jį paremti. Žinoma, aš atsisakiau.

Džo Volesas pasiėmė portfelį ir atidarė lauko duris.

– Ridas įsitikinęs, kad Plametas kaltas dėl vandalizmo Mintonų rančoje, bet neturi įkalčių jam sulaikyti. – Teisėjas nedvejodamas su Steise aptarinėdavo bylas. Ji jau prieš daugybę metų pelnė jo pasitikėjimą. – Kažin ar Plametas turi proto padaryti ką nors panašaus be niekieno nurodymų. Ridas vis apie tai dejuoja, bet dabar ne Plametas man rūpi.

Susirūpinusi Steisė sugavo tėvo ranką.

– Dėl ko nerimauji, tėti? Dėl Aleksos Geiter? Nesijaudink dėl jos. Kuo ji gali tau pakenkti?

Jis dirbtinai nusišypsojo.

– Visiškai niekuo. Bet juk žinai, kaip man patinka aiškumas ir tvarka. Man reikia bėgti. Sudie.

* * *

Taip atsitiko, kad kai atėjo laiškanešys, Vanda Geil Berton Plamet šlavė verandą. Jis padavė jai šūsnį korespondencijos ir ji padėkojo. Eidama į namo vidų peržvelgė vokus. Kaip paprastai, visi laiškai buvo adresuoti jos vyrui. Daugiausia tai buvo sąskaitos ir bažnyčios korespondencija.

Bet vienas vokas buvo kitoks. Jis buvo iš geros kokybės rusvai gelsvo popieriaus. Jame buvo įspaustas siuntėjo adresas, bet paslėptas po mašinėle spausdintais iksais ir neįskaitomas. Jų adresas taip pat buvo išspausdintas mašinėle.

Smalsumas nugalėjo griežtus vyro nurodymus, kad laiškus gali atplėšti tik jis. Vanda atplėšė voką. Jame buvo tik tuščias sulankstytas popieriaus lapas, o jame – penki šimto dolerių banknotai.

Vanda spoksojo į pinigus, tarsi jie būtų žinutė iš ateivių planetos. Penki šimtai dolerių buvo daugiau, nei atsirasdavo aukų lėkštėje per gausiai lankomas atgimimo mišias. Šeimai išlaikyti Fergusas paimdavo tik truputėlį. Beveik visos surinktos lėšos keliaudavo bažnyčiai ir jos „reikalams".

Be jokios abejonės, šiuos pinigus atsiuntė koks nors aukotojas, norintis būti nežinomas. Keletą pastarųjų dienų Fergusas skambinėjo telefonu kviesdamas savanorius piketuoti prie Mintonų rančos vartų. Prašinėjo pinigų. Norėjo laikraštyje per visą puslapį įdėti skelbimus, raginančius nelošti. Gerai reklamuojami kryžiaus žygiai brangiai kainuoja.

Dauguma žmonių padėdavo ragelį. Kai kurie prieš tai išvadindavo jį bjauriais žodžiais. Keli išklausė ir nenoromis pažadėjo atsiųsti aukų.

Bet penki šimtai dolerių.

Dar buvo paslaptingų pokalbių pakuždomis. Vanda nežinojo, apie ką buvo taip pusiau slapta kalbama, bet įtarė, kad apie tą reikalą Mintonų rančoje. Sunkiausia už viską jai buvo

meluoti senam savo draugui Ridui. Jis žinojo, kad ji meluoja, bet buvo ganėtinai džentelmeniškas ir jos tuo neapkaltino.

Vėliau, kai ji Fergusui išliejo nerimą, kad nusidėjusi meluodama, jis jai pasakė, jog tai buvę pateisinama. Dievas nenori, kad jo tarnai sėstų į kalėjimą, nes tada jų tarnystė būtų bergždžia.

Ji droviai priminė, kad Paulius daug laiko praleido kalėjime ir už grotų parašė kai kurias labiausiai įkvepiančias Naujojo Testamento dalis. Fergusui palyginimas nepatiko ir jis liepė jai prikąsti liežuvį dėl dalykų, kurie esą per sudėtingi jai suprasti.

– Vanda!

Ji pašoko išgirdusi jo balsą ir nevalingai prispaudė pinigus prie savo nusvirusių krūtų.

– Ką, Fergusai?

– Ar prie durų buvo laiškanešys?

– Ak, taip. – Ji žvilgtelėjo į voką. Pinigai tikrai buvo susiję su tais slaptais skambučiais. Fergusas nenorėtų apie juos kalbėti. – Kaip tik nešiau tau paštą.

Ji įėjo į virtuvę. Fergusas sėdėjo prie plastikinio valgomojo stalo, kuris tarp valgymų atstodavo jam rašomąjį. Vanda padėjo ant stalo šūsnį vokų. Kai grįžo prie plautuvės baigti plauti indų, prašmatnus vokas ir jo turinys gulėjo prikyštės kišenėje.

Vėliau atiduos juos Fergusui, pažadėjo sau Vanda, padarys staigmeną. O kol kas pafantazuos, ką galėtų nupirkti trims savo vaikams.

Aleksa turėjo trisdešimt šešias valandas pagalvoti. Kol malšino alinantį galvos skausmą, gulėjo lovoje peržiūrėdama viską, ką turi, o tą, ko nežino, papildydama pagrįstais spėjimais.

Ji negali amžinai bėgti ratu. Tikriausiai jau yra kiek įmanoma priartėjusi prie tiesos, nebent imtųsi žūtbūtinių priemonių. Artėjo Grego nustatytas terminas. Buvo laikas ką nors atskleisti, veikti agresyviai, net jei tektų blefuoti.

Prieš keletą dienų ji priėjo prie širdį draskančios išvados buvusi Selinos nužudymo katalizatoriumi, bet neketino visą likusį gyvenimą nešti tos kaltės naštos viena. Kad ir kas padarė tą veiksmą, jis taip pat privalo kentėti.

Tą rytą pabudus jai vis dar skaudėjo galvą, bet gyventi buvo galima. Rytą praleido peržiūrinėdama užrašus ir kai ką tyrinėdama, o kai teisėjas Volesas grįžo po pietų, ji jo laukė prieškambaryje. Jis neatrodė patenkintas ją matydamas.

– Sakiau panelei Geiter, kad šiandien jūs visą dieną užsiėmęs, – teisindamasi tarė ponia Lipskomb, kai jis nukreipė piktą žvilgsnį į ją. – Ji atkakliai tvirtino, kad palauks jūsų.

– Ji teisi, teisėjau Volesai, – tarė Aleksa. – Ar galite skirti man kelias minutes?

Jis žvilgtelėjo į laikrodį ant riešo.

– Labai trumpai.

Ji nusekė paskui teisėją į kabinetą. Jis nusivilko apsiaustą ir pakabino ant žalvarinės kabyklos. Įsitaisė prie rašomojo stalo mėgindamas atrodyti grėsmingas, tada paklausė:

– Kas šį kartą?

– Ko Angusas ėmėsi, kad jus papirktų?

Jam veidą iš karto išmušė dėmėmis.

– Nežinau, apie ką kalbate.

– Žinote. Valstybinėje psichiatrijos ligoninėje įkalinote nekaltą žmogų, teisėjau Volesai. Žinojote, kad jis nekaltas, ar bent įtarėte, kad jis toks. Taip padarėte Anguso Mintono prašymu, ar ne? O mainais pareikalavote, kad Džunijoras vestų jūsų dukterį Steisę.

– Tai neįtikėtina!

Jis kumščiais trenkė į stalą.

– Net labai įtikėtina. Tą rytą, kai Mintonų rančos arklidėje buvo aptikta nužudyta Selina Greihem Geiter, jūs sulaukėte Anguso telefono skambučio arba jo vizito. Netoliese buvo sulaikytas Badis Hiksas, visas kruvinas ir su skalpeliu, kuris, manyta, buvo žmogžudystės įrankis. Šis faktas niekada

nebuvo nustatytas, nes skalpelis nebuvo kruopščiai ištirtas. Skrodimo ataskaitoje nusakyta, kad ji mirė nuo daugybinių durtinių žaizdų, bet teismo medicinos ekspertas neturėjo galimybės apžiūrėti lavono iki kremavimo, tad ji galėjo būti nudurta bet kuo.

– Kvaišelis Badis nudūrė ją daktaro Kolinso skalpeliu, – nenusileido teisėjas. – Rado jį arklidėje ir juo ją nužudė.

– Kur jis dabar?

– Dabar? Praėjo dvidešimt penkeri metai. Juk nesitikite, kad jis voliojasi įkalčių saugykloje?

– Ne, bet tikėčiausi rasti įrašą, kam jis atiduotas. Niekas nepaskambino daktarui Kolinsui arba jo sūnui paklausti, gal nori, kad jis jiems būtų grąžintas, nors buvo žinoma, jog tai daktaro žmonos dovana. Ar jums neatrodo, kad tai keista?

– Dievai žino, kas nutiko jam ar įrašams apie jį.

– Manau, jūs juo atsikratėte, teisėjau. Jūs, o ne šerifo biuras, buvote paskutinis, įregistruotas kaip jo turėtojas. Šįryt, prieš ateidama čionai, patikrinau.

– Kam būčiau juo atsikratęs?

– Kad jei vėliau kas nors ateitų, koks tyrėjas kaip aš, būtų nesunku jo dingimą pavaizduoti kaip raštvedybos aplaidumą. Verčiau būti apkaltintam aplaidžia apskaita nei teismo klaida.

– Elgiatės įžeidžiamai, panele Geiter, – tarė jis šaltai. – Kaip ir dauguma kerštautojų, reaguojate jausmingai, ir jūsų siaubingi įtarimai visiškai be pagrindo.

– Bet vis tiek aš juos ketinu pateikti didžiajai žiuri. Tiesą sakant, darau jums paslaugą pasakydama, ką turiu. Galėsite iš anksto pasitarti su savo advokatu, kokius atsakymus pateikti. O gal pasinaudosite penktąja pataisa?

– Man neprireiks nei to, nei ano.

– Ar norite paskambinti savo advokatui? Mielai palauksiu.

– Man nereikia advokato.

– Tuomet tęsiu. Angusas paprašė paslaugos. Jūs mainais paprašėte kitos.

– Džunijoras Mintonas vedė mano dukterį, nes ją mylėjo.

– Neįmanoma tuo patikėti, teisėjau Volesai, nes pats man sakė, kad tą naktį, kai ji buvo nužudyta, jis mano mamos paprašė už jo tekėti.

– Negaliu paaiškinti jo nepastovumo.

– O aš galiu. Džunijoras buvo atlygis už jūsų nutartį dėl Kvaišelio Badžio.

– Apygardos prokuroras...

– Jis tuo metu atostogavo Kanadoje. Šįryt tą patvirtino jo našlė. Jo padėjėjas turėjo pakankamai įkalčių pateikti Badžiui Hiksui kaltinimą žmogžudyste.

– Prisiekusiųjų teismas jį taip pat būtų nuteisęs.

– Nesutinku, bet šito jau nesužinosime. Jūs užkirtote tam kelią. – Ji giliai įkvėpė. – Ką pridengė Angusas: save, Džunijorą ar Ridą?

– Nė vieno.

– Tikriausiai pasakė, kai skambino jums tą rytą.

– Jis neskambino.

– Turėjo jums paskambinti, kai buvo suimtas Hiksas. Ką Angusas jums pasakė?

– Jis man nieko nesakė. Neskambino man.

Aleksa atsistojo ir pasilenkė virš stalo.

– Tikriausiai sakė: „Klausyk, Džo, aš pakliuvau į bėdą." Arba „Džunijoras šį kartą truputį per toli nusivažiavo su tais berniūkščių reikalais", arba „Ar gali padėti Ridui išsisukti? Jis man kaip sūnus." Argi buvo ne taip?

– Ne, taip nebuvo.

– Jūs gal ginčijotės, kad negalite to padaryti. Tikriausiai paprašėte laiko viskam apgalvoti. Būdamas malonus, Angusas davė jums kelias valandas pasvarstyti. Štai tada grįžote prie šio reikalo sakydamas, kad padarysite jam nedidelę paslaugą mainais už Steisės ir Džunijoro vedybas.

– Jūs manęs...

– Gal net aptarėte savo dilemą su ja ir ponia Voles.

– Tai šmeižtas...

– O gal kaip tik Steisė ir pasiūlė sandorio sąlygas.

– Steisė niekada apie tai nesužinojo!

Jis pašoko nuo kėdės ir rėkdamas šiuos žodžius stovėjo surėmęs nosį su Aleksos nosimi. Kai suvokė, ką pripažino, sumirksėjo, apsilaižė lūpas, tada atsitraukė nuo jos ir nusigręžė. Nervingai perbraukė pirštais per žalvarinių smeigių eilę ant odinio krėslo atkaltės. Jį jam padovanojo duktė, vienintelis jo vaikas.

– Žinojote, kaip Steisė mylėjo Džunijorą.

– Taip, – tarė jis tyliai. – Žinojau, kad mylėjo jį labiau, nei jis buvo vertas.

– Ir kad jos meilė nesulaukė atsako.

– Taip.

– Ir kad Džunijoras mylėdavosi su ja, kai tik užsimanydavo. Manėte, verčiau apginsite jos gerą vardą ir apsaugosite nuo nepageidaujamo nėštumo kuo greičiau ją už jo ištekindamas.

Teisėjo pečiai palinko į priekį ir jis atsakė tyliu, širdgėlos persmelktu balsu:

– Taip.

Aleksa užmerkė akis ir lėtai, tyliai atsikvėpė. Įtampa atslūgo kaip nuo kranto besiritanti banga.

– Teisėjau Volesai, kas nužudė mano motiną? Ką dengė Angusas prašydamas paskubomis perleisti Badį Hiksą per teisės sistemą?

Jis atsigręžė į ją.

– Nežinau. Dievas man liudininkas, nežinau. Prisiekiu savo, kaip teisėjo, tarnybos metais.

Ji juo patikėjo ir tą jam pasakė. Stengdamasi kuo mažiau trukdyti susirinko daiktus. Kai priėjo prie kabineto durų, Volesas laibu balsu ištarė jos vardą.

– Klausau.

– Jei šitai kada nors pasieks teismą, ar jūsų bylai bus būtina, kad viskas būtų atskleista?

– Deja, atrodo, kad taip. Labai gaila.

– Steisė... – Jis nutilo ir atsikrenkštė. – Nemelavau sakydamas, kad ji nežinojo apie mano susitarimą su Angusu.

Aleksa pakartojo:

– Man labai gaila.

Jis liūdnai linktelėjo. Ji žengė į prieškambarį ir uždarė duris. Sekretorė sviedė į ją apmaudo kupiną žvilgsnį, kuris nebuvo toks jau visai nepelnytas. Ji privertė teisėją pasakyti tiesą. Tai buvo būtina, bet tą daryti nebuvo malonu.

Laukdama lifto Aleksa išgirdo šūvį.

– Dieve, ne, – sukuždėjo ji žodžius, bet net nepajuto juos tarianti.

Numetė portfelį ir nubėgo į koridoriaus galą. Prie kabineto durų stovėjo ponia Lipskomb. Aleksa nustūmė ją į šalį ir įbėgo pirmoji.

Tai, ką išvydo, privertė ją staiga sustoti. Jos riksmas sustingo gerklėje, bet sekretorės klyksmas nuaidėjo kabinete ir nusirito koridoriais.

Keturiasdešimt pirmas

Per šešiasdešimt sekundžių nuo šūvio prie teisėjo Voleso kabineto durų suplūdo sekretorių, antstolių ir kitų teismo darbuotojų srautas.

Ridas, pirmasis atbėgęs laiptais iš pusrūsio, pečiais prasiskynė pro juos kelią, tuo pat metu šūkalodamas nurodymus jį sekantiems pavaduotojams.

– Visus išsklaidykite!

Vienam davė nurodymą iškviesti greitąją pagalbą, kitam – atitverti koridorių. Guodžiamai apglėbė isteriškai raudančią ponią Lipskomb ir liepė Imodženai, Pato Časteno sekretorei, ją išvesti. Tada prisiartino prie Aleksos.

– Eikite į mano kabinetą, užsirakinkite ir būkite ten, supratot? – Ji spoksojo į Ridą bereikšmiu žvilgsniu. – Supratot? – papurtydamas ją garsiai pakartojo jis.

Vis dar nepajėgdama ištarti nė žodžio, Aleksa linktelėjo.

Kitam pavaduotojui Ridas pasakė:

– Pažiūrėk, kad ji nueitų į mano kabinetą. Nieko neįleisk.

Pareigūnas nusivedė ją šalin. Prieš išeidama iš teisėjo kabineto ji pamatė, kaip Ridas dirstelėjo į šiurpų vaizdą prie stalo. Persibraukė ranka plaukus ir sumurmėjo:

– Šūdas.

Jo kabinete apatiniame aukšte Aleksa laukė žingsniuodama, raudodama, griežadama dantimis, spoksodama į erdvę.

Kankinosi savo asmeniniame pragare dėl teisėjo Voleso savižudybės.

Jai galvoje taip stipriai tvinksėjo, jog atrodė, kad trūks odą laikančios siūlės. Ji nepasiėmė vaistų. Skubiai apieškojo šerifo rašomąjį stalą, bet nerado nė tabletės aspirino. Ar tas žmogus visiškai atsparus skausmui?

Aleksai svaigo galva, ją pykino, o rankos niekaip nesušilo, nors gausiai prakaitavo. Pro senoviškas gipsines lubas iš viršaus persidavė visi garsai, bet ji jų negalėjo atskirti. Tai buvo nesiliaujantis žingsnių paradas. Kabinetas gelbėjo ją nuo sumaišties, bet jai žūtbūt reikėjo žinoti, kas vyksta virš galvos esančiuose kabinetuose ir koridoriuose.

Ji buvo iki kaklo paskendusi neviltyje. Faktai bylojo negailestingą tiesą, kurios ji nenorėjo pripažinti. Teisėjui Volesui prisipažinus dėl tiesos nuslėpimo dar labiau padidėjo jos pagrindinių įtariamųjų kaltė.

Pakliuvęs į keblią padėtį, Angusas be sąžinės graužimo būtų ieškojęs išeities. Lygiai taip pat, kad apsaugotų Džunijorą, būtų papirkęs teisėją ir tikriausiai neką mažiau pasistengęs dėl Rido. Bet kuris iš jų trijų tą naktį nuėjo į arklidę ir nužudė Seliną?

Kai Ridas plačiai atvėrė duris, Aleksa krūptelėjusi atsigręžė. Ji spoksojo pro langą. Nenutuokė, kiek laiko laukė kambaryje, bet jam spragtelėjus šviesos jungiklį staiga suvokė, kad lauke temsta. Ji vis dar nežinojo, kas vyksta viršuje ir prieš teismo rūmus.

Ridas griežtai ją nužvelgė, bet nieko nepasakė. Įsipylė puodelį kavos ir kelis kartus iš jo gurkštelėjo.

– Kodėl pastaruoju metu, kai šiame mieste kas nors nutinka, vis būnate įsipainiojusi jūs?

Jai akyse tučtuojau susitvenkė ašaros. Vieną akimirką jų nebuvo, kitą – jau veržėsi pro akių vokus. Ji nutaikė virpantį smilių jam į krūtinę.

– Nereikia, Ridai. Nežinojau, kad...

– Kad kai priremsite Džo Volesą prie sienos, jis ištaškys sau smegenis. Ką gi, taip atsitiko, vaikuti. Jos varva nuo jo stalo krašto.

– Užsičiaupk.

– Ant sienos priešingoje pusėje radome kuokštus plaukų ir gumulėlius audinių.

Ji užsidengė burną rankomis užgniauždama riksmą. Nusigręžusi ėmė nevaldomai virpėti. Kai jis ją palietė, krūptelėjo, bet rankos tvirtai laikė apglėbusios jos pečius. Jis ją atgręžė ir prisitraukė prie krūtinės.

– Dabar nurimkite, viskas baigta. – Jam giliai įkvėpus, krūtinė ties jos skruostu išsipūtė. – Pamirškite.

Ji atsistūmė nuo jo.

– Pamiršti? Žmogus negyvas. Tai mano kaltė.

– Ar jūs paspaudėte gaiduką?

– Ne.

– Tada tai ne jūsų kaltė.

Į duris pasibeldė.

– Kas ten? – piktai paklausė Ridas.

Kai pavaduotojas pasakė vardą, Ridas liepė jam įeiti. Davė ženklą Aleksai sėstis į kėdę, tuo tarpu pavaduotojas įdėjo į rašomąją mašinėlę lapą popieriaus. Ji sumišusi pažvelgė į Ridą.

– Mums reikia išklausyti jūsų parodymus, – tarė jis.

– Dabar?

– Geriausia būtų viską užbaigti. Pasiruošęs? – paklausė jis pavaduotojo ir sulaukė galvos linktelėjimo. – Gerai, Aleksa, kas atsitiko?

Prieš pradėdama kalbėti ji nusišluostė veidą popierine servetėle. Kuo trumpiau papasakojo, kas įvyko teisėjo kabinete, stengdamasi neminėti jokių vardų ar aptartų klausimų.

– Išėjau iš jo kabineto ir nuėjau iki lifto. – Ji spoksojo į šlapią nosinaitę, lamdomą rankose. – Tada išgirdau šūvį.

– Nubėgote atgal?

– Taip. Jis buvo susmukęs kėdėje. Galva gulėjo ant stalo. Pamačiau kraują ir... ir supratau, ką jis padaręs.

– Ar matėte pistoletą? – Ji papurtė galvą. Ridas kreipėsi į pavaduotoją: – Užrašyk, kad ji pasakė „ne" ir kad negalėjo jo matyti, nes jis iškrito iš aukos dešinės rankos ant grindų. Šiam kartui bus gana. – Pavaduotojas taktiškai išėjo. Ridas luktelėjo. Jo koja, nuleista nuo stalo kampo, ant kurio jis sėdėjo, suposi pirmyn atgal. – Apie ką judu su teisėju kalbėjote?

– Apie Selinos nužudymą. Apkaltinau jį įkalčių suklastojimu ir kyšio paėmimu.

– Rimti įtarimai. Kaip jis reagavo?

– Jis juos pripažino.

Ridas išėmė kažką iš savo marškinių kišenės ir numetė ant stalo. Sidabrinis skalpelis nukrito dusliai žvangtelėdamas. Buvo oksidavęsis, bet kitais atžvilgiais švarus.

Jį pamačiusi, Aleksa pasibaisėjusi atsitraukė.

– Iš kur jį gavote?

– Radau kairėje teisėjo rankoje.

Juodu ilgai žiūrėjo vienas į kitą. Pagaliau Ridas tarė:

– Tai buvo jo savigraužos įrankis, laikomas stalo stalčiuje, nuolatinis priminimas, kad buvo papirktas. Žinant, kaip didžiavosi savo ilgamečiu teisėjo darbu, nenuostabu, kad pasirinko mirtį. Verčiau jau nusitraukti pusę galvos nei matyti žlungant savo karjerą.

– Ar tai viskas, ką galite pasakyti?

– O ko dar tikitės?

– Tikiuosi, kad paklausite, kas jį papirko. Kuo? Kodėl? – Jos ašarotos akys kaipmat išdžiūvo. – Viską jau žinote, tiesa?

Jis pasislinko nuo stalo ir atsistojo.

– Aš ne vakar gimęs, Aleksa.

– Tad žinote, kad Angusas privertė teisėją Volesą uždaryti Kvaišelį Badį kaip galimą Selinos žudiką mainais už Džunijoro ir Steisės vedybas.

– Kur tai jus veda? – Jis įsisprendęs grėsmingai palinko virš jos. – Tai spėlionės. Negalite to įrodyti. Jei toks pokalbis ir įvyko, nė vienas nebuvo toks kvailas, kad jį įrašytų. Čia tiek vietos pagrįstoms abejonėms, kad į ją tilptų visas Dalaso centras. Žmogus negyvas, jo, kaip puikaus teisėjo, reputacija nuėjo velniop, o jūs vis dar neturite kuo pagrįsti kaltinimų žmogžudyste. – Jis piktai pabarbeno sau į krūtinę. – Man teko nuvažiuoti į teisėjo namus ir pranešti Steisei, kad jos senukas ištaškė sau galvą ant rašomojo stalo dėl jūsų laisvai traktuojamų įtarimų, kuriuos didžioji žiuri tikriausiai atmestų. – Jis nutilo ir susitvardė. – Kol aš rimtai neužpykau ant jūsų, siūlau kraustytis iš čia ir eiti kur nors, kur saugu.

– Saugu? Kam?

– Jums, velniai rautų. Ar dar nesupratote šito įvykio padarinių? Patui Častenui beveik sustojo širdis. Šiandien jau tris kartus skambino Gregas Harperis norėdamas sužinoti, ar galite būti kaip nors susijusi su šio iškilaus ir gerbiamo teisėjo savižudybe. Steisė iš sielvarto pakvaišusi, bet kai protas nušvinta, keikia jus, siųsdama amžinon pražūtin. Ant teismo rūmų laiptų Plametas su savo fanatikų armija išsirikiavę laiko plakatus, kad čia – tik galo pradžia. Visas šitas chaosas – dėl jūsų ir jūsų neapgalvotos bylos, prokurore.

Aleksa pajuto, tarsi krūtinė tuojau įdubs, bet ji pasipriešino.

– Ar turėjau leisti Volesui vaikščioti laisvėje vien todėl, kad jis – tikrai malonus vyrukas?

– Aleksa, yra subtilesnių būdų tvarkyti tokias delikačias situacijas kaip ši.

– Bet niekas jos apskritai netvarkė! – sušuko ji. – Ar toks jūsų požiūris į teisėsaugą, šerife Lambertai? Kai kurios taisyklės kai kuriems žmonėms netaikomos? Kai jas sulaužo jūsų draugas, jūs patogiai nusisukate į šalį? Matyt, taip yra. Pavyzdžiui, Noros Geil Berton ir jos viešnamio atvejis. Ar tokia pati teisingumo išimtis taikoma ir jums?

Jis neatsakė. Priėjo prie durų ir jas atvėrė trumpai tardamas:

– Eime.

Ji su Ridu žengė į koridorių. Jis nuvedė ją prie užpakalinio lifto.

– Patas paskolino man savo žmonos automobilį, – tarė ji, – jis stovi prieš rūmus.

– Žinau. Šalia jo įsikūrusi minia žurnalistų, visi nori sužinoti kraują stingdančias teisėjo savižudybės smulkmenas. Slapta išvesiu jus pro užpakalines duris.

Jie nepastebėti išėjo iš pastato. Lauke buvo visiškai tamsu, Aleksa spėliojo, kuri galėtų būti valanda.

Kai jie buvo pusiaukelėje tarp pastato ir automobilių aikštelės, iš šešėlio išniro žmogysta ir užtvėrė kelią.

– Steise, – tyliai šūktelėjo Ridas. Nesąmoningai ranka sugniaužė pistoleto rankeną, nors iš dėklo jo neištraukė.

– Pamaniau, sugausiu tave mėginančią pasislėpti.

Steisės akys buvo įsmeigtos į Aleksą. Matydama jose tokią neapykantą Aleksa troško gūžtis prie Rido, bet laikė galvą iškėlusi.

– Prieš jums ką nors pasakant, Steise, noriu, kad žinotumėte: man siaubingai gaila jūsų tėvo.

– Tikrai?

– Tikrai.

Steisė suvirpėjo iš šalčio, o gal iš pasibjaurėjimo, – Aleksa negalėjo atskirti.

– Atvažiavai čionai jo sužlugdyti. Užuot jo gailėjusi, turėtum labai savimi didžiuotis.

– Niekuo nesu susijusi su jūsų tėvo praeities klaidomis.

– Tu kalta dėl viso šio jovalo! Kodėl negalėjai palikti jo ramybėje? – šaukė Steisė drebančiu balsu. – Niekam nesvarbu, kas įvyko prieš dvidešimt penkerius metus, išskyrus tave. Jis buvo jau senas. Vis tiek po kelių mėnesių ketino išeiti į pensiją. Ką jis tau darė blogo?

Aleksa prisiminė paskutinius jai ištartus teisėjo žodžius. Steisė nežinojo apie tamsų sandorį, sudarytą jos naudai.

Aleksa galėjo apsaugoti ją nuo to skausmo, bent kol apmalš smūgis dėl tėvo mirties.

– Negaliu su jumis aptarinėti bylos. Atleiskite.

– Bylos? Bylos? Byla čia niekuo dėta. Tai tavo niekam tikusi motina, manipuliavusi žmonėmis – vyrais. Kažkam tai nusibodo ir ją nužudė. – Jos akys grėsmingai susiaurėjo ir ji įsiutusi žengė arčiau. – Esi visai tokia pat kaip ji, kurstai sumaištį, naudojiesi žmonėmis ir esi kekšė!

Ji metėsi prie Aleksos, bet Ridas žengė tarp jų atremdamas Steisę krūtine ir laikė ją tol, kol atslūgo įniršis ir ji, netekusi jėgų, įsitvėrė į jį ir pratrūko raudoti.

Jis glostė jai nugarą ir murmėjo paguodos žodžius. Už jos nugaros perdavė Aleksai bleizerio raktelius. Ji juos paėmė ir įsėdo į automobilį, užsirakino. Žiūrėjo pro langą ir matė, kaip jis nuveda Steisę už pastato kampo ir dingsta iš akių. Po kelių minučių grįžo protekine. Ji atrakino duris, jis įlipo.

– Ar jai nieko nenutiks? – paklausė Aleksa.

– Nieko. Perdaviau ją vieniems draugams. Jie pasirūpins, kad ji grįžtų namo. Kas nors šią naktį pasiliks su ja. – Jo lūpos susiaurėjo ir virto nuožmiu brūkšniu. – Žinoma, to vyro, kurio jai reikia, ten nėra.

– Tėvo?

Jis papurtė galvą.

– Džunijoro.

Kadangi viskas buvo taip apgailėtinai liūdna, Aleksa vėl pravirko.

Keturiasdešimt antras

Ji pakėlė galvą tik kai bleizeris trinktelėjo į kelio duobę. Bandė susiorientuoti dairydamasi pro priekinį stiklą, bet naktis buvo tamsi, o kelias be ženklų.

– Kur važiuojame?

– Į mano namus.

Vos jam tai ištarus, priekiniai žibintai apšvietė namą.

– Kodėl?

Jis išjungė automobilio variklį.

– Nes bijau išleisti jus iš akių. Kai išleidžiu, atsiranda negyvų arba sužeistų žmonių.

Jis paliko ją sėdinčią automobilyje, o pats nuėjo atrakinti durų. Ji svarstė, ar neišvažiavus, bet jis buvo paėmęs raktelius. Tam tikra prasme Aleksai palengvėjo, kad iš jos atimta iniciatyva. Ji norėjo mesti jam iššūkį, bet neturėjo nei fizinių, nei dvasinių jėgų. Nuvargusi pastūmė bleizerio dureles ir išlipo.

Naktį namas atrodė kitaip. Kaip ir moters veidas, apšviestas neryškios, padedančios paslėpti trūkumus šviesos, atrodė geriau. Ridas buvo nuėjęs pirma ir įžiebęs šviesą. Jis stovėjo palinkęs prie židinio ir ilgu degtuku kūrė sukrautus pagalius.

Kai sausos malkos ėmė traškėti, jis atsitiesė ir paklausė:

– Ar jūs išalkusi?

– Išalkusi? – pakartojo Aleksa žodį, tarsi šis būtų nežinomos jai kalbos.

– Kada paskutinį kartą valgėte? Per pietus?

– Vakar vakare Džunijoras atnešė man mėsainį.

Jis piktai suniurzgė ir nudrožė virtuvėn.

– Nepažadu nieko taip įmantraus, kaip mėsainis.

Lupės dukterėčios dėka maisto podėlis neseniai buvo prikrautas ne vien žemės riešutų sviesto ir traškučių. Greitai apžvelgęs, išvardijo galimybes:

– Konservuota sriuba, konservuoti spagečiai, šaldyti kukurūzų lapų vyniotiniai, kiaušinienė su šonine.

– Kiaušinienė su šonine.

Abu darbavosi draugiškai tylėdami. Iš tikro daugiausia triūsė Ridas. Jis nedaug tekreipė dėmesio į valyvumą ir kulinarines subtilybes. Aleksai patiko jį stebėti. Kai padėjo priešais ją lėkštę ir sudribo į kėdę kitoje nedidelio stalelio pusėje, ji jam liūdnai nusišypsojo. Jis pastebėjo jos veido išraišką ir gerai įsižiūrėjo šakute keldamas pirmą kąsnį prie burnos.

– Kas yra?

Ji papurtė galvą ir droviai nudelbė akis.

– Nieko.

Regis, jis neketino priimti tokio jos atsakymo. Bet, jam nespėjus paklausti, suskambo telefonas. Jis ištiesė ranką prie ragelio, kabančio ant sienos.

– Lambertas. Ak, sveikas, Džunijorai. – Jis pažvelgė į Aleksą. – Taip, buvo tikras jovalas. – Įsiklausė. – Ji, e... ji buvo susitikusi su juo prieš pat tam atsitinkant... Bijau, kad ji viską matė... – Jis savais žodžiais persakė oficialius Aleksos parodymus. – Tiek ir težinau... Na, dėl Dievo, liepk jiems nusiraminti. Galės pasiskaityti rytojaus laikraštyje, kaip ir visi kiti... Gerai, klausyk, atleisk man, – tarė jis, – buvo bjauri diena ir aš pavargęs. Duok Sarai Džo kokią tabletę ir pasakyk Angusui, kad jam nėra ko jaudintis, – toliau kalbėjo Ridas. Sugavo piktą Aleksos žvilgsnį, bet išsaugojo mandagią veido

išraišką. – Aleksa? Ji namie... Na, jei nekelia ragelio, tikriausiai duše. Jei nori vaidinti gailestingąjį samarietį, kai kam tavęs šiąnakt reikia labiau nei Aleksai... Steisei, kvaily. Kodėl tau ten nenuvažiavus ir nepasėdėjus su ja... Gerai, pasimatysime rytoj.

Baigęs kalbėti, paliko nukeltą ragelį ir vėl ėmėsi valgio. Aleksa paklausė:

– Kodėl nepasakėte jam, kad aš čia?

– Norėjote, kad pasakyčiau?

– Ne per daug. Tiesiog stebiuosi, kodėl nepasakėte.

– Jam nereikia žinoti.

– Ar jis aplankys Steisę?

– Turiu vilties, bet dėl Džunijoro negali būti tikras. Tiesą sakant, – tarė jis nurydamas kąsnį, – regis, jis galvoja tik apie jus.

– Apie mane asmeniškai ar apie tai, ką išgirdau iš teisėjo Voleso?

– Ko gera, apie šį derinį.

– Angusas sunerimęs?

– Savaime suprantama. Džo Volesas – senas jo draugas.

– Draugas ir bendrininkas. – Ridas neužkibo, net nenukreipė dėmesio nuo valgio. – Turiu pasikalbėti su Angusu, Ridai. Noriu, kad nuvežtumėte mane tenai, kai tik baigsime valgyti. – Jis ramiai paėmė kavos puodelį, gurkštelėjo, padėjo jį ant lėkštelės. – Ridai, ar girdėjote?

– Taip.

– Tai ar nuvešite mane?

– Ne.

– Man reikia su juo pasikalbėti.

– Ne šį vakarą.

– Taip, šį vakarą. Volesas paliudijo, kad jis dalyvavo nuslepiant tiesą. Man reikia jį dėl to apklausti.

– Jis niekur neišvyks. Bus gerai ir rytoj.

– Jūsų ištikimybė pagirtina, bet negalite visam laikui apsaugoti Anguso.

Jis sudėjo įrankius ant tuščios lėkštės ir nunešė ją į plautuvę.

– Šį vakarą jūs man keliate didesnį rūpestį nei Angusas.

– Aš?

Jis dirstelėjo į jos lėkštę ir patenkintas, kad Aleksa baigė valgyti, paėmė ją.

– Matėte save veidrodyje pastaruoju metu? Atrodote baisiai prastai. Kelis kartus buvau pasiryžęs jus gaudyti bijodamas, kad tuoj nualpsite.

– Jaučiuosi gerai. Jei tik parvežtumėte mane atgal į motelį, aš...

– Ne, – tarė jis, purtydamas galvą. – Šiąnakt liksite čia, kad bent kiek pamiegotumėte nekamuojama žurnalistų.

– Nejau tikrai manote, kad taip būtų?

– Teisėjo mirtis – sensacinga žinia. Teisėjo savižudybė – tuo labiau. Jūs – paskutinis su juo kalbėjęs asmuo. Atliekate tyrimą, kuris kelia nerimą lenktynių komisijai. Taip, manau, žiniasklaida nutryps krūmus aplink „Vakarietį" braudamasi prie jūsų.

– Nieko nenutiks, jei užsirakinsiu savo kambaryje.

– Nerizikuosiu. Kaip jau sakiau, nenoriu, kad kuri nors iš Harperio numylėtinių būtų nužudyta mano apygardoje. Per kelias pastarąsias savaites padarėte mums užtektinai neigiamos reklamos. Aišku kaip dieną, kad daugiau nebepakelsime. Ar skauda galvą?

Ji buvo parėmusi galvą ranka ir nesąmoningai trynė smilkinius.

– Taip, truputį.

– Išgerkite vaistų.

– Neturiu pasiėmusi.

– Pažiūrėsiu, gal rasiu jums ko nors nuo skausmo.

Jis užėjo už jos kėdės atkaltės ir atitraukė kėdę nuo stalo. Stodamasi ji tarė:

– Laikote pasislėpęs ir narkotikų? Taip pažeidžiate įstatymą, juk žinote.

– Ar apie nieką daugiau negalvojate, tik apie įstatymą? Tik apie tai, kas yra teisinga ir kas neteisinga? Ar ta riba jums tokia aiški?

– O jums – ne?

– Jei taip būtų buvę, daugybę kartų būčiau alkęs. Vogiau maistą sau ir savo seniui. Ar tai blogai?

– Nežinau, Ridai, – pavargusiu balsu atsakė ji.

Jai per daug skaudėjo galvą, tad nesiginčijo. Nusekė paskui jį koridoriumi, ne visai suvokdama, kur jis eina. Ridas uždegė miegamojo šviesą.

Jos veide, matyt, atsispindėjo nerimas, nes jis pašaipiai nusiviepė ir tarė:

– Nesijaudinkite. Nemėginu jūsų sugundyti. Miegosiu ant sofos svetainėje.

– Tikrai neturėčiau čia pasilikti, Ridai.

– Šiuo klausimu abu galėtume elgtis kaip suaugę... jei jūs būtumėte suaugusi, žinoma.

Nė kiek nepralinksmėjusi ji staiga pratrūko:

– Yra milijonas priežasčių, kodėl neturėčiau čia nakvoti. Pati pirmoji priežastis yra ta, kad kaip tik dabar turėčiau apklausti Angusą.

– Suteikite jam malonę ir dovanokite dar vieną naktį. Kam tai pakenks?

– Patas Častenas tikriausiai lauks mano žinutės.

– Pasakiau jam, kad beveik nesilaikote ant kojų ir kad susisieksite su juo rytą.

– Matau, suplanavote iš anksto.

– Nerizikavau. Jei jums leidžiama laisvai klajoti, būnate pavojinga.

Ji atsirėmė į sieną ir trumpai užsimerkė. Būdama per daug išdidi pasiduoti, bet per daug išsekusi atsilaikyti, ji pasirinko kompromisą.

– Tik atsakykite į vieną klausimą.

– Rėžkite.

– Ar galiu pasinaudoti jūsų dušu?

Po penkiolikos minučių ji užsuko čiaupus ir nuo skersinio nusikabino rankšluostį. Jis paskolino jai pižamą. Ši atrodė visiškai nauja.

Kai ji į tai atkreipė dėmesį, Ridas tarė:

– Džunijoras atnešė ją į ligoninę, kai prieš keletą metų man išoperavo apendiksą. Vilkėjau ją tik tam, kad nereikėtų gulėti su tais užpakalį apnuoginančiais marškiniais. Šiaip jų nepakenčiu.

Šypsodamasi dėl nemalonios jo grimasos, kurią nutaisė tai sakydamas, ji įkišo rankas į mėlyną šilkinį švarkelį ir užsisagstė priekyje sagas. Kaip tik tuomet jis pabeldė į duris.

– Radau tablečių nuo skausmo.

Iki pusės šlaunų gerai pridengta, Aleksa atvėrė duris. Jis padavė jai buteliuką receptinių vaistų.

– Jie stiprūs, – atkreipė dėmesį ji skaitydama etiketę. – Tikriausiai labai skaudėjo. Po apendikso operacijos?

Jis papurtė galvą.

– Gydžiausi šaknies kanalą. Geriau jaučiatės?

– Dušas padėjo. Taip labai nebeskauda galvos.

– Išsitrinkote plaukus.

– Nepaklusau gydytojų nurodymams. Turėjau netrinkti visą savaitę, bet nebegalėjau daugiau kęsti.

– Verčiau leiskite pažiūrėti į jūsų siūles.

Ji palenkė galvą į priekį ir Ridas švelniai perskyrė jos plaukus. Pirštai buvo lengvi ir įgudę. Galvos oda juto tik jo kvėpavimą.

– Viskas atrodo gerai.

– Ploviau aplink žaizdą.

Ridas žengė žingsnį į šalį, bet nenuleido nuo jos akių. Ji taip pat pažvelgė į jį. Šitaip jie žiūrėjo ilgai ir tylėdami. Pagaliau Ridas tarė tyliu, šiurkščiu balsu:

– Verčiau išgerkite tabletę.

Ji nusisuko į praustuvę ir iš čiaupo prisipylė stiklinę vandens. Iš plastikinio buteliuko iškratė tabletę, įsimetė į burną ir užgėrė dideliais gurkšniais. Nuleisdama galvą sugavo veidrodyje jo žvilgsnį. Užspaudė tablečių buteliuko dangtelį ir atsigręžė atgalia ranka šluostydamasi burną.

Nežinia dėl ko visiškai netikėtai jai akyse susitvenkė ašaros.

– Žinau, kad ne itin gerai mane vertinate, Ridai, bet turėtumėte žinoti, kaip siaubingai jaučiuosi dėl to, ką padarė teisėjas Volesas. – Jos apatinė lūpa ėmė virpėti, balsas nuo jausmų prikimo. – Tai buvo baisu, siaubinga. – Ji žengė prie jo, rankomis apglėbė jo liemenį ir prigludo skruostu jam prie krūtinės. – Nors kartą būkite geras ir tik palaikykite mane apkabinęs. Prašau.

Jis sunkiai ištarė jos vardą ir ranka apsivijo jos liemenį. Kita ranka apglėbė pakaušį, kad prilaikytų veidą prie krūtinės. Švelniai masažavo jai galvą ir bučiavo kaktą. Vos jo lūpos prisilietė, Aleksa pakėlė galvą. Buvo užsimerkusi, bet veidu jautė jo žvilgsnio karštį.

Ridas brūkštelėjo lūpomis per jos lūpas, o kai šios prasivėrė, jis dar kartą sudejavo ir aistringai ją pabučiavo. Rankomis perbraukė šlapius jos plaukus, tada paglostė kaklą.

– Paliesk mane vėl, Ridai.

Jis atsegė pižamos švarkelį, tada rankos įslydo vidun, jis apkabino jos kūną ir pakėlė aukštyn prie savęs. Jo marškiniai švelniai trynėsi į jos spenelius. Apnuogintu pilvu jautė šaltą diržo sagties gėlimą, o pūpsantis kelnių praskiepas baksnojo jos kauburį, rėmėsi į švelnius plaukelius tarp šlaunų.

Kiekvienas pojūtis buvo vis labiau audrinantis. Aleksa norėjo mėgautis kiekvienu atskirai, bet visų derinys buvo toks

nuostabus ir užvaldantis, kad ji negalėjo sutelkti dėmesio. Visi kraujo indai išsiplėtė nuo aistros. Jis ją užtvindė.

Staiga Ridas nuo jos atsitraukė. Ji suglumusi pažvelgė į jį išplėstomis akimis nujausdama, kuo tai gali baigtis.

– Kas, Ridai?

– Privalau žinoti.

– Ką?

– Ar buvai lovoje su Džunijoru?

– Neprivalau šito pasakyti.

– Privalai, – tvirtai tarė jis. – Jei nori, kad pasistūmėtume dar žingsneliu toliau, privalai. Ar buvai lovoje su Džunijoru?

Geismas nugalėjo išdidumą. Ji papurtė galvą ir tyliai sukuždėjo:

– Ne.

Po kelių sunkių akimirkų jis tarė:

– Gerai, tada šį kartą padarysime taip, kaip reikia.

Paėmęs ją už rankos nusivedė į svetainę; čia Aleksa nustebo, nes kol ji prausėsi po dušu, buvo ištiesta lova. Svetainėje vienintelė šviesa sklido nuo židinyje degančios ugnies. Buvo jau pasiklojęs sau lovą, bet dabar visą patalą nutraukė ant grindų prie židinio. Ji priklaupė ant guolio, o jis tuo tarpu ėmė ramiai nusirenginėti.

Batai, kojinės, marškiniai ir diržas greitai buvo numesti į šalį. Aleksa, pasidavusi impulsui, nustūmė jo rankas, kai jos ėmėsi atseginėti kelnių praskiepą. Palengva pirštais bruko nepaklusnias metalines sagas pro skylutes. Kai visos buvo atsegtos, ji praskleidė plyšį plačiau, palinko į priekį ir jį pabučiavo.

Dejuodamas Ridas švelniai suėmė jos galvą delnais. Jos šilta ir drėgna burna prasivėrė ties jo pilvu vos žemiau bambos.

– Šitai mėgstu labiausiai, – sugergždė jis.

Įspraudusi rankas į džinsų užpakalį, nusmaukė juos jam per sėdmenis, tuo tarpu lūpomis lengvai bučiavo apatinę jo kūno dalį. Pagaliau liežuvis slystelėjo penio galeliu.

– Liaukis, Aleksa. Liaukis, – suaimanavo jis. – Tai mane pribaigs, vaikuti.

Jis greitai išsinėrė iš džinsų ir nuspyrė juos į šalį. Nuogas buvo aukštas, liemeningas ir tvirtas. Apendikso šalinimo randas tebuvo vienas iš daugelio randų.

Jo kūno plaukai sugavo židinio liepsnos atšvaitus. Išryškėjo tarsi auksiniai pūkeliai ant įdegusios odos, išskyrus tuos, kurie žėlė aplink lytį – tamsūs ir tankūs. Raumenys nuvilnydavo nuo kiekvieno judesio.

– Išlįsk iš tos prakeiktos pižamos, kol jos nesuplėšiau.

Tupėdama ant kulnų Aleksa nusimetė nuo pečių pižamos švarkelį ir leido jam nuslysti. Gundanti medžiaga išsiskleidė aplinkui. Ridas suklupo priešais ją. Akys gerte gėrė kiekvieną jos colį.

Aleksa manė, kad jis dvejoja, ar ją paliesti, bet pagaliau Ridas pakėlė ranką jai prie plaukų ir pataršė drėgnas kaštonines sruogas. Stebėjo, kaip ranka palengva keliauja žemyn kaklu ir prie krūties. Nykštys lengvai, įgudusiu judesiu brūkštelėjo aplink spenelį, ir šis sustandėjo.

Ji užgniaužusi kvapą atsiduso.

– Maniau, nemėginsi manęs suvilioti.

– Melavau.

Juodu kartu atsigulė. Jis užtraukė antklodę, apglėbė Aleksą, prisitraukė ir ėmė bučiuoti – labiau švelniai nei aistringai.

– Tu labai mažutė, – sukuždėjo jai prie lūpų. – Ar aną naktį tave užgavau?

– Ne.

Jis atlošė galvą ir įtariai į ją pažvelgė. Ji droviai linktelėjo.

– Tik truputį.

Jis ranka apglėbė jai kaklą, glostė jį nykščiu.

– Iš kur galėjau žinoti, kad tu mergaitė?

– Negalėjai.

– Kaip čia atsitiko, kad buvai nekalta, Aleksa?

Ji palenkė galvą į vieną pusę ir pažvelgė į jį.

– Nejau taip svarbu priežastys, Ridai?

– Vien todėl, kad man leidai.

– Man nešovė į galvą leisti. Tiesiog taip atsitiko.

– Gailiesi?

Ji priglaudė delną jam prie skruosto ir nulenkė jo galvą žemyn. Bučiavosi ilgai ir godžiai. Kai bučinys baigėsi, jo ranka vėl susirado jos krūtį. Nustūmęs antklodę stebėjo savo pirštus, glamonėjančius spenelį.

– Ridai, – tarė ji nedrąsiai, – man drovu.

– Noriu žiūrėti. Tik pasakyk, kai sušalsi.

– Man nešalta.

Ji tyliai, aistringai sudejavo dar prieš jam palenkiant galvą ir lūpomis apžiojant spenelį. Čiulpė jį meistriškai. Ranka nuslydo žemyn pasidžiaugti juosmens išlinkimu, tada paglostė klubą ir šlaunį. Žaismingai palietė bambą ir švelniai krumpliais patrynė žemiau jos. Palietė standžių plaukelių trikampį ir jo akys patamsėjo.

– Noriu, kad šį kartą patirtum orgazmą, – sumurmėjo jis.

– Ir aš noriu.

Jo ranka nuslydo jai tarp šlaunų. Ji truputį kilstelėjo klubus, kad jam būtų patogiau. Jau buvo sudrėkusi. Jo pirštai įslydo į ją.

– Ridai, – iš malonumo aiktelėjo ji.

– Ššš. Tiesiog mėgaukis.

Jo nykštys tingiai braukė pirmyn ir atgal per tą jautrų kūno brangakmenį, tuo tarpu jis aistringai bučiavo jos dosnią burną.

– Manau, tuoj bus, – sušvokštė ji tarp bučinių.

– Dar ne. Kalbėk su manimi. Su manimi lovoje niekas nesikalba.

– Kalbėti? – Ji negalėjo net mąstyti. – Apie ką?

– Apie bet ką. Tiesiog noriu girdėti tavo balsą.

– Aš... nežinau...

– Kalbėk, Aleksa.

– Man patinka žiūrėti, kaip tu verdi, – leptelėjo ji.

– Ką? – sukikeno jis prie jos lūpų.

– Buvo labai vyriška, kaip barškinai ir tarškinai puodais. Esi netvarkingas. Kiaušinių nesumušei – tu juos sutraiškei. Tavo nemokšiškumas buvo žavingas.

– Tu beprotė.

– Tai tu mane varai iš proto.

– Tikrai?

Jis lėtai pajudėjo žemyn ir lyžtelėjo jai pilvą liežuviu. Nykštys ir toliau palengva ją jaudino provokuodamas ir vesdamas iš proto, tuo tarpu pirštai slysdavo tai vidun, tai išorėn. Kūno apačią užplūdo kunkuliuojantys pojūčiai. Įtampą kėlė tingus jo nykščio judėjimas, tad kai Ridas pakeitė pirštą liežuvio galiuku, ji riktelėjo.

Ji sugriebė rieškučiomis jo plaukus ir kilstelėjo klubus aukštyn, arčiau godžios jo burnos karščio, arčiau sūkuriuojančių liežuvio kerų.

Kol nenuslūgo sukrėtimo virpuliai, ji neatmerkė akių. Jo veidas buvo palinkęs virš jos. Drėgnos plaukų sruogos buvo prilipusios prie skruostų ir kaklo. Jis jas pakėlė ir padėjo ant pagalvės.

– Ką tokiomis akimirkomis sako moteris, Ridai?

– Nieko, – kimiai atsiliepė jis. – Viską pasakė tavo veidas. Anksčiau nesu stebėjęs moters veido.

Aleksą labai sujaudino jo prisipažinimas, bet ji pamėgino pajuokauti:

– Gerai. Tada nežinosi, ar aš elgiausi teisingai, ar ne.

Jis dirstelėjo į jos paraudusias krūtis, į drėgmę, nuo kurios žvilgėjo gaktos plaukeliai.

– Elgeisi teisingai.

Ji meiliai pirštais perbraukė jam per plaukus.

– Tai galėjo atsitikti ir anksčiau, na, pavyzdžiui, tą vakarą aerodrome. Ir tada Ostine, kai parvežei mane namo. Maldavau, kad tą naktį pasiliktum su manimi. Kodėl nepasilikai?

– Todėl, kad manęs norėjai ne dėl tos priežasties. Man reikėjo moters, o ne mažos mergaitės, ieškančios tėvelio. – Jis įdėmiai žiūrėjo į jos abejojantį veidą. – Neatrodai įtikinta.

Neatlaikiusi veriamo žvilgsnio Aleksa pažvelgė jam per petį.

– Ar tikrai manai, kad buvo ta priežastis? O gal norėjai ko nors kito?

– Turi omenyje ne ką nors kitą – turi omenyje Seliną. – Aleksa nusuko galvą šalin. Ridas sugriebė jos smakrą ir privertė pažvelgti į jį. – Klausyk manęs, Aleksa. Aną naktį įsiutinai mane kaip kažin ką pasakydama tą nesąmonę, kad iš tavęs paėmiau tai, ko norėjau iš Selinos. Noriu, kad tu kai ką suvoktum. Dabar čia esame tik dviese. Tarp mūsų nieko nėra. Taip pat ir vaiduoklių. Supratai?

– Manau...

– Ne, – jis taip papurtė galvą, kad gelsvų plaukų sruogos užkrito ant žalių akių, – ne manyk, žinok. Dabar mano galvoje tu – vienintelė moteris. Esi vienintelė moteris mano galvoje nuo tada, kai sutikau tave. Esi vienintelė moteris, kurią trokštu dulkinti kiekvieną minutę, kai nemiegu, ir vienintelė moteris, kurią sapnuoju dulkinantis, kai miegu. Aš tau per senas. Kvaila ir tikriausiai nedora man tavęs geisti. Tai taip velniškai sudėtinga. Bet dora ar nedora, nesvarbu, kieno esi duktė, aš tavęs geidžiu. – Jis tvirtai įsiskverbė į ją. – Supratai? – Jis stumtelėjo aukščiau, stipriau, aistringiau ir sudejavo: – Supratai?

Jis padarė viską, kad būtų suprastas.

Džunijoras pabudo prieš aušrą – jam retai taip nutikdavo. Naktis buvo nekokia. Paklausęs Rido patarimo, praleido kelias valandas su Steise. Gydytojas buvo davęs jai raminamų-

jų, bet jie suveikė nepakankamai. Kas kartą, kai Džunijoras pamanydavo, kad ji miega, ir pakildavo nuo kėdės prie jos lovos, ji pabusdavo, suspausdavo jo ranką ir maldaudavo jos nepalikti. Namo grįžo gerokai po vidurnakčio. Tada miegojo su pertrūkiais, nerimaudamas dėl Aleksos.

Vos atmerkęs akis ištiesė ranką prie telefono ir surinko „Vakariečio" motelio numerį. Pavargusiam ir viskuo nepatenkintam tarnautojui, stumiančiam paskutines ilgo budėjimo minutes, paliepė sujungti su jos kambariu. Telefonas skambėjo dešimt kartų.

Nutraukęs skambutį, surinko šerifo biuro numerį. Buvo pasakyta, kad Ridas dar neatėjęs. Paprašė, kad sujungtų su jo mobiliojo ryšio priemone, bet dispečerė atsakė, kad ši neįjungta. Paskambino Ridui į namus ir išgirdo trumpus signalus.

Suirzęs išlipo iš lovos ir ėmė temptis ant savęs drabužius. Negalėjo pakelti nežinios, kur yra Aleksa. Sužinos pats, ir pradės nuo Rido.

Prasliūkino pro tėvų miegamąjį, nors girdėjo už durų kažką krutant. Buvo tikras, kad Angusas norėtų pasikalbėti su juo apie sandorį su teisėju Volesu dėl jo ir Steisės vedybų. Džunijorui dar nesinorėjo apie tai kalbėti.

Jis išėjo iš namų ir įlipo į savo jaguarą. Buvo giedras, bet šaltas rytas. Važiuodamas iki Rido namų užtruko ne ilgiau kaip kelias minutes. Apsidžiaugė pamatęs, kad bleizeris vis dar stovi prie namo, o pro kaminą raitosi dūmai. Ridas keldavosi anksti. Reikia tikėtis, jau užkaitė kavinuką.

Džunijoras perbėgo prieangį ir pasibeldė į lauko duris. Pastovėjo ten šokinėdamas nuo vienos kojos ant kitos ir pūsdamas rankas, mėgindamas sušilti. Ilgokai palaukus, Ridas atvėrė duris. Jis mūvėjo tik džinsus, veidas buvo nugulėtas, mieguistas, jo išraiška nemaloni.

– Po velnių, kelinta dabar valanda?

– Tik nesakyk, kad ištempiau tave iš lovos, – nepatikliai tarė Džunijoras, atidarė tinklinę pertvarą ir žengė į svetainę. – Tau juk jau vėlus metas, ar ne?

– Ką čia veiki? Kas yra?

– Vyliausi, kad tu man pasakysi. Aleksa visą naktį nekėlė ragelio. Ar nutuoki, kur ji yra?

Akies krašteliu jis pastebėjo guolį prie židinio, tada kažką judant. Šiek tiek pasisukęs pamatė ją stovinčią koridoriuje, vedančiame į Rido miegamąjį. Jos plaukai buvo sutaršyti, lūpos pabrinkusios ir raudonos, kojos nuogos. Ji vilkėjo tos pižamos švarkelį, kurią jis nunešė Ridui, kai šiam buvo operuojamas apendiksas. Atrodė žaisminga ir gerai pasimylėjusi.

Džunijoras žengtelėjo atgal, jam užgniaužė kvapą. Atsišliejęs į sieną pakėlė akis į lubas ir trumpai susijuokė.

Ridas uždėjo jam ant rankos delną.

– Džunijorai, aš...

Džunijoras piktai nusipurtė draugo ranką.

– Tai tau buvo negana, kad turėjai jos motiną? Reikėjo paimti ir ją.

– Yra ne taip, – tarė Ridas plieniniu balsu.

– Ne? Tada pasakyk man, kaip yra? Aną vakarą atlaisvinai man kelią. Sakei, kad nenori jos.

– Nesakiau nieko panašaus.

– Na, velniai rautų, tikrai nesakei „prilaikyk rankas“. Puolei greičiau nei barškuolė, sužinojęs, kad ir aš domiuosi? Ko taip skubėjai? Gal baiminaisi, kad jei ji pirmiau permiegos su manimi, nebenorės iškeisti aukštos padėties į prastą gyvenimą?

– Džunijorai, liaukis! – sušuko Aleksa.

Džunijoras jos net negirdėjo. Jis žiūrėjo tik į Ridą.

– Kodėl taip yra, Ridai, kad pasiimi viską, ko noriu aš? Futbolo prizus, mano tikro tėvo pagarbą. Tu jau net nebenorėjai Selinos, bet vis tiek pasistengei, kad aš jos negaučiau, ar ne?

– Užsičiaupk, – suurzgė Ridas grėsmingai žengdamas žingsnį į priekį.

Džunijoras nusitaikė pirštu Ridui į krūtinę.

– Nesiartink prie manęs, girdi? Po velnių, nesiartink prie manęs.

Jis trenkė lauko durimis. Garsas nuaidėjo per nedidelį namelį. Nutilus jaguaro gausmui, Ridas pasuko į virtuvę.

– Nori kavos?

Aleksą pribloškė tai, ką pasakė Džunijoras, ir dar labiau apstulbino rami Rido laikysena. Ji įbėgo į virtuvę. Kai sugriebė jo ranką ir atgręžė į save, iš metalinio semtuvėlio pabiro malta kava.

– Kol dar visiškai neįsimylėjau tavęs, Ridai, noriu vieną ir paskutinį kartą kai ko paklausti. – Ji giliai įkvėpė. – Ar tu nužudei mano motiną?

Po kelių širdies dūžių jis atsakė:

– Taip.

Keturiasdešimt trečias

Fergusas Plametas stovėjo prie lovos ir žiūrėjo į savo miegančią žmoną. Jo kūnas iš pasipiktinimo virpėjo.

– Vanda, pabusk.

Jo įsakmus balsas būtų pažadinęs ir numirėlį.

Vanda atsimerkė ir svirduliuodama, sutrikusi atsisėdo.

– Fergusai, kelinta dabar...

Staiga viskas paaiškėjo, pamačius, ką jis laiko rankoje – penkis jos kaltę įrodančius šimto dolerių banknotus.

– Kelkis, – įsakė jis ir išžygiavo iš kambario.

Virpėdama iš baimės Vanda išlipo iš lovos. Kuo greičiau apsirengė ir negailestingai subraukė plaukus atgal, nenorėdama, kad jis dar dėl ko nors prie jos prisikabintų.

Jis laukė jos virtuvėje, sėdėjo prie stalo tiesus ir aukštas. Ji baugščiai priėjo prie jo kaip atgailaujanti nusidėjėlė.

– Fergusai, aš... Laikiau juos norėdama padaryti tau staigmeną.

– Tylos! – subliuvo jis. – Kol liepsiu kalbėti, tylėsi ir perkratinėsi sąžinę.

Ją persmeigė kaltinančios akys. Vanda susigėdusi nulenkė galvą.

– Iš kur juos gavai?

– Atėjo vakar paštu.

– Paštu?

Patvirtindama ji ėmė pašėlusiai linksėti galva.

– Taip. Šitame voke.

Šis gulėjo ant stalo prie kavos puodelio.

– Kodėl nuslėpei juos nuo vyro, kuriam pagal Šventąjį Raštą privalai paklusti?

– Aš, – prakalbo ji, tada nutilo apsilaižyti lūpų, – aš laikiau juos norėdama atiduoti tau kaip staigmeną.

Jo akyse žioravo įtarimas.

– Kas juos atsiuntė?

Vanda pakėlė galvą ir kvailai į jį pažiūrėjo.

– Nežinau.

Jis užsimerkė ir susiūbavo lyg apimtas transo.

– Šėtone, įsakau tau paleisti ją iš savo blogio galios. Valdai jos meluojantį liežuvį. Atiduok jį, vardan...

– Ne! – sušuko Vanda. – Aš nemeluoju. Maniau, jį atsiuntė vienas iš tų žmonių, su kuriais kalbėjai telefonu apie tai, ką padarei Mintonų rančoje.

Jis kaip įgeltas pašoko nuo kėdės. Apsukęs aplink stalą priartėjo prie jos.

– Kaip drįsti tai minėti? Ar neliepiau tau niekada niekada apie tai neprasižioti?

– Pamiršau, – tarė ji gūždamasi. – Maniau, gal pinigus atsiuntė kas nors, kas įvertino tai, ką padarei.

– Žinau, kas juos atsiuntė, – sušnypštė jis.

– Kas?

– Važiuojam su manim.

Jis stvėrė jos ranką ir nutempė prie durų, jungiančių virtuvę su garažu.

– Kur važiuojame, Fergusai?

– Palauk ir pamatysi. Noriu, kad nusidėjėliai susitiktų akis į akį.

– Vaikai...

– Dievas jais pasirūpins, kol grįšime.

Priekinėje sėdynėje pasisodinęs Vandą, Plametas važiavo miegančio miesto gatvėmis. Išvažiavęs į plentą pasuko į vakarus. Regis, šildomas teisuolio kiauto, jis nejautė šalčio. Kai įsuko į šalutinį kelią, Vanda spoksojo į jį visiškai netikėdama savo akimis, bet jis sviedė į ją tokį smerkiamą žvilgsnį, kad ji išmintingai nutylėjo nė necyptelėjusi.

Jis sustojo prie didelio namo ir paliepė žmonai lipti iš mašinos lauk. Žingsniai sunkiai sudundėjo ant įdubusių laiptų, ankstyvo ryto tyloje garsiai nuaidėjo beldimas. Pirmą kartą pasibeldus, niekas neatsiliepė, tad jis pabeldė į duris stipriau. Kai vis tiek niekas nepasirodė, jis pabrėžtinai pabarbeno į artimiausią langą.

Nora Geil pati atidarė duris ir nutaikė nedidelio pistoleto vamzdį tiesiai jam į kaktą.

– Nagi, pone, verčiau klok rimtą priežastį, kodėl trankai mano duris ir taip siaubingai anksti verti mane iš lovos.

Fergusas iškėlė rankas virš nulenktos galvos ir šaukėsi Dievo bei angelų kariuomenės, kad apvalytų nusidėjėlę nuo padarytų nuodėmių.

Nora Geil nustūmė jį į šalį ir priėjo prie sesers. Jos žvelgė viena kitai į veidą. Nora Geil spindinčiais platinos spalvos plaukais atrodė puikiai, turint omeny, kad ką tik išlipo iš lovos. Nuolatos tepama brangiais naktiniais kremais ir jos oda švytėjo. Ji tviskėjo vilkėdama rožinį atlaso chalatą, papuoštą smulkiais perliukais. Vanda, priešingai, atrodė kaip nutukusi ruda miško paukštukė.

– Čia šalta, – pareiškė Nora Geil, tarsi jos būtų matęsi vos vakar. – Eime vidun. – Ji nusivedė savo vėpsančią seserį per viešnamio slenkstį. Eidama pro šalį bakstelėjo Fergusui alkūne į oda aptrauktus šonkaulius ir tarė: – Pamokslininke, jei nesiliausi taip garsiai meldęsis, nupyškinsiu tau pautus, girdi?

– Amen! – sušuko jis, staiga baigęs savo maldą.

– Dėkoju, – linksmai tarė Nora Geil. – Esu tikra, kad man maldos pravers. Eime į vidų. Norėjau su jumis pasikalbėti.

Po kelių minučių jie susėdo prie stalo virtuvėje, kuri atrodė labai paprasta ir nė kiek nenuodėminga. Buvo išvirta kavos ir išpilstyta į dailius porceliano puodelius. Fergusas įsakė Vandai negerti, tarsi ji būtų nuodingas gėrimas.

– Negali mūsų įveikti, – karštai tarė Fergusas. – Mūsų pusėje – Dievas, ir tu, ištvirkėle, Jį labai supykdei vesdama silpnesnius brolius iš kelio.

– Apsaugok Viešpatie, – tarė Nora Geil atsainiai mostelėdama ranka. – Aš kaip reikiant prisibijau Dievo, bet tai, kas vyksta tarp Jo ir manęs, – asmeniška ir ne tavo reikalas. Vienintelis dalykas, kuriuo mane gąsdini, pamokslininke, tai tavo kvailumas.

Jis įsižeidė. Žandai išsipūtė kaip gyvatės.

– Ar tu atsiuntei mano žmonai savo nederamai uždirbtų pinigų?

– Taip. Pažiūrėjusi į ją ir tavo vaikus, pamaniau, kad galėtų juos naudingai išleisti.

– Mums nereikia tavo pinigų.

Nora Geil palinko į priekį ir tingiai šypsodamasi kreipėsi į Fergusą:

– Bet juk tu taip pat nesviedei jų man į veidą?

Jo lūpos susiraukė, lyg būtų sutrauktos virvute.

– Niekada neatsisakau dovanos, kurią taip dosniai skiria Dievas.

– Oi, neabejoju, kad neatsisakai. – Nora Geil patenkinta įmetė į kavą du gabalėlius cukraus. – Štai kodėl noriu sudaryti su tavimi sandorį, pastoriau Plametai.

– Su nusidėjėliais sandorių nesudarinėju. Atėjau čia kaip Dievo pasiuntinys, perspėti tavęs apie Jo rūstybę, išklausyti tavo išpažinties apie...

– O kaip tau patiktų nauja bažnyčia?

Evangelizacijos srautas staiga nutrūko.

– Ką?

Nora Geil tingiai maišė kavą.

– Kaip tau patiktų nauja bažnyčia? Didžiulė puiki bažnyčia, kuri pranoktų visas kitas bažnyčias mieste, net naująją Pirmųjų baptistų. – Ji nutilo, gurkštelėjo kavos. – Matau, netekai žado, ir vien tai jau palaima. – Ji vėl nusivaipė kaip katė, ką tik švariai išlaižiusi dubenėlį grietinės. – Kai tik bus baigtos „Perselio aukštumos“, būsiu labai turtinga ir labai ori. Tau, pamokslininke, būtų ne pro šalį priimti mano dosnias aukas, kurios bus didelės ir nuolatinės. Tada, kai iš *Texas Monthly* arba „60 minučių“ čionai plūs žurnalistai kalbinti manęs kaip turtingiausios valstijos verslininkės, jie taip pat galės parašyti, kokia esu dosni ir geranoriška. O mainais už tą prašmatnią bažnyčią, kurią tau pastatysiu, – vėl palinkusi į priekį kalbėjo ji, – norėčiau, kad laikytum užčiaupęs savo rėksmingą burną dėl hipodromo totalizatoriaus. Yra pakankamai kitų nuodėmių, kuriomis gali užsiimti. Jei pritrūks medžiagos pamokslams, būsiu daugiau nei laiminga galėdama pateikti tau nuodėmių sąrašą, nes esu visas jas padariusi, širduk.

Jis žiopčiojo kaip žuvis, išmesta į krantą. Be jokios abejonės, madam prikaustė jo dėmesį.

– Ir nekrėsi daugiau jokių pokštų, kaip Mintonų rančoje prieš savaitę ar panašių. Taip, – tarė ji, iškėlusi gausiai papuošalais apmaustytą ranką, kad neleistų jam to paneigti, – žinau, kad tu tą padarei. Dėl tavęs teko pribaigti vertingą žirgą, ir dėl to man tikrai perši užpakalį. – Į Plametą įsmeigtos jos akys susiaurėjo. – Jei dar kartą pasielgsi taip kvailai, ištrauksiu sakyklą tiesiai tau iš po kojų, pamokslininke. Matai, aš kuriu planus ir partrenksiu bet ką, kuris atsistos man skersai kelio. Jei turi keblumų, kuriuos nori įveikti, ateik pas mane. Kerštą palik tiems, kurie išmano, kaip keršytauti ir nebūti nutvertiems. – Ji vėl atsilošė kėdėje. – Na?

– Man... man yra apie ką pagalvoti.

– Taip netinka. Noriu, kad atsakytum šiandien. Tuojau pat. Nori tapti religijos tūzu su blizgančia nauja bažnyčia ar keliauti į kalėjimą? Nes matai, jei atmesi mano pasiūlymą, paskambinsiu savo geram draugeliui Ridui Lambertui ir pasakysiu, kad turiu tiesioginį liudininką iš to linčiuotojų antskrydžio rančoje. Tai kas, širduk, sakykla ar kalėjimas?

Fergusas nurijo seiles. Kovojo su savimi, su savo sąžine, bet neilgai. Vieną kartelį skubiai linktelėjo.

– Gerai. Ak, dar vienas dalykas, – čiauškėjo Nora Geil tuo pačiu smagiu balsu. – Liaukis elgęsis su mano seserimi kaip su kilimėliu prie durų. Kai kas girdėjo tave aną vakarą šerifo kabinete viešai ją barant. Jei kada nors nugirsiu, kad vėl taip darai, pati nurėšiu tavo apgailėtiną pimpį ir sušersiu pirmam pasitaikiusiam šuniui. Sutinki?

Jis sunkiai nurijo seiles.

– Išleisiu Vandą Geil į vandens gydyklą Dalase, ji ten bus dvi savaites ir lepinsis – nors tokių trumpų atostogų pailsėti nuo tavęs nepakaks. Kaip tikiesi pritraukti žmonių į savo naująją bažnyčią, jei tavo paties žmona atrodo prislėgta ir ujama? Šią vasarą jūsų vaikai važiuos į stovyklą. Jie gaus naujus dviračius ir beisbolo pirštines, nes aš atšaukiu tavo taisyklę, kad negalima žaisti jokių žaidimų, ir ateinantį pavasarį užrašysiu juos į Mažąją lygą. – Ji mirktelėjo. – Tetulė Nora Geil bus pats geriausias dalykas tavo vaikų gyvenime. Ar viską supranti, pamokslininke?

Plametas vėl stačiokiškai linktelėjo.

– Gerai. – Ji atsilošė kėdėje ramiai siūbuodama dailią kojytę, išlindusią iš po chalato skverno. – Dabar, kai išsiaiškinome, aptarkime sąlygas. Pirmą auką gausi tą dieną, kai bus sutvarkytas licencijos išdavimas, o tada – po sumą kiekvieno mėnesio pirmą dieną. Čekiai bus išrašomi NGB bendrovės vardu. Man pravers mokesčių lengvata, – kimiai nusijuokė ji.

Tada, baigusi pokalbį su Fergusu, Nora Geil pažvelgė į seserį.

– Vanda Geil, nelauk, kol nuvažiuosi į Dalasą. Pasinaudok tais pinigais, kuriuos aną dieną tau nusiunčiau, ir nupirk sau ir vaikams naujų drabužių. Ir dėl Dievo, padaryk ką nors plaukams. Atrodai kaip šūdas.

Vandos akys apsitraukė migla.

– Ačiū tau, labai ačiū.

Nora Geil siekė paspausti seseriai rankos, bet apsigalvojo ir prisidegė juodą cigaretę. Pro tirštą aitrių dūmų debesį atsakė:

– Nėr už ką, širdele.

Keturiasdešimt ketvirtas

– Džunijorai.

Jis nusisuko nuo baro, prie kurio maišė sau gėrimą, per dešimtį minučių jau antrą.

– Labas rytas, mama. Gal norėtum „Kruvinosios Merės“?

Sara Džo perėjo per kambarį ir ištraukė jam iš rankų degtinės butelį.

– Kas tau? – paklausė ji daug griežčiau, nei paprastai su juo kalbėdavo. – Kodėl taip anksti geri?

– Ne taip jau anksti, turint omenyje, kada atsikėliau.

– Buvai išėjęs. Girdėjau, kaip išėjai. Kur buvai?

– Ir aš norėčiau žinoti, – įeidamas į kambarį tarė Angusas. – Man reikia su tavimi pasikalbėti.

– Leisk spėti, – apsimesdamas linksmas tarė Džunijoras, – apie teisėją Volesą.

– Teisingai.

– Ir mano vedybas su Steise.

– Taip, – nenoriai tarė Angusas.

– Kertu lažybų, ketini man pasakyti, kodėl buvo taip velniškai svarbu, kad vesčiau ją kaip tik tada.

– Tai buvo tavo labui.

– Tiek man pasakei ir prieš dvidešimt penkerius metus. Tai buvo kompromisas, tiesa? Privertei jį baigti Selinos bylą mainais už mano vedybas su Steise. Ar esu arti tiesos? Matyt,

prie jos priartėjo ir Aleksa. Kai pateikė teisėjui savo hipotezę, jis nusižudė.

Regis, bealpstanti Sara Džo prisidengė burną ranka. Angusas užsiplieskė. Jo rankos prie šonų susigniaužė į kumščius.

– Tada taip buvo geriausia. Negalėjau leisti, kad vyktų nuodugnus tyrimas. Kad apsaugočiau savo šeimą ir verslą, negalėjau padaryti nieko kito, tik prašyti teisėjo tokios paslaugos.

– Ar Steisė apie tai žinojo?

– Aš neprasitariau. Abejoju, ar Džo jai kada nors pasakė.

– Dėkui Dievui. – Džunijoras susmuko į kėdę. Jo galva liūdnai nusviro. – Tėti, juk tu, kaip ir aš, puikiai žinai, kad Kvaišelis Badis buvo nekaltas.

– Nieko panašaus nežinau.

– Baik. Jis buvo nepavojingas. Žinojai, kad jis nenužudė Selinos, bet leidai jį už tai nubausti. Kodėl neleidai įvykiams klostytis savaime? Galiausiai visiems mums būtų buvę geriau.

– Žinai, kad nebūtų buvę geriau, Džunijorai.

– Tikrai? – Jis pakėlė galvą ir pažvelgė į tėvus degančiomis skvarbiomis akimis. – Žinote, kas šį rytą guli Rido lovoje, visa švelni, gundanti ir patenkinta? Aleksa. – Jis šleptelėdamas atsilošė į krėslo pagalvėles ir padėjo galvą. Karčiai, nelinksmai susijuokęs tarė: – Selinos duktė. Jėzau, ar galite įsivaizduoti ką nors panašaus?

– Aleksa praleido naktį su Ridu? – sugriaudėjo Angusas.

Sara Džo pasibjaurėjusi prunkštelėjo.

– Nenuostabu.

– Kodėl tu leidai, kad taip atsitiktų, Džunijorai? – paklausė Angusas.

Jausdamas kylantį tėvo pyktį jis sušuko:

– Mėginau sukliudyti!

– Matyt, nepakankamai stengeisi. Lig šio laiko ji turėjo atsigulti į tavo lovą, ne Rido.

– Ji – suaugusi moteris. Jai nereikia mano leidimo gultis su juo į lovą. Arba su kuo nors kitu.

Džunijoras pakilo nuo krėslo ir nudrožė prie baro.

Sara Džo užtvėrė jam kelią.

– Man nepatinka ta mergina. Ji tokia pat prasta kaip ir jos motina, bet jei norėjai jos pats, kodėl leidai, kad ji atitektų Ridui?

– Reikalas svarbesnis, Sara Džo, – griežtai tarė Angusas. – Mūsų ateitis priklausė nuo Aleksos nuomonės apie mus. Vyliausi, kad ji taps šeimos nare. Kaip paprastai, Džunijoras užduoties neatliko.

– Nekritikuok jo, Angusai.

– Velniai rautų, kodėl ne? Jis mano sūnus. Kritikuosiu, jei tik norėsiu. – Tada, sutramdęs žmonai parodytą suirzimą, jis sunkiai atsiduso. – Dabar per vėlu laidyti gerklę dėl palieto pieno. Turime didesnių keblumų nei Džunijoro meilės reikalai. Deja, atrodo, esame neapsaugoti nuo baudžiamojo persekiojimo. – Jis išėjo iš kambario ir trinktelėjo lauko durimis.

Prie baro Džunijoras įsipylė grynos degtinės. Sara Džo griebė sūnui už rankos, kai šis kėlė taurelę prie lūpų.

– Kada suvoksi, kad esi nė kiek ne prastesnis nei Ridas? Geresnis. Vėl nuvylei savo tėvą. Kada ketini ką nors padaryti, kad jis tavim didžiuotųsi? Džunijorai, brangusis, laikas tau suaugti ir dėl įvairumo griebtis iniciatyvos.

Aleksa netikėdama savo ausimis be žado spoksojo į Ridą. Jis ramiai atgalia ranka nuo stalviršio sušlavė išbarstytus kavos miltelius ir toliau bėrė juos į kavavirės filtro skyrelį. Kai iš jo į stiklo ąsotėlį ėmė lašėti verdanti kava, Ridas atsigręžė į Aleksą.

– Atrodai, lyg būtum prarijusi stiklo rutuliuką. Ar ne tą tikėjaisi išgirsti?

– Ar tai tiesa? – kimiai paklausė ji. – Ar tu ją nužudei?

Jis nusuko akis į šalį, kurį laiką spoksojo nežinia kur, tada vėl pažvelgė jai į akis kiaurai perverdamas.

– Ne, Aleksa. Aš nenužudžiau Selinos. Jei būčiau norėjęs, būčiau tą padaręs iki tos nakties ir nužudęs plikomis rankomis. Būčiau jautęs, kad tai – pateisinama žmogžudystė. Nebūčiau vargęs vogdamas skalpelį. Ir tikrų tikriausiai nebūčiau leidęs tam nelaimingam protiškai atsilikusiam žmogeliui būti nubaustam už mane.

Ji žengė į jo glėbį ir tvirtai apkabino.

– Aš tikiu tavimi, Ridai.

– Na, ko gera, tai šis tas.

Laikydamas apglėbęs paglostė jai nugarą. Ji nosimi pasitrynė jam į krūtinę. Įsiaudrindamas jis tyliai sudejavo, bet stumtelėjo ją nuo savęs.

– Kava išvirta.

– Prašau manęs neatstumti. Nenoriu palikti tavo glėbio.

– Ir aš nenoriu, – glostydamas jai skruostą tarė jis, – bet noriu ne vien apsikabinti. Be to, nujaučiu, kad mūsų pokalbis romantikos nepridės.

Jis pripylė du puodelius kavos ir nunešė juos prie stalo.

– Kodėl taip sakai?

Ji atsisėdo priešais.

– Nes tu nori žinoti, ar aš žinau, kas tą naktį nuėjo į arklidę.

– Ar žinai?

– Ne, nežinau, – tarė jis išraiškingai purtydamas galvą. – Prisiekiu Dievu, nežinau.

– Bet žinai, kad tai buvo arba Džunijoras, arba Angusas.

Jis išsisukinėdamas gūžtelėjo pečiais.

– Tai niekada nenorėjai žinoti, kuris iš jų?

– O koks skirtumas?

Ji buvo priblokšta.

– Man yra skirtumas. Turėtų būti ir tau.

– Kodėl? Žinojimas nė velnio nepakeis. Nesugrąžins Selinos. Nepakeis tavo ar mano nelaimingos vaikystės. Ar privers

senelę tave mylėti? Ne. – Lyg supratęs iš jos išgąstingų akių, jis tarė: – Taip, Aleksa, žinau, kad dėl to pasiryžai atkeršyti už Seliną. Merlei Greihem visada reikėdavo atpirkimo ožio. Kai tik Selina padarydavo ką nors, ką senelė manydavo esant nedora, paprastai kliūdavo man. „Tas Lamberto vaikėzas" – taip ji mane vadindavo nutaisiusi rūstų veidą. Tad man nenuostabu, kad ji tau visam gyvenimui užkorė kaltės naštą. Sau nebūtų prisiėmusi kaltės dėl dukters klaidų. Ir nebūtų pripažinusi, kad Selina, kaip ir bet kuris kitas žmogus, kada nors atėjęs į šią žemę, darė tai, kas jai, velniai rautų, patiko ir kada ji to, velniai griebtų, norėjo – pagrįstai ar ne. Tad likai tu, visame šiame sumautame reikale vienintelis tikrai nekaltas žmogus, kuriam galima užkrauti kaltę. – Jis giliai įkvėpė. – Tad, turint visa tai omenyje, ką gero duos žinojimas, kas ją nužudė?

– Privalau sužinoti, Ridai, – beveik apsipildama ašaromis tarė ji. – Tas žudikas dar buvo ir vagis. Jis mane apiplėšė. Mano mama būtų mane mylėjusi, jei būtų gyva. Žinau, kad būtų.

– Dėl Dievo meilės, ji tavęs net nenorėjo, Aleksa! – sušuko jis. – Kaip ir mano motušė manęs. Neiškeliavau jos ieškoti.

– Nes bijai, – riktelėjo ir ji.

– Bijau?

– Bijai, kad tai, ką rasi, tave sužeis.

– Nebijau, – tarė jis. – Man vis tiek.

– Na, man, dėkui Dievui, ne vis tiek. Nesu tokia šalta ir bejausmė kaip tu.

– Vakar naktį manei, kad esu įkaitęs, – nusišaipė jis. – O gal taip ilgai likai nekalta tik formaliai, vaikščiodama į visus pasimatymus iš eilės?

Aleksa krūptelėjo, tarsi jis būtų jai sudavęs. Neapsakomai įžeista stebeilijosi per stalą į jį. Rido veidas buvo neperprantamas ir priešiškas, bet dėl jos pažeidžiamumo jis pasidavė. Sumurmėjo virtinę keiksmažodžių ir nykščiu bei didžiuoju pirštu pasitrynė akis.

– Atsiprašau. Tai buvo nepateisinama. Tiesiog tampi tokia velnioniškai įkyri, kai apie tai kalbamės. – Jis nuleido ranką. Jo žalios akys maldavo. – Liaukis, Aleksa. Nusileisk.

– Negaliu.

– Nenori.

Ji suėmė jo ranką.

– Ridai, dėl šito mudu nesusitarsime, ir aš nenoriu su tavimi ginčytis. – Jos veido išraiška sušvelnėjo. – Po vakarykštės nakties nenoriu.

– Kai kurie žmonės manytų, kad tai, kas čia įvyko, – tarė jis rodydamas į svetainę, – ištrins praeitį.

– Ar dėl to pasistengei, kad tai įvyktų? Vildamasis, jog atleisiu ir pamiršiu?

Jis atitraukė ranką.

– Esi nusiteikusi žūtbūt mane įsiutinti, ar ne?

– Ne, nenoriu tavęs provokuoti. Tik prašau suprasti, kodėl negaliu pasiduoti, kai esu taip arti.

– Nesuprantu.

– Tuomet tiesiog tą priimk. Padėk man.

– Kaip? Parodydamas pirštu arba į savo auklėtoją, arba į geriausią draugą?

– Visai neseniai Džunijoras neatrodė kaip geriausias draugas.

– Jo lūpomis kalbėjo įžeista savigarba ir pavydas.

– Tą naktį, kai buvo nužudyta Selina, jo orumas taip pat buvo įžeistas. Ji atmetė jo pasiūlymą tekėti, nes vis dar buvo įsimylėjusi tave. Ar tai galėjo paskatinti Džunijorą ją nužudyti?

– Pagalvok, Aleksa, – suirzęs tarė jis. – Jei Džunijoras norėjo išlieti ant jos savo pyktį, ar būtų turėjęs po ranka skalpelį? Ir ar tikrai manai, kad Džunijoras galėtų ką nors užmušti, kad ir kaip būtų įniršęs?

– Tada Angusas, – tyliai tarė ji.

– Nežinau. – Ridas įpykęs pašoko nuo kėdės ir ėmė žingsniuoti. Tai buvo gerai žinoma hipotezė. – Angusas buvo prieš Džunijoro vedybas su Selina.

– Angusas ūmesnis nei Džunijoras, – tarė ji beveik vien sau. – Mačiau jį įpykusį. Įsivaizduoju, kad kai jis supyksta, galėtų ir nužudyti, be to, jis tikrai ėmėsi žūtbūtinių priemonių, kad byla būtų baigta.

– Kur eini?

Ridas staiga įsitempęs sustojo, nes Aleksa pakilo nuo kėdės ir nudrožė į miegamąjį.

– Man reikia su juo pasikalbėti.

– Aleksa! – Jis metėsi paskui ją. Paklebeno vonios durų rankeną, bet ji buvo užsirakinusi. – Nenoriu, kad ten važiuotum.

– Man reikia. – Ji atidarė duris jau apsirengusi ir ištiesė delną. – Galiu pasiskolinti tavo bleizerį?

Jis griežtai žiūrėjo į ją.

– Sugriausi jam gyvenimą. Ar pagalvojai apie tai?

– Taip. Ir kaskart, kai mane perveria gailestis, primenu sau savo vienišą, be meilės praleistą vaikystę, kai jis klestėjo. – Ji užsimerkė ir susitvardė. – Nenoriu sužlugdyti Anguso. Aš tik dirbu savo darbą, darau tai, kas teisinga. Tiesą sakant, man jis patinka. Jei aplinkybės būtų susiklosčiusios kitaip, gal net labai jį pamėgčiau. Bet aplinkybės yra tokios, kokios yra, ir aš negaliu jų pakeisti. Jei žmogus padaro kam nors pikta, jis turi būti nubaustas.

– Gerai. – Ridas stvėrė jos ranką ir prisitraukė ją arčiau. – Kokia bausmė skiriama prokurorei, pergulėjusiai su įtariamuoju?

– Tu jau nebe įtariamasis.

– Vakar naktį to nežinojai.

Įniršusi ji išlaisvino ranką ir bėgdama per namą pagriebė raktelius nuo stalelio, kur matė vakare juos numetant.

Ridas jos nesivijo. Paskambino į savo biurą mieste. Be įžangos išrėkė:

– Tučtuojau atsiųskite man čionai mašiną.

– Visos išvažiavusios, šerife. Visos, išskyrus džipą.

– Bus gerai. Tik atsiųskit jį čia.

Keturiasdešimt penktas

Steisė Voles Minton pritrenkė savo draugus įeidama į svetainę tvarkingai apsirengusi, sausomis akimis ir regimai susikaupusi. Lig tol jie šnekučiavosi prislopintais balsais iš pagarbos jos kančiai. Manė, ji gaus taip reikalingo poilsio, kad pasiruoštų laukiančiam išbandymui.

Susirūpinusių pažįstamų siunčiami į namus nepertraukiamu srautu plaukė indai, prikrauti salotų, mėsos ir daržovių patiekalų, desertų. Visi be išimties klausinėjo: „Kaip ji laikosi?"

Iš visa ko sprendžiant, Steisė savo tėvo mirtį pakėlė labai tvirtai. Buvo nepriekaištingai apsirengusi ir susišukavusi, kaip visada. Jei ne pilkšvi ratilai po akimis, buvo galima pamanyti, kad išsiruošė į klubo susirinkimą.

– Steise, ar tave pažadinome? Prie durų pakabinome raštelį, kad žmonės belstųsi, užuot skambinę.

– Jau kuris laikas buvau nubudusi, – pasakė ji draugams. – Kada išėjo Džunijoras?

– Kažkada naktį. Ar norėtum ko nors užvalgyti? Jergutėliau, maisto tiek, kad būtų galima pamaitinti visą armiją.

– Ne, dėkui, dabar nieko nenoriu.

– Skambino ponas Deivisas. Jam reikia su tavimi aptarti laidotuves, bet sakė, kad tai bus galima padaryti, kada tau patogu.

– Paskambinsiu jam vėliau.

Kol draugai nustėrę spoksojo, ji nuėjo prie spintos prieškambaryje ir išsiėmė apsiaustą. Jie susirūpinę ir suglumę susižvalgė.

– Steise, mieloji, kur išeini?

– Laukan.

– Mielai tau patarnautume, jei leistum. Juk tam čia ir esame.

– Dėkoju už pasiūlymą, bet yra reikalas, kurį turiu sutvarkyti pati.

– Ką pasakyti žmonėms, kurie užeis tavęs aplankyti? – paklausė vienas, susirūpinęs lydėdamas ją iki lauko durų.

Steisė atsigręžė ir ramiai atsakė:

– Sakykite, ką tik norite.

Angusas neatrodė nustebęs, kai Aleksa neperspėjusi įėjo į jo poilsio kambarį. Jis sėdėjo ant odinės sofos ir masažavo kojos pirštą, kurį nuolat skaudėdavo.

– Negirdėjau, kaip įėjai, – tarė jis. – Pats ką tik grįžau iš arklidžių. Turime dvimetį iškastruotą arklį, sergantį blauzdikaulių periostitu, bet ta liga neturėtų būti taip velniškai skausminga, kaip podagra.

– Lupė man sakė, kad jūs čia.

– Ar nori pusryčių? Kavos?

– Ne, dėkui, Angusai. – Svetingas iki koktumo, pamanė Aleksa. – Ar laikas patogus mums pasikalbėti?

Jis nusijuokė.

– Manau, tiek pat patogus, kiek bet kuris kitas, turint omenyje, apie ką kalbėsimės. – Ji atsisėdo greta jo ant sofos. Jis žvelgė į ją gudriomis mėlynomis akimis. – Ar prieš nusižudydamas Džo išliejo širdį?

– Jis nekvietė manęs į savo kabinetą, kad atliktų išpažintį, jei jūs tą turite galvoje, – atsakė ji, – bet žinau apie jūsų sandorį su juo. Kaip įkalbėjote Džunijorą sutikti, Angusai?

– Tuo metu, – tarė jis nė nemėgindamas neigti jos įtarimų, – berniukui buvo vis tiek, kas jam nutiks. Selinos mirtis jį taip stipriai paveikė, kad jis vedė Džo mergaitę beveik nespėjęs suvokti, ką daro. Žinai ką? Vargu ar jis būtų išgyvenęs tuos pirmuosius mėnesius, jei Steisė nebūtų juo taip puikiai rūpinusis. Niekada nesigailėjau sudaręs tą sandorį su Džo.

– Ką jūs dengėte?

Angusas staiga prabilo apie ką kita:

– Šį rytą atrodai šiek tiek nusikamavusi. Ar Ridas naktį taip smarkiai ant tavęs jojo?

Sumišusi Aleksa palenkė galvą.

– Džunijoras jums sakė?

– Taip. – Jis apsiavė batą, raukydamasis įspraudė į jį skaudamą pirštą. – Negaliu sakyti, kad nustebau. Nusivyliau, bet nenustebau.

Ji pakėlė galvą.

– Kodėl?

– Kokia motina, tokia ir duktė. Selinai Ridas visuomet atrodė pranašesnis už visus kitus vyrus. Kas žino kodėl? Tiesiog taip buvo. Manau, dabar tai vadinama trauka. – Jis nuleido pėdą ant grindų ir atsilošė į dygsniuotą sofą. – O kas yra tarp judviejų?

– Daugiau nei trauka.

– Tai tu jį myli?

– Taip.

Jis nutaisė susirūpinusį veidą.

– Perspėju tave kaip tėvas, Aleksa. Ridą nelengva mylėti. Jam sunku išreikšti švelnumą, o dar sunkiau jį priimti. Būdamas tokio amžiaus jis vis dar pyksta, kad mama jį paliko dar kūdikį.

– Ar dėl to jis neatleido Selinai, kad susipainiojo su Elu Geiteriu ir susilaukė manęs?

– Manau, dėl to. Jis mėgino apsimesti, kad jo tai nežeidžia. Vaikščiojo aplinkui su apmaudu didumo kaip Teksasas. Slė-

pė savo jausmus dėdamasis, kad jam nusispjaut, bet vis tiek buvo sugniuždytas. Mačiau. Suprask, jis nekaltino tavęs, bet negalėjo visiškai atleisti tavo motinai, kad jį apgavo.

– O Džunijoras?

– Džunijoras negalėjo atleisti, kad Ridą ji mylėjo labiau.

– Bet nė vienas iš jų jos nenužudė. – Ji pažvelgė jam tiesiai į akis. – Tai padarėte jūs, tiesa?

Jis atsistojo ir nuėjo prie lango. Žvelgė į visa, ką pastatė iš nieko ir galėjo prarasti. Kelias minutes kambaryje tvyrojo sunki tyla. Pagaliau tarė:

– Ne, ne aš. – Tada lėtai atsigręžė ir pridūrė: – Bet norėjau.

– Kodėl?

– Tavo motina žaidė žaidimus, Aleksa. Jai tai patiko. Kai pirmą kartą ją sutikau, ji vis dar buvo berniokiška. Gal viskas būtų buvę gerai, jei tokia ir būtų likusi, bet ji paaugo ir suvokė, kad turi galios tiems abiem berniukams – seksualinės galios. Ji ėmė ja naudotis savo žaidimuose.

Aleksai suspaudė širdį. Ji vos kvėpavo. Tai buvo tarsi siaubo filmas: stebi ir lauki, kada pabaisa pakels galvą. Norėjo matyti visą vaizdą, bet vis dar nematė. Jis tikriausiai būtų bjaurus.

– Mačiau, kad taip yra, – kalbėjo Angusas, – bet nedaug ką galėjau pakeisti. Ji žaidė priešindama juos tarpusavyje.

Jo žodžiai aidu atkartojo tai, ką buvo pasakojusi Nora Geil. Pagunda buvo tiesiog per didelė.

– Kuo jie darėsi vyresni, tuo buvo blogiau, – aiškino Angusas. – Tvirta berniukų draugystė buvo kaip žvilgantis obuolys. Selina graužė jos šerdį it koks kirminas. Aš nelabai ją mėgau. – Jis grįžo prie sofos ir atsisėdo. – Bet jos geidžiau.

Kai Aleksa įsitikino, kad ausys jos neapgavo, ji nesusilaikiusi aiktelėjo.

– Ką?

Angusas kreivai nusišypsojo.

– Nepamiršk, tai buvo prieš dvidešimt penkerius metus. Neturėjau šito, – tarė jis trindamas atsikišusį pilvą, – užtat turėjau daugiau plaukų. Galima sakyti, vis dar buvau laikomas širdžių ėdiku.

– Neabejoju jūsų patrauklumu, Angusai, tik man neatėjo į galvą...

– Kaip ir visiems kitiems. Tai buvo maža mano paslaptis. Net ji to nežinojo... iki tos nakties, kai mirė.

Aleksa sudejavo ir ištarė jo vardą. Tiesos pabaisa buvo ne tik bjauri – ji buvo klaiki.

– Džunijoras išrūko savo keliais skandinti sielvarto svaigaluose. Selina įėjo į šitą kambarį. Sėdėjo ten pat, kur dabar sėdi tu, ir verkė. Pasakė man nežinanti, ką daryti. Ji mylėjo Ridą taip, kaip nieko nebuvo mylėjusi. Mylėjo ir Džunijorą, bet ne tiek, kad už jo ištekėtų. Nežinojo, kaip viena tave užaugins. Kas kartą į tave pažvelgusi prisimindavo savo klaidą, kuri visiems laikams pakeitė jos ateitį. Ji kalbėjo ir kalbėjo tikėdamasi, kad aš ją atjausiu, bet aš tik mačiau, kokia ji savanaudiška kalė. Visas bėdas ji užsitraukė pati. Jai buvo nusispjaut, kaip skaudino kitus žmones ir žaidė su jų gyvenimais. Jai rūpėjo tik tai, kaip viskas paveiks ją. – Šaipydamasis iš savęs jis papurtė galvą. – Bet aš jos vis tiek geidžiau. Troškau labiau nei bet kada. Atrodo, save teisinau manydamas, kad ji nieko geresnio ir neverta, tik tokio įkaitusio senio kaip aš aistros. – Jis giliai įkvėpė. – Šiaip ar taip, aš pamėginau.

– Pasakėte jai, kad... geidžiate jos?

– Na, ne, ne iš karto pareiškiau. Pasiūliau įkurdinti kur nors už miesto, bet netoliese. Sakiau, kad už viską sumokėsiu. Jai nereikės pajudinti nė piršto, tik būti maloniai, kai aplankysiu. Tikėjausi, kad ji kartu pasiims ir tave, ir ponią Greihem, nors abejoju, ar tavo senelė būtų sutikusi. Trumpai tariant, – baigė jis, – paprašiau jos būti mano meiluže.

– Ką ji atsakė?

– Neištarė nė žodžio. Tik pažiūrėjo į mane, o tada prapliupo juoktis. – Aleksą visą persmelkė šiurpas, kai jis dėbtelėjo ir erzinamai pridūrė: – O tu žinai, kaip man nepatinka, kai juokiamasi iš mano sumanymų.

– Tu bjaurus senas šunsnuki.

Juodu kartu atsigręžė į tą pusę, iš kur atsklido balsas. Tarpduryje stovėjo Džunijoras pasipiktinimo iškreiptu veidu. Virpantį pirštą jis buvo kaltinamai nukreipęs į tėvą.

– Nenorėjai, kad ją vesčiau, nes troškai jos sau! Nužudei ją, nes atmetė tavo niekingą pasiūlymą! Prakeiktas niekše, tu ją dėl to nužudei!

Kelias atrodė labiau duobėtas nei paprastai. O gal ji tik pataikydavo į visas provėžas, nes akis temdė ašaros. Aleksa iš paskutiniųjų stengėsi išlaikyti bleizerį kelyje, vedančiame į Rido namus.

Kai Džunijoras metėsi ant Anguso ir ėmė daužyti jį kumščiais, ji išbėgo iš kambario. Negalėjo žiūrėti. Dėl jos tyrimo sūnus pakilo prieš tėvą, draugas prieš draugą, ir ji to nebepakėlė. Ji pabėgo.

Jie visi buvo teisūs. Jie mėgino ją perspėti, bet ji atsisakė klausyti. Kaltės jausmo verčiama, užsispyrusi ir bebaimė, iki dantų apsiginklavusi nepajudinamu žinojimu, kas teisinga, o kas – ne, raginama jaunatviško neatsargumo ji išrausė draudžiamą teritoriją ir suardė jos neliečiamumą. Ji sukėlė įtūžį piktosioms dvasioms, kurios seniai buvo paliktos ilsėtis. Neklausydama protingo patarimo kapstė vis toliau. Dabar šios dvasios pasipriešino ir pasirodė.

Jai pūtė miglą į akis, norėjo įtikinti, kad Selina buvo trapi didvyrė, tragiškai pakirsta pačiame moteriškumo žydėjime, sielvartaujanti jauna našlė su naujagimiu ant rankų, su nerimu žvelgianti į žiaurų pasaulį. Bet ji buvo manipuliuotoja, savanaudė ir net žiauri ją mylintiems žmonėms.

Merlė privertė Aleksą patikėti, kad ji atsakinga dėl motinos mirties. Kiekvienu judesiu, žodžiu ar poelgiu, atviru ar numanomu, ji vertė Aleksą jaustis nevisavertę ir kaltą.

Ką gi, Merlė klydo. Selinai pačiai teko atsakomybė už savo mirtį. Valios pastangomis Aleksa nusimetė visą kaltės ir sąžinės graužaties naštą. Ji išsilaisvino! Daugiau nebebuvo taip svarbu, kieno ranka badė skalpeliu. Tai įvyko ne dėl jos.

Pirmiausia šovė mintis, kad privalo šiuo laisvės pojūčiu pasidalyti su Ridu. Ji pastatė bleizerį prie jo namų ir perbėgo per prieangį. Prie durų padvejojo ir tyliai pabeldė. Po kelių akimirkų atvėrė jas ir žengė vidun.

– Ridai!

Namas buvo tamsus ir tuščias.

Eidama miegamojo link, vėl pašaukė jį vardu, bet buvo akivaizdu, kad jo nėra. Apsisukusi pastebėjo savo rankinę, pamirštą ant naktinio stalelio. Ji dirstelėjo į vonios kambarį, ar nepaliko kokių nors daiktų, susirinko juos ir sumetė į rankinę.

Užsegus ją Aleksai pasigirdo, kad tarsi pažįstamai sugirgždėjo lauko durys. Ji stabtelėjo ir įsiklausė.

– Ridai.

Garsas nebepasikartojo.

Panirusi į saldžius praeitos nakties prisiminimus, ji palietė Rido daiktus, gulinčius ant stalelio: akinius nuo saulės, šukas, kuriomis jis retai naudodavosi, atsarginę žalvarinę diržo sagtį su Teksaso valstijos simboliu. Meilės kupina širdimi Aleksa jau buvo beeinanti, bet staiga sustojo.

Miegamojo tarpduryje stovinti moteris rankoje laikė peilį.

Keturiasdešimt šeštas

– Kas, po velnių, čia darosi?

Ridas sugriebė Džunijoro apykaklę ir atplėšė jį nuo Anguso, kuris tysojo ant grindų. Jo smakru iš prakirstos lūpos varvėjo kraujas. Keista, bet senasis vyriškis juokėsi.

– Kur išmokai taip kautis, berniuk, ir kodėl dažniau nepasimušdavai? – Jis atsisėdo ir ištiesė ranką Ridui. – Padėk man atsistoti.

Perspėjamai dėbtelėjęs į Džunijorą, Ridas paleido jo apykaklę ir padėjo Angusui.

– Ar kuris nors iš jūsų man papasakos, kokia čia velniava? – pareikalavo Ridas.

Sulaukęs džipo, jis nuvažiavo tiesiai į rančą, ten išsigandusi Lupė pasveikino jį prie durų su žinia, kad ponas Mintonas ir Džunijoras mušasi.

Ridas nubėgo į poilsio kambarį ir rado abu vyrus sukibusius, besiritančius ant grindų. Džunijoras uoliai, nors daugiausia neveiksmingai smūgiavo tėvui į galvą.

– Jis norėjo Selinos sau, – pareiškė Džunijoras. Nuo pastangų ir įniršio jo krūtinė kilnojosi. – Nugirdau, kai pasakojo Aleksai. Jis norėjo įkurdinti Seliną kaip savo meilužę. Kai ji pasakė „ne“, jis ją nužudė.

Angusas ramiai nosine šluostėsi nuo smakro kraują.

– Ar tikrai tiki tuo, sūnau? Ar manai, kad būčiau paaukojęs viską – tavo motiną, tave, šitą namą – dėl tos skiedros?

– Girdėjau, kaip sakei Aleksai, kad jos geidei.

– Taip, troškau ta dalimi nuo diržo žemyn, bet jos nemylėjau. Man nepatiko, kaip ji supriešino judu su Ridu. Velniai rautų, tikrai nebūčiau statęs viso savo gyvenimo ant kortos ją nužudydamas. Gal man ir norėjosi, kai ji pasijuokė iš mano pasiūlymo, bet aš nežudžiau. – Jo akys klydinėjo nuo vieno vyro prie kito. – Mano savigarba buvo išgelbėta, kai vienas iš jūsų tą padarė už mane.

Visi trys vyrai nejaukiai susižvalgė. Praėję dvidešimt penkeri metai susitraukė iki šios lemiamos akimirkos. Ligi šiol nė vienam iš jų neužteko drąsos užduoti šį klausimą. Tiesa būtų buvusi per daug skaudi ir nepakeliama, tad žudiko tapatybė liko paslaptis.

Tylėti buvo jų nebylus susitarimas. Taip jie apsisaugojo nuo žinojimo, kuris atėmė Selinai gyvybę. Nė vienas nenorėjo to žinoti.

– Aš nežudžiau tos merginos, – tarė Angusas. – Kaip sakiau Aleksai, daviau jai savo automobilio raktelius ir liepiau parvažiuoti namo. Kai paskutinį kartą ją mačiau, ji ėjo pro lauko duris.

– Buvau prislėgtas, nes ji mane atstūmė, – tarė Džunijoras. – Ėjau per aludes ir prisigėriau kaip šūdas. Neprisimenu, kur buvau ir su kuo. Bet tikriausiai prisiminčiau, jei būčiau suraižęs Seliną į juostas.

– Kai buvo patiekiamas desertas, išėjau, – kalbėjo Ridas. – Naktį praleidau dulkindamas Norą Geil. Į arklidę atėjau apie šeštą ryto. Tada ją ir aptikau.

Suglumęs Angusas papurtė galvą.

– Tada viskas, ką papasakojome Aleksai, yra tiesa.

– Aleksai?! – šūktelėjo Ridas. – Sakėte, kad ji čia ką tik buvo?

– Kai atėjau, tėtis kalbėjosi su ja.

– Kur ji dabar?

– Sėdėjo štai čia, – tarė Angusas rodydamas į tuščią vietą ant sofos. – Kai Džunijoras mane užpuolė ir parvertė, nieko daugiau nemačiau. Atrodė, lyg ant manęs būtų užvirtęs koks prakeiktas bulius, – tarė jis draugiškai bakstelėdamas sūnui į pasmakrę.

Džunijoras nusiviepė kaip patenkintas vaikas.

– Ar judu liausitės ir pasakysit, kur išėjo Aleksa?

– Nusiramink, Ridai. Ji turėtų būti kur nors netoliese.

– Įėjęs jos nemačiau, – paprieštaravo jis ir puolė į koridorių.

– Judu prasilenkėte ne daugiau kaip pora minučių, – tarė Džunijoras. – Kodėl taip nerimauji dėl...

– Nejau nesupranti? – paklausė Ridas per petį. – Jei nė vienas iš mūsų nenužudė Selinos, vadinasi, tas, kuris tai padarė, vis dar laisvėje ir taip pat siunta ant Aleksos, kaip siutome mes.

– Jėzau, nemaniau...

– Tu teisus, Ridai.

– Eime.

Trys vyrai išskubėjo pro lauko duris. Jiems bėgant laiptais žemyn privažiavo Steisė ir išlipo iš automobilio.

– Džunijorai, Angusai, Ridai, džiaugiuosi, kad jus sugavau. Aš dėl Aleksos.

Ridas ginė džipą kaip pašėlęs. Plento ir privataus Mintonų kelio sankryžoje pasivijo pavaduotojus, kurie buvo perdavę jam džipą ir važiavo patrulių mašina.

– Ar matėte mano bleizerį?! – šūktelėjo jis jiems. – Jį vairavo Aleksa Geiter.

– Taip, Ridai, matėme. Ji važiavo tavo namų link.

– Didžiai dėkingas.

Savo keleiviams Ridas sušuko „laikykitės“ ir apsuko automobilį į priešingą pusę.

– Kas dedasi? – paklausė Steisė.

Džipo viršus buvo sutvirtintas metaliniais lankais, tad ji laikėsi žūtbūtinai įsitvėrusi apsauginio strypo. Jos senamadiškame pasaulyje nebuvo nutikę nieko, taip gniaužiančio kvapą.

Sugaišinti Mintonų ir Rido nepavyko. Jie ją beveik nušlavė skubėdami įsikabaroti į džipą. Steisei buvo trumpai pasakyta, kad jei privalo nedelsdama su jais pasikalbėti, turi važiuoti kartu. Ji atsisėdo ant užpakalinės sėdynės su Džunijoru, o Angusas klestelėjo priekyje šalia Rido.

– Aleksai gali būti iškilęs pavojus, – suriko Steisei į ausį Džunijoras, kad ši išgirstų. Šaltas šiaurės vėjas plėšė jam iš burnos žodžius.

– Pavojus?

– Daug pasakoti.

– Nuvažiavau į jos motelį, – šaukė Steisė. – Registratūros darbuotojas pasakė, kad ji gali būti rančoje.

– Kas taip svarbaus? – paklausė Ridas per petį.

– Vakar vakare išliejau ne visą širdį. Ji nelaikė rankoje pistoleto ir nenuspaudė gaiduko, bet ji kalta dėl tėvelio savižudybės.

Džunijoras apkabino ją ranka, prisitraukė artyn ir pabučiavo į smilkinį.

– Steise, liaukis. Džo nusižudė ne dėl Aleksos.

– Ne tik tai, – lyg netekusi galvos tarė Steisė. – Dėl jos tyrimo iškilo klausimų apie... na, mudu taip greitai susituokėme po Selinos nužudymo. Žmonės manė... žinai, kokie jie gali būti įtarūs ir siaurapročiai. Jie vėl apie mus kalba. – Ji maldaujamai pažvelgė į jį. – Džunijorai, kodėl mane vedei?

Jis pirštu pakėlė jos smakrą.

– Todėl, kad esi graži, veikli moteris, didžiausia dovana mano gyvenime, Steise, – tarė jis rimtai. Negalėjo jos mylėti, bet vertino jos gerumą, kilnumą ir neslopstančią meilę jam.

– Tai tu mane truputį myli?

Jis jai nusišypsojo ir jos labui tarė:

– Po velnių, mergyt, aš tave labai myliu.

Jos akys sublizgo nuo ašarų. Spindesys, kuriuo švytėjo jos veidas, darė ją beveik dailią.

– Dėkui, Džunijorai.

Angusas staiga palinko į priekį ir parodė į horizontą.

– Dieve mano, atrodo kaip...

– Dūmai, – niūriai pasufleravo Ridas ir iki galo nuspaudė akceleratorių.

Keturiasdešimt septintas

– Sara Džo! – suriko Aleksa. – Ką, po galais, čia veikiate?

Sara Džo ramiai nusišypsojo.

– Atsekiau tave iki čia nuo savo namų.

– Kodėl?

Aleksa nenuleido akių nuo peilio. Tai buvo paprastas virtuvinis peilis, bet Saros Džo rankose jis toli gražu neatrodė paprastas. Lig šiol jos ranka atrodydavo moteriška ir trapi. Dabar, gniaužianti peilio kriaunas, ji priminė griaučius ir atrodė grėsminga.

– Atėjau išvaduoti savo gyvenimo nuo dar vienos įkyruolės. – Jos akys plačiai atsimerkė, paskui susiaurėjo. – Lygiai kaip tada Kentukyje. Broliui atiteko kumeliukas, kurio aš norėjau. Tai buvo neteisinga. Turėjau atsikratyti ir jo, ir to kumeliuko, kitaip nebebūčiau buvusi laiminga.

– Ką... ką jūs padarėte?

– Įviliojau jį į arklidę sakydama, kad kumeliukui diegia vidurius. Tada užrakinau duris ir padegiau.

Aleksa pasibaisėjusi susvyravo.

– Kaip siaubinga.

– Taip, tikrai taip ir buvo. Mylių mylias pasklido degančios arklienos dvokas. Smarvė tvyrojo ne vieną dieną.

Aleksa pakėlė prie lūpų virpančią ranką. Ta moteris buvo tikrai nesveikos psichikos ir todėl dar labiau bauginanti.

– Tą naktį, kai nužudžiau Seliną, sukelti gaisro nereikėjo.

– Kodėl ne?

– Tas idiotas, Kvaišelis Badis, buvo atsekęs ją į rančą. Sutikau jį išeidama iš arklidės. Mirtinai mane išgąsdino taip tyliai stovėdamas šešėlyje. Jis įėjo vidun ir ją pamatė. Griuvo ant jos ir ėmė siaubingai blaškytis. Pamačiau, kad pakėlė daktaro Kolinso peilį. – Ji piktdžiugiškai nusišypsojo. – Štai tada supratau, kad gaisro nesukelsiu ir nenaikinsiu visų tų gražuolių žirgų.

– Jūs nužudėte mano motiną, – pro ašaras konstatavo Aleksa. – Nužudėte mano motiną.

– Ji buvo prasta mergšė. – Saros Džo išraiška visiškai pasikeitė ir tapo pagiežinga. – Kas vakarą meldžiausi, kad ji ištekėtų už Rido Lamberto. Šitaip abu būtų dingę iš mano gyvenimo. Angusui nereikėjo dar vieno sūnaus, tik to, kurį jam padovanojau! – sušuko ji laisvuoju kumščiu daužydama krūtinę. – Kam jam reikėjo laikyti prie savęs tą mišrūną?

– O kuo čia buvo dėta Selina?

– Toji mergšė buvo tokia kvaila, kad pastojo. Tada Ridas jos nebenorėjo. – Ji sukando dantis ir jos švelnūs bruožai persikreipė. – Ir turėjau žiūrėti, kaip įsikiša Džunijoras ir užima Rido vietą. Jis tikrai norėjo ją vesti. Įsivaizduokite Preslį, vedantį nuskurėlę su benkartu. Neketinau leisti sūnui griauti savo gyvenimo.

– Tad ieškojote progos ją nužudyti.

– Ji numetė ją man į sterblę. Tą vakarą Džunijoras nelaimingas išėjo iš namų. Tada prieš ją visiškai apsikvailino Angusas.

– Jūs nugirdote jų pokalbį?

– Klausiausi slapta.

– Ir pajutote pavydą.

– Pavydą? – Ji melodingai nusijuokė. – Dieve mano, ne. Angusas turėjo kitų moterų beveik visą laiką, kiek esame susituokę. Aš gal net būčiau buvusi nieko prieš Seliną, jei jis

būtų ją įkurdinęs už miesto ir toliau nuo Džunijoro. Bet ta kvaila kalė iš jo pasijuokė – nusijuokė mano vyrui į veidą, kai jis jai išliejo širdį!

Dabar ji tankiai mirksėjo akimis, o jos plokščios krūtys su kiekvienu sunkiu įkvėpimu kilnojosi. Balsas tapo šaižus. Aleksa žinojo, kad jei nori išsisukti iš šios padėties, privalo veikti palengva. Mėgindama parinkti kitus žodžius, pajuto pirmąjį degėsių dvelksmą.

Pažvelgė pro Sarą Džo į koridorių. Jame kaupėsi dūmai. Liepsnos laižė gilumoje esančią svetainę.

– Sara Džo, – tarė Aleksa virpančiu balsu, – noriu apie tai pasikalbėti su jumis, bet...

– Būk ten, kur esi! – mojuodama peiliu griežtai įsakė Sara Džo, kai Aleksa žengė neryžtingą žingsnį. – Atvažiavai čionai ir pradėjai kelti rūpesčių, visai kaip ji. Tau labiau patinka Ridas nei mano Džunijoras. Daužai jam širdį. Angusas sunerimęs ir susirūpinęs dėl Džo Voleso mirties, dėl kurios tik tu kalta. Matai, Angusas manė, kad ją nužudė vienas iš berniukų. – Ji išdykėliškai nusišypsojo. – Žinojau, kad taip manys. Žinojau, kad berniukai irgi nieko neklausinės. Pasiklioviau jų tarpusavio ištikimybe. Tai buvo tobulas nusikaltimas. Manydamas, kad gina berniukus, Angusas susitarė su teisėju. Man nepatiko, kad Džunijoras turėjo vesti toks jaunas, bet džiaugiausi, kad vedė Steisę, o ne Seliną. – Dūmai tirštėjo. Jie sukosi aplink Sarą Džo, nors ji, regis, jų nejuto. – Pradėjai per daug klausinėti, – tarė ji Aleksai nutaisydama liūdną veidą. – Mėginau nubaidyti tave tuo laišku. Parašiau jį taip, kad atrodytų, jog jį pasiuntė tas pakvaišęs pastorius Plametas, bet pasiunčiau aš. – Ji atrodė visai savimi patenkinta. Aleksa, pasinaudodama jos nusiraminimu, pajudėjo į priekį, labai lėtai, po žingsnelį. – Vis tiek nesupratai užuominos, tad nustūmiau tave nuo kelio bendrovės pikapu. Teisėjas Volesas tikriausiai dar gyventų, o Anguso sandoris su juo vis

tebebūtų paslaptis, jei būtum žuvusi toje automobilio avarijoje. – Ji atrodė tikrai sunerimusi. – Bet nuo šiandien man nebereikės...

Aleksa puolė į priekį ir sudavė Sarai Džo per riešą. Ši buvo stipresnė, nei atrodė. Jai pavyko išlaikyti sugniaužtą peilį. Aleksa sugriebė jos riešą ir nepaleido stengdamasi išvengti į savo kūną nukreiptų ašmenų.

– Neleisiu tau sunaikinti mano šeimos, – sukriokė Sara Džo smeigdama peilį Aleksai ties juosmeniu.

Abi moterys grūmėsi, kuriai valdyti peilį. Jos parklupo ant kelių. Aleksa mėgino išsisukti nuo žemyn skriejančių ašmenų, bet dūmai darėsi tokie tiršti, kad negalėjo gerai įžiūrėti. Akys paplūdo ašaromis. Ji ėmė springti. Sara Džo trenkė ją į sieną. Aleksa pajuto, kaip nuo smūgio plyšo siūlės, kuriomis buvo sukabinta galvos oda.

Jai pavyko atsistoti, ir ji ėmė tempti Sarą Džo koridoriumi, kur aplink jas plaikstėsi dūmai. Aleksai iš galvos išgaravo visos taisyklės, kaip gelbėtis nuo gaisro. Ji mėgino sulaikyti kvėpavimą, bet plaučiai reikalavo deguonies, nes tempti Sarą Džo buvo sunku.

Jos buvo arti svetainės, kai Sara Džo suvokė, kad Aleksa paėmė viršų. Ji sukaupė jėgas ir tapo stipresnė nei anksčiau. Peilis kirto Aleksai į kulkšnį, ir ji suriko. Dantyti ašmenys vėl užkabino jai blauzdą, ir ji atbula nusvirduliavo svetainės link.

Staiga Sara Džo išsprūdo. Aleksą, prieš kelias akimirkas kovojusią dėl savo laisvės, dabar baugino mintis, kad dusinančiuose juoduose dūmuose pametė savo užpuolikę. Dūmai buvo tokie tiršti, kad ji net negalėjo įžiūrėti kitos moters silueto.

– Sara Džo! Kur jūs?

Aleksa užspringo pilna burna dūmų. Ištiesusi rankas toli į priekį ji graibė moters, bet nieko nepalietė, tik karštą orą.

Tada nugalėjo išlikimo instinktas. Ji apsigręžė, palenkė galvą ir metėsi koridoriumi. Svetainėje aplenkė degančius baldus ir aklai nubėgo durų link. Durys buvo sveikos, bet smilkstančios. Ji čiupo durų rankeną. Ši nudegino jai delną.

Klykdama iš baimės ir skausmo ji išdūmė pro duris į prieangį.

– Aleksa!

Klupinėdama metėsi į Rido balso pusę ir dūmų graužiamomis akimis pamatė plevenantį džipo siluetą, kuris žviegdamas sustojo vos keli jardai prieš ją.

– Ridai, – sugargė ji ištiesusi rankas. Tada griuvo. Jis iššoko iš vairuotojo pusės ir palinko prie jos. – Sara Džo, – sušvokštė. Didelėmis pastangomis pakėlė ranką ir parodė į namą.

– Dieve, mama! – Džunijoras peršoko džipo šoną ir puolė bėgti.

– Džunijorai, grįžk! – suklykė Steisė. – Ne, Dieve, ne!

– Sūnau, nereikia! – Angusas siekė Džunijoro rankos, kai šis bėgo pro šalį. – Jau per vėlu!

Ridas jau buvo prieangyje, bet Džunijoras nustūmė jį šalin. Ridas griuvo aukštielninkas ant laiptelių ir nuriedėjo ant žemės. Jis nesėkmingai mėgino sugriebti Džunijoro kulkšnį.

– Džunijorai, negalima! – suriaumojo jis.

Džunijoras atsigręžė ir pažvelgė į jį žemyn.

– Šįkart, Ridai, šlovė atiteks man.

Blykstelėjo Ridui savo pačia gražiausia šypsena, tada puolė į degantį namą.

Epilogas

– Taip ir maniau, kad būsi čia.

Ridas niekuo neparodė, kad girdėjo Aleksą prieinant, kol ji neprabilo. Pažvelgė į ją per petį, paskui vėl į du naujus kapus. Kurį laiką tvyrojo nejauki tyla, tada jis tarė:

– Pažadėjau Angusui, kad kasdien ateisiu pažiūrėti. Jis dar nesijaučia pakankamai atsigavęs.

Aleksa priėjo arčiau.

– Aplankiau jį šią popietę. Jis nesėkmingai mėgino būti tvirtas ir malonus, – liūdnai pasakė ji. – Jis turi teisę sielvartauti. Taip jam ir pasakiau. Tikiuosi, patikėjo, kad nuoširdžiai kalbu.

– Neabejoju, kad buvo dėkingas, jog aplankei.

– Kažin. – Ridas atsigręžė ir pažvelgė jai į veidą. Ji nervingai nubraukė atgal plaukus, kuriuos stiprus vėjas buvo nubloškęs ant veido. – Jei nebūčiau čia atvykusi, nebūčiau atnaujinusi bylos...

– Nebesigraužk, Aleksa, – tarė jis piktai. – Tu dėl nieko nekalta. Niekas nenutuokė Saros Džo beprotystės masto, net Angusas, o jis ją buvo vedęs. Džunijoras... Na... – Jis nutilo įnirtingai rydamas seiles.

– Tu jo ilgėsiesi.

– Ilgėsiuosi? – pakartojo dirbtinai nerūpestingai. – Kvailas šunsnukis. Įbėgo į degantį namą, kuris buvo begriūvąs. Tik visiškas mulkis taip kvailai pasielgtų.

– Žinai, kodėl jis taip pasielgė, Ridai. Jautė, kad privalo. – Nuo akyse susitvenkusių ašarų Aleksai skaudėjo gerklę – taip norėjosi verkti. Ji žengė į priekį ir padėjo delną jam ant rankos. – Tu jį mylėjai, Ridai. Nejau taip sunku tą pripažinti?

Jis spoksojo į gėlėmis nukrautą kapą.

– Žmonės kalbėdavo, kaip jis man pavydi. Niekas nenujautė, kaip jam pavydžiu aš.

– Tu pavydėjai Džunijorui?

Jis linktelėjo.

– Jo turimų palankių aplinkybių. – Jis sausai, pašaipiai nusijuokė. – Beveik visą laiką niršau ant jo, kad švaisto tas galimybes.

– Žmones mes mylime nepaisydami to, kokie jie yra, o ne dėl to, kas jie yra. Bent jau taip turėtų būti.

Ji nuleido ranką, tada įprastu ir pokalbiui deramu balsu tarė:

– Angusas man sakė, kad neatsisakys planų dėl hipodromo.

– Taip. Jis – atkaklus senis.

– Tavo aerodromas klestės.

– Kad tik taip būtų. Metų gale liksiu be darbo, – pranešė jis. Atsakydamas į nuostabą jos veide paaiškino: – Atsistatydinau. Negaliu būti šerifas ir tuo pat metu ką nors daryti su aerodromu. Atėjo laikas arba jo imtis, arba atsisakyti. Nutariau imtis.

– Gerai. Džiaugiuosi. Angusas sako, kad svarstai galimybę įsilieti į jo verslą.

– Pažiūrėsim. Už Spartuolio draudimo pinigus ketinu pirkti kitą lenktyninį žirgą. Sakau, gal treniruosiu jį pats. Angusas nori padėti.

Aleksos neapgavo atsaini jo laikysena šiuo klausimu, bet ji jo nespaudė. Jei būtų lošėja, savo pinigus investuotų į būsimą susivienijimą. Šį kartą Angusui būtų naudingiau nei Ridui.

– O tu? – paklausė jis. – Kada grįši į darbą?

Ji susigrūdo rankas į apsiausto kišenes ir gūžtelėjo pečiais.

– Nežinau. Turėdama galvoje sužeidimus...

– Beje, o kaip jie?

– Viskas puikiai gyja.

– Neskauda?

– Jau nebe. Tiesą sakant, aš jau visai sveika, bet Gregas liepė man neskubėti grįžti į darbą. Jis žino, kokią man teko patirti įtampą. – Batų nosimi ji arė minkštą žemę. – Nežinau, ar apskritai noriu grįžti. – Pajutusi, kad jis iš nuostabos krūptelėjo, nusišypsojo. – Tau atrodys juokinga, šerife. Neseniai suvokiau, kokius stiprius jausmus jutau kaltinamiesiems. Dėl įvairumo galiu išmėginti advokatūrą.

– Visuomeninė gynėja?

– Galbūt.

– Kur?

Ji įdėmiai pažvelgė jam į akis.

– Dar nenusprendžiau.

Ridas taip pat pradėjo kojomis minkyti šviežiai sukastą žemę.

– Aš, e... skaičiau tavo pareiškimą laikraštyje. Pasielgei labai šauniai nutraukdama bylą dėl įrodymų trūkumo, – tyliai tarė jis.

– Iš tiesų juk būtų netikslinga prieštarauti priimtam teismo sprendimui?

– Taip, netikslinga, ypač dabar.

– Tikriausiai taip buvo nuo pat pradžių, Ridai. – Jis pakėlė galvą ir nužvelgė ją. – Buvote teisūs, visi. Tyrimą pradėjau iš savanaudiškų paskatų. Pasinaudojau juo ir susijusiais žmonėmis, kad įrodyčiau, jog mano senelė klydo. – Ji virpėdama įkvėpė. – Selinai jau per vėlu taisyti savo klaidas, bet aš su savosiomis tikrai galiu kai ką padaryti.

Ji linktelėjo galvą į gretimą kapą – senesnį, apžėlusį žole, ant kurio prie antkapio dabar gulėjo viena raudona rožė.

– Ar tu ją ten padėjai?

Ridas pažvelgė per du naujus kapus į Selinos kapą.

– Maniau, Džunijoras norėtų pasidalyti su ja gėle. Žinai, koks jis buvo su damomis.

Gerai, kad šitai sakydamas jis įstengė šypsotis.

– Žinai, iki laidotuvių nesuvokiau, kad čia Mintonų šeimos kapavietė. Mamai turėtų patikti gulėti čia su juo.

– O jis yra ten, kur visada norėjo būti. Šalia Selinos, ir daugiau nieko tarp jų.

Jausmai užplūdo Aleksos gerklę ir akis.

– Vargšė Steisė. Ji neturėjo jokių galimybių būti su Džunijoru, tiesa?

– Jų neturėjo jokia moteris. Kad ir koks buvo donžuanas, iš tiesų Džunijoras mylėjo tik vieną moterį.

Lyg nebyliai susitarę abu nusigręžė ir ėmė leistis nuo kalvos prie automobilių.

– Ar tai tu sumanei, kad Steisė kuriam laikui persikraustytų į rančą? – paklausė Aleksa brisdama per žolę.

Regis, jis nenorėjo to prisipažinti. Atsakė vien pritariamai gūžtelėdamas pečiais.

– Protingas pasiūlymas, Ridai. Jiedviem su Angusu bus gerai kartu.

Velionio teisėjo duktė niekada jai nejaus šiltų jausmų, bet Aleksa suprato ir atleido jai už priešiškumą.

– Steisei būtina apie ką nors šokinėti, – tarė Ridas, – o Angusui dabar kaip tik reikia tokio dėmesio.

Priėjusi prie automobilio Aleksa atsigręžė ir dusliai paklausė:

– O tu? Kas šokinės apie tave?

– Man niekada to nereikėjo.

– Ak, taip, reikėjo, – tarė ji, – tu tik niekam neleidai. – Žengė žingsnį arčiau jo. – Ar leisi man išvažiuoti iš miesto, pasitraukti iš tavo gyvenimo, nė nemėgindamas manęs sustabdyti?

– Leisiu.

Ji žvelgė į jį su meile, bet nusivylusi.

– Gerai, štai ką tau pasakysiu, Ridai. Mylėsiu tave, kol gyva būsiu, o tu vis priešinsies. – Tai buvo pasakyta kaip iššūkis. – Pažiūrėsime, ar ilgai ištversi.

Jis atgręžė galvą ir įvertino ryžtą, kurį liudijo jos laikysena, balsas, akys.

– Ar žinai, kad esi per daug pasipūtusi?

Ji atsakė jam baugščia šypsena.

– Tu mane myli, Ridai Lambertai. Žinau, kad myli.

Kai jis lėtai linktelėjo, vėjas pakėlė gelsvai rudus plaukus.

– Taip, myliu. Esi rakštis šiknoje, bet aš tave myliu, – nusikeikė po nosimi. – Bet dėl to vis tiek niekas nesikeičia.

– Kas nesikeičia?

– Nesikeičia mūsų amžius. Aš gerokai anksčiau nei tu pasensiu ir numirsiu, juk žinai.

– Ar šiandien, šią akimirką, tai svarbu?

– Velniai rautų, turėtų būti svarbu.

– Nė kiek.

Įniršęs dėl jos aiškios logikos, jis kumščiu trenkė sau į delną.

– Dieve, na, tu ir atkakli.

– Taip, aš atkakli. Kai ko nors labai noriu ir manau, kad tai teisinga, tai jau nepasiduodu.

Keletą ilgų akimirkų jis spoksojo į ją grumdamasis su savimi. Jam buvo siūloma meilė, bet jis bijojo ją priimti. Tada, sodriai nusikeikęs, sugriebė sauja tamsiai kaštoninius plaukus ir prisitraukė ją.

Įkišo ranką po apsiaustu, kur ji buvo šilta, švelni ir dosni.

– Tavo velniškai svarus argumentas, prokurore, – suniurnėjo jis.

Atrėmęs ją nugara į automobilį, palietė krūtinę, pilvą, tada uždėjo ranką ant klubo ir išlenkė jos kūną prie savojo. Bučiavo ją aistringai ir su meile, ir dar su kažkuo, ko visada labai mažai turėjo – su viltimi.

Uždusęs atplėšė lūpas nuo jos burnos ir panardino veidą į jos kaklo šilumą.

– Per visą gyvenimą neturėjau nieko, kas pirmiausia priklausytų man, kas nebūtų kieno nors išaugta arba atiduota kaip labdara, – nieko iki tavęs. Aleksa, Aleksa...

– Pasakyk tai, Ridai.

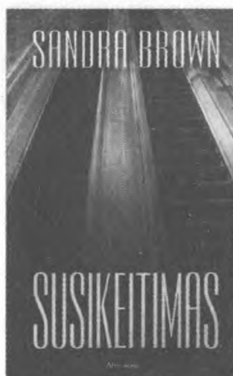
– Būk mano moteris.

KITOS SANDROS BROWN KNYGOS

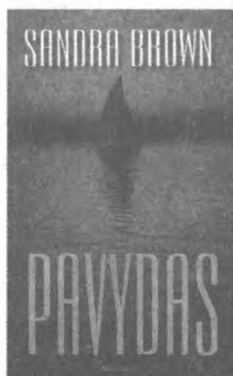
Alibi

Aukščiausios klasės detektyvas, parašytas puikiu, patraukliu stiliumi. Žmogžudystė, įtampa, intrigos, korupcija... Rašytoja sukuria ir įtikinamą psichologinį portretą žmogaus, kuris turi pasirinkti: aistra ar sąžinė?

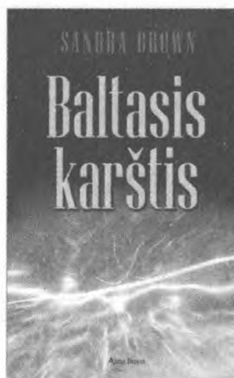
Susikeitimas

Knyga, atskleidžianti galingą, beveik mistinį ryšį tarp dvynių. Ryšį, kuris nenutrūksta po vienos iš dvynių mirties ir kuris įkvepia gyvą likusią seserį nueiti beveik neįmanomą kelią, kad surastų sesers žudikus ir atkeršytų jiems.

Pavydas

Detektyvinių trilerių meistrė Sandra Brown pasirūpino, kad meilės, neapykantos ir pavydo pinklėse kvapą gniaužiančios atomazgos skaitytojas karštligiškai ieškotų iki paskutinių šio romano puslapių...

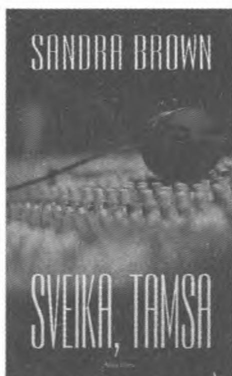
Baltasis karštis

Vienas populiariausių JAV rašytojos Sandros Brown trilerių, kuriame autorė puikiai derina įtampą ir stiprias emocijas.

Spąstai

Dėmesį prikaustančio trilerio centre – samdomo žudiko ir jį persekiojančio policininko kova bei mirtį sėjančios aistros istorija.

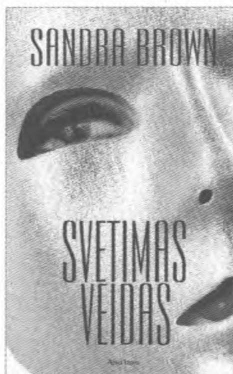
Sveika, tamsa

Dėmesį prikaustanti istorija apie moterį, bėgančią nuo praeities šmėklų, tačiau dėl neatsargiai suteikto patarimo įsipainiojančią į pavojingą istoriją ir įkliūvančią į dar kraupesnį košmarą, keliantį grėsmę ir jos ateičiai.

Šalčio faktorius

Dar vienas visame pasaulyje pamėgtos įtempto siužeto istorijų meistrės detektyvinis trileris, kuriame susipina šiurpių nusikaltimų tyrimas, nevaržoma aistra ir nuolat auganti įtampa.

Svetimas veidas

Po lėktuvo katastrofos smarkiai sužalota Eiverė per klaidą palaikoma žuvusia kandidato į Senatą žmona Kerole. Plastikos chirurgas sudarkytą moters veidą pakeičia Kerolės veidu. Maža to, gulėdama ligoninėje Eiverė sužino, kad kažkas iš būsimo senatoriaus artimųjų planuoja jį nužudyti. Bandydama išgelbėti vyrui, kurį spėjo pamilti, gyvybę, Eiverė turės gyventi kitos moters gyvenimą. Ir rizikuoti savuoju...

Užgavėnės

„Įtemptas, puikus, nenutrūkstantis pasakojimas, kupinas siužeto vingių ir posūkių, jaudinantis ir baisus kaip pelkės, ištvirkęs ir dekadentiškas kaip Prancūzų kvartalas Užgavėnių karnavalo įkarštyje. Puota, kurios neįmanoma praleisti."

Book Page

Brown, Sandra
Br291 Mirtinos paslaptys : romanas / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Vilija Vitkūnienė. – Vilnius : Alma littera, 2009. – 480 p.

ISBN 978-9955-38-347-5

„Brown talentas papasakoti istoriją be galo retas net tarp populiariausių rašytojų.“ (Toronto Sun)
„Brown jėga – kurti erotizmu pagardintus siužetus, verčiančius skaitytojus nepabaigiamai spėlioti.“ (Library Journal)

820(73)-3

Sandra Brown
MIRTINOS PASLAPTYS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Vilija Vitkūnienė*

Redaktorė *Edita Vaskelaitė*
Korektorės *Gražina Stankevičienė* ir *Marijona Treigienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

Tiražas 5000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“, A. Juozapavičiaus g. 6/2, LT-09310 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė Standartų spaustuvė, S. Dariaus ir S. Girėno g. 39, LT-02189 Vilnius

Sandra Brown

(Sandra Braun, g. 1948 m.)

JAV rašytoja, detektyvinių trilerių autorė, parašė per 60 knygų, kurios išverstos į daugiau kaip 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomi jos romanai „Alibi“, „Pavydas“, „Baltasis karštis“, „Šalčio faktorius“, „Sveika, tamsa“, „Susikeitimas“, „Spąstai“, „Svetimas veidas“, „Užgavėnės“ ir kt. Daugelis S. Brown romanų yra skaitomiausių knygų sąrašuose ir visi jie, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją nerimastingai versti puslapį po puslapio iki pat pabaigos.

Aleksandra Geiter pagaliau tampa teisininke ir įgauna galios įvykdyti teisingumą. Prieš dvidešimt penkerius metus neaiškiomis aplinkybėmis žuvo jos motina. Aleksa mano, kad tikrasis žudikas vis dar laisvėje ir kad jis gali būti vienas iš trijų motinos pažinotų vyrų – buvęs mylimasis, geriausias šio draugas arba jiems abiem tėvu buvęs vyriškis. Visi trys žavūs, visi trys gali būti įtariami ir visi mėgina apsaugoti Aleksandrą nuo praeities. Tačiau nė vienas neįstengia sustabdyti moters nuo aistringų tiesos paieškų. Atnaujinusi tyrimą ir iš naujo apklausdama buvusius svarbius motinos gyvenime vyrus ji rizikuoja viskuo, kad atskleistų labiausiai saugomas paslaptis ir pagaliau rastų tikrąjį motinos mirties kaltininką...

Fotografas Patrick Demarchelier